

ஸ்ரீ :

ஸ்ரீமத் பகவத் கீதை

முதல் அத்தியாயம்

அர்ஜுன விஷாத யோகம்

போரின் ரீதியை ஸஞ்ஜயன் விவரமாய்ச் சொல்லுதல்

த்ருதராஷ்ட்ர உவாச —

தர்மக்ஷேத்ரே குருக்ஷேத்ரே ஸமவேதா யுயுத்ஸவ : /

மாமகா : பாண்டவாஸ்சைவ கிமகுர்வத ஸஞ்ஜய // 1

திருதராஷ்டிரன் சொல்லலுற்றான் :

1. ஸஞ்ஜய! போர் செய்ய ஸன்னத்தராய்
குருக்ஷேத்திரமென்னும் தரும பூமியிலே ஒருங்குகூடிய
நம்மவரும் பாண்டவரும் என் செய்தார்கள்?

ஸஞ்சய உவாச —

த்ருஷ்டவா து பாண்டவானீசம் வ்யூடம் துர்யோதனஸ் — ததா /

ஆசார்ய-மபஸங்கம்ய ராஜா வசன-மப்ரவீத் // 2g

ஸஞ்சயன் சொல்லலுற்றான் :

2. துர்யோதனராஜன், பாண்டவர்களின் படை
அணிவகுக்கப்பட்டு நிற்பதைக் கண்டு, அப்பொழுது
ஆசார்யருகிற் சென்று (இவ்) வார்த்தையைப் பேசலாயினான்.

பச்யைதாம் பாண்டுபுத்ராணாம் ஆசார்ய மஹதீஞ் சமூம் /

வ்யூடாம் த்ருபதபுத்ரேண தவ சிஷ்யேண தீமதா // 3

துர்யோதனன் துரோணரோடு பேசுதல் :

3. ஆசார்யரே! பாண்டவருடைய இப்பெரிய ஸேனையானது தங்களுடைய சிஷ்யனான புத்திசாலியுள்ள த்ருபதபுத்திரனால் அணிவகுக்கப்பட்டு நிற்பதைப் பார்ப்பீர்களாக.

அத்ர சூரா மஹேஷ்வாஸா பீமார்ஜுன-ஸமா யுதி /
யுயுதானோ விராடஸ்ச த்ருபதஸ்ச மஹாரத : // 4

4. இங்கே மகா வில்லாளரான சூரரும், போரில் வீமனுக்கும் அர்ஜுநனுக்கும் ஸமானருமான யுயுதானன், விராடன், மகாரதனான த்ருபதன்

த்ருஷ்டகேதுஸ் சேகிதான : காசிராஜ ஸ்ச வீர்யவான் /
புருஜித் குந்திபோஜஸ்ச சைப்யஸ்ச நரபுங்கவ : // 5

5. த்ருஷ்டகேது, சேகிதான், வீர்யசாலியான காசிராஜன் புருஜித், குந்திபோஜன், மனிதரிற் சிறந்தவனான சைப்யன்.

தயுதாமன்யுஸ்ச விக்ராந்த உத்தமௌஜாஸ்ச வீர்யவான் /
ஸௌபத்ரோ த்ரௌபதேயாஸ்ச ஸர்வ ஏவ மஹாரதா : // 6

6. பராக்கிரமசாலியான யுதாமந்யு, வீர்யசாலியான உத்தமௌஜஸ், ஸுபத்ரா குமாரன், திரௌபதி குமாரர் (ஆகிய இவர்கள்) எல்லோருமே மகாரதர்கள்.

அஸ்மாகந் து விசிஷ்டா யே தாந்-நிபோத த்விஜோத்தம /
நாயகா மம ஸையன்யஸ்ய ஸம்ஞார்த்தம் தான் ப்ரவீமி தே // 7

7. ஆனால், பிராமணோத்தமரே! நம்மில் சிறந்தவரான என் சேனைத் தலைவர்கள் எவரோ, அவர்களைத் தெரிந்து கொள்க. (தாங்களே தெரிந்து கொள்ளக்கூடுமென்றாலும், இந்த

யுத்தக் குழப்பத்தில்) தங்களுக்கு ஒரு குறிப்புக்காக அவர்களைக் கூறுகின்றேன்.

பவான் பீஷ்மஸ்ச கர்ணஸ்ச க்ருபஸ்ச ஸமிதிஞ்ஜய : //
அச்வத்தாமா விகர்ணஸ்ச ஸௌமதத்திஸ்-ததைவ ச // 8

8. தாங்களும், பீஷ்மரும், கர்ணனும், போரில் வெற்றி பெறும் கிருபரும் அச்வத்தாமனும், விகர்ணனும், ஸோமதத்தன் குமாரனும், அவ்வாறே

அன்யே ச பஹவ : சூரா மதர்த்தே த்யக்த-ஜீவதா : /
நானா சஸ்த்ர-பிரஹரணா : ஸர்வே யுத்த-வுசாரதா : // 9

9. மற்றும் அனேக சூரரும் எனக்காக உயிரைவிடத் துணிந்தவர்; போர் செய்யக் கருவியான பல பல ஆயுதங்களுடையவர், போர்புரிதலில் ஸகலரும் தேர்ந்தவர்.

அபர்யாப்தம் ததஸ்மாகம் பலம் பீஷ்மாபிரக்ஷிதம் /
பர்யாப்தந் த்வித-மேதேஷாம் பலம் பீமாபிரக்ஷிதம் // 10

10. பீஷ்மரால் பாதுகாக்கப்பட்டதான நம்முடைய இச்சேனை அபரிமிதமாயிருக்கின்றது. வீமனாற் காக்கப்பட்டதான இவர்களுடைய இச்சேனையோ மிதமாயிருக்கின்றது.

அயனேஷு ச ஸர்வேஷு யதாபாகமவஸ்த்ததிதா : /
பீஷ்மமேவாபிரக்ஷிந்து பவந்த : ஸர்வ ஏவ ஹி // 11

11. ஆகவே, நீங்களெல்லோருமே எல்லாப்படை வகுப்புகளிலும் தம் தம் நிலைகளினின்று பீஷ்மரையே எல்லாப்புறங்களிலும் காத்தல் வேண்டும்.

தஸ்ய ஸஞ்ஜனயன் ஹர்ஷம் குருவ்ருத்த : பிதாமஹ : /
ஸிம்ஹநாதம் விநத்யோச்சை : சங்கம் தத்மௌ ப்ரதாபவான் //

இரு திறத்துச்சேனைகளும் போருக்குச் சன்னத்தமாயிருத்தல்.
12. கௌரவர்களில் பெரியவரும் பிரதாபசாலியுமான பாட்டனார்
(பீஷ்மர்) அவனுக்கு (துரியோதனனுக்கு)
உத்ஸாஹமுண்டாக்குபவராய், உரக்க ஸிம்ஹ நாதஞ்செய்து
சங்கையூதினார்.

தத : சங்காஸ்ச பேர்யஸ்ச பணவானககோமுகா : /
ஸஹஸைவாப்யஹந்ந்த ஸ சப்தஸ்-துமுலோபவத் // 13

13. பின்பு உடனே சங்குகளும், பேரிகளும், தம்பட்டங்களும்
பறைகளும் ஊதுகொம்புகளும் முழக்கப்பட்டன. அவ்வொலி
நிரம்பி நின்றது.

தத : ச்வேதைர் ஹயைர்-யுக்தே மஹதி ஸ்யந்தனே ஸ்திதௌ /
மாதவ : பாண்டவஸ்சைவ திவ்யௌ சங்கௌ ப்ரதத்மது // 14

14. அப்பால், மாதவனும் பாண்டவனும் வெண்குதிரைகள்
பூட்டியதோர் பெரிய தேரினுள் இருந்தே (தம்முடைய)
திவ்வியமான சங்குகளை ஊதினார்கள்.

பாஞ்சஜன்யம் ஹ்ருஷீகேசோ தேவதத்தம் தனஞ்ஜய : //
பௌண்ட்ரந் தத்மௌ மஹாசங்கம் பீமகர்மா வ்ருகோதர : // 15

15. ஹ்ருஷீகேசன் பாஞ்சஜன்யத்தையும், அர்ஜுனன்
தேவதத்தத்தையும், பயங்கரத்தொழிலான வீமன்
பௌண்ட்ரமென்னும் பெரிய சங்கையும் முழக்கினார்கள்.

அனந்தவிஜயம் ராஜா குந்தீபுத்ரோ யுதிஷ்டிர : /
நகுல : ஸஹதேவஸ்ச ஸுகோஷ-மணிபுஷ்பகௌ // 16

16. குந்திகுமாரனான யுதிஷ்டிரராஜன் அநந்தவிஜயத்தையும், நகுலன் ஸுகோஷத்தையும், ஸஹதேவன் மணிபுஷ்பகத்தையும் (ஊதினார்கள்.)

காச்யஸ்ச பரமேஷ்வாஸ : சிகண்டி ச மஹாரத : /
த்ருஷ்டத்யும்னோ விராடஸ்ச ஸாத்யகிஸ்சாபராஜித : // 17

17. சிறந்த வில்லாளனான காசிராஜனும், மஹாரதனான சிகண்டியும், த்ருஷ்டத்யும்நனும், விராடனும், (பகைவரால்) ஜயிக்கப்படாத ஸாத்யகியும்,

த்ருபதோ த்ரௌபதேயாஸ்ச ஸர்வச : ப்ருதிவீபதே /
ஸௌபத்ரஸ்ச மஹாபாஹு : சங்கான் தத்முப்ருதக்ப்ருதக் // 18

18. த்ருபதனும், திரௌபதிசுமாரர்களும், உயிர்தோழனான ஸுபத்ராகுமாரனும் ஆகிய ஸகலரும், பூபதியே! தனித்தனியாய் (தம் தம்) சங்குகளை முழக்கினார்கள்.

ஸ கோஷோ தார்த்தராஷ்ட்ராணாம் ஹ்ருதயானி வ்யதாரயத் /
நபஸ்ச ப்ருதிவீம் சைவ துமுலோ வ்யநுநாதயன் // 19

19. ஆரவாரித்த அவ்வொலியானது, பூமியையும் ஆகாசத்தையும் எதிரொலிக்கும்படி செய்வதாய்த் திருதராஷ்டிரனைச் சேர்ந்தவர்களின் நெஞ்சுகளைப் பிளந்தது.

அத வ்யவஸ்திதான்த்ருஷ்ட்வா தார்த்தராஷ்ட்ரான் கபித்வஜ :
/

ப்ரவ்ருத்தே சஸ்த்ர-ஸம்பாதே தனு-ருத்யம்ய பாண்டவ : // 20
ஹ்ருஷிகேசம் ததா வாக்ய-மிதமாஹ மஹீபதே /

அர்ஜுன உவாச —
ஸௌனயோ-ரூபயோர்-மத்யே ரதம் ஸ்தாபய மேச்யுத // 21
யாவதேதாந் நிரீக்ஷஹம் யோத்துகாமானவஸ்த்திதான் /

கைர்-மயா ஸஹ யோத்தவ்ய-மஸ்மின் ரணஸமுத்யமே // 22

அர்ஜுனன் தனது எதிரிகளை நோக்குதல்

20, 21, 22. வேந்தே! பின்பு (போர்வீரர்) ஆயுதங்களை வழங்கத்தலைப்பட்டவுடன், குரங்குக் கொடியையுடைய பாண்டவன் ஒழுங்காக அணிவகுக்கப்பட்டு நிற்கும் திருதராஷ்டிர ஜனத்தாரைப் பார்த்து, (கையில்) வில் ஏந்தி, அப்பொழுது ஹ்ருஷீகேசனிடத்து இவ்வார்த்தையைக் கூறினான் :

அர்ஜுனன் சொல்லலுற்றான்

“போர்செய்யக் கருதி (இங்கு) நிற்கின்ற இவர்களை யான் பார்க்கக்கூடிய இடத்திலே, இரு சேனைக்கும் நடுவிலே, அச்யுத! எனது தேரை நிறுத்துக, இப்போர்க் குழப்பத்திலே யான் எவருடன் போர் செய்ய வேண்டுமோ, (அவரைத் தெரிந்து வைத்துக் கொள்கிறேன், ஏனெனில்,)”

யோத்ஸ்யமா-னானவேக்ஷஹம் ய ஏதேத்ர ஸமாகதா : /

தார்த்தராஷ்ட்ரஸ்ய தூர்ப்புத்தேர் யுத்தே ப்ரியசிகீர்ஷவ : // 23

23. திருதராஷ்டிரபுத்திரனான கெடுபுத்தியானுக்கு (தூர்யோதனனுக்கு)ப் போல உதவிபுரியக் கருதி (பற்பல தேசங்களிலிருந்து) இங்கு வந்துள்ள இவர்களைப் போர் செய்ய வந்தவராகக் காண்கின்றேன்.”

ஸஞ்ஜய உவாச —

ஏவமுக்தோ ஹ்ருஷீகேசோ குடாகேசேன பாரத /

ஸேனயோ-ரூபயோர்-மத்யே ஸ்தாபயித்வா ரதோத்தமம் // 24

பீஷ்மத்ரோண-பிரமுகத : ஸர்வேஷாஞ் ச மஹீக்ஷிதாம் /

உவாச பார்த்த பச்யைதான் ஸமவேதான் குருனிதி // 25

ஸஞ்ஜயன் சொல்லலுற்றான்

24, 25. பாரத! இவ்வாறு குடாகேசனாற் கூறப்பெற்ற ஹ்ருஷீகேசன், இரு சேனைக்கும் நடுவிலே, பீஷ்மருக்கும் துரோணருக்கும் (மற்றுமுள்ள) சகல அரசருக்கும் எதிரிலே சிறந்த தேரை நிறுத்தி, “பார்த்த! (இங்குக்) கூடிய இக்கௌரவர்களைப் பார்” என மொழிந்தனர்.

தத்ராபச்யத் ஸ்திதான் பார்த்த : பித்ருனத பிதாமஹான் /
ஆசார்யான் மாதுலான் ப்ராத்ருன் புத்ரான் பெளத்ரான்
ஸகீன்ஸ்ததா // 26
ச்வசுரான் ஸுஹ்ருதஸ் சைவ ஸேனயோருபயோரபி /

தான் ஸமீக்ஷய ஸ கௌந்தேய : ஸர்வான் பந்தூனவஸ்த்திதான்
// 27

26, 27. பார்த்தன், தன் தந்தையரும், பாட்டனாரும், ஆசார்யரும், அம்மான்களும், பிராதாக்களும், புத்திரரும், பேரன்மார்களும், தோழர்களும், மாமனாரும், மித்திரரும் அங்கு இரு சேனையிலும் நிற்கக் கண்டான்.

க்ருபயா பரயாவிஷ்டோ விஷீதன் னிதமப்ரவீத் /

அர்ஜுன உவாச —
த்ருஷ்ட்வேமம் ஸ்வஜனம் க்ருஷ்ண ய்யுத்ஸும் ஸமுபஸ்த்திதம்
// 28

27, 28. அவ்வுறவினரனைவரும் (அங்கு) நிற்கக் கண்டு, மிக்க இரக்கம் மேலிடப் பெற்று, மனத்திடமிழந்து கலங்கி அக்குந்தியின் குமாரன் இதனைச் சொல்லலாயினான்.

ஸீதந்தி மம காத்ராணி முகஞ்ச பரிசுஷ்யதி /
வேபதுச்ச சரீரே மே ரோமஹர்ஷச்ச ஜாயதே // 29

அர்ஜுனன் மனங்கலங்கிக் கூறும் சோக வார்த்தைகள்

அர்ஜுனன் சொல்லலுற்றான்

28, 29. போர்புரிய எண்ணங்கொண்டு (போர்க்களத்திற்)
போந்துள்ள இந்த ஸ்வஜனத்தைப் பார்த்ததும், கிருஷ்ணா! என்
அவயவங்கள் சோர்கின்றன ; வாயும் உலர்கின்றது, என்
உடம்பில் நடுக்கமும் மயிர்க்கூச்சமும் உண்டாகின்றன.

காண்டவம் ஸ்ரம்ஸதே ஹஸ்தாத் த்வக்ஸைவ பரிதஹ்யதே /
ந ச சக்னோம்யவஸ்தாதும் ப்ரமதீவ ச மே மன : // 30

30. காண்டவமும் கையினின்று நழுவுகின்றது ; உடம்பு முழுதும்
எரிச்சலும் காண்கின்றது ; என்னால் நிற்கவும் முடியவில்லை ;
என் மனமும் (மயங்கிச்) சுழல்கின்றது போலும்.

நிமித்தானி ச பச்யாமி விபரீதானி கேசவ /
ந ச ச்ரேயோனுபச்யாமி ஹத்வா ஸ்வஜனமாஹவே // 31

31. கேசவ! கெட்ட சகுனங்களுங் காண்கிறேன். அன்றியும்
போரில் ஸ்வஜனங்களைக் கொன்று, பின்பு (அதனாலாகும்)
நன்மையுங் காணேன்.

ந காங்க்ஷே விஜயம் க்ருஷ்ண ந ச ராஜ்யம் ஸுகானி ச /
கிம் நோ ராஜ்யேன கோவிந்த கிம் போகைர் ஜீவிதேன வா // 32

32. கிருஷ்ணா! எனக்கு வெற்றியும் வேண்டாம் ; ராஜ்யமும்
வேண்டாம் ; ஸுகங்களும் வேண்டாம். கோவிந்த! நமக்கு
ராஜ்யத்தால் தான் என்ன? போகங்களால் தான் என்ன? உயிர்
வாழ்க்கையினால் தான் என்ன?

யேஷாமர்த்தே காங்குஷிதந் நோ ராஜ்யம் போகா : ஸுகானி ச /
த இ மேவஸ்த்திதா யுத்தே ப்ராணம்ஸ் த்யக்த்வா தனானி ச //
33

ஆசார்யா : பிதர : புத்ராஸ்-ததைவ ச பிதாமஹா : //
மாதுலா : ச்வசுரா :பௌத்ராஸ்ஸ்யாலா : ஸம்பந்திநஸ்ததா // 34

33, 34. எவர்பொருட்டு நமக்கு ராஜ்யமும், போகங்களும், ஸுகங்களும் வேண்டுமோ, அந்த ஆசார்யரும், தந்தையரும், புத்திரரும், பாட்டனாரும், அம்மான்களும், மாமனார்களும், பேரன்மார்களும், மைத்துனர்களும், ஸம்பந்திகளுமாகிய இவர்களே உயிரையும் பொருளையும்விடத் துணிந்து போருக்கு (வந்து) நின்று கொண்டிருக்கிறார்கள்.

ஏதாந் ந ஹந்துமிச்சாமி க்னதோபி மதுஸுதன /
அப் த்ரைலோக்ய-ராஜ்யஸ்ய ஹேதோ : கிம் நு மஹீக்ருதே // 35

35. மதுஸுதந! (இந்தத் துர்யோதனாதியர் என்னைக்) கொல்பவராயினும், (நான்) இவர்களைக் கொல்ல விரும்பவும் மாட்டேன் ; மூவுலகராஜ்யமும் (எனக்குக்) கிடைப்பதென்றிருந்தாலும் ; (ஆதலின், இம்)மண்ணுக்காக என்ன?

நிஹத்ய தார்த்தராஷ்ட்ராந் ந : கா ப்ரீதி : ஸ்யாஜ்ஜனார்த்தன /
பாபமேவாச்யேதஸ்மான் ஹத்வைதானாததாயின : // 36

36. ஜநார்த்தந! திருதாரஷ்டிரபுத்திரைக் கொன்றபின், நமக்கு உண்டாகும் ஸந்தோஷமென்ன? இக்கொடும்பாவிகளைக் கொன்றால் நமக்குப் பாபமே வந்து சேரும்.

தஸ்மாந்-நார்ஹா வயம் ஹந்தும் தார்த்தராஷ்ட்ரான்
ஸ்வபாந்தவான் /

ஸ்வஜனம் ஹி கதம் ஹத்வா ஸுகின : ஸ்யாம மாதவ // 37

37. ஆதலின், நாம் நமது பந்துக்களாகிய
திருதராஷ்டிரகுமாரர்களைக் கொல்லத்தகாது. ஏனெனில்,
மாதவ! ஸ்வஜனங்களைக் கொன்றுவிட்டு நாம் எப்படி
ஸுகிகளாக இருப்போம்?

யத்யப்யேதே ந பச்யந்தி லோபோபஹதசேதஸ : /
குலக்ஷய-க்ருதம் தோஷம் மித்ரத்ரோஹே ச பாதகம் // 38

கதந் ந ஜ்ஞேய-மஸ்மாபி : பாபா-தஸ்மாந்-நிவர்திதும் /
குலக்ஷயக்ருதம் தோஷம் ப்ரபச்யத்பிர் ஜனார்த்தன // 39

போரின் தீங்குகளைப் பற்றி அர்ஜுனன் வருந்துதல்

38, 39. லோபத்தால் கெட்ட மனத்திரான இவர்கள்,
குலநாசத்தாலான தீங்கையும் மித்திரத்துரோகத்தில் (விளையும்)
பாதகத்தையும் அறியாவிட்டாலும், குலநாசத்தாலான தீங்கை
(நாம்) நன்றாய்ப் பார்க்கும்பொழுது, நமக்கு இப்பாபத்தைத்
தவிர்க்க எப்படித் தெரியாமற் போகும்?

குலக்ஷயே ப்ரணச்யந்தி ருலதர்மா : ஸநாதனா : /
தர்மே நஷ்டே குலம் க்ருத்ஸ்னமதர்மோபிபவத்யுத // 40

40. குலம் கெட்டுப் போகும்பொழுது ஸநாதனமான
குலதர்மங்கள் (அநுஷ்டானத்தில்) இல்லாமற் போகின்றன.
தர்மங்கள் இல்லாமற் போக, குலம் முழுவதையும் அதர்மம்
வியாபிக்கின்றது.

அதர்மாபிபவாத் க்ருஷ்ண ப்ரதுஷ்யந்தி குலஸ்த்ரிய : /
ஸ்த்ரீஷு துஷ்டாஸு வார்ஷ்ணேய ஜாயதே வர்ணஸங்கர : //

41. அதர்மம் வியாபித்தலால், கிருஷ்ண! குலஸ்திரீகள் கற்பழிந்துவிடுகிறார்கள். ஸ்திரீகள் கற்பழிய, வார்ஷ்ணேய! ஜாதிக்கலப்பு உண்டாகின்றது.

ஸங்கரோ நரகாயைவ குலக்னானாம் குலஸ்ய ச /
பதந்தி பிதரோ ஹ்யேஷாம் லுப்த-பிண்டோதகக்ரியா : // 42

42. ஜாதிக்கலப்பானது குலத்தைக் கெடுத்தவரது குலத்திற்கும் நரகத்திற்கு ஏதுவாகின்றது. ஏனெனில் இவர்களுடைய பித்ருக்கள் பிண்டக்கிரியையும் உதகக்கிரியையும் இழந்திட்டவராய் (நரகத்தில்) வீழ்கிறார்கள்.

தோஷரேதை : குலக்னானாம் வர்ணஸங்கரகாரகை : /
உத்ஸாத்யந்தே ஜாதிதர்மா : குலதர்மாஸ்ச சாச்வதா : // 43

43. ஜாதிக்கலப்பை விளைவிப்பனவாகிய குடிகேடர்களுடைய இத்தீத்தொழில்களால், சாச்வதமான ஜாதி தர்மங்களும் குலதர்மங்களும் கெட்டழிந்து போகும்படி செய்யப்படுகின்றன.

உத்ஸன்னகுலதர்மாணாம் மனுஷ்யாணாம் ஜனார்தன /
நரகே நியதம் வாலோ பவதீத்யனுசுச்ரும // 44

44. ஜனார்த்தந! குலதர்மங்கெட்ட மனிதர்களுக்கு நரகத்தில் வாஸம் அவச்யம் உண்டெனக் கேட்டுள்ளோம்.

அஹோ பத மஹத்பாபம் கர்த்தும் வ்யவஸிதா வயம் /
யத்ராஜ்ய-ஸுக-லோபேன ஹந்தும் ஸ்வஜன-முத்யதா : // 45

45. ஆ! என்ன மஹத்தான பாபஞ்செய்ய (அஞ்சாது) துணிந்திட்டோமே! ராஜ்யஸுகவிஷயமான கடும்பற்றினாலே ஸ்வஜனத்தைக் கொல்லவும் முயன்றுள்ளோமாதலின்.

யதி மாமப்ரதீகாரம் அசஸ்த்ரம் சஸ்த்ரபாணய : /

தார்த்ராஷ்ட்ரா ரணே ஹன்யுஸ்-தன்மே க்ஷேமதரம் பவேத் // 46

46. கையில் ஆயுத்தையுடைய திருதராஷ்டிபுத்திரர், போரில் (அவர்களை) எதிர்க்காமலும் கையில் ஆயுதமில்லாமலும் இருக்கின்ற என்னைக் கொல்வார்களானால், அது எனக்கு அதிக நன்மையாகும்.

ஸஞ்சய உவாச —

ஏவமுக்த்வார்ஜுன : ஸங்க்யே ரதோபஸ்த்த உபாவிசத் /
விஸ்ருஜ்ய ஸசரம் சாபம் சோக-ஸம்விக்ன-மானஸ : // 47

ஸஞ்சயன் சொல்லலுற்றான் :

47. அர்ஜுனன், இவ்வாறு சொல்லி, அம்போடு வில்லையும் போர்க்களத்தில் (கீழே) எறிந்து, சோகத்தாற் பதைத்த மனத்தினனாய்த் தேர்த்தட்டில் உட்கார்ந்துவிட்டான்.

நூறாயிரக்கிரந்தஸம்ஹிதையாய் வியாஸர் அருளிச்செய்த ஸ்ரீ மகாபாரதத்திலே பீஷ்மபர்வத்திலே, ஸ்ரீமத் பகவத் கீதைகளாக, உபநிஷத்துக்களாக, ப்ரஹ்மவித்யையாக, யோகசாஸ்திரமாக இருக்கின்ற ஸ்ரீகிருஷ்ணார்ஜு ஸம்வாதத்திலே அர்ஜுன விஷாத யோகமென்னும் முதல் அத்தியாயம் முற்றும்.

ஸ்ரீமத் பகவத்கீதாபாஷ்யத்தில் முதல் அத்தியாயம் முற்றும்

இரண்டாம் அத்தியாயம்

ஸாங்க்யயோகம்

பகவான், அர்ஜுனன் மனநொய்ம்மையைக் கண்டித்தல்

ஸஞ்ஜய உவாச —

தம் ததா க்ருபயாவிஷ்ட-மச்ருபூர்ணாகுலேக்ஷணம் /
விஷீதந்தமிதம் வாக்யமுவாச மதுஸுதன : // 1

ஸஞ்ஜயன் சொல்லலுற்றான்

1. அவ்வாறு இரக்கம் மேலிட்டு, கண்களில் நீர் நிரம்பித் ததும்பப் பெற்று மனம் ஏங்கி நிற்கின்ற அவனுக்கு மதுஸுதனன் இவ்வார்த்தையைக் கூறலானார்.

ஸ்ரீ பகவானுவாச —

குதஸ் த்வா கச்மலமிதம் விஷமே ஸமுபஸ்த்திதம் /
அனார்யஜுஷ்ட-மஸ்வர்க்ய-மகீர்த்திகர-மர்ஜுன // 2

ஸ்ரீபகவான் சொல்லலுற்றார்

2. அஸத்துக்கள் கைக்கொண்டதும், ஸ்வர்க்கத்தை அடையவொட்டாமல் தடுப்பதும், பழியைக் குவிப்பதுமான இம்மனநொய்ம்மையானது, (இந்த யுத்த) ஸங்கடத்திலே உனக்கு எங்கிருந்து வந்ததோ? அர்ஜுன!

கலைப்யம் மா ஸ்ம கம : பார்த்த நைதத் த்வய்யுபபத்யதே /
க்ஷாத்ரம் ஹ்ருதயதௌர்பல்யம் த்யக்த்வோத்திஷ்ட பரந்தப // 3

3. பார்த்த! ஆண்மையற்றதன்மைக்கு உட்படாதே ; இது உனக்குத் தகாது. பரந்தப! இந்த இழிவான மனநொய்ம்மையைத் தூரத்தள்ளிவிட்டு எழுந்திரு.

கதம் பீஷ்ம-மஹம் ஸங்க்யே த்ரோணஞ்ச மதுஸுதன /
இஷாபி : ப்ரதியோத்ஸ்யாமி பூஜார்ஹாவரிஸுதன // 4

அர்ஜுனன், பகவான் உபதேசத்தை நாடுதல்.

அர்ஜுனன் சொல்லலுற்றான்

4. மதுஸுதன! (புஷ்பாதிகளால்) பூஜிக்கத்தக்கவர்களான
பீஷ்மரையும் துரோணரையும் யான் எப்படிப் போரில்
அம்புகளால் எதிர்த்துச் சண்டை செய்வேன், அரிஸுதன!

குருனஹத்வா ஹி மஹானுபாவான்
ச்ரேயோ போக்தும் பைக்ஷய-மபீஹ லோகே /

ஹத்வார்த்தகாமாம்ஸ்து குருனிஹைவ
புஞ்ஜீய போகான் ருதிர-ப்ரதித்தான் // 5

5. மாட்சிமை தங்கிய மகான்களைக் கொல்லாமல் இவ்வுலகிலே
பிச்சையெடுத்துப் புசித்தாலும் நல்லதாம் (அதாவது
மகான்களைக் கொண்டு அரசாள்வதைவிட க்ஷத்திரியனுக்கு
நிஷித்தமாயுள்ள பிச்சையெடுத்துப் பிழைத்தலே மேலானதாம்).
யான் பெரியோர்களைக் கொன்றுவிட்டாலோ, இரத்தம் தோயப்
பெற்றவையான (“இரத்தம்தோயப் பெற்றவையா, ஸம்பத்து.”
“நான் ராஜபோகம் அநுபவித்தற்காக அர்ஜுனன்
மகான்களைக் கொன்றுவிட்டான்” என்னும் அபகீர்த்தி
வியாபிக்குமாதலின், ஸம்பத்தின் அநுபவமும் காமநுகர்ச்சியும்
இரத்தந் தோய்ந்தவைபோல மிக்க அருவருப்பானவை.)
ஸம்பத்து, காமம், போகம் இவைகளை இவ்வுலகிலேயே
அநுபவிக்க வேண்டும்.

ந சைதத் வித்ம : கதரந்நோ கரீயோ
யத்வா ஜயேம யதி வா நோ ஜயேயு : /
யானேவ ஹத்வா ந ஜிஜீவிஷாமஸ்
தேவஸ்திதா : ப்ரமுகே தார்த்தராஷ்ட்ரா : // 6

6. மேலும், (பிச்சையெடுத்துப் பிழைத்தல், ஸ்வஜாதி
தருமமென்று போர் புரிதல் என்ற இவ்விரண்டினுள்) எது நமக்கு
மேலானதோ? (நாமே அவர்களை வெல்வோமா? — அல்லது

(அவர்களே) நம்மை வெல்வாரோ? (என்ற) இதுவும் நமக்குத் தெரியாது. (நாம்) எவர்களைக் கொன்ற பின்னர் உயிர் வாழ்விரும்ப மாட்டோமோ, அந்தத் திருதாஷ்டிர புத்திரர்களே (இப்போர்க்களத்தில் நமக்கு) எதிரே வந்து நிற்கிறார்கள்.

கார்ப்பண்ய-தோஷோபஹத-ஸ்வபாவ :

ப்ருச்சாமி த்வாம் தர்மஸம்மூடசேதா : /
யச்ச்ரேயஸ்யாந் நிஸ்சிதம் ப்ருஹி தன்மே
சிஷ்யஸ்தேஹம் சாதி மாம் த்வாம் ப்ரபன்னம் // 7

7. லோபம் என்ற குற்றத்தினால் கெட்டழிந்த மனத்தினனாய் தரும விஷயத்திலே மனம் திகைத்த அடியேன் (யாது நன்மை, எனத்) தங்களை வினவுகின்றேன்; எது உறுதியான நன்மையோ அதனை எனக்கு உரைப்பீர்களாக; (ஏனெனின்,) நான் தங்களுடைய சிஷ்யனாகின்றேன்; தங்களை வந்தடைந்த எனக்கு, (நல்வழிப்படுமாறு) அறிவுறுத்தியருளுக. (லோபம் - இங்கு, ராஜ்யத்தைப் பெறவேணுமென்ற ஆசை)

ந ஹி ப்ரபச்யாமி மமாபனுத்யாத்
யச்சோக-முச்சோஷணமிந்த்ரியாணாம் /
அவாப்ய பூமாவஸபத்னம்ருத்தம்
ராஜ்யம் ஸுராணா-மபி சாதிபத்யம் // 8

8. உலகிலே பகைவரற்றதாய்ச் செழித்திருக்கும் ராஜ்யமும், தேவர்கட்குத் தலைவனாயிருத்தலும் கிடைக்கப் பெற்றாலும், புலன்களைத் தீப்போல) அழ்ந்துகின்றதான என் துயரத்தைப் போக்குவது இன்னதென்று எனக்குத் தெரியவே இல்லை. (இந்திரப் பதவியைப் பெற்றாலும், என் துயரம் தீருமாறு இல்லை.)

ஸஞ்ஜய உவாச —

ஏவமுக்த்வா ஹ்ருஷிகேசம் குடாகேச : பரந்தப : /
ந யோத்ஸ்ய இதி கோவிந்த-முக்த்வா தூஷணீம் பபூவ ஹ // 9

ஸஞ்ஜயன் சொல்லலுற்றான் :

9. பகைவரை எரிக்கும் குடாகேசன், இவ்வாறு ஹ்ருஷீகேசனிடம் சொன்ன பின்பு, “போர் புரியமாட்டேன்” என்று(ம்) கோவிந்தனிடஞ் சொல்லிவிட்டு (மேலொன்றும்) பேசாமலே இருந்திட்டான்.

தமுவாச ஹ்ருஷீகேச : ப்ரஹ்நிவ பாரத /
ஸேனயோ-ரூபயோர்-மத்யே வீ ஷீதந்த-மிதம் வச : // 10

10. பாரத! இருசேனைக்கும் இடையே (இவ்வாறு) மனங்கலங்கி நிற்கும் அவனுக்கு, ஹ்ருஷீகேசன், புன்னகை செய்கிறவர் போன்று இவ்வார்த்தையைக் கூறலாயினர். (புன்னகை செய்கிறவர் போன்று – (தேறுதல் சொல்லுவதற்காகப்) பிரஸன்னமுகராகி)

ஆத்மஞானமே துன்பத்தை அறத் துடைக்கும்

இங்கு “துர்யோதனராஜன்” (1-2) என்பது முதல் “போர் புரியமாட்டேனென்று(ம்) கோவிந்தனிடஞ் சொல்லிவிட்டு (மேலொன்றும்) பேசாமலே இருந்திட்டான் (2-9) என்பது ஈறாகவுள்ள நூல், ஸம்ஸாரத்திற்கு வித்துக்களான சோகமோஹாதித் தீங்குகள் (எல்லாம்) பிராணிகளுக்கு உண்டாவதன் காரணத்தை நன்கு விளக்குவதாக உரைக்க வேண்டும். எங்ஙனமெனில் - ராஜ்யமும், பெரியோரும், புத்திரரும், மித்திரரும், ஸுஹ்ருத்துக்களும், தன் ஜனங்களும், ஸம்பந்திகளும், பந்துக்களுமாகிய இவர்களின் மீது “நான் இவர்களைச் சேர்ந்தவன், இவர்கள் என்னைச் சேர்ந்தவர்” என்ற இத்தகைய எண்ணத்தால் உண்டாகும் பற்றினாலும், (அப்படித்தான் பற்று வைத்த அவர்களை) இழந்துவிடுதலாலும், இன்னும் (இவை போன்ற) பிறவற்றாலும் விளைவனவாகிய தனது சோகமோஹங்கள், “மதுஸுதந! (புஷ்பாதிகளால்

பூஜிக்கத்தக்கவர்களான” (2-4) என்பது முதலாக (ஐந்து சுலோகங்களால்) அர்ஜுனனால் நன்கு காட்டப்பட்டன. கூடித்தரிய தருமமாகிய யுத்தத்தைத் தானே மேற்கொண்டு (போர்க்களத்திற்கு வந்து) இருந்தும், (தன்) விவேகபுத்தி (நிலைகுலைந்து கலங்கும்படி) சோகமோஹங்களாலே தாக்கப்பட்டவனாய் அந்த யுத்தத்தைத் தவிர்த்தான்.

பிற (ஸந்யாஸி) தருமமாகிய பிச்சையெடுத்து ஜீவித்தல் முதலியனவும் செய்யத் தலைப்பட்டான். அவ்விதமாகவே, சோகமோஹாதியான தீங்குகள் நிறைந்து கிடக்கும் மனத்தினையுடைய ஸகல பிராணிகளும் இயல்பாகவே தமது தருமத்தைக் கைவிடலும், விலக்கியதைக் கைக்கொள்ளலும் கூடும். தமது தருமத்தை மேற்கொண்டு ஒழுகுபவராயினும், அவர்களுடைய மனம், மொழி, மெய் முதலியவைகளின் போக்கு, பயனை எதிர்பார்த்தலை முன்னிட்டு நின்றே (நான் என்னும்) அஹங்காரத்தோடு அமைந்துள்ளது. அவர்கள் இப்படியிருத்தலால், தரும அதருமங்களின் பெருக்கத்தால் நல்லன-தீயவான பிறவிகளையும் இன்பதுன்பங்களையும் அடைதலாகிய ஸம்ஸாரமானது ஒழிவின்றி நிற்கின்றது. ஆகவே, சோகமோகங்கள் ஸம்ஸாரத்திற்கு வித்துக்களாம் அவைகளோ, ஸகலகர்மங்களையும் துறத்தலை முன்னிட்டதான ஆத்மஞானத்தினாலன்றி நீங்கா என்று அதனை (ஆத்மஞானத்தை) ஸகலலோகாங்கிரகத்தின் பொருட்டு உபதேசிக்க விரும்பியவராய், அர்ஜுனனைக் காரண (வியாஜ)மாகக் கொண்டு பகவான் வாஸுதேவன் “நீ (யாவராலும்) துக்கிக்க வேண்டாதவரைக் குறித்து” (2-11) என்பதாதியாக அருளிச் செய்யலானார்.

ஞானம் கர்மம் இரண்டுங்கூடியே முக்திக்கு ஸாதகமாம் என்னும் கொள்கை

இவ்விஷயத்திலே, “ஸகலகர்மங்களையும் துறத்தலை முன்னிட்டதான ஆத்ம ஞானநிஷ்டையாலே மாத்திரம் முக்தி

கிடைக்கவே கிடைக்காது. மற்று என்னையோவெனின், அக்நிஹோத்ராதி ச்ரௌதகர்மங்களையும், (ஒளபாஸநாதி) ஸ்மார்க்தகர்மங்களையும் துணையாகப் பெற்ற ஞானத்தினால் (தான்) முக்தி கிடைக்குமென்பது, கீதை முழுவதிலும் நிர்ணயிக்கப்பட்ட பொருள்” என்று சிலர் கூறுகிறார். இதுதான் கீதையின் பொருள் என்பதற்கு அறிகுறியாகவும், “இனி நீ இந்த நியாயமான யுத்தத்தைச் செய்யாவிடில்” (2-33) , “கர்மத்திலேதான் உனக்கு அதிகாரம்” (2-47) , “ஆதலால் நீ கர்மத்தையே செய்யக் கடவாய்” (4-15) என்பன முதலியவற்றை (மேற்கொளாக எடுத்துக்) கூறுகின்றனர். “வேதத்தில் விதித்த கர்மமானது, ஹிம்சை (கொலை) முதலியன கூடியுள்ளமையால் அதருமத்தின் பொருட்டாகின்றது” என்ற இச்சங்கையும் படவேண்டாம்.

எப்படியெனில் கூஷத்திரியனுக்கு உரிய யுத்தமென்னும் கர்மமானது, மூத்தோர், ஸகோதரர், புத்திரர் முதலாயினோரை ஹிம்ஸிப்பதாய் (இருத்தலால்) மிக்ககொடியதாயினும், தனது (கூஷத்திரியனது) தொழில் என்ற காரணத்தால் அதருமமாகாது. அதனைச் செய்யாவிடிலோ ‘நீ தவ (உன் (தருமத்தையும் விட்டு, புகழையும் இழந்து, பாபத்தை அடைவாய்” (2-33) என (ஸ்ரீ பகவான்) அருளிச் செய்கிறார்; செய்யவே, “உயிர்வாழ்க்கை முழுதும்” (உயிர்வாழ்க்கை முழுதும் அக்நிஹோத்ராஞ் செய்ய வேண்டும் என்பது) என்று தொடங்கும் சுருதியினாலும், மற்றும் இது போன்ற சுருதிகளாலும் விதிக்கப்பட்டவையாய்ப் பசு முதலானவற்றை ஹிம்ஸித்தலாகிய கர்மங்கள் ஏற்கெனவே (ஆசார்யர் முதலானோரை ஹிம்ஸித்தலாகிய யுத்தம் முதலியனவான ஸ்மார்த்தகர்மங்களே அதர்மமாகா என்றால், ஸ்மிருதியினும் மேலான சுருதியில் விதித்த பசுஹிம்சாதி கர்மங்கள் அதர்மமாகா என்பது, தானே அமையுமென்றவாறு) அதருமமாகா எனத் தீர்ந்த முடிவாகக் கூறப்பட்டதாகின்றது.

ஸாங்க்யத்தையும் யோகத்தையும் பகுத்தல்

அது சரியன்று ; இருவகைத்தான புத்தியை (முறையே) சார்ந்து நிற்கும் ஞான கர்மநிஷ்டைகளை (ஸ்ரீ பகவான்) வேறாகப் பிரித்துரைக்கின்ற திருவாக்கினாலென்க. “நீ (யாவராலும்) துக்கிக்க வேண்டாதவரை” (2-11) என்பது முதல் “ஸ்வதருமத்தை நோக்கும்போதும்” (2-31) என்பது வரையிலுமுள்ள நூலினால், பரம்பொருளான எந்த ஆத்மதத்வமானது, பகவானால் உணர்த்தப்பட்டதோ, அது ஸாங்க்யமாம். ஆத்மாவுக்குப் பிறப்பு முதலிய விகாரங்கள் இல்லாமையினால் ‘ஆத்மா அகர்த்தா, (2-19, 20) என்னும் ப்ரகரணத்தின் பொருளை உய்த்து உணர்வதலால் அவ்(ஆத்மதத்துவ) விஷயமாக யாதொரு (நிச்சய) புத்தி பிறக்கிறதோ, அது ஸாங்க்ய புத்தியாம். அது எந்த ஞானிகளுக்கு உரித்தாக உள்ளதோ, அவர் ஸாங்க்யர்களாவர். இந்த (ஸாங்க்ய) புத்தி உண்டாவதற்கு முன்னர், ஆத்மாவை, உடம்பு முதலியவற்றினின்றும் வேறாகவும் கர்த்தாவாகவும் போக்தாவாகவும் மற்றும் இத்தன்மையதாகவும் பாவித்துக்கொண்டு (அதற்கு ஏற்பத்) தரும அதருமங்களின் பகுத்தறிவு கூடி, முக்திக்கு ஸாதன(மான கர்ம)த்தை அனுஷ்டித்தல் யோகமாம். விஷயமான (நிச்சய) புத்தி யோகபுத்தியாம். அது (ஸ்வ) கர்மத்தைச் செய்யும் எவர்க்கு உரித்தாயுள்ளதோ, அவர் யோகியர் அப்படியே, தனித்தனியான இரண்டு புத்திகள் “ஸாங்க்ய விஷயத்தில் உனக்கு இந்த புத்தியானது சொல்லப்பட்டது; இனி நீ யோக விஷயத்தில் இந்த புத்தியைக் கேள்” எனப் பகவானாலேயே குறிப்பிட்டுக்காட்டி உணர்த்தப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றுள், ஸாங்க்யபுத்தியைச் சார்ந்து நிற்கும் ஞானயோக நிஷ்டையை “வேதமாகிய என்னால் முன் கூறப்பட்டது”. (3 - 3) என ஸாங்க்யர்களுக்குத் தனியாகக் கூறுவர். அவ்வாறே, யோகபுத்தியைச் சார்ந்து நிற்கும் கர்மயோக நிஷ்டையை “கர்மயோகத்தால் யோகிகளுக்கு”. (3 - 3) என யோகிகளுக்குத் தனியாகக் கூறுவர்.

கர்த்தா என்னும் உணர்வையும், அநேகம் என்னும் உணர்வையும் சார்ந்து நிற்பதான கர்மமும் அகர்த்தா என்னும் உணர்வையும், ஏகம் என்னும் உணர்வையும் சார்ந்து நிற்பதான ஞானமும் ஒருத்தனையே ஒருங்கு சார்ந்து நிற்கக் கூடாமையைக் கண்டு, பகவானே இவ்வாறு ஸாங்க்ய புத்தியையும், யோக புத்தியையும் குறித்து இரண்டு நிஷ்டைகளை தனித்தனியாகப் (பிரித்து)க் கூறலானார். (ஸ்ரீ பகவான்) பிரித்துரைக்கின்ற இத்திருவாக்கு எப்படியோ, அப்படி சதபதப் பிரமாணத்திலும் “பற்றற்றவராய் இதே லோகத்தை (அதாவது) ஆத்மாவை (ப்பெற) விரும்பும் பிராமணர்கள் உலக வியாபாரங்களை ஒழித்திட வேண்டும்” என்று ஸகல கர்மத்தினது துறவு விதித்து, “இந்த ஆத்மாவாகிய இவ்வுலகிலுள்ள எங்களுக்கு மக்களால் ஆவது என்ன” (பி 4-4-22) என்ற அதன் சேஷத்தினால், (ஞானமானது, கர்மத்தினின்றும் வேறாகக்) காட்டப்பட்டுள்ளது. பின்னும் அதனுள், சுருதி முதலியவற்றில் விதித்த ஸகல கர்மங்களும், அஜ்ஞானியான ஒருவன் (தான்) மணஞ்செய்து கொள்வதற்கு முன் (வேதத்தில் கூறிய) தருமங்களை ஆராய்ந்த பின்பு, மானுஷலோகம், பித்ருலோகம், தேவலோகம் என்ற) மூவுலகங்களையும் அடைவதற்கு ஸாதனமான புத்திரனையும், மானுஷம் தெய்வம் என்று இருவகைச் செல்வத்தினையும்- அவற்றுள் மானுஷச் செல்வம் என்பது பித்ருலோகம் அடைவதற்கு ஸாதனமாய்க் கர்மஸ்வரூப(மு)மாயிருப்பது; தெய்வச் செல்வம் என்பது தேவலோகம் அடைதற்கு ஸாதனமான வித்யை (அதாவது, உபாஸனை) – அவன் விரும்பினான்” (பி 1-4-17) என, அஜ்ஞானமும் கர்மமும் உடையவனுக்கே எடுத்துக் காட்டப்பட்டிருக்கின்றன. “அவற்றை முற்றத்துறத்தல்”, ஆத்மாவாகிய லோகத்தையே நாடுபவனாய்க் காமமற்றிருப்பவனுக்கு விதிக்கப்பட்டுள்ளது. “ஆகவே சுருதியில் விதித்த கர்மமும், ஞானமும் ஆகிய இரண்டும் கூடுதலே பகவான் கருத்து எனில், அப்பொழுது

(அவர்) பிரித்துரைக்கின்ற இத்திருவாக்கானது பொருத்தமில்லாததாகும்.

ஞானம் கர்மம் என்ற இரண்டுங்கூடுதல் என்பது பகவான் மேலே சொல்வதோடு இயலாமை

மேலும், “ஞானமானது” (3-1) என்பது முதலாக உள்ள அர்ஜுனன் வினா ஏற்காது. ஒருவனே ஞானகர்மங்களை (ஒருங்கே) அனுஷ்டிக்க முடியாது என்பதும், ஞானமானது கர்மத்திலும் மேலானது என்பதுமாகிய இவை – பகவான் முன் சொல்லாதனவும், (தனது செவிகளால்) கேளாதனவுமாக இருக்க, அவற்றை, “ஞானமானது கர்மத்திலும் மேலானது என்பது தங்களுடைய கருத்தானால்” (3-1) எனப் பகவானிடத்து அர்ஜுனன் பொய்யாக எப்படி ஏற்றக்கூடும்?

அன்றியும், ஞானம், கர்மம் என்ற இரண்டுங்கூடுதல் யாவர்க்குமே உரைக்கப்பட்டதென்றால், அது அர்ஜுனனுக்கும் உரைக்கப்பட்டது தான்; எனவே, “(கர்மஞ் செய்தலும் தவிர்த்தலுமாகிய) இவ்விரண்டினுள் மிக்க நலமுள்ள ஒன்றை எனக்குத் தேர்ந்த முடிவாக உரைத்தருள்வீராக” (5-1) என இரண்டில் ஏதாவதொன்றைப் பற்றியதாகவே எப்படி (அவன்) வினவலாகும்? (உதாரணமாக) தனது பித்தம் தணித்துக் கொள்ள வேண்டிய ஒருவனுக்கு “இனிமையும், குளிர்ச்சியுமான பதார்த்தங்களைப் புணிக்க வேண்டும்” என்று வைத்தியன் உரைத்தால் “அவ்விரண்டினுள், பித்தம் தணிதற்குக் காரணமான ஏதாவதொன்றைச் சொல்” என வினவுதல் நிகழாதன்றோ!

இனி அர்ஜுனனுடைய வினாவானது, பகவான் அருளிச் செய்த திருவாக்கின் பொருளைத் தன் விவேகத்தினால் சரியாகத் தெரிந்து கொள்ளாமையினால் வந்ததாகக் கொள்ளலாமென்றால், அப்பொழுது பகவான் “யான் ஞானம் கர்மம் இரண்டுங் கூடுதலைக் கூறினேன்; நீ ஏன் இவ்வாறு

மயங்குகின்றாய்?” என வினாவுக்கு ஏற்றதாக மறுமொழி கொடுக்க வேண்டுமேயன்றி “யான் இரண்டு நிஷ்டைகளைக் கூறினேன்” (3-3) என வினாவுக்கு ஏற்றதல்லாததாய்க் கேட்டதற்கு மாறாகவே மறுமொழி கூறப்படாது.

மற்றும், ஸ்மார்த்த கர்மத்தோடு மாத்திரமே ஞானமும் கூடுதலென்பது (பகவான் கருத்தெனில், அப்பொழுதும் ஞானகர்மம் இரண்டையும்) பிரித்துரைத்தல் முதலிய ஸகலமும் பொருத்தமுறாதனவாம். அன்றியும் யுத்தமாகிய ஸ்மார்த்த கர்மமானது கூடித்திரியனுக்கு ஸ்வதர்மமெனத் தெரிந்து கொண்டிருக்கும் அர்ஜுனன், “அப்பொழுது கர்மத்தில் என்னை ஏன் ஏவுகிறீர்?” (3-1) எனப் (பகவானைப் பற்றிப்) பழித்தல் அடாது.

ஆதலின் கீதாசாஸ்திரத்தில் ச்ரௌத கர்மத்தோடாயினும் ஸ்மார்த்த கர்மத்தோடாயினும் ஆத்மஞானம் கூடுதலென்பதைச் சிறிதும் எடுத்துக்காட்ட ஒருவராலும் இயலாதென்க.

சில இடங்களிலே போலியாகக் கூடிக் காணப்படும் ஞான கர்மங்களின் விவரம்

(இனி, அஞ்ஞானத்தாலும் ஆசை முதலிய குற்றங்களாலும் கர்மத்தை மேற்கொண்டு (அநுஷ்டித்து) வருபவனாய், யாகத்தாலும் தானத்தாலும், தவத்தாலும் மனம் பரிசுத்தமாகப் பெற்ற எவனுக்கு, பரம்பொருளுண்மையைப் பற்றி “இதெல்லாம் ஒன்றுதான், ப்ரஹ்மம் அக்கர்த்தாவே” என்னும் ஞானம் உண்டாகுமோ, அவனுக்குக் கர்மமும் கர்மத்தின் பயனும் ஒழிந்திட்டதாயினும், (அவன் முன்) எப்படி ஊக்கத்தோடு கர்மத்தை மேற்கொண்டிருந்தானோ அப்படியே (ஞானோதயமான பின்பும்) உலகத்தை நல்வழி நடக்கச் செய்தற்பொருட்டுக் கர்மத்தை (மேற்கொள்ளக்கூடும்; அப்படி) மேற்கொண்டு ஒழுகுபவனுடைய ப்ரவ்ருத்திருபமாய் (கர்மப்

போலியாய்) எது காணப்படுகின்றதோ, அது (மோக்ஷமடைதற்கு ஸாதனமாய்) ஞானத்தோடு ஒருங்கு சேர்க்க வேண்டிய கர்மமன்று.

உதாரணமாக, பகவான் வாஸுதேவன் க்ஷத்திரிய தர்மத்தை அனுஷ்டித்தல் (அவர்க்குப்) புருஷார்த்தம் கைகூடுதற்காக ஞானத்தோடு ஒருங்கு சேர்க்கப்படுவதில்லை; அதுபோல, பயனை எதிர்நோக்காமையும் அகங்காரமின்மையும் ஞானிக்கும் ஸமமாயிருத்தலின் என்க (பகவான் மேற்கொண்டுள்ள க்ஷத்திரிய தர்மம் புருஷார்த்தத்துக்காக காரணமாகாமல் உலகத்தை நல்வழிப்படுத்தக் காரணமாவது போல ஞானியின் கர்மமும் பயனையெதிர்நோக்காமல் அகங்காரமின்றிச் செய்யப்பட்டு உலகத்தை நல்வழிப்படுத்தவே காரணமாகிறது என்றபடி.). மெய்யுணர்ந்தவன் 'யான் செய்கிறேன்' என மனத்திற் கொள்வதுமில்லை. அதன் பயனை எதிர்நோக்குவதுமில்லை.

அல்லது பின்னும் உதாரணமாக, ஸ்வர்க்கம் முதலிய காமங்களை நாடுபவன், அக்நிஹோத்ரம் முதலிய காம ஸாதனங்களைச் செய்யும் பொருட்டு, அக்நியை (முன்னே) வைத்துக் கொண்டு காம்யமான அக்நிஹோத்ராதியைச் செய்யத் தலைப்பட, பாதி செய்தவுடன் (தான் முன் மனத்திற்கொண்டு அக்நிஹோத்ராதியைத் தொடங்கின) ஆசையானது நீங்கிவிடும், (விட்டிடாது) அதே அக்நிஹோத்ராதியைச் செய்து முடிக்கிறான்; அப்படிச் செய்து முடிக்கின்ற (அ)வனுக்கும் அது காம்ய அக்நிஹோத்ராதியாக ஆகிறதில்லை. அவ்வாறே பகவான் (கர்மங்களைச்) செய்கிறவனாயினும் (அவற்றால்) பற்றப்படுகிறானில்லை” (5-7), “(கர்மங்களைச்) செய்கிறானில்லை. (அவற்றால்) பற்றப்படுகிறானில்லை (13-31) என ஆங்காங்கே எடுத்துக்காட்டுகிறார்.

மற்றும், “(கர்மமானது) முன்னோர்களாலே முந்தின பண்டைக் காலத்திலே செய்யப்பட்டது” (4-15) “கர்மத்தினாலேயே ஜனகர் முதலானோர்கள் ஸித்தி பெற்றார்கள்” (3-20) என வருவனவற்றை (இருவகையாகப்) பகுத்துணர்க. அது எப்படியெனில், -

(முதல் வகை) :- முன்னோர்களான ஜனகாதியார் மெய்யுணர்ந்தவராயினும் கர்மத்தை மேற்கொண்டாராயின் — அவர்கள் ஜனங்களை நல்வழியில் நடக்கச் செய்தற்பொருட்டு “இந்திரியங்கள் விஷயங்களிற் செல்லுகின்றன(வேயன்றி ஆத்மா செல்வதில்லை)” (3-28) என்னும் ஞானத்தினாலேயே ஸித்தியை (மோக்ஷத்தை) அடைந்தார்கள். கர்மத்தை துறத்தற்கு உரிய நிலை(மையானது அவர்கட்கு) வந்திருந்தும் கர்மத்தை (விடாது) உடன் கொண்டே ஸித்தி பெற்றார்கள்; கர்மத்தைத் துறக்கவில்லையென்றபடி.

(இரண்டாம் வகை) :- அல்லது, அவர்கள் மெய்யுணர்ந்தவரல்லராயின் — ஈச்வரனுக்கு அர்ப்பிக்கப்பட்ட கர்மமாகிய (ஞான) ஸாதனத்தால் ஸித்தியை (அதாவது) சித்த சுத்தியை அல்லது ஞானோதயமாகிய ஸித்தியைப் பெற்றார்கள் ஜனகாதியர் என உரைக்க. இந்த விஷயத்தை “(யோகிகள்) சித்த சுத்திக்காகக் கர்மத்தைச் செய்கிறார்கள்” (5-11) எனப் பகவான் கூறுவர். “மனிதன் தன் கர்மத்தினால் அவனை (ஈச்வரனை)ப் பூஜித்து ஸித்தி பெறுகிறான்.” (18-46) எனக் கூறிப் பின்பு, ஸித்தி பெற்ற (அ)வனுக்கு ஸித்தி பெற்றவன் எப்படிப் ப்ரஹ்மத்தை (அடைகிறான் என்பதை என்னிடமிருந்து தெரிந்து கொள்)” (18-50) என்பது முதலாக மீண்டும் ஞானநிஷ்டையைக் கூறுவர்.

ஆகவே, முக்தி கைகூடுதலானது மெய்ஞானமொன்றினால் மாத்திரமேயன்றி, கர்மத்தோடு ஒருங்குகூடிய ஞானத்தினால் அன்று என்பது கீதா சாஸ்திரத்திலே நிர்ணயிக்கப்பட்ட பொருளாம். இதுவே (கீதையின்) பொருளாய்க் கிடக்கும்

விதத்தை (அந்தந்தப்) பிரகரணத்திற்கு ஏற்ப ஆங்காங்கு எடுத்துக் காட்டுவோம்.

ஆத்மா இறவாதது

இனி இவ்வாறு (தான் செய்ய வேண்டிய) தர்மத்திலே மயங்கிய மனத்தினனாய், சோகப் பெருங்கடலில் மூழ்கிக் கிடக்கின்ற அர்ஜுனனை ஆத்ம ஞானத்தாலன்றி (வேறுவகையால்) கரையேற்றுதலைக் காணாத பகவான் வாஸுதேவன், அதனின்றும் அர்ஜுனனைக் கரையேற்ற விரும்பி, அவனுக்கு ஆத்ம ஞானத்தைப் புகட்டுபவராய் “நீ (யாவராலும்) துக்கிக்க வேண்டாதவரை” (2-11) என்பதாதிதாக அருளிச் செய்கின்றார்.

ஸ்ரீ பகவானுவாச —

அசோச்யா-னன்வசோசஸ்-த்வம் ப்ரக்ஞாவாதாம்ச்ச பாஷஸே /
கதகாஸு-நகதாஸும்ச்ச நானுசோசந்தி பண்டிதா : 11

ஸ்ரீ பகவான் சொல்லலுற்றார் :

1. நீ (யாவராலும்) துக்கிக்க வேண்டாதவரைப் பற்றித் துக்கப்படுகிறாய் ; ஞானவார்த்தைகளையும் பேசுகிறாய். உயிர் போனவரையும், உயிர் வாழ்பவரையும் பற்றி ஞானிகள் துக்கியார்.

பீஷ்மத்ரோணாதியர் (யாவராலும்) துக்கப்படத்தகாதவர் ; ஏனெனில், (வ்யவஹாரிகமாக) நல்லொழுக்கமுடையவர், பாரமார்த்திகமாகவும் நித்யரானவர். (நீ) துக்கிக்கத்தகாத அவர்களைக் குறித்து “அவர்கள் சாகப் போகிறார்களே, (அதற்கு) நானன்றோ காரணம். நான், அவர்களில்லாமல் ராஜ்யஸுகம் முதலானவற்றால் என்ன செய்யப் போகிறேன்? (அதனால் எனக்கு ஒரு ப்ரயோஜனமும் இல்லையே!)” என ஏங்கி வருந்துகிறாய். (மேலும்) நீ ஞானிகளுடைய வார்த்தைகளையும் பேசுகிறாய் ; பித்தன் போல, அந்த மெளட்டியமும் (அந்த மெளட்டியமாவது — வருத்தப்பட

வேண்டாத விஷயத்தில் வருத்தப்படுதல் ; இந்த ஞானமாவது (1-43) முதலான ச்லோகங்களில் புத்திசாலித்தனமாகப் பேசுதல்.) இந்த ஞானமுமாகிய மாறுபாட்டை உன்னிடத்திற் காட்டுகின்றாய் என்பது கருத்து. ஏனெனில், இறந்தவரையும் உயிர் வாழ்பவரையும் குறித்துப் பண்டிதரான ஆத்மஞானிகள் துக்கிக்க மாட்டார். எவர்க்கு ஆத்ம விஷயமான ஞானம் உள்ளதோ, அவரே பண்டிதராவர் : (இதனை) “பாண்டித்யத்தை (ஆத்மஞானத்தை) உறுதியாகப் பெற்று “ (பி-3-5-1) என்னும் சுருதியினால் (அறிக). உண்மையாகப் பார்க்குமிடத்தோ, நித்யராயிருப்பதால், துக்கப்படத் தகாதவர்களான அவர்களைக் குறித்து (நீ) துக்கிக்கிறாய்; ஆதலின் (நீ) மூடனாகிறாய் என்றபடி, (15)

ஏன் அவர்கள் (யாவராலும்) துக்கிக்க வேண்டாதவர்? - நித்தியராதலின், எப்படி? —

ந த்வேவாஹம் ஜாது நாஸம் ந த்வம் நேமே ஜனாதிபா : /
ந சைவ ந பவிஷ்யாம : ஸர்வே வய-மத : பரம் // 12

12. நானும், நீயும், இந்த அரசர்களும் ஒரு பொழுதும் இல்லாதிருந்ததில்லை. இனிமேலும் நாமெல்லோரும் இல்லாமற் போவதுமில்லை.

நான் ஒருபோதும் இல்லாதிருந்ததில்லை ; மற்று, இருக்கவே இருந்தேன் ; உடலுக்கு நேர்ந்த சென்ற பிறப்புக்களில் நான் நித்யனாகவே இருந்தேன் என்று கருத்து. அப்படியே, நீ இல்லாதிருந்ததில்லை ; மற்று, இருக்கவே இருந்தாய். அவ்வண்ணமே, இந்த அரசர்களும் இல்லாதிருந்ததில்லை ; மற்று, இருக்கவே இருந்தார்கள். அவ்வாறே, நாம் — இல்லாமற் போவதுமில்லை ; மற்று, நாமெல்லோரும் இவ்வுடல் இறந்தபின்பும் இருக்கவே இருப்போம். (இறப்பு, நிகழ்வு, எதிர்வு என்னும்) முக்காலங்களிலும் (நாம்) ஆத்ம ஸ்வரூபத்தால் நித்யர்கள் என்பது (தேர்ந்த) பொருள்.

(ஆத்மா ஒன்றேயாயினும்) உடல்கள் வேறு வேறாயிருப்பது பற்றி “நாமெல்லோரும்” (என்னும்) பன்மை (வழங்கலாயிற்று); ஆத்மா வேறாயிருப்பதென்னும் கருத்தால் அன்று. (12)

இனி, ஆத்மா நித்தியமென்பது எப்படி? – திருஷ்டாந்தம் கூறுகிறார் :

தேஹினோஸ்மின் யதா தேஹே கௌமாரம் யௌவனம் ஜரா /
ததா தேஹாந்தரப்ராப்திர்-தீரஸ்-தத்ர ந-முஹ்யதி // 13

13. தேஹிக்கு, இந்தத் தேஹத்திலே பால்யமும், யௌவனமும், கிழத்தனமும் எப்படியோ, அப்படித்தான் வேறு தேஹத்தை அடைவது(ம்) ; அவ் விஷயத்தில் ஞானி மயங்கமாட்டான். (தேஹி-தேஹமுடையது : ஆத்மா).

உடம்பொடு நிற்கும் ஆத்மாவுக்கு இப்பொழுதுள்ள தேகத்திலே பாலப்பருவமும், யௌவனமாகிய நடுப்பருவமும், வயசின் முதிர்ச்சியான கிழப்பருவமும் ஆகிய இம்மூன்று பருவங்களும் ஒன்றுக்கொன்று வேறுபட்டவையாம். அவற்றுள், முதற்பருவம் போனவுடன் (ஆத்மா) அழிவது (இறப்பது) இல்லை. இரண்டாம் பருவம் வந்தவுடன், (ஆத்மா) உண்டாவது (பிறப்பது) இல்லை. அப்பொழுது என்னவெனில் – (பாலப்பருவம் மாறினாலும்) ஆத்மா மாறுபடாமலே இரண்டாவதும் மூன்றாவதுமான பருவங்களை அடையக் காண்கிறோம் ; அவை போலவே, ஆத்மா விகாரப்படாமலே வேறு தேகத்தை அடைகிறதென்க. அது இப்படியிருப்பதனால் (தான்) ஞானவான் (மதி) மயக்கமடைவதில்லை. (13)

பொறுமை என்பது ஞானத்திற்கு ஒரு ஸாதனம்

“ஆத்மா நித்யம் என்று அறிகின்றவனுக்கு, ‘ஆத்மா இறந்துவிடும்’ என்ற (அஜ்ஞானத்தால்) உண்டாகும் மயக்கம்

நிகழாதாயினும், குளிர் வெப்பங்களையும் இன்ப துன்பங்களையும் அடைதலாகும். மயக்கமும், ஸுகம் நீங்கிப் போதலாலும் துக்கம் வந்து சேர்தலாலும் உண்டாகின்ற சோகமும் உலகத்தில் ஸாதாரணமாகக் காணப்படுகின்றனவே” என்ற இதனை அர்ஜுனன் வார்த்தையாகச் சங்கித்து, பகவான் கூறுகிறார் :

மாத்ரா-ஸ்பர்சாஸ்து கௌந்தேய சீதோஷ்ணஸுகது : க்கதா : /
ஆகமாபாயினோ நித்யாஸ் தாம்ஸ் திதிஷுஸ்வ பாரத // 14

14. கௌந்தேய! இந்திரிய ஸ்பர்சங்களே குளிர் வெப்பத்தையும், இன்ப துன்பங்களையும் கொடுத்துத் தோன்றி மறையுந்தன்மையனவாய் அநித்தியமாயிருக்கின்றன; பாரத! அவற்றை (நீ) பொறுக்கக் கடவாய்.

ஓசை முதலியவற்றை அறிபவை, செவி முதலிய இந்திரியங்கள், (அந்த) இந்திரியங்களின் ஸ்பர்சங்கள் என்பவை (அவற்றிற்கு) ஓசை முதலியவற்றோடுள்ள ஸம்பந்தங்களாம். அவைகளே (அந்த ஸம்பந்தங்களே) குளிரையும் வெப்பத்தையும் ஸுகத்தையும் துக்கத்தையும் தருகின்றன என்பது. அல்லது ஸ்பர்சங்கள் (என்றால் இந்திரியங்களால்) ஸ்பர்சிக்கப்படுவன ஓசை முதலிய விஷயங்கள் (எனக்கொண்டு) , இந்திரியங்களும் விஷயங்களும், குளிர்-வெப்பம், ஸுகம்-துக்கம் என்பவற்றைத் தருகின்றன (என்றும் உரைக்கலாம்). குளிர் ஒரு காலத்தில் ஸுகமாயும், மற்றொரு காலத்தில் துக்கமாயும் இருக்கின்றது ; அப்படியே, வெப்பமும் ஒரு தன்மையதன்று. ஸுகதுக்கங்களோ ஒரு நிலைப்பட்டிருத்தலைப் பிறழ்கின்றனவில்லை (அதாவது — எப்பொழுதும் ஸுகம் ஸுகமாகவும், துக்கம் துக்கமாகவுமே இருக்கின்றன.) ஆதலின் குளிர் வெப்பங்கள் அவற்றினின்றும் வேறாக எடுத்துக் கூறப்பட்டன. இந்திரிய ஸ்பரிசங்கள் தோன்றி மறையுந் தன்மையனவாதலின், அநித்தியங்கள், ஆகவே, (நீ) அந்தக் குளிர், வெப்பம் முதலியவற்றைப் பொறுத்துக் கொள்ள

வேண்டும்; அவற்றின் விஷயமாக நீ ஸந்தோஷத்தையாவது துயரத்தையாவது கொள்ளவேண்டாம் என்றபடி. (அநித்யம் — நிலையில்லாதது.)

குளிர் — வெப்ப முதலியவற்றை ஸஹிப்பவனுக்கு வரு(ம்) நன்மையாவது என்னவெனின் - (அதைக்) கேள் :

யம் ஹி ந வ்யதயந்த்யேதே புருஷம் புருஷர்ஷப /
ஸமதுக்கஸுகந் தீரம் ஸோம்ருதத்வாய கல்பதே // 15

15. மனிதரிற் சிறந்தவனே! ஸுகதுக்கங்களை ஸமமாகக் கொண்ட எந்தத் தீர்புருஷனை, இவை உண்மையாகவே துன்பப்படுத்துகின்றனவிலையோ, அவன் சாகாநிலைக்கு உரியவனாகிறான்.

ஸுக-துக்கங்களை ஸமமாகக் கொண்ட (அதாவது -) ஸுகம் வந்தபோது ஸந்தோஷங் கொள்ளாமலும் துக்கம் வந்தபோது துயரமடையாமலும் இருக்கின்ற ஞானியை, கீழ்க்கூறிய குளிர்-வெப்ப முதலியன தாக்கி அசைக்கின்றனவிலை ; (அவன்) நித்யமான ஆத்மாவைக் காண்கிறபடியால், அவன் நித்யமான ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்தைக் கண்டறிதலிலே உறுதியாக நிற்பவன்; த்வந்த்வங்களை ஸஹிக்கக் கூடியவன்; சாகாத்நன்மையான மோக்ஷமென்பதனை அடையவல்லவன். (த்வந்த்வங்கள் — குளிர் — வெப்பம் முதலியன.)

இக்காரணத்தாலும், துயரமும் மயக்கமும் கொள்ளாது, குளிர்-வெப்பம் முதலியவற்றைப் பொறுத்தல் (முக்திபெற விரும்புவோனுக்கு) உரியதாகும், எதனாலெனில், -

நாஸதோ வித்யதே பாவோ நாபாவோ வித்யதே ஸத : /
உபயோரபி த்ருஷ்டோந்தஸ்-த்வநயோஸ்-தத்வதர்சிபி : // 16

16. 'பொய்ப்பொருளுக்கு உண்மை இல்லை ; மெய்ப்பொருளுக்கு இன்மை இல்லை' (என) இவ்விரண்டற்கும் முடிவு கண்டு வைக்கப்பட்டுள்ளது. மெய்ம்மையைக் காணும் இயல்பினராலே.

பொய்ம்மையான குளிர் — வெப்பம் முதலியவற்றிற்கும், (அவற்றின் காரணமான நீர், நெருப்பு முதலிய)வற்றிற்கும் உண்மையென்பது இல்லை. பிரமாணங்களால் ஆராயுங்கால், குளிர், வெப்ப முதலாயினவும் (அவற்றின்) காரணங்களும் உண்மைப் பொருளாய் இருக்கின்றனவில்லை. ஏனெனில், அவை விகாரமாம். விகாரமோ பிறழ்ந்திடுகின்றது (தன் நிலை திரிகின்றது) உதாரணமாக, குடம் முதலியவற்றின் உருவங்கள் (கண்ணினால் உள்ளும் புறமும்) உற்றுப்பார்த்து ஆராயப்படும்பொழுது மண்ணைத் தவிர வேறாகப் புலப்படாமையால் (அதாவது மண்ணாகவே புலப்படுகின்றமையால்) பொய்ம்மையாம். அப்படியே ஸகலவிகாரங்களும் காரணத்தைத் தவிர வேறாகப் புலப்படாமையால் பொய்யே. அன்றியும், (மண்ணின்) கார்யமான குடம் முதலானவை தோன்றுதற்கு முன்னும் அழிதற்குப் பின்னும் ("எது முந்தியும் பிந்தியும் இல்லையோ, அது நிகழ்காலத்திலும் (நடுவிலும்) இல்லை" என்பது மாண்டூக்ய உபநிஷத்தின் கௌடபாதகாரிகை. 4-31-(ஆ.)) புலப்படாமையாலும் (பொய்ம்மையாம்). பின்னும் மண் முதலிய காரணங்களும் தம் காரணமா(ன நிலம் முதலானவா)கவன்றி வேறாகப் புலப்படாக்கையின் பொய்ம்மையேயா மென்க (இதனால், கேவல மெய்ப்பொருளானது, காரணகார்ய வரம்பிற்கு அப்பால் உள்ளது" என்று தோன்றுமாறு காண்க. — (ஆ.))

(ஆகேஷபம்) :- அதுவும் அவ்வாறு பொய்யாகுமளவிலே ஸகலமும் இல்லையாகும் எனில் (ஒரு பொருள் காரணமாகவாவது, கார்யமாகவாவது அல்லாமல் இருக்க முடியாது என்பது ஆகேஷபம் செய்கிறவனுடைய கருத்து. — (ஆ.)) —

(ஸமாதானம்) :- அப்படியன்று; எங்கும் (வ்யவஹார நிலையிலே) மெய்யுணர்வும் பொய்யுணர்வுமென இருவகை உணர்வு புலப்படுதலால், எதனைக் குறித்து நிற்கும் உணர்வு பிறழ்ந்திடுகின்றதில்லையோ, அது மெய்ப்பொருள்; எதனைக் குறித்து நிற்கும் உணர்வு பிறழ்ந்திடுகின்றதோ, அது பொய்ப்பொருள் என மெய்மை பொய்மைகளின் வேறுபாடு, புத்தியைப் பொறுத்து நிற்கின்றது ; நிற்கவே, எங்கும் (வ்யவஹாரநிலையிலே) (இந்த) இருவகை உணர்வுகள், 'கரியது நெய்தல்' என்பது போலவல்லாமல், (ஒரே இடத்தில் (ஸாமாநாதிகரண்யமாக) பொய்மையும் மெய்மையும் ஆகிய இரண்டு புத்திகள் உண்டாகின்றன என்றால், 'கரியது நெய்தல்' என்னுமிடத்தில் தோன்றுகிற 'கருமை', 'நெய்தல்' என்ற இரண்டு பொருள்களைப் பற்றிய உணர்வுகளும் பொய்மையேயன்றோ என்று வரக்கூடிய ஆக்ஷேபத்தையும் நீக்க, 'கரியது நெய்தல்' என்பது போலல்லாமல் என்றார்.) 'உள்ளது குடம்', 'உள்ளது ஆடை', 'உள்ளது யானை' என யாவராலும் ஒரே இடத்து ("இது புஸ்தகம்" என்றவிடத்து 'இது' என்பதும் 'புஸ்தகம்' என்பதும் ஒரே பொருளைக் குறிப்பது போல, "உள்ளது குடம்" என்னுமிடத்தில் 'உள்ளது' என்பதும், 'குடம்' என்பதும், ஒரேப் பொருளைக் குறிக்கின்றன. இவ்வாறு கொள்வதை வடநூலார் 'ஸாமாநாதிகரண்யம்' என்பர்.) உணரப்படுகின்றன. இவ்வாறே எங்கும் (காணப்படுகின்றன). அவ்விருவகை உணர்ச்சியுள் குடமென்னும் உணர்வும், இன்னும் இதுபோன்ற உணர்வுகளும் பிறழ்கின்றன. அவ்வண்ணமே (கீழ்) எடுத்துக்காட்டப்பட்டது. ஆனால், உள்ளதென்னும் உணர்வு (அப்படிப் பிறழ்ந்திடுவது) இல்லை. ஆகவே, குடம் முதலிய உணர்வினால் குறிக்கப்படும் பொருள் (குடம் முதலானவை) பிறழ்ந்திடுதலால் பொய்ப்பொருளாம். ஆனால் உள்ளதென்னும் உணர்வினாற் குறிக்கப்படும் பொருள் பிறழாமையால் (அப்படி) இல்லை (மெய்ப்பொருளாம் என்றபடி).

(ஆக்சேபம்) :- குடம் அழிவுற்றவளவிலே, குடமென்னும் உணர்வு பிறழ் (இல்லாமற்போக) , உள்ளதென்னும் உணர்வும் (அங்ஙனம்) பிறழ்கின்ற தெனில் –

(ஸமாதானம்) :- அப்படியன்று ; ஆடை முதலியவற்றிலும் உள்ளதென்றும் உணர்வினைக் காண்கிறபடியால், அந்த உள்ளதென்னும் உணர்வு விசேஷணத்தைக் (adjective) குறித்தே நிற்பதாம்.

(ஆக்சேபம்) :- உள்ளதென்னும் உணர்வு போலக் குடமென்னும் உணர்வும் மற்றொரு குடத்திற் காணப்படுகின்றதெனில் –

(ஸமாதானம்) :- அப்படியன்று ; (குடமென்னும் உணர்வினை) ஆடை முதலானவற்றிற் காணாமையின்.

(ஆக்சேபம்) :- உள்ளதென்னும் உணர்வும், அழிவுபட்ட குடத்தில் காணப்படுகின்றதில்லையெனில் –

(ஸமாதானம்):- அப்படியன்று ; விசேஷ்யமில்லாமையின் (உலகத்திலுள்ள எல்லா பொருள்கட்கும் 'இருத்தல்' என்பது உண்மைப் பொருளினாலேயே அமைதலால், 'உள்ளது' என்பது அந்த உண்மைப் பொருளைக் காட்டுவதாம் என்று அறிக. ஆகவே குடம் முதலியன அழிவுற்றாலும், மற்றைப் பொருள்களைக் குறித்து 'உள்ளது, உள்ளது' என வழங்கும்படி அந்த உண்மைப் பொருள் இருக்கின்றதென்க.) உள்ளதென்னும் உணர்வு விசேஷணத்தைக் குறித்து நிற்பதாய், விசேஷ்யமில்லாத இடத்து விசேஷணம் பொருந்தாமையால், எதைக் குறித்து நிற்கும்? ஆனால், உள்ளதென்னும் உணர்வினால் குறிக்கப்படும் பொருள் இல்லாமையாலன்று (குடம் அழிவுற்றவிடத்து 'உள்ளது' என்பதை எடுத்துக்காட்ட அறிகுறி இல்லை. ஆகவே, 'உள்ளது' என்பது விளங்கவில்லையென்றி அந்த உள்ளது என்பதனால்

குறிக்கப்படும் உண்மைப்பொருள் இல்லை என்பதில்லை. இருக்கவே இருக்கின்றது என்றபடி. – (ஆ.) –

(ஆக்ஷேபம்) :- (இனி) குடம் முதலிய விசேஷ்யம் பொய்ம்மையானவளவிலே, (விசேஷணம் விசேஷ்யம் இரண்டும்) ஒரே இடத்து நின்றலென்பது கூடாதெனின் (“எங்கும் விசேஷண விசேஷ்யங்களிரண்டும் மெய்ப்பொருளாகவே இருக்கக் காண்கிறோம். ஆகவே ‘உள்ளது’ என்பது போல, குடமும் மெய்ப்பொருளாகவே இருக்க வேண்டும் என்பது ஆக்ஷேபஞ் செய்கிறவனுடைய கருத்து. – (ஆ.) –

(ஸமாதானம்) :- அப்படியன்று; (விசேஷணம் விசேஷ்யம் என்ற) இரண்டினுள் ஒன்று பொய்மையானவளவிலும், கானல் முதறானவற்றிலே ‘இது ஜலம்’ (கானலைப் பார்த்து ‘இது ஜலம்’ என்றவிடத்து ஜலம் பொய்ம்மையாயினும், இது என்று சுட்டுதற்குக் காரணமாய் ஒன்று இருப்பதை உணர்க ; அவ்வாறே, உள்ளது குடம் என்னுமிடத்தில் குடம் என்பது மெய்ப்பொருளாயினும், உள்ளது என்று வழங்குமாறு அங்கு ஒரு பொருள் (ப்ரஹ்மம்) இருக்கின்றதென்க.) என, (இவை இரண்டும்) ஒரே இடத்து நின்றலைக் காண்கிறபடியாலென்க. ஆகவே, தேகம் முதலியனவும் (குளிர்-வெப்பம் முதலான) த்வந்த்வமும், அவற்றின்) காரணமுமாகிய பொய்ப்பொருளுக்கு இருப்பில்லை யென்பதாம். அவ்வாறே ஆத்மாவாகிய மெய்ப்பொருளுக்கு இருப்பின்மை இல்லை; எவ்விடத்தும் பிறழாமையால் எனக் (காரணம் கீழே) கூறியுள்ளோம்.

இவ்வாறு, மெய்ப்பொருள் பொய்ப்பொருள்களாகிய கீழ்க் கூறிய இந்த ஆத்மா அநாத்மாக்கள் இரண்டின் விஷயமாகவும், “மெய்ப்பொருள் (எப்பொழுதும்) உள்ளது தான், பொய்ப்பொருள் (எப்பொழுதும்) இல்லாதது தான்” என்னும் முடிவான நிர்ணயத்தைத் தத்துவதர்சிகள் கண்டறிந்தேயுள்ளார். (தத்) என்பது, ஸகலத்திற்கும் பெயர். ஸகலமும் ப்ரஹ்மம் ; (எனவே) அதன் பெயர் ‘தத்’ என்பதாம். அதனது தன்மை தத்துவம் ;

(அதாவது -) ப்ரஹ்மம் உள்ளபடியிருக்கும் தன்மை. அதனைக் காணும் இயல்பினரே தத்துவதர்சிகள். நீயும் தத்துவதர்சிகளின் நோக்கை (கொள்கையை)ப் பின்பற்றி, சோகத்தையும் மோகத்தையும் விட்டு ஒரே தன்மையுள்ளனவும் (ஸுகம்-துக்கம் முதலியவும்) ஒரே தன்மையில்லாத குளிர் வெப்பமும் முதலிய த்வந்த்வங்களை, “விகாரமாயுள்ள இது, பொய்ப்பொருளாகவேயிருந்தது. கானல் ஜலம் போலப் பொய்யாகத் தோன்றுகிறது” என உள்ளத்தில் நிச்சயித்து, (தீரத்தன்மையோடு சாந்தனாய்ப்) பொறுத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்பது கருத்து. (16)

ஆனால், எப்பொழுதும் மெய்ப்பொருளாகவே இருப்பதென்பது யாது? – கூறுவோம் :

அவிநாசி து தத்வித்தி யேந ஸர்வமிதம் ததம் /

விநாச – மவ்யயஸ்யாஸ்ய ந கஸ்சித் கர்த்து-மர்ஹதி // 17

17. இதெல்லாம் எதனால் வியாபிக்கப்பட்டுள்ளதோ, அதையே அழிவில்லாததாகத் தெரிந்து கொள். (தன்) நிலை திரியாத இதற்கு ஒருவராலும் அழிவு இயலாது.

அதையே அழிவுப்படுந்தன்மையில்லாததாகத் தெரிந்து கொள். (இங்கு ‘அதையே’ என்பதிலுள்ள) ஏகாரம் (பொய்ம்மையினின்றும் மெய்ம்மையைப் பிரித்து வேறுபடுத்தி நின்றலால்) பிரிநிலைப் பொருளுடையது – எதனை? குடம் முதலிய ஆகாசத்தினால் (வியாபிக்கப்பெறுமாறு) போல, ஆகாசமுள்பட இந்த ஜகத் முழுவதும் எந்த ‘ஸத்’ என்னும் பெயருடைய ப்ரஹ்மத்தினாலே வியாபிக்கப்பட்டுள்ளதோ, (அதனை) அழிவெனினும், மறைதலெனினும், இன்மையெனினும் ஒக்கும். (ப்ரஹ்மம்) வளர்தலும் தேய்தலும் அடைகிறதில்லை ; (ஆதலின் தன்) நிலை திரியாததாம். ஸத் என்னும் பெயருடைய இந்த ப்ரஹ்மம் தன்நிலை மாறுகிறதில்லை ; சரீராதிகள் போல அவயவங்களைப்

பெற்றிராமையால், (மேலும்) தன்னுடைய(து எதுவாயினுமாகுக; அதனாலான நஷ்டத்)தாலும், (ப்ரஹ்மம் நிலைமாறுவது) இல்லை ; (அதற்குத்) தன்னுடையதென்பதே இல்லையாதலின். உதாரணமாக, தேவதத்தன் (தன்னுடைய) பணநஷ்டத்தால் கெட்டுப் போகிறான் ; ப்ரஹ்மமோ இவ்வாறு கெட்டுப் போவதில்லை. ஆகவே, (தன்) நிலைமாறாத இந்த ப்ரஹ்மத்திற்கு ஒருவராலும் அழிவு செய்ய முடியாது. ஆத்மாவை அழிக்க ஒருவராலும் — ஈச்வரனாலுங்கூட — முடியாது ; ஏனெனில் ஆத்மா ப்ரஹ்மம் ; தன் ஆத்மாவினிடத்தே தொழில் கூடாமையாலென்க. (17)

ஆனால், தானிருக்கும் நிலையைப் பிறமுந்தன்மையுள்ள பொய்ப்பொருள் என்பது யாது? — கூறுவோம் :

அந்தவந்த இமே தேஹா நித்யஸ்யோக்தா : சரீரிண : /
அநாசினோப்ரமேயஸ்ய தஸ்மாத் யுத்த்யஸ்வ பாரத // 18

18. நித்யமாய், கேடில்லாததாய், அறிதற்கு அரியதான தேகியின் இச்சரீரங்கள், முடிவுள்ளவையாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றன ; ஆதலின், போர் செய்யக் கடவாய், பாரத!

எவைகட்கு அழிவு உண்டோ, அவை முடிவுள்ளவை ; கானல் முதலானவைகளில் (ஜலம் முதலியன) இருக்கின்றன என்னும் புத்தியானது, (இடையறாது) தொடர்ச்சியாக வியாபித்திருந்து(ம்) , பிரமாண ஆராய்ச்சியின் முடிவிலே விட்டுப் போகின்றது ; அது அதற்கு (அதாவது-அந்தப் புத்தி விட்டுப் போதல், கானல் ஜலம் முதலியவற்றிற்கு) முடிவு ; அப்படியே, நித்யமாய் சரீரியாய் கேடில்லாததாய் அறிதற்கு அரியதான ஆத்மாவின் இச்சரீரங்கள், ஸ்வப்னத்திலும் இந்திரஜாலத்திலும் (காணப்பட்ட) சரீராதிகள் போல முடிவுள்ளவை என்று விவேகிகளாற் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. (கானலில் ஜலமிருக்கிறதென்னும் புத்தியானது, ஆராய்ச்சியினால் விட்டுப் போகும் போது, கானல் ஜலமும் பொய்ப் பொருளாவது போல,

சரீரமிருக்கின்றது என்னும் புத்தி ஆராய்ச்சியினால் விட்டுப்போக, சரீரமும் பொய்ப்பொருளாமென ஆராய்ந்தறிக.)

‘நித்யமாய்’, ‘கேடில்லாததாய்’ என்றது, கூறியது கூறலன்று ; நித்யமாயிருத்தலும் கேடும் உலகத்தில் இருவகையாயிருத்தலின், உதாரணமாக, சாம்பலாய்ப் போய் மறைதலை அடைந்த சரீர(மு)ம், கேடுற்றதாகச் சொல்லப்படுகின்றது ; பிணி முதலானவற்றோடு கூடி வேறுவகையாக மாறிப்போய் (உயிரோடு) உள்ளதான சரீரமும் கேடுற்றதாகச் சொல்லப்படுகின்றது. ஆகவே ‘கேடில்லாததாய்’, ‘நித்யமாய்’ என இருவகைத்தான கேட்டிலும் இதற்கு ஸம்பந்தமில்லை யென்க. இப்படி (‘நித்யமாய்’ ‘கேடில்லாததாய்’ என்று) கூறாவிட்டால், பூமி முதலானவை போல ஆத்மா நித்யமென்றும் தோன்றும் ; அது (அவ்வாறு தோன்றுதல்) கூடாதென்று ‘நித்யமாய்’, ‘கேடில்லாததாய்’ எனக் கூறலாயினர். அறிதற்கு அரியதான – பிரத்யக்ஷம் முதலிய பிரமாணங்களால் நிச்சயிக்க முடியாததான.

(ஆக்ஷேபம்) :- ஏன், ஆத்மா சாஸ்திரத்தினாலும், (அந்த சாஸ்திரத்திற்கு) முந்தி ப்ரத்யக்ஷம் முதலான பிரமாணங்களினாலும் நிச்சயிக்கப்படுகின்றதன்றோ, (எனில்) –

(ஸமாதானம்) :- அப்படியன்று ; ஆத்மா ஸ்வதஸ்ஸித்மாயிருத்தலின், அறிபவனான ஆத்மா நிக்சயமானவிடத்தன்றோ, (பொருள்களை) அறியப் புகுந்தவன் (அறிதற்குக் கருவியான) ப்ரமாணங்களைத் தேடுதல் கூடும். (ஒருவன்) முதலில் ஆத்மாவை ‘நான் இன்னான்’ என்று நிச்சயிக்காமல், பின்பு ப்ரமேயங்களை (அறியப்படும் பொருள்களை) நிச்சயித்தற்பொருட்டுத் தலைப்படுவதில்லையன்றோ. ஆத்மாவென்பதோ ஒருவர்க்கும் தெரியாததன்று. ஆனால் முடிவான ப்ரமாணமாகிய ச்ருதியானது அதன் தன்மையல்லாததை, (அதாவது-ஆத்மா, கர்த்தா என்பது முதலானவற்றை) (அதனிடத்து) ஏற்றுதலை

மாத்திரம் நீக்குவதாயிருப்பதனாலே ஆத்மாவுக்குப் ப்ரமாணமாகின்றதே யன்றி, முற்றிலும்) தெரியாத பொருளை (ப் புதிதாக)த் தெரிவிப்பதனால் அன்று, அவ்வண்ணமே, “எது தெரிந்ததும் தெரியாததுமான ப்ரஹ்மமோ, எது ஆத்மாவோ, எங்குமுளதோ” (பி-2-4-1) என்று ச்ருதி (கூறுகின்றது).

ஆத்மா இவ்வாறு நித்யமாய், நிர்விகாரியுமாயிருத்தலால் நீ போர் செய்யக்கடவாய் ; போரினின்றும் ஒழிதலைச் செய்யாதே (போர் செய்யாது நிற்கவேண்டாம்) என்று பொருள்.

இங்கு, யுத்தஞ்செய்ய வேண்டுமென்று விதிக்கப்படவில்லை. இவன் (அர்ஜுனன்) (முந்தியே தானாகப்) போர்புரியப் புகுந்தவனே, (பின்பு) சோக மோஹங்களால் தடுக்கப்பட்டுப் பேசாமல் உட்கார்ந்திருக்கின்றான். ஆதலால் அவனுடைய (யுத்தத்திற்குத்) தடை (செய்து நிற்கின்ற சோக மோஹங்)களை நீக்குதல் மாத்திரம் பகவானால் செய்யப்படுகின்றது. ஆகவே, “போர் செய்யக் கடவாய்” என்பது அனுவாதமாத்திரமேயன்றி, விதி(த்தற்பொருளுடையது) ஆகாது. (அனுவாதம்- முன்னமே அமைந்துள்ள ஒன்றை யாதாயினும் ஓர் நிமித்தத்தால் பின்னும் கூறுதல்).

ஆத்மா அகர்த்தா

“கீதாசாஸ்திரமானது சோக-மோகம் முதலான ஸம்ஸார காரணங்களைப் போக்குதற்குப் பயன்படுவதல்லது, (அவற்றுள்) புகும்படி செய்வதன்று” என்ற இவ்விஷயத்திற்கு ஸாக்ஷிகளாய் உள்ள இரண்டு ருக்குகளைப் பகவான் (கடோபநிஷத்தினின்றும்) எடுத்தாளலானார்.

“யுத்தத்திலே பீஷ்மாதியர்கள் என்னால் கொல்லப்படுகிறார்கள் ; நான் அவர்களைக் கொல்பவன்” என்று நீ நினைக்கிற இந்தப் புத்தி தவறே — எப்படி? —

ய ஏனம் வேத்தி ஹந்தாரம் யஸ்சைனம் மன்யதே ஹதம் /
உபௌ தெள ந விஜாந்தோ நாயம் ஹந்தி ந ஹன்யதே // 19

19. எவன் இதனைக் கொல்வதாக அறிகிறானோ, எவன் இதனைக் கொல்லப்படுவதாக அறிகிறானோ ; அவ்விருவரும் சரியாக அறிபவர் ஆகார். (ஏனெனில்) இது கொல்வது(ம்) இல்லை, கொல்லப்படுவது(ம்) இல்லை.

எவன் இப்பொழுது பேசிவருகின்ற இத்தேகியை, கொலைத் தொழிலைச் செய்வதாக அறிகின்றானோ ; வேறு எவன் இதனை, சரீரம் கொல்லப்படுவதால் 'நான் கொல்லப்பட்டவன்' என கொலைத் தொழிலுக்குச் செயப்படுபொருளாகக் கருதுகின்றானோ, - அவ்விருவரும், அவிவேகத்தால் ஆத்மாவை உணராதவர். உடலைக் கொல்லுதலால் 'நான் கொல்பவன், நான் கொல்லப்படுகிறவன்' என்று (நினைத்து) , ஆத்மாவை 'நான்' என்னும் எண்ணத்திற்கு எட்டுவதாக அறிகிற அவர்கள், ஆத்மா இன்னதென்பதை ஆராய்ந்தறியாதவர்களென்க. ஏனெனில், இந்த ஆத்மா அவிகாரியாதலின் கொலைத் தொழிலுக்குக் கர்த்தாவுமாகாது, செயப்படு பொருளுமாகாது என்றபடி. (19)

ந ஜாயதே ம்ரியதே வா கதாசிந் நாயம் பூத்வா பவிதா வா ந பூய : /

அஜோ நித்ய : சாச்வதோயம் புராணோ ந ஹன்யதே ஹன்யமானே சரீரே // 20

20. இது பிறப்பதில்லை ; (ஒருகாலத்து) இறப்பதும் இல்லை ; (ஒருகாலத்து) இருந்து மறுபடி இல்லாமற் போவதும் இல்லை ; (ஒரு காலத்து இல்லாதிருந்து) மறுபடி இருப்பதும் இல்லை. பிறவாததாய், நித்யமாய், சாச்வதமாய் புராணமாயுள்ள இது, சரீரம் கொலையுண்ணும்பொழுது (தான்) கொல்லப்படுவதில்லை.

இது உண்டாகிறதில்லை ; பொருள்களுக்கு உற்பத்தி என்னும் விகாரம் ஆத்மாவுக்கு இல்லையென்க. அவ்வண்ணமே, இது இறப்பதுமில்லை. 'இறப்பதும் இல்லை' எனக் கடைசியாயுள்ள அழிவென்னும் விகாரம், மறுக்கப்படுகின்றது. 'ஒரு காலத்து' என்ற சொல்லை, ஒருகாலத்துப் பிறப்பது(ம்) இல்லை, ஒருகாலத்து இறப்பது(ம்) இல்லை என இவ்வாறு (ஆத்மாவுக்கு) ஸகல விகாரங்களையும் மறுத்த ('இல்லை' என்னும் ஒரே சொல்)லோடு சேர்த்துக் கொள்க. இந்த ஆத்மா (முதலில்) இருத்தலென்னும் வினையைப் பெற்று, பின்பு மீண்டும் இல்லாமற் போதலை அடைவதில்லை யாதலின், இறப்பதில்லை ; எது (ஒருகாலத்தில்) இருந்து, பின்பு இல்லாமற் போகின்றதோ, அது இறக்கின்றது என்று உலகத்திற் சொல்லப்படுகின்றது. ('இறப்பதும் இல்லை') என்பதிலுள்ள 'உம்' என்ற சொல்லினாலும் 'இல்லை' என்ற சொல்லினாலும், இந்த ஆத்மா சரீரம்போல (முதலில்) இல்லாதிருந்து, பின்பு இருத்தலைப் பெறுவதும் (பிறப்பதும்) இல்லை (எனவும் கொள்க).

ஆதலின், (ஆத்மா) பிறப்பதில்லை. எது (முதலில்) இல்லாதிருந்து, பின்பு உண்டாகின்றதோ, அது பிறக்கின்றது என்று சொல்லப்படுகின்றது. ஆத்மா இவ்வாறன்று ; ஆதலின், பிறப்பதில்லை. (அது) இவ்வாறிருத்தலின், பிறவாததாம் ; இறப்பதில்லையாதலின் நித்யமாயு மிருப்பதாம். முதலிலும் முடிவிலுமுள்ள விகாரங்களை மறுத்திடவே, ஸகல விகாரங்களும் மறுக்கப்பட்டவையாகின்றன ; என்றாலும், இடைநின்ற விகாரங்களை, அந்தந்தச் சொற்கள் கொண்டே (வெளிப்படையாக) மறுத்தல் வேண்டுமென (இங்குக்) கூறாதொழிந்த அசைதல் முதலிய ஸகலவிகாரங்களின் மறுத்தலும் (கூறப்பட்டதாகவே) ஆகும்படி "சாச்வதமாய்" என்பது முதலாகக் கூறுகிறார் ; சாச்வதமாய் எனத் தேய்தலாகிய விகாரம் மறுக்கப்படுகின்றது. சாச்வதமாய் — எப்பொழுதும் உள்ளதாய் ; (ஆத்மா) அவயவங்களைப் பெற்றிராமையால் தன் வடிவத்தில் தேய்வதில்லை ; அன்றியும்

குணக்குறைவால் குறைந்து போவதும் இல்லை ;
நிர்க்குணமாதலால், புராணமாய் எனத் தேய்தலுக்கு
மறுதலையாகிய வளர்தல் என்னும் விகாரம் மறுக்கப்படுகின்றது
; அவயவங்கள் அதிகரித்ததால் எது மிகுகின்றதோ, அது
வளர்கின்றது எனவும், புதியது எனவும் சொல்லப்படுகின்றது.

இவ்வாத்மாவுக்கோ அவயவங்கள் இல்லையாதலின், (அது
இப்பொழுதும் இருப்பதென்று புராணம் (எனப்படுகின்றது) ,
(எப்பொழுதும் ஒரே நிலையையுடையதாதலின், அது)
வளர்கின்றதில்லை யென்க. அவ்வாறே, சரீரம்
கொலையுண்ணும் பொழுதும் (ஆத்மா) கொல்லப்படுவதில்லை,
(அதாவது — தன்) நிலைமாறுவதில்லை. (கூறியது கூறல்
(என்னும் குற்றம்) வாராமைக்காக, கொல்லுதல் என்பதை —
இங்கு நிலைமாறுதல் என்ற பொருளில் நிற்பதாகக் கொள்க.
(ஆத்மா) நிலைமாறுகின்றதில்லை என்றபடி.

இந்த மந்திரத்திலே, உலகத்துப் பொருள்களின்
நிலைவேறுபாடாகிய (பிறத்தல், இருத்தல், வளர்தல், மாறுதல்,
தேய்தல், அழிதல் என்னும்) ஆறு பாவவிகாரங்களும்
ஆத்மாவினிடத்து மறுக்கப்படுகின்றன. எவ்விதமான
விகாரமும் ஆத்மாவுக்கு இல்லையென்பது வாக்கியத்தின்
பொருள். இப்படியிருப்பதனால், “அவ்விருவரும் சரியாக
அறிபவராகார்” (2-19) என முந்தின மந்திரத்தோடு இதனைச்
சேர்த்துக் கொள்க. (20)

ஞானி, கர்மங்களைத் துறக்கவேண்டியதாயிருத்தல்.

“எவன் இதனைக் கால்வதாக அறிகிறானோ” (2-19) என்ற
இம்மந்திரத்தால் (ஆத்மா) கொலைத் தொழிலுக்குக் கர்த்தாவும்
செயப்படுபொருளும் ஆவதில்லை எனப் பிரதிஜ்ஞை செய்து,
“இது பிறப்பதில்லை” (2-20) என்ற இதனால்
அவிகாரியாயிருத்தலை ஏதுவாகக் கூறி, பிரதிஜ்ஞை செய்த
விஷயத்தை முடிக்கிறார்.

வேதாவிநாசினம் நித்யம் ய ஏனமஜமவ்யம் /
கதம் ஸ புருஷ : பார்த்த கம் காதயதி ஹந்தி கம் // 21

21. எவன் இதனை அழிவற்றதாய், நித்யமானதாய்,
பிறவாததாய், குறைபாடில்லாததாக அறிகிறானோ,
அப்புருஷன், பார்த்த! எப்படி யாரைக் கொல்லும்படி
செய்கிறான்? யாரைக் கொல்கிறான்?

முந்தின மந்திரத்தால் லக்ஷணம் கூறப்பெற்ற இதனை
(ஆத்மாவை) , அழிவற்றதாய் கடைசியாயுள்ள (அழிவென்னும்)
பாவவிகாரமற்றதாய், நித்யமானதாய் — (தன்) நிலைதிரிதல்
இல்லாததால், பிறவாததாய் குறைபாடில்லாததாக — பிறத்தலும்
தேய்தலும் இல்லாததாக எவன் அறிகிறானோ, அந்த அதிகாரி
புருஷனான ஞானி, எவ்விதத்தால் கொலைத் தொழிலைச்
செய்கிறான்? எப்படித்தான் கொல்பவனை ஏவுகிறான்?
ஒருவிதத்தாலும் ஒருவனையும் கொல்வதில்லை,
ஒருவிதத்தாலும் ஒருவனையும் கொல்லும்படி செய்வதுமில்லை
என இரண்டிடத்திலும் எதிர்மறையே பொருள் ;
வினாப்பொருள் பொருந்தா(து, மேலே விடை இல்லா)மையால்,
(கொலைத்தொழிலை மறுத்தற்குக் கூறிய) காரணமானது
(ஆத்மா நிர்விகாரியென்பது) , (மற்றைய தொழில்களை
மறுத்தற்கும்) ஒப்ப நின்றலின், ஞானிக்கு ஸகல கர்மங்களையும்
மறுத்தலே (இப்)பிரகரணத்தின் பொருளாகப் பகவானாற்
கருதப்பட்டுள்ளது ; கொல்லுதலின் மறுப்போ,
உதாரணத்திற்காகக் கூறப்பட்டதாம்.

(ஆக்ஷேபம்) :- ஞானிக்குச் செய்தொழில் இல்லாமற் போவதற்கு,
பகவான், எத்தகைய சிறப்புக் காரணத்தைக் கண்டு “அவன்
எப்படிக் கொல்கிறான்?” எனச் செய்தொழில்களை மறுக்கிறார்?

(ஸமாதானம்) :- ஏன்! ஆத்மா அவிகாரியாயிருத்தல்,
செய்தொழில்களெல்லாம் இல்லாமற் போவதற்குச் சிறப்புக்
காரணமாக (முன்னமே) கூறப்பட்டுள்ளதே.

(ஆக்சேபம்) :- கூறப்பட்டுள்ளது உண்மைதான். ஆனால் அது சிறப்புக் காரணமாகாது ; அவிகாரியான ஆத்மாவைக் காட்டிலும் ஞானி வேறானவனாகலின் என்பது, ஒரு தூணை, அசைதல் முதலிய விகாரமற்றதாக அறிந்தவனுக்குத் தொழில் உண்டாவதில்லையென்பது இல்லையே யெனின் –

(ஸமாதானம்) :- அப்படியன்று ; ஞானியே ஆத்மாவாக இருத்தலின், ஞானியாயிருத்தலென்பது உடல் முதலியவற்றின் சேர்க்கைக்கு அன்று. ஆதலின், பாரிசேஷாநுமானத்தால், ஞானியானவன் (உடல் முதலியவற்றின்) சேர்க்கையல்லாத அவிகாரியான ஆத்மா என (அமையும் ; அமைய)வே, அந்த ஞானிக்குச் செய்தொழில்கள் நிகழ்வதில்லையாதலின் “அவன் எப்படிக் கொல்கிறான்?” என்னும் மறுப்பு ஏற்குமென்க. உதாரணமாக, (ஆத்மாவினின்றும்) புத்திவ்ருத்தியை வேறாகப் பகுத்தறிய மாட்டாத அஜ்ஞானத்தால் – அவிகாரியாயேயிருக்கும் ஆத்மா, புத்தி முதலியவற்றால் கவரப்பட்ட ஓசை முதலிய பொருள்களை உணர்வதாகக் கற்பனை செய்யப்படுகின்றது. இவ்வண்ணமே, ஆத்மா அநாத்மாக்களைப் பகுத்தறிகிற புத்திவ்ருத்தியாகிய பொய்ம்மையேயான அஜ்ஞானத்தால் – உண்மையில் நிர்விகாரியேயான ஆத்மா, ஞானியாகக் கூறப்படுகின்றது. ஞானிக்குத் தொழில் ஏற்காதென்று உரைத்தலின், சாஸ்திரத்தில் விதிக்கப்பட்ட கர்மங்களெல்லாம் அஜ்ஞானிக்கு விதிக்கப்பட்டவை (ஏற்பட்டவை) எனப் பகவானுடைய நிர்ணயமென்று தெரிகின்றது.

அஜ்ஞானிக்கே கர்மங்கள்

(ஆக்சேபம்) :- அப்படியானால், ஞானமும் அஜ்ஞானிக்கே விதிக்கப்படுகின்றது ; முன்னமே ஞானம் கைகூடப் பெற்றவனுக்கு (மீண்டும்) ஞானத்தை விதித்தலென்பது

அரைத்ததை அரைப்பது போலப் பயனில்லையாதலின், அப்படியிருக்க, “அஜ்ஞானிக்குக் கர்மங்கள் விதிக்கப்படுகின்றனவேயன்றி, ஞானிக்கு அல்ல” என்னும் வேறுபாடு கூடாதெனில் –

(ஸமாதானம்) :- அப்படியன்று ; (அக்நிஹோத்ராதி கர்மங்களை அஜ்ஞானி) செய்ய வேண்டியது உண்டு. , (ஞானி செய்ய வேண்டியது) இல்லை” என்னும் வேறுபாடு கூடுமாதலின், அக்நிஹோத்ரம் முதலிய விதிகளின் அர்த்தத்தைத் தெரிந்து கொண்ட பின், அனேக ஸாதனங்களைச் சேர்த்துக் கொண்டு அநுஷ்டிக்க வேண்டியதான அக்நிஹோத்ரம் முதலிய கர்மங்கள், “நானே கர்த்தா, (இது) எனது கடமை” என்னும் இத்தகைய அறிவுடைய அஜ்ஞானிக்கு எப்படிச் செய்ய வேண்டியன ஆகின்றனவோ, அப்படி, “இது பிறப்பதில்லை” (2-20) என்பது முதலாக ஆத்மா இன்னதென்று (உணர்த்துகின்ற) விதிகளின் பொருளைக் கண்டறிந்தபின், (ஞானிக்கு) ஒன்றும் செய்ய வேண்டியதாவதில்லை ; ஆனால், “நான் கர்த்தா அன்று, நான் போக்தா அன்று” என்பது முதலாக ஆத்மா ஏகமெனவும் அகர்த்தாவெனவும் ஆகிய இவை போன்ற விஷயங்களின் நிச்சய அறிவைக் காட்டிலும் வேறு (அறிவு) உண்டாவதில்லை என, இவ்வேறுபாடு கூடுமென்க.

மற்று, எவன் ஆத்மாவை “நான் கர்த்தா” என்று அறிகிறானோ, அவனுக்கு “நான் இது செய்ய வேண்டும்” என்னும் எண்ணம் அவசியம் உண்டாகும். அதற்கு ஏற்ப, அவன் கர்மத்திற்கு அதிகாரியாகிறான் என அவனைப் பற்றி கர்மங்கள், விதிக்கப்படுகின்றனவாம்). அ(ப்படிப்பட்ட)வன் அஜ்ஞானியே; “அவ்விருவரும் சரியாக அறிபவராகார்” (2-19) என்னும் திருவாக்கினாலும், சிறப்பித்துக் கூறியுள்ள ஞானிக்கு “அவன் எப்படி கொல்கிறான்?” என்று கர்மத்தை மறுக்குந் திருவாக்கினாலும் என்க. ஆகவே, அவிகாரியான ஆத்மாவைக் காண்கின்ற ஞானிக்கும், முக்தி (பெற) விரும்புவோனுக்கு ஸகலகர்மங்களையும் துறத்தலிலேதான்

அதிகாரம். ஆதலால்தான், பகவான் நாராயணன் ஸாங்க்யர்களான ஞானிகளையும், கர்மிகளான அஜ்ஞானிகளையும் (தனித்தனியே) பிரித்து “ஞானயோகத்தால் ஸாங்க்யர்களுக்கும், கர்மயோகத்தால் யோகிகளுக்கும்” (3-3) என (முறையே) இரண்டு நிஷ்டைகளை உணர்த்துகிறார். அவ்வண்ணமே வ்யாஸ பகவான் “இனி, இவ்வழிகள் இரண்டாயுள்ளன” (மோ 24-6) என்பது முதலாக (த் தமது) புத்திரனுக்குக் கூறுகிறார். அப்படியே, “கர்மமார்க்கமே முந்தியது, துறவே பிந்தியது” எனவும் அதே ஸந்தர்ப்பத்திற் கூறுவர்). பகவான், அகங்காரத்தால் மனம் மயங்கி உண்மையுணராதிருப்பவன் ‘நான் கர்த்தா’ எனக் கொள்கிறான். உண்மையுணர்ந்தவனோ நான் (ஒன்றும்) செய்கிறவனில்லை’ (எனக் கொள்கிறான்)” (8-27-28) என இதே வேறுபாட்டை அடிக்கடி எடுத்துக் காட்டுவர். அவ்வாறே, “ஸகலகர்மங்களையும் மனத்தால் துறந்து (ஸுகமாகத்) தங்கியிருக்கிறான்” (5-13) என்பது முதலியவற்றை (எடுத்துக்காட்டுவர்).

நிர்விகாரியான ஆத்மாவின் ஞானம், உண்டாகக் கூடியது தான்.

(ஆக்ஷேபம்) :- இனி, தங்களைப் பண்டிதர்களாக எண்ணியுள்ள சிலர், “எத்தகைய ஞானமுண்டானால், ஸகலகர்மங்களையும் துறத்தலென்பது விதிக்கப்படுகின்றதோ, (அத்தகைய ஞானம், அதாவது -) “நான் – (உலகிலுள்ள) பொருள்களுக்கு உரிய பிறப்பு முதலிய (ஆறு) விகாரங்களும் இல்லாமல் நிர்விகாரியாய், அகர்த்தாவாய், ஏகமாயிருக்கும் ஆத்மா” என்னும் ஞானம் ஒருவனுக்கும் உண்டாகாது” என்று கூறுகிறார்கள்.

(ஸமாதானம்) :- அது சரியன்று ; “இது பிறப்பதில்லை” (2-20) என்பது முதலான சாஸ்திரத்தின் உபதேசம் வீணாய்விடுமாதலின், சாஸ்திர உபதேசத்தின் வல்லமையினால்

— ‘தருமமென்பதும், அதர்மமென்பதும் உண்டு’ என்ற ஞானமும், (ஜ்யோதிஷ்டோமாதிகர்மங்களைச்) செய்கிறவனுக்கு (ஸ்வர்க்கலோகத்திலே ஸுகம் அநுபவிக்கத் தக்கவாறு உண்டாகும்) வேறொரு உடலைப் பற்றிய ஞானமும் எப்படி உண்டாகின்றனவோ, அப்படியே சாஸ்திரத்தால் — ‘அந்த ஆத்மாவே நிர்விகாரியாக, அகர்த்தாவாக, ஏகமாக, மற்றும் இவை போன்றதாக உள்ளது’ என்ற ஞான(மு)ம் ஏன் உண்டாகாதென்று அவர்களையே கேட்க வேண்டும்.

(பிரதிவாதியின் மறுமொழி) :- (ஆத்மா) புலன்களுக்கு எட்டாததாதலின் என்றால் —

(ஸமாதானம்) :- அப்படியன்று ; “(ஆத்மா) மனத்தினாலேயே காணத்தக்கது” (பி-4-4-19) என்னும் சுருதியினாலென்க. சாஸ்திர உபதேசத்தாலும், ஆசார்ய உபதேசத்தாலும், மனமும் இந்திரியங்களுமாகிய இவற்றின் அடக்கத்தாலும் மற்றும் இவை போன்றவற்றாலும் பரிசுத்தமாய்த் தெளிந்த மனம், ஆத்மாவைக் காண்பதற்குக் கருவியானது. அவ்வாறாக, அதனை (ஆத்மாவை)த் தெரிந்து கொள்ளுதற்கு அநுமானமும் (இந்த அநுமானம் வருமாறு:- பிறப்பு, இறப்பு, கர்த்தாவாயிருத்தல் முதலியது ஆத்மாவைச் சேர்ந்தது அன்று ; விகாரமாதலால், மற்றைய விகாரங்கள் போல — (ஆ.) சாஸ்திரமும் இருத்தலால், ஞானம் உண்டாகாதென்றால் ஆராய்ச்சியில்லாமையா மென்க.

ஞானியானவன் ஞானயோகத்தை நாடவேண்டும்

ஞானம் — உண்டாகுமளவிலே, அதற்கு எதிராகிய அஜ்ஞானத்தைத் தவறாமல் போக்குமென்பதை (யாவரும்) ஒப்புக் கொள்ள வேண்டும். அந்த அஜ்ஞானமும், “நான் கொல்பவன், (நான்) கொல்லப்படுபவன்” என்று நினைக்கின்ற “அவ்விருவரும் சரியாக அறிபவராகார்” (2-19) என்று காட்டப்பட்டுள்ளது. இவ்விடத்திலோ, ஆத்மாவைக் கொலைத்

தொழிலுக்கு (இயற்றுதற்)கர்த்தா வென்றாலும், செயப்படு பொருளென்றாலும் ஏவுதற்கர்த்தா வென்றாலும் அஜ்ஞானத்தாலானவையாக உணர்த்தப்பட்டன. அது — (அப்படி ஆத்மாவைக்) கர்த்தாவென்றலும், இன்னும் இத்தன்மையது என்றதும் அஜ்ஞானத்தாலானவையென்பது, எல்லாத்தொழில்கட்கும் ஸமானமாம் ; ஆத்மா நிர்விகாரியாதலால். விகாரியான கர்த்தாவன்றோ தனக்குச் செயப்படுபொருளான வேறொன்றை 'செய்' என்று ஏவுவது. ஆதலால் (தான்) , பகவான் வாஸுதேவன் ஞானிக்குக் கர்மங்களிலே அதிகாரமின்மையை உணர்த்தும் பொருட்டு, ஞானி எல்லாத் தொழில்களிலும் வேறுபாடின்றி (இயற்றுதற்) கர்த்தாவாகவும் ஏவுதற்கர்த்தாவாகவும் ஆதலாகிய இதனை "எவன் ... அப்புருஷன் எப்படி" 2-21 என்பது முதலாக மறுக்கிறார்.

(வினா) :- ஆனால், ஞானிக்கு எதில்தான் அதிகாரம் என்பது? (அவன் செய்ய வேண்டியது தான் என்ன?) —

(விடை) :- “ஞானயோகத்தால் ஸாங்க்யர்களுக்கு” (3-3) என்ற இது முன்னமே கூறப்பட்டுள்ளது. அவற்றை (பகவான்) , “(அடக்கமுள்ள தேகியானவன்) மனத்தால் ஸகல கர்மங்களையும் (துறந்து ஒன்றுஞ் செய்யாதவனும், செய்விக்காதவனுமாய், ஒன்பது வாசல் பட்டணமான சரீரத்திலே ஸுகமாகத் தங்கியிருக்கிறான்)” (5-13) என்பது முதலாக ஸகலகர்மங்களையுந் துறத்தலைக் கூறுவர்.

(ஆக்ஷேபம்) :- அப்படியானால், 'மனத்தால்' என்னும் சொல்லினால் வாக்கினாலும் சரீரத்தாலுஞ் செய்யப்பட்டுந் தொழில்களைத் துறத்தலென்பது இல்லை எனின் —

(ஸமாதானம்) :- அப்படியன்று, 'ஸகலகர்மங்களையும்' என விசேஷித்திருப்பதனால்.

(ஆகேபம்) :- மனத்திற்கு உரிய ஸகலகர்மங்களை மாத்திரம் (என்பது, அதற்குப் பொருள்) எனில் —

(ஸமாதானம்) :- அப்படியன்று ; வாக்கின் தொழில்களும், சரீரத்தின் தொழில்களும் மனத்தின் தொழிலை முன்னிட்டு நின்றலால், மனத்தின் தொழில் நிகழாதவிடத்து (அந்த வாக்க-சரீரங்களின்) தொழில்களும் நிகழாமையின்.

(ஆகேபம்) :- சாஸ்திரத்திற் கூறிய வாக்கசரீர கர்மங்களுக்கு காரணமாயுள்ள மாநஸகர்மங்களைத் தவிர, மற்றைய ஸகலகர்மங்களையும் மனத்தால் துறந்திடவேண்டும் (என்பது, 'ஸகலகர்மங்களையும் துறந்து' என்பதற்குப் பொருள்) எனில் —

(ஸமாதானம்) :- அப்படியன்று ; “ஒன்றும் செய்யாதவம் செய்விக்காதவனுமாய்” (5-18) என்னும் விசேஷத்தினால்.

(ஆகேபம்) :- ஸகலகர்மங்களையும் துறந்திடுதலைப் பகவான் கூறியதான இ.(ந்த விஷயமான)து, சாகும் நிலையிலிருப்பவனுக்குத்தான்; உயிரோடிருப்பவனுக்கு அன்று எனில் —

(ஸமாதானம்) :- அப்படியன்று ; “ஒன்பது வாயில் பட்டணமான சரீரத்திலே தங்கியிருக்கிறான்” (5-13) என்னும் விசேஷணம் பொருந்தாமையின். இறந்தவன் ஸகலகர்மங்களையுந் துறந்து அந்த சரீரத்திலே தங்கியிருத்தலென்பது கூடாதன்றோ.

(ஆகேபம்) :- (ஸகல கர்மங்களையும்) தேகத்திலே ஸந்யஸித்து, பிரதிவாதிபக்ஷத்திலே 'ஸந்யஸித்து' என்பதற்கு 'வைத்து' என்று பொருள். ஸகல கர்மங்களையும் தேகத்திலே வைத்து — ஸகலகர்மமும் உடலைச் சேர்ந்தவையேயன்றி ஆத்மாவைச் சேர்ந்தனவல்ல என உணர்ந்து, வாதிபக்ஷத்திலோ, 'ஸந்யஸித்து' என்பதற்கு — 'துறந்து' என்று பொருள்.) (ஒன்றும்) செய்யாதவனும் செய்விக்காதவனுமாய் (ஸுகமாகத்

தங்கியிருக்கிறான்) எனச் சேர்க்க வேண்டுமேயன்றி 'தேகத்திலே தங்கியிருக்கிறான்' எனச் சேர்க்கப்படாது எனில் –

(ஸமாதானம்) :- அப்படியன்று ; 'ஆத்மா நிர்விகாரி என்று எங்கும் (சுருதி ஸ்மிருதிகளில்) தேற்றமாகக் கூறியிருத்தலாலும், தங்கியிருத்தல் என்னும் தொழில் ஒரு இடத்தை வேண்டி நின்றலாலும், துறத்தல் என்னும் தொழில் அதனை வேண்டாமையாலும் (என்பதாம்) ; 'ஸம்' (என்னும் உபஸர்க்கத்தை) முன்நிற்கப் பெற்றுள்ள 'ந்யாஸம்' என்னும் சொல்லோ, துறத்தல் என்னும் பொருளை யுடையதேயன்றி 'வைத்தல்' என்னும் பொருளையுடையதன்று (என்பதையும் காண்க).

ஆதலால், கீதாசாஸ்திரத்திலே, ஆத்மஞானமுடையவனுக்குத் துறவிலே தான் அதிகாரம், கர்மத்திலே அன்று என்ற (பகவான் கூறுவதை) ஆங்காங்கு மேலே ஆத்ம ஞான(த்தை உணர்த்தும்) பிரகரணத்திலே எடுத்துக்காட்டுவோம். (21)

ஆத்மா நிர்விகாரியாயிருக்கும் விதம்

இனி, எடுத்துக் கொண்ட விஷயத்தைப் பேசுவோம். ஆத்மாவுக்கு அழிவு இல்லை என்று அங்கே (கீழ்) பிரதிஜ்ஞைஞ செய்யப்பட்டது. அது எது போலவென்பது? – (விடை) கூறப்படுகின்றது :

வாஸாம்ஸி ஜீர்ணானி யதா விஹாய நவானி க்ருஹ்ணாதி
நரோபராணி /
ததா சரீராணி விஹாய ஜீர்ணான்யன்யானி ஸம்யாதி நவானி
தேஹீ // 22

22. எப்படி ஒரு மனிதன் பழைய ஆடைகளைக் கழித்து வேறு புதிய ஆடைகளை எடுத்துக் கொள்கின்றானோ, அப்படியே

தேகியானது பழைய உடல்களைக் கிழித்து வேறு புதிய உடல்களை அடைகின்றது.

உலகத்திலே எப்படி மனிதன் இற்றுப்போன வஸ்திரங்களைக் கழித்து, வேறு புதிய வஸ்திரங்களைக் கைக்கொள்ளுகிறானோ, அது போலவே, தேகியான ஆத்மா (மூப்பு முதலியவற்றால்) நொய்ந்து போன உடல்களைக் கழித்துவிட்டு, (அந்த) மனிதன்போல விகாரமேயில்லாமல் (மாறுபாடில்லாமலே) புதிய சரீரங்களைப் பெறுகின்றது என்பது பொருள்.

ஏன் (ஆத்மாவுக்கு) விகாரமே இல்லை யென்பது? — (பகவான்) கூறுகிறார் :

நைநஞ் சிந்தந்தி சஸ்த்ராணி நைநம் தஹதி பாவக : /
ந சைனம் க்லேதயந்த்யாபோ ந சோஷயதி மாருத : / 23

23. இதனை ஆயுதங்கள் வெட்டா ; இதனை நெருப்பு எரிக்கா ; இதனை நீரும் நனைக்கா ; இதனைக் காற்று(ம்) உலர்த்தா.

பிரகிருதத்தில் பேசிவரும் இந்தத் தேகியை ஆயுதங்கள் வெட்டா; (ஆத்மாவுக்கு) அவயவங்கள் இல்லையாதலின், வாள் முதலிய ஆயுதங்கள் உறுப்பு உறுப்பாகப் பிரிந்திடுதலைச் செய்யமாட்டா. அப்படியே இதனை நீரும் நனைக்கா; நீருக்கோ, அவயவங்களாலாகிய பொருளை நனையும்படி செய்து அ(வ்வ)வயவங்களைப் பிரித்திடச் சக்தியுண்டு. அது, அவயவங்களாலாகியதல்லாத ஆத்மாவினிடத்து நிகழாது. அவ்வண்ணமே, காற்றானாது ஈரமுள்ள பொருளை ஈரத்தையுலர்த்தி அழிக்கின்றது. இந்த ஆத்மாவையோ (அக்)காற்றும் உலர்த்தாது. (28)

இவ்வாறிருத்தலின்,

அச்சேத்யோய-மதாஹ்யோய-மக்லேத்யோசோஷய ஏவ ச /

நித்ய : ஸர்வகத : ஸ்த்தாணு-ரசலோயம் ஸநாதன : // 24

24. இதனை வெட்டமுடியாது ; இதனை எரிக்க முடியாது ; நனைக்க முடியாது ; உலர்த்தவும் முடியாது. இது நித்தியமானது ; எங்கும் உள்ளது ; நிலையானது ; அசைவற்றது ; எப்பொழுதும் உள்ளது.

ஒன்றை ஒன்று அழிக்கக் காரணமான வாள் முதலிய பொருள்கள் இந்த ஆத்மாவை அழித்தற்கு வல்லன அல்ல ; ஆதலால், இவ்வாத்மா நித்யமானது. நித்யமாதலால் எங்கும் உள்ளது. எங்கும் உள்ளதால், தூண்போல நிலையானதென்பதாம். நிலையானதாதலால், அசைவற்றது ; ஆகவே, எப்பொழுதும் உள்ளது ; பழமையானது. ஒரு காரணத்தால் உண்டான புதியதன்று, என்றபடி. ,

“இது பிறப்பதில்லை ; இறப்பதும் இல்லை” (2-20) என்று தொடங்குகின்ற ஒரு சுலோகத்தினாலே ஆத்மா நித்யமென்றும், நிர்விகாரியென்றும் கூறப்பட்டிருக்க, “அங்கு (2-21, 22, 23, 24) ஆத்மாவைப்பற்றி யாதொன்றோ சொல்லப்படுகின்றதோ, அது இந்தச் சுலோக அர்த்தத்திலும் விசேஷமாக இல்லை. சிறிது பொருளினாலும் மீண்டும் கூறப்பட்டிருக்கின்றது” என்று இந்த (2-21, 22, 23, 24) சுலோகங்களுக்குக் கூறியது கூறலைக் குற்றமாகக் கொண்டு வரப்படாது. (ஏனெனில்) ஆத்மா என்னும் பொருளை அறிதல் அரிதாதலின், ‘ஒரு சிறிதுந் தெளிவாய்ப் புலப்படாத உண்மையானது ஸம்ஸாரிகளுடைய புத்திக்கு எப்படியாவது எட்டி, ஸம்ஸாரத்தைப் போக்க வேண்டும்’ என்று பகவான் வாஸுதேவன் மீண்டும் மீண்டும் (விஷயத்தை) வருவித்துக் கொண்டு, அதே பொருளை வேறு சொற்களால் உணர்த்துகின்றார்.

துக்கித்ததற்கு இடமே இல்லை
அன்றியும்,

அவ்யக்தோய-மசிந்த்யோய-மவிகார்யோய-முச்யதே /
தஸ்மாதேவம் விதித்வைநம் நானுசோசிதுமர்ஹஸி // 25

25. இது புலப்படாதது ; இது நினைக்க முடியாதது ; இது விகாரப்படாதது (என்று வேதங்களால்) கூறப்படுகின்றது. ஆதலால், நீ இதனை இவ்வாறு தெரிந்து கொண்டு, வருந்த வேண்டாம்.

இந்த ஆத்மா ஸகல இந்திரியங்கட்கும் எட்டாதிருத்தலின் புலப்படாதது. ஆதலால் தான் இது நினைக்க முடியாதது; எது இந்திரியங்கட்கு எட்டுகின்றதோ அதுவன்றோ நினைப்பிற்கு எட்டுவதாகும்? இந்த ஆத்மாவோ இந்திரியங்கட்கு எட்டாமையால் நினைக்க முடியாததாம். விகாரப்படாதது — எப்படிப் பாலானது மோர்ப்பிரையிடுதல் முதலியவற்றால் வேறுபடுகின்றதோ, அப்படி இவ்வாத்மா (விகாரப்படுவது) அன்று, (ஆத்மாவுக்கு) அவயவங்கள் இல்லையாதலாலும், அவிகாரியாம் அவயவமில்லாததென்றும் விகாரப்படுந்தன்மையதாய் காணப்படவில்லையன்றோ? இவ்வாத்மா அவிகாரியாதலின் விகாரப்படாததாம் (என்று) சொல்லப்படுகின்றது. ஆகவே, மேல் கூறியபடி இந்த ஆத்மாவை அறிந்து கொண்டு, “நான் இவர்களைக் கொல்பவன், இவர்கள் என்னால் கொல்லப்படப் போகிறார்கள்” என்று நீ வருத்தப்படத்தகாது. (25)

(பகவான் அர்ஜுனனுடைய சோகத்தைப் போக்குதற்காக)
ஆத்மா அநித்யமென்று ஒப்புக் கொண்டு, இதனைக் கூறுகிறார்
:

அத சைனம் நித்யஜாதம் நித்யம் வா மன்யஸே ம்ருதம் /
ததாபி த்வம் மஹாபாஹோ நைநம் சோசிது-மர்ஹஸி // 26

26. ஒருகால் நீ இதனை என்றும் பிறப்பதும், என்றும் இறப்பதுமாக எண்ணினாலும், உயர்தோள! நீ இவ்வாறு துக்கிக்க வேண்டாம்.

‘ஒருகால்’ என்றது (பிறர் மதத்தை) அங்கீகரித்தற்பொருளது ; இப்பொழுது பேசிவரும் ஆத்மாவானது, பற்பல உடல்கள் உண்டாகுந்தோறும் பிறந்து பிறந்து வருகின்றதென்றும், அவ்வாறே அந்தந்த (உடல்கள்) அழியுந்தோறும் இறந்து இறந்து போகிறதென்றும் ஸாமான்ய ஜனங்கள் எண்ணுகிறபடி நீ நினைத்தாலும், உயர்தோள! அவ்விதமாக ஆத்மா இருந்தாலும் நீ இவ்வாறு துக்கித்தல் தகாது ; ஏனெனின், பிறப்புற்றதற்கு இறப்பும், இறப்புற்றதற்குப் பிறப்பும் என்ற இவை இன்றியமையாதனவன்றோ!

அப்படி (ஆத்மா அநித்யமென்று) இருந்தாலும்,

ஜாதஸ்ய ஹதி த்ருவோ ம்ருத்புர் த்ருவம் ஜன்ம ம்ருதஸ்ய ச /
தஸ்மா-தபரிஹார்யேர்த்தே ந த்வம் சோசிது-மர்ஹஸி // 27

27. பிறந்ததற்கோ இறப்பு நிச்சயம் ; இறந்ததற்குப் பிறப்பும் நிச்சயம். ஆதலின், தவிர்க்க முடியாத விஷயத்திலே நீ துயரப்படுதல் தக்கதன்று.

பிறப்பெடுத்ததற்கு இறப்புத் தவறாமல் வரும் ; இறந்ததற்கும் பிறப்புத் தவறாமல் வரும் ; பிறப்பு, இறப்பு என்னும் விஷயங்கள் தவிர்க்கமுடியாதன ; ஆதலால் தவிர்க்கமுடியாத விஷயத்திலே நீ சோகப்படுதல் தகாது. பிறப்புடையதற்கு இறப்பும் இறப்புடையதற்குப் பிறப்பும் இயல்பாயின என்றால், அது (ஒருவராலும்) தவிர்க்க முடியாத விஷயம். அந்தத் தவிர்க்க முடியாத விஷயத்திலே நீ சோகித்தல் கூடாது.

கார்ய — காரணங்களின் (நீர், நிலம் முதலியவற்றின்) சேர்க்கையாலாகிய பூதங்களைப் பற்றியும் நீ துயரப்படுவது சரியன்று ; ஏனெனில் —

அவ்யக்தாதீனி பூதானி வ்யக்த-மத்யானி பாரத /
அவ்யக்த-நிதனான்யேவ தத்ர கா பரிதேவனா // 28

28. பூதங்கள் அவ்யக்தத்தை (காணப்படாமையை) ஆதியாகவும், காணப்படுதலை நடுவாகவும், காணப்படாமையை முடிவாகவுமே உடையன. பாரத! அவ்விஷயத்திலே புலம்புகை என்ன?

அவ்யக்தமெனினும், காணாமையெனினும், புலப்படாமையெனினும் ஒக்கும். கார்யகாரணங்களின் சேர்க்கையாலாகிய புத்திரமித்திராதியரான பூதங்களுடைய ஆதியானது. (அவர்களுடைய) உற்பத்திக்கு முன்பு காணாமையையுடையதாம். உற்பத்தியாயினவை, மரணத்திற்கு முன்னர் நடுவிலே (சிறிது காலம்) காணப்படுகின்றன. மீண்டும் அவைகள் காணாமையையே மரணமாகப் பெற்றுள்ளன ; மரணத்திற்குப் பின்பும் (அவை) காணாமையையே அடைகின்றன. (காணாமற்போகின்ற) என்று பொருள். அவ்வண்ணமே “காணாமையினின்று வந்தவன் மீண்டும் காணாமைக்கே சென்றான் ; அவன் உன்னைச் சேர்ந்தவனல்லன் ; வீணாய் என்ன புலம்புதல்?” (ம-ஸ்திரீ-2-13) என்று கூறப்பட்டுள்ளது. (முதலில்) காணப்படாமல், (பின்பு) காணப்பட்டு, (மறுபடியும்) மறைந்து போகின்ற பிராந்தியான அந்தப் பூதங்களைப் பற்றி என்ன புலம்புகை? என்பது (தேர்ந்த) பொருள். (28)

பிரகிருதத்தில் பேசிவருகின்ற இந்த ஆத்மாவை அறிதல் மிக்க அருமையானது. (அப்படி அதனை அறியமுடியாததற்குக்) காரணமாயுள்ள மயக்கமானது (ஸகல ஜனங்களுக்கும்) ஸமானமாயிருக்க, நான் உன்னை ஒருத்தனையே ஏன் பழிக்க

வேண்டும்? இந்த ஆத்மாவை அறிதல் கஷ்டமானதென்பது எப்படி? – (விடை) கூறுகிறார் :

ஆஸ்சர்யவத் பச்யதி கஸ்சிதேனம் ஆஸ்சர்யவத் வததி ததைவ சான்ய : /

ஆஸ்சர்யவச்சைன-மன்ய : ச்ருணோதி ச்ருத்வாப்யேனம் வேத ந சைவ கஸ்சித் // 29

29. ஒருவன் இதனை ஆச்சரியமானதுபோலப் பார்க்கிறான் ; அப்படியே வேறொருவன் (இதனை) ஆச்சரியமானதுபோலப் பேசுகிறான் ; பின்னும் மற்றொருவன் இதனை ஆச்சரியமானது போலக் கேட்கிறான் ; கேட்டும், ஒருத்தனும் இதனை அறிவதே இல்லை.

(ஒருவராலும் முன்) பார்க்கப்படாத ஒரு அற்புதமானது தற்செயலாய்ப் பார்க்கப்படுவது போல, ஒருவன் ஆத்மாவைப் பார்க்கிறான். அப்படியே வேறொருவன் இதனை ஆச்சரியம் போல் பேசுகிறான். மற்றொருவன் இதனை ஆச்சரியம் போலவே கேட்கிறான். கேட்டும், பார்த்தும் பேசியும் ஒருவனும் ஆத்மாவை உணர்வதேயில்லை.

அன்றி, (வேறு ஒருவரை வருமாறு) :- ஆத்மாவைப் பார்ப்பவனும், சொல்பவனும், கேட்பவனும் (உலகத்தில்) ஆச்சரியம் போலாகிறார் (பிறரால் ஆச்சரியப்படத் தக்கவராகிறார்). அப்படிப்பட்டவன் பல ஆயிரத்தில் ஒருவனேயாவான். ஆதலால், ஆத்மாவை அறிதல் மிக்க அருமையானது என்று கருத்து.

இனி, (இந்த) ப்ரகரணத்தின் விஷயத்தை முடிக்கிறார் ; (29)

தேஹீ நித்ய-மவத்யோயம் தேஹே ஸர்வஸ்ய பாரத /
தஸ்மாத் ஸர்வாணி பூதானி ந த்வம் சோசிது-மர்ஹஸி // 30

30. எல்லாருடைய சரீரத்திலுமுள்ள இந்தத் தேஹியானது, ஒரு பொழுதும் கொல்ல முடியாதது ; ஆதலால், பாரத! நீ எந்தப் பூதங்களைப் பற்றியும் வருந்தத்தகாது.

பிராணிவர்க்கங்கள் எல்லாவற்றினுடைய சரீரங்கள் கொல்லப்பட்டாலும், இந்த சரீரத்தையுடைய ஆத்மாவானது கொல்ல முடியாதது. ஆதலால், நீ பீஷ்மர் முதலான எந்தப் பிராணிகளைப் பற்றியும் வருந்துதல் தகாது. (30)

க்ஷத்திரியன் போர் புரிய வேண்டும்

‘உண்மைப்பொருளை உற்றுநோக்குமிடத்துச் சோகமாயினும் மோகமாயினும் உண்டாகாது’ என்று இங்குக் (2-30) கூறப்பட்டது. உண்மைப்பொருளை உற்று நோக்குமிடத்து மாத்திரமேயல்லாமல்,

ஸ்வதர்மமபி சாவேஷ்ய ந விகம்பிது-மர்ஹஸி /
தர்மயாத்தி யுத்தாச் ச்ரேயோன்யத் க்ஷத்ரியஸ்ய ந வித்யதே //
31

31. ஸ்வ (உன்) தருமத்தை நோக்கும்பொழுதும், நீ பின்னிடவேண்டாம் ; ஏனெனில், நியாயமான யுத்தத்தினும் நன்மையானது க்ஷத்திரியனுக்கு வேறு இல்லையன்றோ!

நீ ‘யுத்தம் க்ஷத்திரிய தருமம்’ என்பதையும் ஆலோசித்துப் பார்த்து, க்ஷத்திரியனுக்கு இயல்பாயமைந்த, அதாவது-உனக்கு இயற்கையாகவே அமைந்துள்ள (யுத்தமாகிய இந்தத்) தருமத்தினின்றும் பின்னிடுதல் தகாது. அந்த யுத்தமோ, பூமியை ஜயிப்பதன் மூலமாகத் தருமத்திற்கும் குடிகளைக் காத்தற்கும் பயன்படுவதால், நியாயத்தைவிட்டு நீங்காத சிறந்த தருமமாம். அந்த நியாயமான யுத்தத்தைக்காட்டிலும் க்ஷத்திரியனுக்கு

நன்மையானது வேறு இல்லை ; ஆதலால், (யுத்தத்தை விட்டுப் பின் வாங்குதல் சரியன்று). (31)

ஏன் அந்த யுத்தத்தைச் செய்யவேண்டும் என்பது? — (விடை) கூறப்படுகின்றது :

யத்ருச்சயா சோபபன்னம் ஸ்வர்க்கத்வார-மபாவ்ருதம் /
ஸுகின : கூஷத்ரியா : பார்த்த லபந்தே யுத்த-மீத்ருசம் // 32

32. தற்செயலாய் நேர்ந்திருக்கின்றதும், திறந்துள்ள
ஸ்வர்க்கவாசலுமான இத்தகைய யுத்தத்தைப்
பாக்கியவான்களான கூஷத்திரியர்கள் பெறுகிறார்கள்.

விரும்பித்தேடாமலே தற்செயலாய் வந்திருப்பதும், திறந்துள்ள
ஸ்வர்க்க வாசலுமான (யுத்தத்திலே இறக்கும் வீரர்களுக்கு
ஸ்வர்க்கம் உடனே கிடைக்குமாதலின், அவர்கட்கு அதன்
கதவு எப்பொழுதும் திறந்திருக்கின்றதென்னலாம்.) இப்படிப்பட்ட
இந்த யுத்தத்தை எந்த கூஷத்திரியர்கள் அடைகிறார்களோ,
அவர்கள் பாக்கியவான்கள் அல்லரா? (32)

இவ்வாறு, (யுத்தமானது உன்னுடைய) கடமையா யிருந்தும்

அத சேத் த்வமிமம் தர்மயம் ஸங்க்ராமம் ந கரிஷ்யஸி /
தத : ஸ்வதர்மம் கீர்த்திஞ் ச ஹித்வா பாப-மவாப்ஸஸி // 33

33. இனி, இந்த நியாயமான யுத்தத்தை நீ செய்யாவிடில்,
அதனால் ஸ்வதருமத்தையும் புகழையும் இழந்து
பாவத்தையடைவாய்.

இனி, தருமத்தை விட்டு நீங்காததும், (உனக்கு)
விதிக்கப்பட்டதுமாகிய இந்த யுத்தத்தை நீ செய்யாமற்போனால்,
அதனால் (அதாவது -) அதனைச் செய்யாமையினால், நீ
ஸ்வதருமத்தையும் விட்டு, சிவபிரான் முதலானோரை

எதிர்த்தனாலாகிய புகழையும் இழந்து பாபமொன்றையே
அடைவாய். (33)

ஸ்வதருமத்தையும் புகழையும் கைவிடுதல் மாத்திரம் அன்று.

அகீர்த்திஞ்சாபி பூதானி கதயிஷ்யந்தி தேவ்யயாம் /
ஸம்பாவிதஸ்ய சாகீர்த்திர்-மரணா-ததிரிச்யதே // 34

34. ஜனங்கள் உன்னுடைய அபகீர்த்தியையும் என்றைக்கும்
சொல்லுவார்கள் ; மதிப்பைப் பெற்றவனுக்கு அபகீர்த்தியானது
மரணத்திலும் அதிகமாகும்.

ஜனங்கள் உன்னுடைய பழியையும் நெடுங்காலம் கூறுவார்கள்.
'தர்மஸ்வபாவமுள்ளவன்', 'சூரன்' என இவ்வாறாக இத்தகைய
குணங்களால் மதிக்கப் பெற்றவனுக்கு அபகீர்த்தி மரணத்திலும்
அதிகமாகும் ; மரணமானது அபகீர்த்தியினும் நல்லதாம்
என்பது பொருள். (34)

மேலும்,

பயாத்-ரணா-துபரதம் மம்ஸ்யந்தே த்வாம் மஹாராதா : /
யேஷாஞ் ச த்வம் பஷாமதோ பூத்வா யாஸ்யஸி லாகவம் // 35

35. மகாரதர்கள், உன்னை, பயத்தால் யுத்தத்தினின்று
பின்வாங்கினவனாக நினைப்பார்கள். நீ எவர்களிடத்தில்
பெருமை பெற்று (இருக்கிறாயோ, அவர்களிடத்தில்
இப்பொழுது) சிறுமையைப் பெறுவாய்.

துர்யோதனன் முதலிய மகாரதர்கள், (பிராணிகளிடத்துள்ள)
இரக்கத்தாலல்லாமல் கர்ணன் முதலானோர்களிடத்தில்
அச்சத்தினால் நீ யுத்தத்தினின்றும் பின்வாங்குகிறாய்" என்று
எண்ணுவார்கள். நீ எந்தத் துர்யோதனாதியர்களால் பல
நற்குணங்களுடையவன் என்று இவ்வாறு நன்கு மதிப்பைப்

பெற்று (இருக்கின்றாயோ, அவர்களிடத்தில்) மறுபடியும்
சிறுமையைப் பெறுவாய். (35)

அவாச்ய-வா தாம்ஸ்ச பஹுன் வதிஷ்யந்தி தவாஹதா : /
நிந்தந்தஸ்-தவ ஸாமர்த்யம் ததோ து : க்கதரம் நு கிம் // 36

36. உன் பகைவர்கள் உனது வலிமையை இகழ்பவராய்,
சொல்லத் தகாத பல சொற்களையும் சொல்லுவார்கள்.
அதனினும் அதிக துக்கமானது ஏதாவது உண்டோ?

உனது வல்லமையைப் பழித்து, சொல்லத்தகாத
பழிச்சொற்களையும் பல பலவகையாக உனது பகைவர்கள்
சொல்வார்கள். அப்படிப் பழியைப் பெறுவதாகிய துக்கத்தைக்
காட்டிலும் அதிக கஷ்டமான துன்பம் வேறு இல்லை என்பது
பொருள்.

இனி கர்ணன் முதலானோரோடு போர்புரிந்தால்,

ஹதோ வா ப்ராபஸ்யஸி ஸ்வர்க்கம் ஜித்வா வா போக்ஷ்யஸே
மஹீம் : /

தஸ்மா-துத்திஷ்ட்ட கௌந்தேய யுத்தாய க்ருதநிச்சய : // 37

37. நீ கொலையுண்டாலோ, ஸ்வர்க்கத்தை அடைவாய் ;
ஜயித்தாலோ, பூமியை அநுபவிப்பாய். ஆதலால் கௌந்தேய!
போர்புரிய உறுதிகொண்டு எழுந்திரு.

கொல்லப்பட்டால், ஸ்வர்க்கத்தைப் பெறுவாய் ; (அன்றி,
கர்ணன் முதலான சூரரை ஜயித்தால், பூமியை அநுபவிப்பாய்.
இருவிதத்தாலும் (வெற்றியாலும் தோல்வியாலும்) உனக்கு
லாபந்தான் என்பது கருத்து. இப்படியிருத்தலின், போர்புரிய
உறுதிகொண்டு “ஒன்று சத்துருக்களை வெல்லுவேன், அல்லது
இறப்பேன்” என்னும் உறுதிகொண்டு போர்க்கு எழுந்திரு
என்பது பொருள்.

இனி யுத்தம் ஸ்வதருமம் என்று இவ்வாறு போர்புரிகின்ற உனக்கு (நான் கூறுகின்ற) இந்த உபதேசத்தைக் கேட்டுக் கொள்.

ஸுகது :க்கே ஸமே க்ருத்வா லாபாலாபௌ ஜயாஜயௌ /
ததோ யுத்தாய யுஜ்யஸ்வ நைவம் பாப-மவாப்ஸ்யஸி // 38

38. இன்பதுன்பங்களையும் லாபநஷ்டங்களையும் வெற்றி தோல்விகளையும் ஸமமாகப் பாவித்து பின்பு போரைக் கூடுவாயாக. (நீ) இவ்வாறு செய்தால் பாவத்தை அடையமாட்டாய்.

ஸமமாகப் பாவித்து – விருப்பு வெறுப்புக்களைக் கொள்ளாமல் என்பதாம். அவ்வாறே லாபநஷ்டங்களையும் வெற்றி தோல்விகளையும் ஸமமாக எண்ணிப் போரைக் கூடுவாயாக. (நீ) இவ்வாறு யுத்தம் செய்வனாய் பாவத்தை யடையமாட்டாய். இந்த உபதேசம் இடையே வந்த ப்ரஸ்தாபத்தால் நேர்ந்தது (என்று அறிக). (38)

யோகம்

உலகநடையான நியாயமானது (அர்ஜுனனுடைய) சோகமோகங்களைப் போக்குதற்காக “நீ ஸ்வ(உன்) தருமத்தை” (2-31) என்பது முதலான சுலோகங்களால் கூறப்பட்டது ; ஆனால் (அது) முக்கியம் அன்று. பரம்பொருளைக் காட்டுதலே இங்கு எடுத்துக் கொண்ட விஷயம். (கீழ் 2-20ல்) கூறப்பட்ட அதுவும் நூலின் விஷயத்தைப் பகுத்துக்காட்டும் பொருட்டு “இந்தப் புத்தி உனக்கு சொல்லப்பட்டது” (2-39) என முடிக்கப்படுகின்றது. இங்கு நூலின் விஷயத்தைப் பகுத்துக் காட்டினால் தான் “ஞானயோகத்தால் ஸாங்க்யர்களுக்கும் கர்யோகத்தால் யோகிகளுக்கும்” (3-8) என மேலே (கூறுகின்ற) இருவகை நிஷ்டைகளைப் பற்றிய நூலானது (இனிதாகச்)

செல்லும். விஷயத்தைப் பகுத்தலினால் கேட்பவரும்
(நூற்பொருளை) எளிதாகத் தெரிந்து கொள்வார்கள் என்பதாம்.
ஆதலால், (பகவான்) அருளிச் செய்கிறார் ;

ஏஷா தேபிஹிதா ஸாங்க்யே புத்திர்-யோகே த்விமாம் ச்ருணு /
புத்த்யா யுக்தோ யயா பார்த்த கர்மபந்தம் ப்ரஹாஸ்யஸி // 39

39. இந்தப் புத்தியானது ஸாங்க்யவிஷயத்திலே உனக்குச்
சொல்லப்பட்டது. ஆனால், பார்த்த! நீ எந்தப் புத்தியைக்கூடி,
கர்மமாகிய கட்டை அவிழ்த்துக் கொள்வாயோ, (அந்த)
இதனை (யோகபுத்தியை) யோகவிஷயத்திலே கேள் :

துன்பம், மயக்கம் முதலிய ஸம்ஸாரத்திற்குக் காரணமான
தீங்கை (அஞ்ஞானத்தை) நேரே போக்குவதான இந்த
ஞானமானது பரம்பொருளை உள்ளபடி ஆராயுமாறு உனக்கு(க்
கீழே) சொல்லப்பட்டது. அ(ந்த ஞானத்)தைப் பெறுதற்கு
வழியாய், தத்வங்களை(ப் பாராட்டாது) தள்ளிவிட்டுப்
பற்றில்லாமல் ஈச்வரனைத் தொழுதற் பொருட்டுச் செய்யும்
கர்மாநுஷ்டானமான கர்மயோகமும் ஸமாதியோகமுமாகிய
யோகத்தைப் பற்றிப் பின்வரும் இப்புத்தியைக் கேள் :

அந்தப் புத்தியை விரும்பி நாடுதற்காக(ப் பகவான்)
கொண்டாடுகிறார்; பார்த்த! நீ யோகத்தைப் பற்றிய
புத்தியையுடையவனாய், கர்மமேயாகிய தரும அதருமங்கள்
என்ற பெயரையுடைய அக்கட்டை நீக்கிக் கொள்வாய்;
ஈச்வராநுக்கிரகத்தால் வரும் ஞானத்தைப் பெறுவதனாலேயே
(அந்தக் கட்டை விலக்கிக் கொள்வாய்) என்பது கருத்து. (39)

யோகமே அபாயமில்லா வழி

(கர்மத்தை அநுஷ்டத்தல் அவச்யம் என்பதற்குக் காரணம்)
இன்னும் ஒன்று (உண்டு) :

நேஹாபிக்ரம-நசோஸ்தி ப்ரத்யவாயோ ந வித்யதே /
ஸ்வல்பமப்யஸ்ய தர்மஸ்ய த்ராயதே மஹதோ பயாத் // 40

40. இதில் முயற்சி பாழாகாது ; குற்றம் வராது. இந்த தருமத்தின் சொற்பமும் கூட (ஒருவனைப்) பெரிய பயத்தினின்றும் காக்கின்றது.

முக்திக்கு வழியாயுள்ள இந்தக் கர்மயோகத்தில், வேளாண்மை முதலியவற்றிற் போல முயற்சி பழுதுபடுகின்றதில்லை. யோக விஷயத்தில் செய்யும் பிரயத்தினம் பயன் தவறுவதில்லை (நிச்சயமாய்க் கிடைக்கும்) என்பது பொருள். அன்றியும் வைத்தியஞ் செய்வதிற்போல அனர்த்தமும் (நேரிடுதல்) இல்லை. மற்று, இந்த யோகத்தைச் சிறிது அநுஷ்டித்தலும் (ஒருவனைப்) பிறப்பு இறப்பு முதலாகிய ஸம்ஸார பயமான பெரிய பயத்தினின்றும் காப்பாற்றுகின்றது.

நிச்சய புத்தி ஒன்று தான், அநேக மன்று

ஸாங்க்யத்தைப் பற்றியும் யோகத்தைப் பற்றியும் கீழே கூறியுள்ள புத்தி லக்ஷணம் வருமாறு :

வ்யவஸாயாத்மிகா புத்தி-ரேகேஹ குருநந்தன /
பஹுசாகா ஹ்யனந்தாஸ்ச புத்தயோவ்யவஸாயினாம் // 41

41. குருநந்தன! இங்கு நிச்சயத்தன்மையுடைய புத்தி ஒன்று தான். உறுதியற்றவர்களுக்கு, புத்திகளோ அளவில்லாதனவாய்ப் பல கிளைகளை உடையன.

ஏ! குருநந்தன! இந்த நல்வழியிலே உறுதித் தன்மையையுடைய புத்தி ஒன்று தான், (அது) சரியான ப்ரமாணத்தினின்றும் உண்டானமையால், பல கிளைகளையுடைய மற்றைய விபரீதபுத்திகளை வரவொட்டாமல் தடுப்பது. ஆனால்,

எவைகள் பல கிளைகளாகப் பிரிந்து செல்வதனால் ஸம்ஸாரம் முடிவில்லாமல் இடைவிடாது எப்பொழுதும் பரவி நிலைபெறுகின்றதோ ; (சரியான) ப்ரமாணத்தால் உண்டாகும் விவேகபுத்தியினால் (எந்த) அளவிறந்த பேதபுத்திகள் ஒழிந்திட, ஸம்ஸாரமும் ஒழிந்திடுகின்றதோ; அந்த வேறான விபரீத புத்திகள் பல கிளைகளை உடையன ; அதாவது — பல பேதங்களையுடையன. பல பிரிவுகளையடைமையால், புத்திகளும் அளவிறந்தனவே. — எவர்கட்கு (இவை உள்ளன? எனில்) — உறுதியற்றவர்களுக்கு (சரியான) ப்ரமாணத்தால் உண்டான விவேக ஞானம் இல்லாதவர்களுக்கு என்றபடி. (41)

உலக வாழ்க்கையில் அமுந்தியவர்க்கு நிச்சயபுத்தி வராது.

எவர்கட்கு நிச்சயத்தன்மையுடைய புத்தி இல்லையோ அந்த

யாமிமாம் புஷ்பிதாம் வாசம் ப்ரவதந்த்-யவிபஸ்சித : /
வேதவாதரதா : பார்த்த நான்ய-தஸ்தீதி வாதின : // 42

காமாத்மான : ஸ்வர்க்கபரா ஜன்மகர்ம-பலப்ரதாம் /
க்ரியாவிசேஷபஹுலாம்போகைச்வர்யகதிம் ப்ரதி // 43

போகைச்வர்ய-ப்ரஸக்தானாம் தயாபஹ்ருத-சேதஸாம் /
வ்யவஸாயாத்மிகா புத்தி : ஸமாதெள ந விதீயதே // 44

42, 43, 44. அறிவீனர்கள் பார்த்த! வேதவார்த்தைகளில் பிரியமுடையவராய், வேறு (ஒன்றும்) இல்லை என்று கூறுபவராய், காமத்தன்மையராய், ஸ்வர்க்கத்தையே மேலாகக் கொண்டு, ஜன்மத்தையே கர்மத்தின் பயனாகக் கொடுப்பதும், போகத்தையும் செல்வத்தையும் அடையும் விஷயத்தில் சிறப்புக் கர்மங்கள் மிகுந்துள்ளதுமான யாதொரு இந்தப் புஷ்பித்த வார்த்தையைக் கூறுகிறார்களோ ; அ(ந்)த (வார்த்தையி)னால் கவரப்பட்ட மனத்தினராய்ப் போகத்திலும் செல்வத்திலும்

அழுந்தினவர்களுடைய மனத்தில் நிச்சயத்தன்மையதான புத்தி உண்டாவதில்லை.

பூத்துள்ளமரம் போல நேர்த்தியானதாய்க் கேட்கும்பொழுது ரம்மியமானதாய் வாக்கியம் போல் தோற்றுவதான (அழியாப் பயனை உணர்த்தும் வார்த்தையே வாக்கியமாவது ; அழியும் பயனை உணர்த்துவது வாக்கியப்போலியாம் என்பது, இங்கே சொல்லுவான் குறிப்பு. — (ஆ.) வார்த்தையை (கர்மகாண்ட வேதத்தை)ச் சொல்லுகிறார்கள். — எவர்கள்? - புத்தியில்லாதவர்கள், அவிவேகிகள் என்றபடி. (அவர்கள்) அநேக அர்த்தவாதங்களும் (இதனை விரும்பியவன் இதனைச் செய்ய வேண்டும் என்பது போன்ற விதிகளின் புகழ்ச்சியையும்) பயன்களையும், (அவற்றைப் பெறும்) ஸாதனங்களையும் எடுத்துக் காட்டுகின்ற வேதவாக்கியங்களில் பற்றுடையவர்; ஏ! பார்த்த! ஸ்வர்க்கம், பசு முதலிய பயன்களைப் பெறுதற்கு ஸாதனமான கர்மங்களைக் காட்டிலும் வேறு இல்லையென்று சொல்லும் இயல்பினர். (42)

அவர்கள் பின்னும் காமஸ்வபாவர்கள் — காமத்தையே (யாவற்றினும்) மேலாகக் கொண்டவர்கள் என்றபடி ; (அவர்கள்) ஸ்வர்க்கத்தையே மேலான புருஷார்த்தமாகப் பிரதானமாகக் கொண்டு, கர்மவிசேஷங்கள் மிகுந்ததும், ஸ்வர்க்கம், பசு, மக்கள் முதலிய பயன்களை மிகுதியாக எடுத்துக்காட்டுவதும், யோகத்தையும் செல்வத்தையும் பெறும் விஷயத்தில் ஸாதனமுமான கர்ம விசேஷங்கள் நிரம்பியதாய், பிறப்பையே கர்மத்தின் பயனாகக் கொடுக்கின்ற அந்த வார்த்தையைக் “கூறுகிறார்கள்” எனக் கூட்டுக. அவ்வார்த்தையைச் சொல்லும் மூடர்கள் சம்சாரத்தில் சுழலுகிறார்கள் என்பது கருத்து. (43) போகமும் ஸம்பத்தும் அவச்யமென அவற்றின் மேலேயே பிரியங்கொண்டு தன்மயமாய், கர்ம விசேஷங்கள் நிறைந்த அவ்வார்த்தையினால் மூடுண்ட விவேகபுத்தியையுடைய அவர்களுடைய அந்தக்கரணத்திலே, (அதாவது -) ஜீவனுடைய போகத்தின் பொருட்டு ஸகல (போகவிஷய)மும் செரிந்து

கிடக்கின்ற மனத்திலே, ஸாங்க்யத்திலாயினும்
யோகத்திலாயினும் நிச்சயத்தன்மையுள்ள புத்தி,
உண்டாகமாட்டாது.

யோகிக்கு உரிய உபதேசம்

எவர்கள் இவ்வாறு விவேகபுத்தியில்லாதவரோ, அந்தக்
காமஸ்வபாவமுடையவர்க்கு (வரும்) பயன் இன்னதென்று
கூறுகிறார் :

த்ரைகுண்யவிஷயா வேதா நிஸ்த்ரைசூயோ பவார்ஜுன /
நிர்த்வந்த்வோ நித்யஸத்வஸத்தோ நிர்யோகக்ஷேம ஆத்மவான்
// 45

45. வேதங்கள் முக்குணங்களையும் (தாம் கூறும்) விஷயங்களாக
உடையன. அர்ஜுன! நீ முக்குணங்களற்றவனாகவும்,
த்வந்த்வங்களற்றவனாகவும், எப்பொழுதும் ஸத்துவத்திலேயே
நிற்பவனாகவும், யோகக்ஷேமமில்லாதவனாகவும்,
ஜாக்கிரதையுடையவனாகவும் இருக்க வேண்டும்.

வேதங்களால் உணர்த்தப்படும் விஷயம் முக்குணங்களாலாகிய
ஸம்ஸாரமாம் ஆனால் அர்ஜுன! நீ முக்குணங்களும்
அற்றவானய் இரு. ஆசை நீங்கியவனாய் இரு என்பது
பொருள். இன்பதுன்பங்களுக்குக் காரணமும் ஒன்றிற்கொன்று
எதிரியுமான இரண்டு பொருள்கள் த்வந்த்வமென்னுஞ்
சொல்லால் கூறப்படுவன ; (நீ) அவற்றினின்றும் நீங்கியவனாய்
இரு. எப்பொழுதும் ஸத்துவ குணத்தைச் சார்ந்தவனாய் இரு.
யோகம்-ஸம்பாதிக்காததை ஸம்பாதித்தல் ; க்ஷேமம் —
தேடினதைக் காப்பாற்றுதல் ; யோகக்ஷேமங்களை
முக்கியமாகக் கொண்டவன் நன்மையை (முத்தியை) நாடுதல்
அருமையாதலின், அவ்வண்ணமே யோகக்ஷேமத்தை (நாடுதல்)
இல்லாதவனாய் இரு. ஜாக்கிரதையுடையவனாக இரு. நீ

ஸ்வதர்மத்தை அநுஷ்டிக்கும் பொழுது (கைக்கொள்ள வேண்டிய) உபதேசம் இதுவாகும். (45)

கர்மயோகம்

வேதங்களிற் கூறிய ஸகல கர்மங்களினுடைய அளவற்ற பயன்கள் எல்லாம் விரும்பப்படாதனவானால், அவை (அந்தக் கர்மங்கள்) எதற்காக ஈச்வரனுக்கென்று (நிஷ்காமமாக) அநுஷ்டிக்கப்படுகின்றன என்பது? — (விடை) கூறுவோம், கேள் :

யாவாநர்த்த உதபானே ஸர்வத : ஸம்ப்லுதோதகே /
தாவான் ஸர்வேஷு வேதேஷு ப்ராமஹ்மணஸ்ய விஜாநத : //
46

46. (கிணறு முதலிய) நீர்நிலையில் எவ்வளவு உபயோகம் உள்ளதோ, அவ்வளவு (உபயோகமும்) எங்கும் பெருகிய நீர்ப்பெருக்கில் உள்ளது. (அதுபோல) ஸகலவேதங்களிலும் (எவ்வளவு) ப்ரயோஜனம் உள்ளதோ, அவ்வளவு ப்ரயோஜனமும் ஞானியான ப்ராஹ்மணனுக்கு (ப்ரஹ்மானந்தத்தில் உள்ளது.)

உலகத்திலே கிணறு குளம் முதலாகப் பலவாயுள்ள சொற்ப ஜலமுடைய நீர் நிலைகளில் ஸ்நானபானம் முதலிய எவ்வளவு ப்ரயோஜனங்கள் உள்ளனவோ, அவ்வெல்லாப் ப்ரயோஜனங்களும் எங்கும் பெருகிய (பெரிய) நீர்ப்பெருக்கிலும் உண்டாகின்றன ; அங்கு (ப்ரயோஜனங்கள்) உள்ளடங்கி நிற்கின்றன என்பது பொருள். இவ்வாறே, வேதங்கள் முழுவதிலும் கூறப்பட்ட கர்மங்களில் யாதொரு ப்ரயோஜனம் (அதாவது -) கர்மத்தின் பயன் உள்ளதோ, அந்த ப்ரயோஜனம் முழுவதும் பரம்பொருளின் உண்மையைக் கண்டறிந்து துறவியான ப்ராஹ்மணனுக்கு உண்டாவதாய், எங்கும் பெருகிய (பெரிய) நீர்ப்பெருக்கை ஒத்ததான ஞானப்பயனிலே

(ப்ரஹ்மானந்தத்திலே) ஆகின்றது (அந்த ஆனந்தத்தினுள் அடங்குகின்றது). (இதனை) “ஜனங்கள் செய்யும் ஒவ்வொரு நன்மையும் அவன் (ரைக்வன்) அறிந்ததை அறிபவனுக்குப் போய்ச் சேரும்” (சா-4-1-4) என்னும் சுருதியினால் (அறிக). “பார்த்த! ஸகல கர்மங்களும்” (4-33) என (இதே விஷயத்தைப் பற்றிப் பகவான்) கூறுவர். (ப்ரஹ்மானந்தத்தை அடைதற்கு நிஷ்காமகர்மம் பரம்பரையான காரணம் ;) ஆதலால், (கர்மமானது) கிணறு, குளம் முதலியவற்றை நிகர்த்ததாயிருந்தாலும், ஞானநிஷ்டைக்குத்தக்க உரிமையைப் பெறுதற்குமுன், கர்மத்திலே அதிகாரம் பெற்றுள்ளவன் கர்மத்தைச் செய்ய வேண்டும். (46)

இனி உனக்கு (அதிகாரம் எதிலே என்றால்) ,

கர்மண்யேவாதிகாரஸ்தே மா பவேஷு கதாசன /
 மா கர்மபலஹேதுர்ப்பூர்-மா தே ஸங்கோஸ்த்-வகர்மணி // 47

47. கர்மத்திலே தான் உனக்கு அதிகாரம். ஒருகாலும் பயன்களிலே அதிகாரம் வேண்டாம். (நீ) கர்மத்தின் பயனை வருவித்துக் கொள்பவனாக ஆகாதே. கர்மத்தைச் செய்யாமையிலே உனக்குப் பிரியம் இல்லாதிருக்கட்டும்.

கர்மத்திலேயே உனக்கு அதிகாரம்; ஞானநிஷ்டையில் அன்று, அங்ஙனம் கர்மஞ் செய்கின்ற உனக்குப் பயன்களில் அதிகாரம், அதாவது – கர்மத்தின் பயன்களிலே ஆசையானது எந்த நிலையிலும் வேண்டாம். உனக்குக் கர்மத்தின் பயனிலே எப்பொழுது ஆசை உண்டாகுமோ, அப்பொழுது நீ கர்மத்தின் பயனைப் பெறுதற்கு காரணமாவாய். நீ இவ்வாறு கர்மத்தின் பயனை வருவித்துக் கொள்பவனாக ஆகாதே. கர்மத்தின் பயனிலேயுள்ள ஆசையினால் தூண்டப்பட்டவனாய் (எவன்) எப்பொழுது கர்மத்தைச் செய்யச் சொல்லுகின்றானோ, அப்பொழுது அவன் கர்மத்தின் பயனையாகிய பிறப்புக்குக் காரணமானவன் ; “கர்மத்தின் பயனை விரும்பாவிடில்,

துன்பவடிவமாகிய கர்மத்தால் என்ன?” என்று (நினைத்துக்) கர்மத்தைச் செய்யாமையிலே நீ விருப்பக் கொள்ளக் கூடாது.
(47)

கர்மத்தின் பய(னிலேயுள்ள ஆசையி)னால் ஏவப்பட்டுக் கர்மத்தைச் செய்ய வேண்டாமென்றால், அப்பொழுது எப்படி (எதை உத்தேசித்து)க் கர்மம் செய்ய வேண்டும் என்பது? — (அதற்கு விடை) கூறப்படுகின்றது.

யோகஸ்த்த : குரு கர்மாணி ஸங்கம் த்யக்த்வா தனஞ்ஜய /
ஸித்த்யத்யஸித்த்யோ : ஸமோ பூத்வா ஸமத்வம் யோக உச்யதே
// 48

48. தனஞ்ஜய! யோகத்திலே நிலைத்துப் பற்றைவிட்டுப் (பயன்) கைகூடினும் கைகூடாவிடினும் ஸமமாக இருந்து கர்மங்களைச் செய் ; ஸமமாயிருத்தலே யோகம் எனப்படுகின்றது.

நீ யோகத்திலே நிலைத்து நின்று கேவலம் ஈச்வரன் பொருட்டே கர்மங்களைச் செய்ய வேண்டும் ; அதிலுங்கூட “ஈச்வரன் எனக்கு ப்ரஸன்னராக வேணும்” என்ற பற்றையு(ம்) விட்டு (விடு) தனஞ்ஜய! பயனிலே ஆசையில்லாதவன் கர்மத்தைச் செய்து கொண்டிருக்கும் பொழுது, (அவனுக்கு உண்டாகின்ற) சித்தசுத்தியினால் (அவன்) ஞானத்தைப் பெறுதலானது ஸித்தியாம் அதற்கு மறுதலையான மன அழுக்கினால் உண்டாவது அஸித்தியாம். அந்த ஸித்தி அஸித்திகளிலும் ஸமமாக இருந்து (நீ) கர்மங்களைச் செய்யக் கடவாய்.

எதிலே நிலைத்து நின்று (கர்மங்களைச்) ‘செய்’ என்று சொல்லப்பட்டதோ, அந்த யோகமென்பது யாது? — ஸித்தி அஸித்தி இரண்டிலும் ஸமமாயிருத்தல் யோகம் எனப்படுகின்றது.

(கைகூடுவதிலும் கைகூடாமையிலும்) ஸமத்துவ புத்தியோடு கூடி ஈச்வரனை ஆராதித்தற்பொருட்டுச் செய்வத இந்த (நிஷ்காம) கர்மமே.

தூரேண ஹயவரம் கர்ம புத்தியோகாத் தனஞ்ஜய /
புத்தௌ சரண-மன்விச்ச க்ருபணா : பலஹேதவ : // 49

49 புத்தியோகத்தைக் காட்டிலும் (காம்ய) கர்மமானது தனஞ்ஜய! மிகத்தாழ்ந்ததன்றோ. (அந்தப்) புத்தியிலே (உனக்கு) அடைக்கலத்தைத் தேடிக்கொள். பயனைக் கருதுபவர் கீழோராவர்.

பயனை நாடுபவனாற் செய்யப்படும் கர்மமானது, ஸமத்துவ புத்தியோடு கூடிய புத்தியோகமாகிய கர்மத்தினும் மிகத் தாழ்ந்தது ; பிறப்பு, இறப்பு முதலியவற்றிற்குக் காரணமாதலால் ; ஏ தனஞ்ஜய, இவ்வாறிருத்தலின் யோகத்தைப் பற்றிய புத்தியிலாயினும், அதன் பக்குவத்தால் உண்டாகும் ஸாங்க்ய புத்தியிலாயினும் பயமில்லாமைக்குக் காரணமான அடைக்கலத்தைத் தேடிக் கொள் ; பரம்பொருளின் ஞானத்தையே (உனக்குத்) தஞ்சமாகக் கொண்டிரு என்பது பொருள். ஏனெனில், பயன்களின் மீதுள்ள ஆசையினால் தூண்டப்பட்டவர்களாய்க் கொண்டு தாழ்ந்த கர்மத்தைச் செய்பவர்கள் கீழ்மக்களாவர். (இதனை) “கார்க்கி! எவன் இந்த அழிவில்லாப் பொருளை அறியாமலே இவ்வுலகத்தினின்று செல்லுகிறானோ, அவன் கீழானவன்” (பி-3-8-13) என்னுஞ் சுருதியினால் (அறிக). (49)

ஸமத்துவபுத்தியின் சிறப்பு

ஸமத்துவ புத்தியோடு கூடியவனாய் ஸ்வதருமத்தை அநுஷ்டிப்பவன் எந்தப் பயனை அடைகிறானோ, அதைக் கேள் :

புத்தி-யுக்தோ ஜஹாதீஹ உபே ஸுக்ருத-துஷ்க்ருதே /
தஸ்மாத்-யோகாய யுஜ்யஸ்வ யோக : கர்மஸு கௌசலம் // 50

50. (ஸமத்துவ) புத்தியைக் கூடியவன் இங்கே நல்வினை தீவினைகளை நீக்கிக் கொள்கிறான் ; ஆதலால் (நீ) யோகத்தைக் கூடுவாயாக ; யோகமானது கர்மங்களில் ஸாமர்த்தியமாம்.

இவ்வுலகத்திலே கர்மங்களில் ஸமத்துவ விஷயமான புத்தியோடு கூடிய அவன் சித்தசுத்தியையும் ஞானத்தையும் பெற்று, அதன் மூலமாகப் புண்ய பாபங்கள் இரண்டையும் (தன்னைச் சாராதபடி) நீக்கிக் கொள்கிறான் ; ஆகவே, நீ ஸமத்துவபுத்தி யோகத்தைக் கூடுவாயாக. யோகம் கர்மங்களில் ஸாமர்த்தியமன்றோ அந்த ஸாமர்த்தியமாவது — ஈச்வரனிடத்து மனசை அர்ப்பித்திருப்பதால் ஸ்வதருமமெனப்படுகின்ற கர்மங்களில் இருப்பவனுக்குப் பயன்) கைகூடுவதிலும் கைகூடாமையிலும் உள்ள ஸமத்துவ புத்தியாம். “கர்மங்கள் (பிராணிகளை ஸம்ஸாரத்தில்) கட்டுப்படுத்துகின்ற ஸ்வபாவமுடையனவாயினும், ஸமத்துவ புத்தியோடு (செய்யப்படும்பொழுது) அப்படி கட்டுப்படுத்துகின்ற (தம்) ஸ்வபாவத்தினின்றும் நீங்கிவிடுகின்றன” என்ற அதுவன்றோ ஸாமர்த்தியம். ஆகவே, நீ ஸமத்துவ புத்தியை யுடையவனாக இரு. (50)

ஏனெனில்,

கர்மஜம் புத்தியுக்தா ஹி பலம் த்யக்த்வா மனீஷிண : /
ஜன்மபந்த-விநிர்முக்தா : பதம் கச்சந்த-யனாமயம் // 51

51. (ஸமத்துவ) புத்தியுடையவர்கள், கர்மத்தினாலுண்டாகும் பயனை விட்டுவிட்டு, ஞானிகளாய்ப் பிறப்பென்னும் கட்டினின்று முற்றும் விடுபட்டுத் தொந்தரவு அற்ற இடத்திற்குச் செல்லுகிறார்கள்.

கர்மத்தினாலுண்டாகும் பயன்-கர்மத்தினின்று வரும் நல்லன தீயனவான சரீரங்களை எடுத்தல், ஸமத்துவ புத்தியுள்ள (ஸாதுக்கள் அப்பயனை விரும்பாது) விட்டுவிட்டு, ஞானிகளாய்ப் பிறப்பாகிய கட்டினின்றும் உயிரோடிருக்கும் பொழுதே முற்றும் விடுபட்டவராய் ஸகல ஸங்கடமும் அற்றதான மோக்ஷமெனப்படுகின்ற விஷ்ணுவின் பரமபதத்தை சேர்கிறார்கள். ஆதலால் (நீ ஸமத்துவ புத்தியைக் கூடுவாயாக).

அல்லது, எங்கும் பெருகிய (பெரிய) நீர்ப்பெருக்கை ஒத்ததாய்க் கர்ம யோகத்தால் வரும் சித்த சுத்தியினால் உண்டாவதாய்ப் பரம்பொருளைக் கண்டுணர்தலேயான புத்தியானது, “புத்தியோகத்தைக் காட்டிலும்” (2-49) என்பது முதல் இதுவரையிலும் எடுத்துக்காட்டப்பட்டது; (அது) புண்யபாபங்களை நீக்கிக் கொள்ளுதல் முதலியவற்றிற்கு நேரே காரணமானதென்று சுருதி கூறுதலால் (என்றும் உரைக்கலாம்). (51)

கர்மயோகத்தை அநுஷ்டிப்பதனாலே உண்டாவதான சித்த சுத்தியால் வரும் புத்தியை (ஞானத்தை)ப் பெறுவது எப்பொழுது என்பது? – (விடை) கூறுவோம் :

யதா தே மோஹகலிலம் புத்திர்-வ்யதிதரிஷ்யதி /
ததா கந்தாஸி நிர்வேதம் ச்ரோதவ்யஸ்ய ச்ருதஸ்ய ச // 52

52. எப்பொழுது உன் மனமானது மோஹ ஸ்வரூபமான கலக்கத்தைக் கடந்திடுமோ, அப்பொழுது (நீ) கேட்க வேண்டியதிலும் கேட்டதிலும் வெறுப்பை அடைவாய்.

ஆத்மா அநாத்மாக்களைப் பகுத்தறியும் அறிவைக் கலக்கி மனத்தை விஷயங்களிற் செலுத்துகின்ற மோஹஸ்வரூபமாகிய அவிவேகமென்னும் கலக்கத்தை, எப்பொழுது உன் புத்தியானது

கடந்துவிடுமோ, அதாவது — பரிசுத்தமான தன்மையை அடையுமோ அப்பொழுது நீ கேட்க வேண்டியதிலும் கேட்டதிலும் ஆசையின்மையை அடைவாய் ; அப்பொழுது உனக்கு (வேதாந்த நூலைத் தவிர மற்றைய நூலை)க் கேட்கவேண்டியதும் நிஷ்ப்ரயோஜனமெனத் தோன்றும் என்பது கருத்து. (52)

மோஹஸ்வரூபமாகிய கலக்கம் நீங்குவதனால் ஆத்ம விவேக புத்தியைப் பெற்றவனாய்க் கர்மயோகத்தின் பயனாக உண்டாகும் பரமார்த்த யோகத்தை (ஞான யோகத்தை) நீ எப்பொழுது பெறுவாய் என்றால், அதனைக் கேள் :

ச்ருதிவிப்ரதிபன்னா தே யதா ஸ்த்தாஸ்யதி நிஸ்சலா /
ஸமாதாவசலா புத்திஸ்-ததா யோக-மவாப்ஸ்யஸி // 53

53. (பல) கேள்விகளால் பலவாறாய்க் கலங்கியுள்ள உன் மனமானது எப்பொழுது ஆத்மாவிடத்து நிச்சலமாய் அசைவற்றதாய் நிற்குமோ, அப்பொழுது (நீ) யோகத்தைப் பெறுவாய்.

பல பயன்களையும், (அவற்றைப் பெறுதற்கான பல) கருவிகளையும், (அப்பயன்கட்கும் கருவிகட்கும் உள்ள) ஸம்பந்தங்களையும் விளக்கி ப்ரவிருத்தி நிவிருத்திகளை உணர்த்தும் (நூல்களின்) கேள்விகளால் பலவிதமாய் மயங்கிக் கலங்கிய உன் மனமானது, சித்தத்தைத் தன்னிடத்தில் வைக்கப் பெறுவதாகிய ஆத்மாவினிடத்து ஸம்சய விபரீதமற்றதாய் எப்பொழுது ஸ்திரமாய் நிற்குமோ, அப்பொழுது நீ யோகத்தை-விவேக புத்தியாகிய ஸமாதியைப் பெறுவாய். (53)

ஜீவன்முக்தனுடைய லக்ஷணம்

வினாவுக்கு ஸமயம் வாய்த்தது கண்டு, ஆத்மஞானத்தை அடைந்தவனுடைய லக்ஷணத்தைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டுமென்ற விருப்பத்தால் அர்ஜுனன் சொல்லலுற்றான் :

அர்ஜுன உவாச —

ஸ்த்திதப்ரஜ்ஞஸ்ய கா பாஷா ஸமாதிஸ்த்தஸ்ய கேசவ /
ஸ்திததீ : கீம் ப்ரபாஷேத கிமாஸீத வ்ரஜேத கிம் // 54

54. கேசவ! ஞானம் நிலைத்து ஸமாதியில் நிற்பவனை எவ்வாறு சொல்வது? ஞானம் நிலைத்தவன் எவ்வாறு பேசுவான்? எவ்வாறு இருப்பான்? எவ்வாறு நடப்பான்?

“நான் பரப்ரஹ்மமாய் இருக்கிறேன்” என்னும் ஞானம் நிலைத்து ஸமாதியில் நிற்பவனைச் சொல்லுதல் எவ்வாறு? கேசவ! பிறரால் எவ்வாறு இவன் பேசப்படுகிறான்? (இவனுடைய லக்ஷணம் என்ன?) நிலைத்த ஞானமுள்ளவன், தான் எப்படிப் பேசுவான்? எவ்வாறு இருப்பான்? எவ்வாறு நடப்பான்? அவனுக்கு இருத்தலாவது, நடத்தலாவது எப்படி? என்பது பொருள். இந்த சுலோகத்தால் ஞானம் நிலைத்தவனுடைய கேட்கப்படுகின்றது. (54)

எவன் முதலிலிருந்தே (ப்ரஹ்மசர்ய நிலையிலிருந்தே) கர்மங்களைத் துறந்து ஞான யோகநிஷ்டையில் சென்றிருக்கின்றானோ, (வேறு) எவன் (துறவாது) கர்மயோகத்தால் செல்லுகின்றானோ (கர்மயோக நிஷ்டையிலே சென்றிருக்கின்றானோ) , அந்த இருவர்க்கும் “பார்த்த!” (2-55) என்பது முதல் அத்தியாயம் முற்றும் வரையிலும் ஞானம் நிலைத்தவனுடைய லக்ஷணமும், அவனுடைய நிலையைப் பெறுதற்கான ஸாதனமும் உபதேசிக்கப்படுகின்றன ; ஏனெனில், முக்தி கைகூடப் பெற்றவனுடைய லக்ஷணங்கள் எவைகளோ, அவைகளே வேதாந்த நூல்களில் எங்கும் ஸாதனங்களாக உபதேசிக்கப்படுகின்றன; முயற்சியினால் ஸாதிக்கக் கூடியவையாதலின், முயற்சியால் ஸாதிக்கக்கூடிய

ஸாதனங்களும், (ஞானத்தின் வல்லமையினால் வரக்கூடிய) லக்ஷணங்களும் எவைகளோ, அவற்றை ஸ்ரீபகவான் கூறலானார் :

(1) தன்னிடத்தே தனக்கு ஸந்தோஷம்

ஸ்ரீபகவான் சொல்லலுற்றார் :

ஸ்ரீபகவானுவாச —

ப்ரஜ ஹாதி யதா காமான் ஸர்வான் பார்த்த மனோகதான் /
ஆத்மன்யேவாத்மனா துஷ்ட : ஸ்த்திதப்ரஜ்ஞஸ்-ததோச்யதே //

55

55. பார்த்த! தானாக ஆத்மாவினிடத்தே ஸந்தோஷித்திருப்பவனாய், மனத்திலுள்ள ஸகல ஆசைகளையும் எவன் எப்பொழுது தள்ளிவிடுகின்றானோ, அப்பொழுது (அவன்) ஞானம் நிலைத்தவன் எனப்படுகிறான்.

எப்பொழுது (ஒருவன் தன்) நெஞ்சினுள் புகுந்து கிடக்கின்ற பல படியான ஆசைகளை முற்றிலும் விட்டொழிக்கின்றானோ, உள்ளேயுள்ள ஆத்மஸ்வரூபத்திலேயே தானாகவே திருப்தனாய், வெளிலாபங்களை வேண்டாதவனாய், பரம்பொருளைக் கண்டணர்தலாகிய அமிருதரஸம் கிடைக்கப் பெற்றமையால் மற்றைய பொருள்கள் வேண்டாம்' என்ற எண்ணம் வந்தவனாய் இருக்கின்றானோ, அப்பொழுது (அவன்) ஆத்மா அநாத்மாக்களின் ஆராய்ச்சியாலான ஞானம் நிலைத்திருக்கப் பெற்றவன் வித்வான் (ஞானி) எனப்படுகிறான்.

ஸகல ஆசைகளையும் ஒழிந்திட்டவளவிலே, ஸந்தோஷத்தை உண்டாக்க ஒன்றும் இல்லாமையாலும், உடம்போடு நின்றற்குக்காரணமான (கர்மத்தின் மிச்சம் பின்னும் இருப்பதனாலும் (ஞானம் நிலைத்தவனுடைய) நடக்கையானது பித்தன் வெறியன் இவர்களுடைய (நடக்கை) போல ஆகும்

என்றதனால் (தான்) “தானாக ஆத்மாவினிடத்தே ஸந்தோஷித்திருப்பவனாய்” என அருளிச் செய்கிறார். மக்கள், பொருள், உலகம் என்றவற்றினிடத்துப் பற்றை விட்டு முற்றத் துறந்தவனாய், ஆத்மாவினிடத்தே மகிழ்பவனாய், ஆத்மாவோடு விளையாடுபவன், ஞானம் நிலைத்தவன் என்பது (தேர்ந்த) பொருள். (55)

(2) இன்ப துன்பங்களில் ஒப்பநிற்றல்

மேலும்,

து : கேஷ்வனுத்விக்னமனா : ஸுகேஷு விகத-ஸ்ப்ருஹ : /
வீத-ராக-பயக்ரோத : ஸ்திததீர் முனி-ருச்யதே // 56

56. துக்கங்களில் நொந்திடாத மனத்தினாய், ஸுகங்களில் ஆசையற்றவனாய், (பொருள்களின் மேல்) பற்றும் பயமும் கோபமும் நீங்கப் பெற்றவனாய் இருப்பவன், நிலைத்த ஞானமுடையவன் முனிவன் எனப்படுகிறான்.

ஆத்யாத்மிகம் முதலிய (முதலிய என்றதனால், ஆதிபௌதிகமும் ஆதிதைவிகமும் கொள்க. தலைவலி, ஜ்வரம் முதலியவற்றால் வருவது ஆத்யாத்மிகம். தேள், பாம்பு முதலியவற்றால் வருவது ஆதிபௌதிகம். இடி, மழையின்மை முதலியவற்றால் வருவது ஆதிதைவிகம். ஆத்யாத்மிகம் — தன்னைப் பற்றி வருவது. ஆதிபௌதிகம் — பிற உயிர்களைப் பற்றி வருவது. ஆதிதைவிகம் — தெய்வத்தைப் பற்றி வருவது. துன்பங்கள் இவ்வாறாக மூன்று வகை.) துன்பங்கள் வந்தபொழுது மனமானது நிலை குலைந்து நோவப் பெறாமலும், அப்படியே, விறகு முதலியவற்றை இடும்பொழுது தீயானது (மேன்மேலும் வளர்வது) போல ஸுகங்கள் வந்த பொழுது ஆசையானது ஸுகங்களை ஒட்டி மேன்மேலும் மிகப் பெறாமலும், பயகோபங்கள் நீங்கவும் பெற்றவன் எனவனோ,

அவன் அப்பொழுது ஸ்திதப்ரஜ்ஞன், முனி, ஸந்யாஸி
எனப்படுகிறான்.

(3) வெறுப்பும், களிப்பும், பற்றும் இல்லாமை.

அன்றியும்,

ய : ஸர்வத்ராநபிஸ்நேஹஸ் தத்தத் ப்ராப்ய சுபாசுபம் /
நாபிநந்ததி த த்வேஷ்டி தஸ்ய ப்ரஜ்ஞா ப்ரதிஷ்ட்டிதா // 57

57. எவன் எங்கும் பற்றில்லாதவனாய், நல்லதும் தீயதுமான
அததைப் பெற்று ஸந்தோஷமும் வெறுப்பும்
கொள்வதில்லையோ, அவனுடைய ஞானம் நிலைபெற்றது.

முனியென்பவன் சரீரஜீவனம் முதலியவற்றிலுங்கூடப்
பற்றில்லாதவனாய், நல்லதையும் தீயதையும் பெற்று
ஸந்தோஷிப்பதில்லை, வெறுப்புறுவது(ம்) இல்லை ;
நல்லவற்றை அடைந்து மகிழ்வது(ம்) இல்லை, தீயவற்றைப்
பெற்று பகைப்பதும் இல்லை என்பது பொருள், இவ்வாறு
ஸந்தோஷமும் வ்யஸநமும் இல்லாதவனுக்கு விவேகத்தாற்
பிறந்த ஞானமானது நிலைபெற்று நிற்கின்றது. (57)

(4) இந்திரியங்கள் தம்தம் விஷயங்களினின்றும் முற்றிலும்
அடங்கி உள்ளோக்கிச் செல்லுதல்.

மற்றும்,

யதா ஸம்ஹரதே சாயம் கூர்மோங்கானீவ ஸர்வச : /
இந்த்ரியாணீந்த்ரியார்த்தேப்யஸ்-தஸ்ய ப்ரஜ்ஞா ப்ரதிஷ்ட்டிதா
// 58

58. ஆமை (தன்) அவயவங்களை எல்லாப் பக்கங்களினின்றும்
(உள்ளே) அடக்குமாறுபோல, இவன் எப்பொழுது

விஷயங்களினின்றும் இந்திரியங்களை அடக்குகிறானோ,
(அப்பொழுது) அவனுடைய ஞானம் நிலைத்தது.

எப்படி ஆமையானது அச்சத்தினால் தன் அங்கங்களை
எல்லாப் புறங்களினின்றும் முற்றிலும் ஒடுக்கி வைத்துக்
கொள்கின்றதோ அப்படி, ஞான நிஷ்டையை மேற்கொண்ட
இந்த யதியானவன் ஸகல விஷயங்களினின்றும்
இந்திரியங்களை எப்பொழுது ஒடுக்கிக் கொள்கின்றானோ,
(அப்பொழுது) “அவனுடைய ஞானம் நிலைத்தது” என்னும்
வாக்கியத்திற்குப் பொருள் (57-ஆம் சுலோகத்தின் உரையில்)
கூறப்பட்டது.

இனி, விஷயங்களைக் கவராத (அவற்றை நுகர்தற்கு மனம்
நோகாத) நோயாளிக்கும் இந்திரியங்கள் ஒடுகின்றன ;
அவற்றின் மீதுள்ள ஆசையோ ஒடுங்குவதில்லை. அது
ஒடுங்கும் வகை எப்படி என்பது? — (விடை) கூறுவோம் :

விஷயா விநிவர்த்தந்தே நிராஹாரஸ்ய தேஹின : /
ரஸவர்ஜம் ரஸோப்யஸ்ய பரம் த்ருஷ்ட்வா நிவர்த்ததே // 59

59. உணவில்லாத மனிதனுக்கு ரஸத்தைத் தவிர விஷயங்கள்
ஒழிகின்றன. பரம்பொருளைக் கண்டபின்பு, இவனுடைய
ஆசையும் (ரஸமும்) ஒழிகின்றது.

(இங்கே) “விஷயங்கள்” என்னும் சொல்லால் கூறற்கு உரியன —
(அந்த) விஷயங்களால் உணர்த்தப்பட்ட இந்திரியங்கள்.
விஷயங்களை ஒழித்துக் கடுந்தவம்புரிகின்ற மூடமனிதனுக்கும்
இந்திரியங்கள் (தம் தம் விஷயங்களினின்றும்) ஒழிகின்றன.
என்றாலும், விஷயங்களிலுள்ள ரஸத்தைத் தவிர (மற்றது
ஒழிகின்றது). (அதாவது — ஆசை மாத்திரம் நீங்குவதில்லை
ரஸம் என்ற சொல்லானது ‘ஆசை’ என்னும் பொருளில்
பயின்று வழங்குவது ; ‘ஸ்வரஸமாகப் புகுந்தவன்’, ‘ரஸிகன்’,
‘ரஸஞ்ஜன்’ என்பன முதலியவாகக் காண்கிறபடியால் பரமார்த்த

உண்மையாகிய ப்ரஹ்மத்தைக் கண்டுணர்ந்து “நானே அது” என்றிருக்கின்றன இந்த யதிக்கு இன்பத்திலே ருசியாகிய நுண்மையான அந்த ஆசையும் நீங்குகின்றது ; விஷயங்களின் உணர்வு வேரோடு அற்றுப் போகின்றது என்பது பொருள். நல்லறிவு என்னும் ஞானத்தை நிலைத்திருக்கச் செய்து கொள்ள வேண்டும் என்பது கருத்து. (59)

இந்திரியங்களை அடக்காவிடின் அவை தீங்கு செய்யும்.

நல்லறிவு என்னும் புத்தியை நிலைப்படுத்தக் கருதியவன் முதலில் இந்திரியங்களைத் தன்வசத்தில் நிற்கும்படி செய்ய வேண்டும். ஏனெனில், அவற்றை அடக்காத வழி (வரும்) தீங்கைக் கூறுகிறார்.

யததோ ஹ்யபி கௌந்தேய புருஷஸ்ய விபஸ்சித : /
இந்த்ரியாணி ப்ரமாதீனி ஹரந்தி ப்ரஸபம் மன : ” 60

60. ஏனெனில், புத்திசாலியான புருஷன் (தன் இந்திரியங்களை அடக்க) முயல்கின்றவனாயினும், கௌந்தேய! கொந்தளிக்கும் இயல்புடைய இந்திரியங்கள் மனத்தை வலியக்கவர்ந்து கொண்டு போகின்றன.

(எதையும்) கலங்கச் செய்யும் தன்மையையுடைய இந்திரியங்கள், விஷயங்களிலே நோக்கமுள்ள புருஷனைக் கலக்கிக் குழம்பச் செய்கின்றன. அவை அப்படிக் கலக்கிய பின்னும், (விஷயங்களின் கெடுதிகளை அவன்) பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் பொழுதே விவேக புத்தியுள்ளதாய்த் தெளிந்தே நிற்பதான (அந்த புத்திசாலியினுடைய) மனத்தை வலியக் கவர்ந்திடுகின்றன. (60)

(6) பகவானை இடைவிடாது தியானித்தல்.

எதனால் (இவ்வாறு) , அதனால்

தானி ஸர்வாணி ஸம்யம்ய யுக்த ஆஸித மத்பர : /
வசே ஹி யஸ்யேந்த்ரியாணி தஸ்ய ப்ரஜ்ஞா ப்ரதிஷ்ட்டிதா // 61

61. (அவன்) அவற்றையெல்லாம் அடக்கி, என்னிடத்தே ஈடுபட்டவனாய் அமைந்து இருக்க வேண்டும். இந்திரியங்கள் எவனுக்குத் தன்) வசத்தில் இருக்கின்றனவோ, அவனுக்கு ஞானம் நிலைத்தது.

அந்த (இந்திரியங்கள்) எல்லாவற்றையும் வசப்படுத்திக் கொண்டு, அடக்கமுடையவனாய், ஸகலத்திற்கும் உள்ளேயுள்ள ஆத்மாவாகிய வாஸுதேவனான என்னிடத்து ஈடுபட்டு (நிற்க வேண்டும்) ; “நான் அவனினும் வேறு அல்லேன்” எனக் கொண்டு இருக்க வேண்டும் என்பது பொருள். இவ்வாறு இருக்கின்ற எந்த யதிக்குத் தன்) இந்திரியங்கள் பயிற்சியினால் (தன்) வசத்தில் இருக்கின்றனவோ, அவனுடைய ஞானம் நிலைத்தது (61)

விஷயங்களின் நினைப்பே கெடுதிக்கு மூலம்.

இனி, இப்பொழுது கெட்டழிந்து போகின்றவனுடைய அநர்த்தத்திற்கெல்லாம் காரணமானதைப் பற்றிப் பின்வருமாறு கூறுகிறார்.

த்யாயதோ விஷயான் பும்ஸ : ஸங்கஸ்-தேஷுபஜாயதே /
ஸங்காத் ஸஞ்ஜாயதே காம : காமாத் க்ரோதோபிஜாயதே // 62

62. விஷயங்களை நினைக்கும் புருஷனுக்கு அவற்றின் மேல் பற்று உண்டாகிறது ; பற்றினின்றும் ஆசை உண்டாகிறது ; ஆசையினின்றும் கோபம் உண்டாகின்றது.

ஓசை முதலிய விஷய விசேஷங்களில் (அவ்விஷயங்களின் மேல் தானாக ஏற்றி வைத்துக் கொண்ட அழகு

முதலியவற்றிலே) கருத்தைச் செலுத்தும் புருஷனுக்கு அந்த விஷயங்களின் மேல் பிரியம் உண்டாகின்றது ; ஏதாவதொரு காரணத்தால் ஆசை தடைப்பட, அதனின்றும் கோபம் உண்டாகின்றது. (62)

க்ரோதாத் பவதி ஸம்மோஹ : ஸம்மோஹாத் ஸம்ருதிவிப்ரம : /
ஸம்ருதிப்ப்ரம்சாத் புத்திநாசோ புத்திநாசாத் ப்ரணச்யதி // 68

68. கோபத்தினின்று மயக்கமும், மயக்கத்தினின்று நினைவுத் தவறும், நினைவுத் தவறினின்று அறிவுகேடும் உண்டாகின்றது. அறிவு கெடுதலால் (ஒருவன்) முற்றும் கெட்டுப்போகிறான்.

கோபத்தினின்று மயக்கம் உண்டாகின்றது, (மயக்கம்) செய்யத்தக்கனவற்றையும் செய்யத்தகாதனவற்றையும் பற்றிய ஆராய்ச்சியில்லாமை. கோபம் கொண்டவன் (ஒன்றுந் தெரியாது) மயங்கிவிட்டவனாய்க் குருவையும் பழித்திடுகிறானன்றோ, மயக்கத்தினின்றும் நினைவுத்தவறு (உண்டாகின்றது) ; சாஸ்திரம், ஆசார்யன் இவர்களின் உபதேசத்தால் (புத்தியுள்) நாட்டப்பட்ட பயிற்சியாலாகும் (தரும நியாயங்களின்) நினைவு, தவறிப் போகின்றது. (அந்த நினைவு உண்டாவதற்குக் காரணம் அமைந்திருக்க (தான் கேட்டுள்ள நல்ல உபதேசம் ஒருவனுடைய நினைவுக்கு வரக்கூடியதாயிருந்தும்) (கோபம் வந்த போது அவன் மயக்கத்தால் மூடப்படுகின்றமையால் அவனுக்கு அந்த நினைவு) உண்டாவதில்லை. அந்த நினைவுத் தவறினின்றும் அறிவுகேடு வருகின்றது ; அந்தக்கரணத்திற்கு கார்ய அகார்யங்களைப் பகுத்தறிய முடியாமை, அறிவுகேடு எனப்படுகின்றது. அறிவு கேட்டினால் முற்றும் அழிந்துவிடுகிறான் ; எவ்வளவு காலம் அவனுடைய அந்தக்கரணம் கார்யாகார்யங்களைப் பகுத்தறிய வல்லமை பெற்றுள்ளதோ அவ்வளவு காலமேயன்றோ புருஷன் அதற்கு (அவற்றைப் பகுத்தறிதற்கு) தகுதியற்றால், புருஷன் அழிந்தவனாகவே ஆகிறான். ஆகவே அவனுடைய

அந்தக்கரணத்தின் அறிவுகேட்டினால் அழிந்துவிடுகிறான் ;
புருஷார்த்தத்திற்குத் தகாதவன் ஆகிறான் என்பது பொருள்.
(63)

இந்திரியங்களின் அடக்கம் மனத்தெளிவையும், ஸுகத்தையும்
கொடுக்கும்.

விஷயங்களைக் கருதலானது அநர்த்தங்கட்கெல்லாம் காரணம்
என்று கூறப்பட்டது. இனி இப்பொழுது மோக்ஷத்திற்கு வழி,
இது எனப்படுகின்றது.

ராகத்வேஷ-வியுக்தைஸ்து விஷயா-னிந்த்ரியைஸ் சரன் /
ஆத்மவச்யைர் விதேயாத்மா ப்ரஸாத-திகச்சதி // 64

64. அந்தக்கரணம் அடங்கியவனோ, விருப்புவெறுப்புக்கள்
நீங்கப் பெற்றுத் தனக்கு அடங்கி நிற்கும் இந்திரியங்களால்
விஷயங்களிற்சென்று (மனத்)தெளிவைப் பெறுகிறான். (64)

இந்திரியங்களுடைய இயற்கையான போக்கானது விருப்பு
வெறுப்புகளை முன்னிட்டன்றோ இருப்பது. இனி,
(ஸம்ஸாரத்தினின்றும்) விடுபட விரும்புகின்றவன் எவனோ
அவன், அவற்றினின்றும் நீங்கியவனாய்த் தன்வசப்பட்ட செவி
முதலிய இந்திரியங்களால். (உணவு முதலிய) தவிர்க்கத் தகாத
விஷயங்களை நாடிக்கொள்பவனாய்த் (தன்) இஷ்டப்படி
நடக்கக்கூடிய அந்தக்காரணத்தைப் பெற்றுத் தெளிவை
அடைகிறான். தெளிவு-கலங்காமை, நிலைபெற்ற தன்மை
அமைதியுடைமை. (64)

தெளிவு உண்டானால், என்ன உண்டாகும் என்பது? — (விடை)
கூறப்படுகின்றது :

ப்ரஸாதே ஸர்வ து : க்கானாம் ஹானி-ரஸ்யோபஜாயதே /
ப்ரஸன்ன-சேதஸோ ஹ்யாக புத்தி : பர்யவதிஷ்ட்டதே // 65

65. தெளிவுள்ள வழி, இவனுடைய துன்பங்கட்கெல்லாம் கழிவு பிறக்கின்றது ; ஏனெனில், மனந்தெளிந்தவனுக்குப் புத்தி விரைவாக நிலைத்து நிற்கின்றது.

தெளிவுண்டான வழி இந்த யதிக்குத் தன்னைப் பற்றி வருவன முதலிய துன்பங்களெல்லாவற்றிற்கும் கழிவு உண்டாகின்றது. அன்றியும், சுத்தமான அந்தக்கரணமுள்ளவனுக்கு எதனால் புத்தியானது விரைவாக நிலைத்து நிற்கின்றதோ, அதாவது ஆகாசம் போல எங்கும் நிலைபெறுகின்றதோ, ஆத்மாவின் ஸ்வரூபமாகவே அலையாது அமைந்து நிற்கின்றதோ, (அதனால், புத்தித் தெளிவுக்காக முயற்சி செய்ய வேண்டும்).

இவ்வாறு மனம் தெளிந்து புத்தி நிலைத்தவனுக்குப் புருஷார்த்தம் கைகூடுகின்றமையால், (ஸம்ஸாரத்தினின்றும் விடுபட விரும்புகிறவன்) விருப்பு வெறுப்புகள் நீங்கிய இந்திரியங்களால் சாஸ்திரத்தோடு மாறுபடாத (உணவு முதலிய) தவிர்க்க முடியாத விஷயங்களை அமைதியோடு நாடவேண்டும் என்பது, (இந்த) ஸந்தர்ப்பத்திற் கூறப்பட்ட பொருளாம். (65)

ஆதலால், இந்த (மனத்)தெளிவைப் புகழ்ந்து சொல்லுகிறார் :

நாஸ்தி புத்தி-ரயுக்தஸ்ய ந சாயுக்தஸ்ய பாவனா /
ந சாபாவயத : சாந்தி : அசாந்தஸ்ய குத : ஸுகம் // 66

66. ஒரு நிலையில்லாதவனுக்கு ஞானம் உண்டாவதில்லை ; ஒரு நிலையில்லாதவனுக்கு (ஆத்ம)த்யாநமும் உண்டாவதில்லை; (ஆத்ம)த்யாநமில்லாதவனுக்கு ஒழிப்பும் உண்டாவதில்லை ; ஒழிப்பற்றவனுக்கு ஸுகம் ஏது?

மனம் ஒரு நிலைப்படாதவனுக்கு ஆத்மஸ்வரூபத்தைப் பற்றிய அறிவு உண்டாகாது. ஒரு நிலைப்படாதவனுக்கு ஆத்மாவை

அறிதலிலே மிக்க ஊக்கமும் உண்டாகாது. அவ்வாறே, ஆத்மாவை அறிதலிலே மிக்க ஊக்கங்கொள்ளாதவனுக்கு ஒழிப்பு உண்டாவதில்லை. ஒழிப்பற்றவனுக்கு ஸுகம் ஏது? இந்திரியங்கள் விஷயநுகர்ச்சியிலுள்ள ஆசையினின்றும் நீங்குதலன்றோ ஸுகமாவது ; விஷயங்களைப் பற்றிய ஆசை (ஸுகம்) அன்று ; அது துன்பமேயன்றோ. ஆசையுள்ளவிடத்து ஸுகத்தின் நாற்றமாத்திரமும் உண்டாகாது என்பது பொருள். (66)

உறுதியான ஞானத்தைத் தருவது, இந்திரிய அடக்கம்.

ஒரு நிலைப்படாதவனுக்கு ஏன் ஞானம் உண்டாவதில்லை என்பது? – (அதற்கு விடை) கூறப்படுகின்றது ;

இந்திரியாணாம் ஹி சரதாம் யன்மனோனுவிதீயதே /
ததஸ்ய ஹரதி ப்ரஜ்ஞாம் வாயுர்-நாவமிவாம் பஸி // 67

67. ஏனெனில், எந்த மனமானது (விஷயங்களில்) திரிகின்ற இந்திரியங்களைப் பின்தொடர்கின்றதோ, அது, ஜலத்திலே கப்பலைக் காற்று (அடித்துக் கொண்டு போவது) போல, இவனுடைய அறிவைக் கவர்ந்து கொண்டு போகின்றது.

ஏனெனில், தம் தம் விஷயங்களிற்செல்லுகின்ற இந்திரியங்களை எந்த மனம் பின்பற்றுகின்றதோ அது, (அதாவது -) இந்திரிய விஷயங்களை ஆராய்ந்து கொண்டு சென்ற மனமானது ஆத்மா அநாத்மாக்களின் ஆராய்ச்சியால் வருவதான இந்த யதியின் அறிவை அழிக்கின்றது. – எப்படி? – காற்றானது ஜலத்திலே செல்லப்புகுந்த கப்பற்காரர்களுடைய வழியினின்றும் கப்பலை விலக்கி, தப்பு வழியிலே செலுத்துகின்றது ; இதுபோல, மனமானது, ஆத்மாவைப் பற்றிய அறிவைக் கவர்ந்து, விஷயங்களை நோக்கும்படி செய்கின்றது. (67)

“புத்திசாலியான” (2-60) என்று கூறிய விஷயத்திற்குப் பலவாறாகப் பொருத்தத்தைக் கூறிய பின்பு அதே விஷயத்தை நிரூபித்து முடிக்கிறார் ;

தஸ்மாத் யஸ்ய மஹாபாஹோ நிக்ருஹீதானி ஸர்வச : /
இந்த்ரியாணீந்த்ரியார்த்தேப்ய : தஸ்ய ப்ரஜ்ஞா ப்ரதிஷ்ட்டிதா //
68

68. ஆதலால், உயர்தோள! எவனுடைய இந்திரியங்கள் இந்திரிய விஷயங்களினின்று முழுதும் அடக்கப்பட்டனவோ அவனுடைய ஞானம் நிலைத்தது.

எதனால், இந்திரியங்கள் (விஷயங்களிற்) செல்வதனால் (வரும்) தீங்கு உணர்த்தப்பட்டதோ, அதனால் மானஸம் முதலிய பலவகையாலும் (மனமொழி மெய்களால்) எந்த யதியினுடைய இந்திரியங்கள் ஓசை முதலிய விஷயங்களினின்றும் அடக்கப்பட்டனவோ அவனுடைய ஞானம் நிலைத்தது. (68)

(6) ஜீவன்முக்தனுக்கு உலகம் கனவுதான்.

“லௌகிகமாகவும் வைதிகமாகவுமுள்ள இந்த வ்யவஹாரம் எதுவோ, அது, அஜ்ஞானத்தின் கார்யமாதலால், விவேக புத்தி பிறந்து ஞானம் நிலைத்தவனுக்கு அஜ்ஞானம் நீங்கிய உடனே நீங்கிவிடுகின்றது. அஜ்ஞானம் ஞானத்தின் விரோதத்தாலும் (அதன்முன் நிற்காததாலும்) நீங்குகிறது” என்ற இவ்விஷயத்தைத் தெளியச் செய்பவராய்(ப் பகவான்) அருளிச் செய்கிறார்.

யா நிசா ஸ்ர்வபூதானாம் தஸ்யாம் ஜாகர்த்தி ஸம்யமீ /
யஸ்யாம் ஜாக்ரதி பூதானி ஸா நிசா பச்யதோ முனே : // 69

69. எது பிராணிகட்கெல்லாம் இரவோ, அதில், அடக்கமுள்ளவன் விழித்திருக்கிறான். எதில் பிராணிகள்

விழித்திருக்கின்றனவோ, அது, (உண்மையை) காணும் முனிவனுக்கு இரவு.

எது தாமஸத்தன்மையையுடைமையால் ஸகல பிராணிகட்கும் ஒவ்வொரு பொருளைப் பற்றியும் வெவ்வேறாகப் பகுத்தறிய முடியாமையைச் செய்வதான இரவோ, அது யாது? – ஞானம் நிலைத்தவனுக்கு எட்டுவதான பரமார்த்த உண்மை. இரவில் திரிவன(வாகிய கோட்டான் முதலிய)வற்றிற்குப் பகலாகவே இருப்பது, காக்கை முதலிய) மற்றையவற்றிற்கு இரவாகவே எப்படி ஆகின்றதோ, அப்படியே பரம்பொருளின் உண்மையானது இரவில் திரிவனவற்றை ஒத்த அஜ்ஞானிகளான ஸகலபிராணிகட்கும் இரவு போன்றுள்ளமையால் இரவாகவே இருக்கின்றது; அதில் அறிவில்லாதவர்க்கு (அது) எட்டாதலின், அடக்கமுடையவனாய் இந்திரியங்களை ஜயித்த (ஞான) யோகியானவன், அஜ்ஞான உறக்கம் தெளிந்து அந்தப் பரமார்த்த உண்மையிலே விழித்துக் கொண்டிருக்கிறான். உணரப்படுவதும் உணர்வதுமான பேதமாகிய எந்த அஜ்ஞான இரவிலே உறங்கிக் கொண்டேயிருக்கும் பிராணிகள் விழித்திருக்கின்றன என்று கூறப்படுகின்றனவோ, எந்த இரவிலே (அவை) உறங்கினவைபோலக் கனவு காண்கின்றனவோ, அது அஜ்ஞான வடிவமாதலால், பரமார்த்த உண்மையைக் காணும் முனிவனுக்கு இரவென்பதாம்.

கர்மம் ஞானிக்கு அன்று.

ஆகவே, அஜ்ஞான நிலையில்தான் கர்மங்கள் விதிக்கப்படுகின்றன ; ஞானநிலையில் அல்ல. சூரியன் உதிக்க இரவின் இருள் (கெடுமாறு) போல ஞானமுண்டாக அஜ்ஞானம் முழுவதும் நாசமடைகின்றதன்றோ. ஞானம் உண்டாவதற்குமுன் அஜ்ஞானமானது, செய்கையும் செய்பவனும் பயனுமாகிய பேதவடிவமாய் நின்று, ப்ரமாணபுத்தியால் கிரகிக்கப்பட்டு (அந்தப் பேதபுத்தி அஜ்ஞான

நிலைமையிலே வாஸ்தவமாய்த் தோற்றுதலால்) ஸகல கர்மத்திற்கும் காரணமாதலைப் பெறுகின்றது. “(இந்தப் பேதபுத்தி) ப்ரமாண மன்று” எனக் கொள்ளப்படும் பொழுது, (அந்த அஜ்ஞானமானது) கர்மத்திற்குக் காரணமாதல் பொருந்தாது. “ப்ரமாணமாயுள்ள வேதத்தினால் எனக்கு விதிக்கப்பட்ட கர்மத்தைச் செய்ய வேண்டும்” என்று நினைத்தன்றோ செய்வன் செய்கையில் தலைப்படுகிறான். “இதெல்லாம் இரவுபோல அஜ்ஞானமேதான்” என்று(நினைத்து) அன்று (செய்வன் செய்கையில் தலைப்படுவது). “இந்தப் பேதக்கூட்ட(மாகிய உலகத்தோற்ற)மெல்லாம் இரவுபோல அஜ்ஞானமேதான்” என்னும் ஞானம் எவனுக்கோ, அந்த ஆத்மஞானிக்கு ஸகலகர்மங்களையும் துறத்தலிலேதான் அதிகாரம் ; கர்மத்தைச் செய்வதில் அன்று. அவ்வண்ணமே (பகவான்) “அதிலே புத்தியையுடையவராய்” (5-17) என்பது முதலாக ஞானநிஷ்டையிலேயே அவனுக்கு அதிகாரத்தைக் காட்டுவர்.

(ஆக்ஷேபம்) :- (ஞானநிஷ்டையை) மேற்கொள்ளும்படி செய்கிற விதி இல்லாதிருந்தால், அதையும் மேற்கொள்ளுதல் கூடாதெனின் —

(ஸமாதானம்) :- அப்படியன்று ; ஆத்மஞானமென்பது தன் ஆத்மாவைப் பற்றியதாதலின், தன்னைத் தன் ஆத்மாவினிடத்துச் செல்லும்படி — செய்கிற விதி வேண்டுவதில்லையன்றோ; (தான்) ஆத்மாவேயாதலும், ப்ரமாணங்களெல்லாம் ப்ரணமாயிருத்தலென்பது அதுவரையிலும் மாதலாலுமென்க (ப்ரமாணங்களெல்லாம் உண்மையாயிருத்தலானது, ஆத்மஞானம் உண்டாகிற வரையிலும் தான் ; பின்பு அவை, உண்மையாயிருக்கமாட்டா). ஆத்மா இன்னதென்று கண்டறிந்தவிடத்துப் பின்பு (இது) ப்ரமாணம் (அறிதற்கான கருவி) , (இது) ப்ரமேயம் (அறியப்படும் பொருள்) என, (பேதபுத்தியினால் வரக்கூடிய) வழக்கு நிகழாதன்றே. ஏனெனில், முடிவான ப்ரமாணமா(கிய வேதமா)னது ப்ரமாதாவாயிருத்தலை (ஒரு பொருளை

அறிதற்குக் கர்த்தாவாகின்றது என்பதை ஆத்மாவுக்கு நீங்குகின்றது. (அப்படி) மறுக்குமளவிலேயே, கனாக்காலத்து அறிவு விழிப்பு நிலையிலேயே (ப்ரமாணமாகாதவாறு) போல (அந்த வேதமும்) ப்ரமாணமாவதில்லை. லோகத்திலேயும் ஒரு பொருளை (ஒருவன் இன்னதென்று சரியாய்) அறிந்தவிடத்து, ப்ரமாணமானது (மறுபடியும் அவனை, அதை அறியப்) புகும்படி செய்வதைக் காணாமையின். ஆகவே 'ஆத்மாவை அறிபவனுக்குக் கர்மத்தில் அதிகாரமில்லை' என்பது பெறப்பட்டது. (69)

(7) தனது அடக்கமும், ஆசையை அறுத்தலும்.

'ஆசையை ஒழித்தவனாய் ஞானம் நிலைபெற்ற ஞானியான யதிக்குத்தான் முக்தி கைகூடுதல் ; (கர்மத்தைத்) துறக்காமலும், கர்மத்தை விரும்பியுமள்ளவனுக்கு அன்று' என்ற இவ்விஷயத்தைத் திருஷ்டாந்தத்தால் உணர்த்த (மீண்டும்) அருளிச் செய்கிறார்.

ஆபூர்யமாண-மசலப்ரதிஷ்டம் ஸமத்ரமாப : ப்ரவிசந்தி யத்வத் /

ததவத் காமா யம் ப்ரவிசந்தி ஸர்வே ஸ சாந்திமாப்னோதி ந காமகாமீ // 70

70. (தானே) எப்புறமும் நிரம்பியதாய்(த் தன்) நிலைமாறாது நிற்கும் ஸமுத்திரத்தை (நதியின்) ஜலங்கள் எவ்வாறு புகுகின்றனவோ, அவ்வாறே ஆசைகளெல்லாம் எவனைப் புகுகின்றனவோ, அவன் சாந்தியை அடைகிறான்; காமத்தை விரும்புகிறவன் (அதனை அடைவது) இல்லை.

ஜலங்களால் எப்புறம் நிரம்பியதாய், மாறாத நிலையுள்ளதாய், வேறுபாடில்லாமலே (ஒரே தன்மையாகத்) தன் நிலையிலே நிற்பதான ஸமுத்திரத்தை எங்குமுள்ள ஜலங்கள் எவ்வாறு புகுகின்றனவோ, அவ்வாறே — (அந்த) ஜலங்கள்

சமுத்திரத்தைப் புகுமாறு போல — பலவகைப்பட்ட ஆசைகளெல்லாம் எந்த முனிவனை விஷயங்களின் முன்னிலையிலும் விகாரப்படுத்தாமல் புகுகின்றனவோ (அதாவது —) எந்த முனியைத் தம் வசமாகச் செய்ய முடியாது. ஆத்மாவினிடத்தேயே ஒடுங்குகின்றனவோ, அவன் சாந்தியை — முக்தியைப் பெறுகிறான். விஷயங்களை விரும்பும் தன்மையனான மற்றையவன் அன்று ; அவன் (மோக்ஷத்தைப்) பெறுவதில்லை என்று பொருள்.

இப்படியிருத்தலின்,

விஹாய காமான் ய : ஸர்வான் புமான்ச்-சாரதி நிஸ்ப்ருஹ : /
நிர்மமோ நிரஹங்கார : ஸ சாந்தி-மதிகச்சதி // 71

71. எந்தப் புருஷன் ஸகலகர்மங்களையும் விட்டு, பற்றற்றவனாய், அஹங்காரமகாரங்கள் இல்லாதவனாய் திரிகின்றானோ, அவன் சாந்தியைப் பெறுகிறான்.

எந்தத் துறவியான புருஷன் காமங்களை(ச் சிறிதும்) மிச்சமில்லாது முழுதும் ஒழித்துத் திரிகின்றானோ அதாவது — ஜீவித்திருப்பதற்கு மாத்திரம் (வேண்டிய) செய்கையை மிச்சம் வைத்துக் கொண்டவனாகத் திரிகின்றானோ, பற்றற்றவனாய் — கேவலம் சரீரம் ஜீவித்திருப்பதிலுங்கூடப் பற்று நீங்கியவனாய் மமகாரம் இல்லாதவனாய் — சரீரம் ஜீவித்திருப்பதற்கு மாத்திரம் வேண்டிய உடைமையிலும் “இது எனது” என்னும் பிடிப்பில்லாதவனாய், அஹங்காரம் இல்லாதவனாய் — கல்வியுடைமை முதலியவற்றால் உண்டாகும் (“நான்” எனத்) தன்னையே (தான்) மதித்தல் இல்லாதவனாய் இருக்கின்றானோ, அவன் இவ்வாறிருப்பவனாய், ஞானம் நிலைத்தவனாய், ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவனாய், ஸம்ஸாரத் துன்பமெல்லாம் ஒழிந்திடுதலாகிய நிர்வாணமென்னும் பெயருடைய சாந்தியை (மோக்ஷத்தை)ப் பெறுகிறான் ; ப்ரஹ்மமாகவே ஆகிறான் என்பது பொருள். (நிர்வாணம் — பேரின்பம்)

ஞானமே ப்ரஹ்மாநந்தத்தைத் தருவது. ஆதலால், இந்த நிஷ்டையாது பாராட்டப்படுகின்றது.

ஏஷா ப்ராஹ்மீ ஸ்திதி : பார்த்த நைநாம் ப்ராப்ய விமுஹ்யதி / ஸ்தித்வாஸ்யா-மந்தகாலேபி ப்ரஹ்மநிர்வாணம் ருச்சதி // 72

72. பார்த்த! இது ப்ரஹ்மத்தைப் பற்றிய நிலை இதனை அடைந்து (ஒருவனும்) மயங்கமாட்டான். (ஒருவன்) கடைசிக் காலத்திலும் (முதுமைப் பருவத்திலும்) இதிலே நின்று ப்ரஹ்மாநந்தத்தை அடைகிறான்.

ஸ்ரீமகாபாரதத்திலே நூறாயிரக்கிரந்த ஸம்ஹிதையாய் வ்யாஸர் அருளிச் செய்ததாய், பீஷ்மபர்வத்திலே ஸ்ரீமத் பகவத்கீதைகளாக, உபநிஷத்துக்களாக, ப்ரஹ்ம வித்யையாக, யோகசாஸ்திரமாக இருக்கின்ற ஸ்ரீகிருஷ்ணார்ஜுன ஸம்வாதத்திலே ஸாங்க்யயோகம் என்னும் இரண்டாம் அத்தியாயம் முற்றும்.

கீழ்க்கூறிய இது, ப்ரஹ்மத்தைப் பற்றிய நிலை; எல்லாவற்றையும் துறந்து ப்ரஹ்மஸ்வரூபமாகவே நின்றலென்பது. ஏ! பார்த்த! இந்த நிலையைப் பெற்று (ஒருவனும்) மயக்கத்தை அடையமாட்டான். (ஒருவன்) ப்ரஹ்மத்தைப் பற்றிய கீழ்க்கூறிய இந்த நிலையில் கடைசி வயசில் இருந்தாலும், ப்ரஹ்மானந்தமாகிய மோக்ஷத்தை அடைகிறான் ; (எனவே) எவன் ப்ரஹ்மசர்யத்திலிருந்தே துறந்து உயிர்வாழ்க்கை முழுவதும் ப்ரஹ்மத்திலேயே நிற்கின்றானோ, அவன் ப்ரஹ்மானந்தத்தைப் பெறுகிறான் என்ற சொல்ல வேண்டுவது?

(72)

ஸ்ரீமத் பகவத்கீதாபாஷ்யத்திலே இரண்டாவது அத்தியாயம் முற்றும்.

மூன்றாம் அத்தியாயம்

கர்மயோகம்

அர்ஜுனனுடைய மனமலைப்பு

ப்ரவிருத்தி நிவிருத்திகளைப் பற்றியவையான (கீதா) சாஸ்திரத்தின் இரண்டு கொள்கைகள் பகவானால் (இரண்டாம் அத்தியாயத்தில்) ஸாங்க்ய விஷயத்திலே புத்தி எனவும் யோக விஷயத்திலே புத்தி எனவும் உபதேசிக்கப்பட்டன. அவற்றுள் எப்பொழுது (2-55) என்பது முதல் அத்தியாயம் முடிக்கிறவரையிலும், ஸாங்க்ய புத்தியைச் சார்ந்தவர்களுக்குத் துறவு அவச்யம் வேண்டுமெனக் கூறி, அந்த நிஷ்டையை உடைமையினாலேயே புருஷார்த்தம் கைகூடுதலும் “இது, ப்ரஹ்மத்தைப் பற்றிய நிலை” (2-72) எனக் கூறப்பட்டது. அர்ஜுனனுக்கும் (பகவான்) “கர்மத்திலேதான் உனக்கு அதிகாரம், கர்மத்தைச் செய்யாமையிலே உனக்குப் பிரியம் இருக்கக் கூடாது” (2-47) என யோகபுத்தியைப் பற்றிக் கர்மத்தையே செய்ய வேண்டுமெனக் கூறினர் ; (ஆனால், அதிலிருந்து நன்மை (முக்தி) பெறுதலைக் கூறவில்லை. அதையும் (முக்திக்கு நேரே ஸாதனமான ஞானத்தைப் பிறர்க்கு எடுத்துக் காட்டியதையும்) , இதையும் (அதற்கு விரோதமான கர்மத்தை அநுஷ்டிக்கும்படி தனக்கு சொன்னதையும்) பார்த்து அறிவு திகைத்த அர்ஜுனன் (3-1, 2-ஆம் சுலோகங்களைக்) கூறலானான்.

‘எது நன்மை (முக்தியைப் பெறுதற்கு நேரான ஸாதனமோ, (அந்த) ஸாங்க்ய புத்தி நிஷ்டையை, நன்மையை நாடும் பக்த(னான வேறொருவ)னுக்கு உபதேசித்து, (நன்கு) தெரிகின்ற பல தீங்குகளோடு கூடியதும், பரம்பரையாகாயினும் நன்மை

கை கூடுதலென்னும் பயன் (இதே ஜன்மத்தில் என்பது) நிச்சயமில்லாததுமான கர்மத்தில் (பகவான்) எப்படி என்னை ஏவக்கூடும்? என்று அர்ஜுனன் மனத்திகைப்புக் கொண்டது ஏற்கும். “கர்மயோகமானது” (3-1) என்பது முதலான வினாவும் அதற்கு ஏற்ப உள்ளது. பின்னும் சாஸ்திரமானது கீழ்க்கூறிய (ஞானம், கர்மம் என்ற இப்பிரிவைத் தான் கூறும்) விஷயமாகக் கொண்டிருந்தால் (தான், அர்ஜுனனடைய) வினாவைக் (ஏற்றுக் கொள்ளாது) தள்ளிவிடுகின்ற பகவானுடைய திருவாக்கும் (3-3) பொருத்தமாகும்.

ஞானமும் கர்மமும் ஒருங்கு சேரப்பெறாமை

ஆனால் சிலர் அர்ஜுனனுடைய வினாப்பொருளை வேறுவிதமாகக் கற்பித்து, பகவான் மறுமொழியை அதற்கு (வினாவுக்கு) மாறாக விவரிக்கிறார்கள் ; அன்றியும் (தாம் கீதைக்கு எழுதிய) முகவுரையிலே கீதையின் பொருளானது தம்மால் எப்படி ஆராய்ச்சி செய்யப்பட்டதோ, அதற்கு மாறாகவும் இங்கே (மூன்றாம் அத்தியாயத் தொடக்கத்திலே) வினா விடைகளின் பொருளை ஆராய்ச்சி செய்கிறார்கள். — எப்படியெனில்? — அந்த முகவுரையிலே ‘ஆச்ரமத்தார் அனைவர்க்கும் ஞானம் கர்மம் என்ற இரண்டும் கூடுதலானது; கீதாசாஸ்திரத்திலே நிர்ணயிக்கப்பட்ட பொருள்’ என்று கூறப்பட்டது ; பின்னால், “உயிர்வாழ்க்கை முழுதும்” என்னும் சுருதியினால் விதிக்கப்பட்ட கர்மங்களைத் துறந்து, ஞானமொன்றினாலே மாத்திரம் முக்தி கிடைக்கும் என்ற இது முற்றிலுமே மறுக்கப்பட்டதென்றும் சிறப்பித்துக் கூறப்பட்டது. (இங்கேயோ (மூன்றாம் அத்தியாயத் தொடக்கத்திலோ) , (பகவான்) ஆச்ரம வேறுபாட்டை (ஞானம் கர்மம் என்ற இரண்டினுள் ஒருவனுக்கு ஏதாவதொன்றிலேயே நிஷ்டையை) உணர்த்துகிறார் ; உணர்த்தலே, “உயிர் வாழ்க்கை முழுவதும்” என்னுஞ் சுருதியினால் விதிக்கப்பட்ட அந்தக் கர்மங்களையே துறந்திடுதல் கூறப்பட்டதாயிற்று. இத்தகைய மாறுபட்ட அந்த விஷயத்தைப் பகவான் எப்படி அர்ஜுனனுக்குக் கூறுவார்?

அல்லது கேட்பவன் தான் மாறுபட்ட பொருளை எப்படிக் கேட்பான்?

அவ்வாறு கொள்ளுமிடத்து இது (அவர்களுடைய கருத்தாக) இருக்கலாம்:- “ச்ருதி ஸ்மிருதிகளில் விதிக்கப்பட்ட கர்மங்களைத் துறந்திடுதலோடு (கூடிய) ஞானமொன்றினாலேயே முக்தி (கிடைக்காதென்று) மறுக்கப்படுகின்றது கிருகஸ்தர்களுக்கேதான் ; மற்றைய ஆச்ரமத்தார்க்கு அன்று” என்ற இதுவும் முன் பின்னுக்கு மாறுபட்டதுதான். எப்படி? — ‘ஆச்ரமத்தார் எல்லாருக்குமே ஞானம் கர்மம் என்ற இரண்டும் கூடுதலானது. ‘கீதாசாஸ்திரத்திலே நிர்ணயிக்கப்பட்ட பொருள்’ என்று (முகவுரையிலே) பிரதிஜ்ஞை செய்து, இங்கே (முன்றாம் அத்தியாயத்திலே) அதற்கு மாறாக, ஞானமொன்றினாலேயே மாத்திரம் மற்றைய ஆச்ரமங்களுக்கு மோக்ஷ (உபாய)த்தை எப்படிக் கூறலாம்?

(இனி, இது) கருத்தாயின் : - ‘ச்ரௌதகர்மம் (சேர்தல்) இல்லாத ஞானமொன்றினாலே மட்டும் மோக்ஷமானது, கிருகஸ்தர்களுக்கு மறுக்கப்படுகின்றது’ என்ற இவ்வசனம் ச்ரௌதகர்மத்தைக் குறித்து (நிற்பது) , ஸ்மார்த்த கர்மமானது கிருகஸ்தர்களுக்கு இருந்தும், (அது ச்ரௌதகர்மம் போல ப்ரதானமன்றாகையால் அதனை) இல்லாததுபோலக் கொண்டு அந்த வசனத்திலே “ஞானமொன்றினாலே மட்டும்” எனப்படுகின்றது என்பது. இதுவும் மாறுபட்டது (தான்) — எப்படி? — “ஸ்மார்த்த கர்மத்தோடு ஒருங்கு சேர்ப்பெற்ற ஞானத்தாலே மோக்ஷமானது மறுக்கப்படுகின்றதை கிருகஸ்தர்களுக்கேயன்றி, மற்றைய ஆச்ரமங்களுக்கு அன்று” என்று விவேகிகளால் எப்படிக் கொள்ளக்கூடும்? இன்னும், ஸந்யாஸிகளுக்கு ஸ்மார்த்தகர்மங்கள் மோக்ஷஸாதனமாக (ஞானத்தோடு) ஒருங்கு சேர்க்கப்படுமாயின், அவ்வாறே கிருகஸ்தனுக்கும் ஸ்மார்த்த கர்மங்களோடேயே (ஞானத்தை)

ஒருங்கு சேர்த்தலைக் கொள்ளலாம். ச்ரௌத கர்மங்களோடு (ஞானத்தை ஒருங்கு சேர்த்துக் கொள்ள) வேண்டாம்.

இனி, 'முத்தியின் பொருட்டு (ஞானத்தை) ச்ரௌத(மும்) ஸ்மார்த்த(முமான கர்ம)ங்களோடு ஒருங்கு சேர்த்தல் கிருகஸ்தனுக்கே ; ஸந்யாஸிகளுக்கோ ஸ்மார்த்தகர்மத்தோடு மாத்திரம் ஒருங்கு சேர்ப்பெற்ற ஞானத்தால் முத்தியாம்' என்றாலோ —

அது இவ்வாறுள்ளவளவிலே, உழைப்பு மிகுதியால், பல துன்பவடிவமாகிய ச்ரௌதமும் ஸ்மார்த்தமுமான கர்மம் கிருகஸ்தன் தலையிலே ஏற்றப்பட்டதாகும்.

சுருதி முதலியவற்றில் விதித்த துறவு

இனி, “உழைப்பு மிகுதியால் கிருகஸ்தனுக்கே மோக்ஷமாம் ; மற்றைய ஆச்ரமங்களுக்கு இல்லையாம் ; சுருதியில் விதித்துள்ள நித்யகர்மம் இல்லாமையால்” எனின் —

அதுவும் சரியன்று ; (ஸம்ஸாரத்தினின்றும்) விடுபட விரும்புவோனுக்கு ஞானத்திற்குத் துணையாக ஸகல தர்மங்களையும் துறத்தலை உபநிஷத்துக்கள் எல்லாவற்றிலும், புராணங்களிலும், இதிஹாஸங்களிலும், யோகநூல்களிலும் விதித்தலாலும் (முதல் மூன்று ஆச்ரமங்களினின்று நான்காம் ஆச்ரமத்திற்கு) முறையாகவாயினும், அல்லது முதன் மூன்று ஆச்ரமங்களுள் ஏதாவதொன்றிலிருந்து நான்காம் ஆச்ரமத்திற்குச்) சடக்கென்றாயினும் (போக விரும்பியவனுக்கு அப்படியே ஆச்ரமங்களை சுருதிஸ்மிருதிகளில் விதித்தலாலும் என்க.

அப்பொழுது ஆச்ரமங்கள் எல்லாவற்றிற்கும் ஞானகர்மங்கள் இரண்டும் ஒருங்குசேரல் அமைந்தது (என்றால்) ,

அப்படியன்று ; (ஸம்ஸாரத்தினின்றும்) விடுபட
 விரும்புவோனுக்கு ஸகல கர்மங்களையும் துறத்தலை
 விதித்தலின். “மக்களாசையையும், பொருளாசையையும், உலக
 ஆசையையும் விட்டுப் பின்பு, பிச்சையெடுத்து ஜீவிக்கிறார்கள்”
 (பி 3-5-1) , “ஆதலால் இத்தவங்களுள் துறவை மேலானதாகக்
 கூறுகிறார்கள்” துறவே சிறப்புற்றது” (தை.4-79, 78) என்றும், “சிலர்
 கர்மத்தினாலும் மக்களினாலும், பொருளினாலும் அல்லாமல்,
 துறவினால் சாகாத் தன்மையைப் பெற்றார்கள்” (தை-4-12)
 என்றும், “ப்ரஹ்மசர்யத்தினின்றே துறக்கலாம்” (ஜா-4) என்றும்
 முதலாக உள்ளவை (துறவை விதிக்கும்) சுருதிகளாம். “தர்மம்
 அதர்மம் என்ற இரண்டினையும் விட்டிடு ; மெய் பொய் என்ற
 இரண்டினையும் விட்டுவிட்டுப் பின்பு, எதனால் இவற்றை
 விட்டிடுகிறாயோ, அதனையும் விட்டிடு (“நான் இவற்றை
 விடுகிறேன்” என்று நினைக்கும் பற்றையும் விட்டிடு),”
 “மணஞ்செய்து கொள்ளாதவர்களாய் ஸம்ஸாரத்தையே
 ஸாரமற்றதாகக் கண்டு, ஸாரமாயுள்ளதைக்
 காணவேண்டுமென்னும் கருத்தோடு மிக்க
 வைராக்கியத்தையடைந்து துறக்கிறார்கள்” என்பது பிருகஸ்பதி
 (வசனம்). பிராணிகள் கர்மத்தால் கட்டப்படுகின்றன;
 ஞானத்தால் விடுவிக்கப்படுகின்றன; ஆதலால், முடிவைக்
 கண்டறிந்து யதிகள் கர்மத்தைச் செய்வதில்லை” (மோ-241-7)
 என்பது சுகர் உரைப்பது. இங்கேயும் (கீதையிலும்)
 “ஸகலகர்மங்களையும் மனத்தால் துறந்து” (5-13) என்பது
 முதலானவை யெல்லாம் துறவை விதிக்கும் ஸ்மிருதிகளாம்.)

மோக்ஷம் கர்மத்தினாலமைய முடியாது.

மற்றும், மோக்ஷமென்ப(தனுடைய ஸ்வரூபத்தை
 ஆலோசித்தாலும், அது கார்யமாக (கர்மத்தினால்
 ஸாதிக்கப்படுவதாக) இல்லை ; ஆகவே, (ஸம்ஸாரத்தினின்றும்)
 விடுபட விரும்புவோனுக்குக் கர்மம் பயன்படாது.

(ஆக்சேபம்) :- நித்தியகர்மங்கள் (செய்யாது விட்டிடுதலால் வரும்) குற்றத்தை நீக்கிக் கொள்ளும்பொருட்டுப் பயன்படுகின்றன எனின் —

(ஸமாதானம்) :- அப்படியன்று ; (கர்மங்களைச் செய்யாவிடின்) குற்றம் வரும் என்பது ஸந்யாஸிகளல்லாதவர்களுக்காதலின், இன்னும் (விதிப்படி) ஸந்யாஸிகளாகாத ப்ரஹ்மசாரிகளுக்குக் (குற்றம் வருவது) போல அக்நிகார்யம் முதலியவற்றைச் செய்யாமையினால் ஸந்யாஸிக்குக் குற்றம் (வருமென்று) கற்பிக்க முடியாதன்றோ. (ஸமித்துகளால் ஹோமஞ்செய்தல், வேதம் ஓதுதல் முதலியன ப்ரஹ்மசாரிக்கு விதிக்கப்பட்டவை. அவற்றை அவன் செய்யாவிடில், அவனுக்கு குற்றம் வரும். அவற்றை ஸந்யாஸி செய்யாவிடில், ஸந்யாஸிக்கு குற்றம் வராது, எப்படியெனில் — அந்தந்த ஆச்ரமத்திற்கு விதிக்கப்பட்டதை அந்தந்த ஆச்ரமத்திலுள்ளவர்கள் செய்யாவிடில், அவர்கட்குக் குற்றம் வருமேயன்றி, ஒரு ஆச்ரமத்திற்கு விதிக்கப்பட்டதை மற்றோராச்ரமத்திலுள்ளவர்கள் செய்யாவிட்டால். அதனால் இவர்கட்குக் குற்றம் வராது. ஒருவன் ப்ரஹ்மசர்யநிலையிலிருந்தால், அக்நிகார்யம் முதலியவற்றைச் செய்ய வேண்டும். அவனே ஸந்யாஸியாய்விட்டாலோ, அவற்றைச் செய்ய வேண்டியதில்லை. ஏனெனில், அவை ப்ரஹ்மசர்ய நிலைக்கேயன்றி ஸந்யாஸநிலைக்கு விதிக்கப்பட்டவை அல்ல. ஆதலால், ப்ரஹ்மசர்ய நிலையிலிருந்து ஸந்யாஸியானபின் அவற்றைச் செய்யாமையினால் குற்றம் வாராதென்க — ஆ.)

இனி, நித்திய கர்மங்களைச் செய்யாமையாகிய இன்மையினின்றே உண்மையாகிய குற்றம் உண்டாவதென்பதைக் கொள்ள முடியாது. “இன்மையினின்றும் உண்மை எப்படி உண்டாகும்” (சா-6-2) என, இன்மையினின்று உண்மை உண்டாதல் கூடாமையைக் கூறுஞ்சுருதியினால்,

வேதமானது விதித்ததைச் செய்யாமையினால் நேரிடக் கூடாத குற்றத்தையும் கூறுமாயின், அப்பொழுது கெடுதி செய்கின்ற வேதம் ப்ரமாணகாதென்று கூறப்பட்டதாகும் ; விதித்ததைச் செய்தல் செய்யாமை என்ற இரண்டும் துன்பத்தை மாத்திரம் கொடுத்தலினால் என்க. மேலும் அவ்வாறே, சாஸ்திரமானது காரகமேயன்றி ஞாபகம் அன்று என, (அது) பொருத்தமில்லாப் பொருளையுடையதாகக் கற்பனை செய்யப்பட்டதாகும் (காரகம்-செய்வது ; உண்டாக்குவது. ஞாபகம்-தெரிவிப்பது. நீர், நெருப்பு முதலிய பொருள்களின் சக்தி உலகப்பிரஸித்தம். அச்சக்தியைச் சேர்ந்தே சாஸ்திரமானது தெரியாததைத் தெரிவிக்கின்றது. ஆனால், தானாக அப்பொருள்கட்கு ஒரு சக்தியை உண்டாக்கச் சாஸ்திரத்திற்கு முடியாது. முடியுமாயின், அது நியாயவிரோதமாதலால் சாஸ்திரம் அஸங்கதமாகும்.) இதுவோ (நமது) கொள்கையன்று. ஆகவே, ஸந்யாஸிக்குக் கர்மங்கள் (செய்யவேண்டியன) இல்லை. ஆதலால் ஞானகர்மங்கள் என்ற இரண்டும் கூடுதல் பொருந்தாதென்க.

இரண்டும் கூடுதலென்பது, அர்ஜுனன் வினாவோடு பொருந்தாமை.

மற்றும், “ஞானமானது கர்மத்தைக் காட்டிலும் சிறந்ததென்பது உமது கொள்கையானால்” (3-1) என்னும் அர்ஜுனனுடைய வினா பொருந்தாது. “நீ ஒருவனே ஞானத்தையும் கர்மத்தையும் சேர்த்து அனுஷ்டிக்க வேண்டும்” என்று இரண்டாம் அத்தியாயத்தில் பகவான் கூறியிருந்தாலன்றோ, அப்பொழுது ஞானமானது கர்மத்தைக் காட்டிலும் சிறந்ததென்பது உமது கொள்கையானால்” (3-1) என்னும் அர்ஜுனனுடைய வினா பொருத்தமுறாததாகும். “நீ ஞான கர்மங்கள் இரண்டையும் அனுஷ்டிக்க வேண்டும்” என அர்ஜுனனுக்கு கூறுப்பட்டிருந்தால், (அப்பொழுது) , கர்மத்தினும் மேலாக யாதொரு ஞானம் உள்ளதோ, அதுவும் கூறப்பட்டதுதான் ; எனவே, “கேசவ! அப்பொழுது ஏன் என்னைக் கொடியதான

கர்மத்தில் ஏவுகிறீர்?” (3-1) என்று (பகவானைப்) பழித்தலாவது, வினவுவதலாவது ஒரு விதத்தாலும் பொருந்தாது. “ஞானமானது” (3-1) என்னும் வினா நிகழுமாறு “நீ கர்மத்தின் மேலான ஞானத்தை அநுஷ்டிக்கக் கூடாது” என்று அர்ஜுனனுக்கு மாத்திரம் பகவான் முன் உரைக்கவில்லை என்று கொள்வதும் சரியன்று. ஆனால், ஞானகர்மங்களுக்கு (ஒன்றிற்கொன்றுள்ள) விரோதத்தால் ஒரே புருஷன் (அவற்றை) ஒருங்கே அநுஷ்டித்தல் நிகழாதென்று (சுருதி) , (அவை) வெவ்வேறு புருஷர்களால் அநுஷ்டிக்கத்தக்கவை என்று பகவான் முன் கூறியிருந்தால், அப்பொழுது “ஞானமானது” (3-1) என்பது முதலான இக்கேள்வியானது பொருந்தியது. (பகவான் அருளிச் செய்ததைத்) தெளிவாகத் தெரிந்து கொள்ளாமையினால் கேள்வி கேட்கப்பட்டதெனக் கொண்டவிடத்தும், ‘ஞானநிஷ்டையும் கர்மநிஷ்டையும் வெவ்வேறு புருஷர்களால் அநுஷ்டிக்கத்தக்கவை’ என்ற பகவான் மறுமொழி பொருந்தாது. அன்றியும் பகவான் மறுமொழியையும் அறியாமையினாலானதாகக் கொள்ளுதல் தகாது. ‘ஞானகர்ம நிஷ்டைகள் வெவ்வேறு புருஷர்களால் அநுஷ்டிக்கத்தக்கவை’ என்னும் பகவானுடைய இம்மறுமொழியைக் காண்கிறபடியால், ஞானகர்மங்கள் ஒருங்கு சேரலென்பது இயையா தென்க.

ஆகவே, “ஞானமொன்றினாலேயே முக்தி” என்ற இது, கீதையிலும் எல்லா உபநிஷத்துக்களிலும் நிர்ணயிக்கப்பட்ட பொருளாம்.

இரண்டும் ஒருங்கு சேரக்கூடுமாயின், ஞானகர்மங்களுள் ‘ஒற்றை நிச்சயித்துச் சொல்லுக’ (3-2) என (ஏதாவது) ஒன்றைப் பற்றியதாகவே (அர்ஜுனன் பகவானைப்) பிரார்த்தித்தல் பொருத்தமில்லையாகும். ‘ஆதலால் நீ கர்மத்தையே செய்யக் கடவாய்’ (4-15) என்றும் அர்ஜுனனுக்கு ஞானநிஷ்டை கூடாமையைத் தேற்ற (ஏகார)த்தினால் காட்டுவர்.

அர்ஜுன உவாச —

ஜ்யாயஸீ சேத்கர்மணஸ்-தே மதா புத்திர ஜனார்த்தன /
தத் கிம் கர்மணி கோரே மாம் நியோஜயஸி கேசவ // 1

ஞானமா கர்மமா எது சிறந்தது?

அர்ஜுனன் சொல்லலுற்றான் :

1. ஜனார்த்தன! ஞானம் கர்மத்தினும் மேலானதென்பது உமது கருத்தானால், அப்பொழுது ஏன் கேசவ! என்னைக் கொடியதான கர்மத்தில் ஏவுகிறீர்?

ஞானகர்மங்கள் இரண்டும் ஒருங்குசேர்தல் (முக்திக்கு ஸமாதானம் என்பது பகவான்) கருத்தானால், அப்பொழுது (ஒருங்கு சேர்க்கப்பட்ட) மோக்ஷ தானம் ஒன்றுதான். எனவே, 'கர்மத்தைக் காட்டிலும் ஞானம் மேலானது' என்று கர்மத்தினின்றும் ஞானத்தைப் பிரித்திடுதல் அர்ஜுனன் தப்பாகச் செய்ததாகும்; அதே அதனின்றும் பயனால் வேறுபட்டதாகாதன்றே (ஒரே பயனைப் பெறுதற்கு இரண்டும் ஒருங்கு சேர்ந்து ஸாதனமாயிருத்தல், அவற்றுள் ஒன்றிற்கொன்று கீழானது மேலானது என்ற வேறுபாடு எப்படிக்கூடும்? கூடாது. உதாரணமாக, பித்தம் தணிதலென்னும் பயனைப் பெறுதற்குக் குளிர்ச்சியும் இனிமையுமான இரண்டு பதார்த்தங்களை ஒருங்கு சேர்த்துப் புஜித்தல் ஸாதனமாயின், அவற்றுள் மற்றையதைக் காட்டிலும் இனிமையான பதார்த்தம் மேலானதென்னும் வேறுபாடு பொருந்தாதன்றோ.) இன்னும் அவ்வாறே பகவான் கர்மத்தைக் காட்டிலும் ஞானம் நன்மை செய்வதாகக் கூறினர்; நன்மை செய்வதல்லாததான கர்மத்தை (நீ) செய்யக்கடவாய் என்று எனக்கு உபதேசிக்கிறார். அதென்ன காரணமோ?" என்று பகவானைப் பழிக்கிறவன் போல 'கேசவ! அப்பொழுது ஹிம்ஸையாகிய கொடிய கர்மத்தில் எக்காரணத்தால் ஏவுகிறீர்?' என்று (அர்ஜுனன்) கூறுவதும் பொருந்தாது.

இனி, ஸ்மார்த்த கர்மத்தோடு மாத்திரம் (ஞானம்) ஒருங்குசேர்தல் பகவானால் ஸகலருக்கும் கூறப்பட்டு, அர்ஜுனனாலும் (அப்படியே) கிரகித்துக் கொள்ளப்பட்டது என்றால் – “அப்பொழுது ஏன் என்னைக் கொடியதான கர்மத்தில் ஏவுகிறீர்?” என்பது முதலான வார்த்தை எப்படி நேராகும்? (1)

அன்றியும்,

வ்யாமிச்ரேணேவ வாக்யேன புத்திம் மோஹயஸீவ மே /
ததேகம்வத நிச்சித்ய யேன ச்ரேயோஹ-மாப்னுயாம் // 2

2. மலைக்கச் செய்வது போன்ற வார்த்தையினால் என்னுடைய புத்தியை மயக்குகின்றீர் போலும். நான் எதனால் நன்மையைப் பெறுவேனோ, அந்த ஒன்றை (ஞானகர்மங்களுள் உனக்கு உரியது இன்னதுதான் என்பதை)ப் பிரித்துச் சொல்லவேண்டும்.

பகவான் தெளிவாகப் பேசுவராயினும், மந்தபுத்தியான எனக்குப் பகவான் வார்த்தையானது மலைக்கச் செய்வதுபோலத் தோன்றுகின்றது. அதனால் என் மதியை மயக்குகின்றீர்போலும் ; மந்தபுத்தியான என்னுடைய மயக்கத்தைப் போக்குதற்கென்றே தலைப்பட்டுள்ள நீங்கள் (என்னை) எப்படி மயங்கச் செய்வீர்கள்? (செய்யமாட்டீர்கள்.) ஆதலால் கூறுகிறேன் “எனது புத்தியை மயங்கச் செய்கின்றீர் போலும்” என்று. ஆனால் “ஞானத்தை அநுஷ்டிப்பவன் வேறு, கர்மத்தை அநுஷ்டிப்பவன் வேறு ; ஒருவனே (ஒரே காலத்து இவ்விரண்டையும் ஒருங்கே) அநுஷ்டித்தல் நிகழாது” என நீங்கள் நினைத்தால், (அப்பொழுது) அது இவ்வாறிருக்க, அவற்றுள் (ஏதாவது) ஒன்றை – ஞானத்தை அல்லது கர்மத்தை – “இதுவே அர்ஜுனனுக்குத் தக்கது, (அவனுடைய) புத்திவல்லமைக்கும், நிலைமைக்கு ஏற்றது” என நிச்சயித்து அருளிச்செய்க.. ஞானமாகவாயினும், கர்மமாகவாயினுமுள்ள

எந்த எதாவதொன்றினால் நான் நன்மையைப் பெறுவேனோ,
(அதனை உரைத்தருளுக).

பகவான் ஞானத்தைக் கர்மநிஷ்டைக்குத் துணையாகவாவது
கூறியிருந்தால், அப்பொழுது “அவ்விரண்டினுள் ஒன்றைச்
சொல்லவேண்டும்” என ஒன்றைப் பற்றியதாகவே அர்ஜுனன்
எப்படிக்கேட்க விரும்பலாகும்? (அவன்) , தான் இரண்டையும்
பெறமுடியாதென்று நினைக்கின்றவனாய் ஒன்றையே
வேண்டும்படிக்கு, பகவான் முன் “ஞானகர்மங்களுள்
எதாவதொன்றுதான் சொல்லுவேன், இரண்டையும்
(சொல்ல)மாட்டேன் எனக் கூறவில்லையன்றோ.

ஞானவழியும், கர்மவழியும்.

ஸ்ரீபகவான், வினாவுக்கு ஏற்பவே மறுமொழி கூறலானார் :

ஸ்ரீபகவானுவாச —

லோகேஸ்மின் த்விவிதா நிஷ்ட்டா புரா ப்ரோக்தா மயானக
ஜ்ஞானயோகேன ஸாங்க்யானாம் கர்மயோகேன யோகினாம் //

3

ஸ்ரீபகவான் சொல்லுற்றார் :

3. பாபமற்றவனே! முன்பு இவ்வுலகத்திலே ஸாங்க்யர்களுக்கு
ஞானயோகத்தாலும், யோகிகளுக்குக் கர்மயோகத்தாலும்
இருவகையான நிஷ்டைகளை யான் கூறினேன்.
எல்லாவற்றையும் அறிகின்ற ஈச்வரனான யான், முன்பு
சிருஷ்டித் தொடக்கத்தில் ஜனங்களைப் படைத்து, அவர்கட்குச்
செல்வமும் முக்தியும் கிடைப்பதற்கு ஸாதனமான
வேதப்பொருளின் ஸம்பிரதாயத்தை வெளிப்படுத்திய பொழுது,
இவ்வுலகத்திலே, நூற்பொருளை அநுஷ்டிக்க அதிகாரம் பெற்ற
மூன்று வர்ணத்தார்க்கும் இருவிதமான நிஷ்டையை —
நிலையை, அநுஷ்டிக்கக்கடவதிலே அமர்ந்து நின்றலைக்

கூறலானேன். இனி, அந்த இருவகைத்தான நிஷ்டை யாது என்றவிடத்துக் கூறுகிறார்:- அவற்றுள் ஞானமாகிய யோகத்தால், ஆத்மா அநாத்மாக்களைப் பகுத்தறியும் ஞானமுடையவராய், ப்ரஹ்மசர்ய நிலையினின்றே துறந்தவராய், வேதாந்த ஞானத்தால் பொருள்களை நன்கு நிர்ணயித்தவராய், பரமஹம்ஸரென்னும் ஸந்யாஸிகளாய், ப்ரஹ்மத்திலேயே நிற்கின்ற ஸாங்க்யர்களுக்கு ஞான நிஷ்டையைக் கூறினேன் ; கர்மமாகிய யோகத்தால் யோகிகளான கர்மிகளுக்கு நிஷ்டை கூறப்பட்டது என்பது பொருள்.

ஒரே புருஷனாலே ஒரே புருஷார்த்தத்தின் பொருட்டு ஞானமும் கர்மமும் ஒருங்கே சேர்ந்து அநுஷ்டிக்க வேண்டியதென்பது கீதையிலே பகவானாலே (தமது) கருத்தாக (முன்) கூறப்பட்டதும் அல்லது (பின்) கூறப்படுவதும், வேதங்களிலும் ஓதப்பட்டதுமாக இருந்தால், பகவான் (தன்னை) வழிபட்ட அன்பனான அர்ஜுனுக்கு “ஞான நிஷ்டையை அநுஷ்டித்தற்கு உரிய புருஷன் வேறு, கர்மநிஷ்டையை அநுஷ்டித்தற்கு உரிய புருஷன் வேறு” என்றே இங்கு எப்படிக் கூறலாம்? மற்று, “அர்ஜுனன் ஞானம் கர்மம் இரண்டையும் கேட்டுத் தானாகவே (அவற்றை ஒருங்கே) அநுஷ்டிப்பான் ; மற்றையோர்க்கோ ‘அவை வேறு வேறு புருஷர்களால் அநுஷ்டிக்கத்தக்கவை’ எனக் கூறுவேன்” என்று பகவான் கருத்தெனக் கொண்டால், அப்பொழுது பகவான் விருப்பு வெறுப்பினை யுடையவராக, அப்ராமாணிகராக நினைக்கப்பட்டவராவர். அதுவோ தக்கதன்று. ஆகவே எந்த யுக்தியினாலும் ஞானகர்மங்கள் ஒருங்கு சேர்தல் அமையா தென்க. (3)

கர்மயோகமானது ஒருவனைக் கர்மத்தினின்றும் விடுவிக்கும்.

ஞானம் கர்மத்தின் மேலான தென்று அர்ஜுனன் கூறியது நிலைத்தது ; (பகவான் அதனை) மறுக்காமையால், பின்னும்

அந்த ஞானநிஷ்டையானது ஸந்யாஸியினாலேயே அநுஷ்டிக்கத்தக்கதென்பதும், “(ஞானகர்மங்கள்) வெவ்வேறு புருஷர்களால் அநுஷ்டிக்கத்தக்கவை” என்னும் திருவாக்கினால் (நிலைத்தது) இப்படியே பகவான் கருத்தென்று தெரியவருகின்றது. இனி “(ஸம்ஸாரக்) கட்டுக்குக் காரணமான கர்மத்திலேயே என்னை ஏவுகிறீர்” என்று மனம் வருந்திய அர்ஜுனன் ‘கர்மத்தைச் செய்யமாட்டேன்’ என நினைத்திருப்பதாகக் கண்டு, பகவான் “ஒருவன் கர்மங்களை” (3-4) என்பதை அருளிச் செய்கின்றார் :

அல்லது, (பின்வருமாறு கொண்டாலும் அமையும்) : ஞானகர்ம நிஷ்டைகள் ஒன்றிற்கொன்று மாறுபட்டிருத்தலால், ஒரே புருஷன் (அவற்றை) ஒரே சமயத்தில் அநுஷ்டிக்கக் கூடாமையின் (அவை) ஒன்றையொன்று சார்ந்து நிற்காமலே புருஷார்த்தத்தைத் தருவன்’ என்பதாயிற்று. ஆகவே, கர்மநிஷ்டையானது ஞானநிஷ்டையைப் பெறக் காரணமாவதால் புருஷார்த்தத்தைத் தருவதென்பது ; ஸ்வதந்திரமாகவே (தானாகவே) (அது புருஷார்த்தத்தைத் தருவது) அன்று, ஞானநிஷ்டையோ, கர்மநிஷ்டையாகிய உபாயத்தால் கிடைக்கப் பெறுவதாய், பிற உதவி இல்லாமல் ஸ்வதந்திரமாகவே (நேராகவே) புருஷார்த்தத்தைத் தருவது, என்ற இவ்விஷயத்தைத் தெளிய விளக்கும் பொருட்டுப் பகவான் கூறுகிறார் :

ந கர்மணா-மனாரம்பாந்-நைஷ்கர்மயம் புருஷோச்சனுதே /
ந ச ஸந்யஸனாதேவ ஸித்திம் ஸமதிகச்சதி // 4

4. ஒருவன் கர்மங்களைக் கிரமமாக செய்யாமையினால் நைஷ்கர்மயத்தை (கர்மமற்றநிலையை)ப் பெறுகிறானில்லை ; (அவற்றைத்) துறத்தலினாலேயே ஸித்தியை அடைகிறானுமில்லை.

இப்பிறப்பிலாயினும், முற்பிறப்பிலாயினும் அநுஷ்டிக்கப்பட்ட யஜ்ஞம் முதலிய கர்மங்கள் முன்செய்த பாவத்தைத் தேயப் பண்ணுவதால் சித்த சுத்தியை உண்டாக்குகின்றன ; (அவை) அதனை உண்டாக்குவதனால் ஞானமுண்டாதல் மூலமாக ஞானநிஷ்டைக்குக் காரணமாகின்றன (அவை அவ்வாறு ஞானத்திற்குக் காரணமாதலை) , “பாவகர்மம் தேய்தலாலே மனிதர்க்கு ஞானம் உண்டாகின்றது ; (அவ்வளவிலே ஒருவன்) துலக்கமான கண்ணாடியிற்போலத் தன்னில் தன்னைக் காண்கிறான்’ (ம.சா-204-8) என்பது முதலிய ஸ்மிருதிவசனங்களால் (அறிக). (கர்மங்களைச்) செய்யாமையினால் நைஷ்கர்மயத்தை — கர்மம் நீங்கிய தன்மையை பிரவிருத்தியில்லாமற்போன நிலையை ஞானயோகத்தால் நிஷ்டையை, அதாவது — தொழிலைப்பெறாத ஆத்மஸ்வரூபமாகவே நின்றலை ஒருவன் அடையமாட்டான். “ஒருவன் கர்மங்களைச் செய்யாமையினால், நைஷ்கர்மயத்தைப் பெறுகிறானில்லை” என்னும் திருவாக்கினால், “அதன் மறுதலையால், (அதாவது -) அவற்றை அநுஷ்டித்தலால் கர்மம் நீங்கிய நிலையைப் பெறுவான்” என்று தோன்றுகின்றது. மற்று, எக்காரணத்தால் கர்மங்களைச் செய்யாமையினால் கர்மங்களினின்று நீங்கிய நிலையைப் பெறமாட்டானென்பது? — கூறுவோம் ; கர்மத்தைச் செய்தலே கர்மமற்ற நிலையைப் பெறுதற்கு உபாயமாதலின் என்க. உபாயமின்றி ஒரு பயனைப் பெறுவதில்லையன்றோ. நைஷ்கர்மய நிலைமையாகிய ஞானயோகத்திற்குக் கர்மயோகம் உபாயமாம் ; (அவ்வாறே) சுருதியிலும், இங்கு (கீதையிலும்) உணர்த்துவதனால். சுருதியிலோ, இங்குப் பேசி வருகின்றதும் அறியவேண்டியதுமான ஆத்மாவாகிய உலகத்தை அறிதற்கு உபாயமாக “ப்ராஹ்மணர்கள் வேதம் ஓதுதலாலும், யாகத்தாலும், அந்த இதனை (ஆத்மாவை) அறிய நாடுகிறார்கள்” (பி-4-22) என்பது முதலானவற்றால் கர்மயோகம் ஞானயோகத்திற்கு உபாயமென்பது உணர்த்தப்பட்டது. இங்கேயும் (கீதையிலும்) , “உயர்தோள! ஸந்யாஸமோ, (கர்ம)யோகமின்றிப் பெறுவது கஷ்டமே” (5-6) , “யோகிகள்

பற்றைவிட்டுச் சித்தசுத்திக்காகக் கர்மத்தைச் செய்கிறார்கள்” (5-11) , “யஜ்ஞமும், தானமும், தவமும் பயனை எதிர்நோக்காதார்க்குத் தூய்மை செய்தனவாம்” (18-5) என்பன முதலியவற்றைப் பகவான் உணர்த்துவர்.

அப்படியானால், (இனி ஒரு சங்கை வருமாறு) :- “ஸகலப் பிராணிகட்கும் அபயமளித்த பின்பு நைஷ்கர்மயத்தை மேற்கொள்ளவேண்டும்” என்பது முதலானவற்றிலே, (ஒருவன் தான்) செய்ய வேண்டிய கர்மங்களைத் துறத்தலாலும் நைஷ்கர்மயத்தைப் பெறலாமென்று காட்டப்படுகின்றது. உலகத்திலும், கர்மங்களைச் செய்யாமையினால் கர்மம் நீங்கிய தன்மையென்பது (யாவரும்) நன்கு அறிந்த விஷயம். ஆகவே, நைஷ்கர்மயத்தைத் தேடுகிறவனுக்குக் கர்மத்தைச் செய்வதனால் ஆவதென்ன? (ஒன்றுமில்லை) என்னும் (சங்கை) வந்தது.

ஆதலால் (பூநீபகவான்) கூறுகிறார் “துறவினாலேயே இல்லை” என்று, கர்மத்தை விட்டிடுதல் மாத்திரமேயாகிய ஞானமில்லாத வெறுந்துறவினாலேயே ஸித்தியை — கர்மமற்றநிலையாகிய ஞானயோக நிஷ்டையை அடையமாட்டான்.

அஜ்ஞானிகள் முக்குணங்களாலும் ஆட்டப்படுகிறார்கள்.

மற்று, ‘எக்காரணத்தால் ஒருவன் ஞானமில்லாத கேவல கர்மத் துறவினாலே மாத்திரம் கர்மமற்றநிலையாகிய ஸித்தியைப் பெறுவதில்லை’ என்பதற்குக் காரணம் (கூற) வேண்டுமிடத்து, (அதனைக்) கூறுகிறார் :

ந ஹி கச்சித் கூஷணமபி ஜாது திஷ்ட்டத்-யகர்மக்ருத் /
கார்யதே ஹ்யவச : கர்ம ஸர்வ : ப்ரக்ரிதிஜைர்-குணை : // 5

5. ஏனெனில், ப்ரகிருதியின்றுந் தோன்றும் குணங்களால்
ஒவ்வொன்றும் ஸ்வாதீனமற்றுக் கர்மத்திற்

செலுத்தப்படுகின்றதாதலால், ஒன்றாவது எக்காலத்தும் ஒரு கணப்பொழுதாயினும் தொழிலைச் செய்யாததாக இருப்பதில்லை.

ஒவ்வொன்றும் — உயிருள்ள ஒவ்வொரு பிராணியும், ஸத்துவம், ரஜஸ், தமஸ் என்பன குணங்கள். (“ஒவ்வொன்றும்” என்பதற்கு முன்) ‘அஜ்ஞானியான’ என்பது வாக்கியத்தில் தொக்கி நிற்கின்றது ; ஏனெனில், “எவன் குணங்களால் அசைக்கப்படுவதில்லையோ” (14-23) என (ஞானியைப்பற்றி)க் கூறுவர்.

ஸாங்க்யர்களை வேறாகப் பகுத்தலால், அஜ்ஞானிகளுக்கே கர்மயோகம் ; ஞானிகளுக்கு அன்று. குணங்களால் அசைக்கப்படாத ஞானிகளுக்கோ, தங்களிடத்து அசைவு(யாதொரு விகாரமும்) இல்லாமையால் கர்மயோகம் ஒவ்வாது. அவ்வண்ணமே, “எவன் இதனை” (2-2) என்றவிடத்து உரைக்கப்பட்டது. (5)

அஜ்ஞானிகள் கர்மத்தை விடக்கூடாது.

ஆனால், ‘ஆத்மாவை அறியாதவன் (தனக்கு) விதிக்கப்பட்ட கர்மத்தைச் செய்யாதிருப்பது சரியன்று’ என்று கூறுகிறார் :

கர்மேந்த்ரியாணி ஸம்யம்ய ய ஆஸ்தே மனஸா ஸ்மரன் /
இந்த்ரியார்த்தான் விமுடாத்மா மித்யாசார : ஸ உச்யதே // 6

6. எவன் கர்மேந்த்ரியங்களை அடக்கி, இந்த்ரிய விஷயங்களை மனத்தில் நினைத்துக் கொண்டு மனம் மயங்கி இருக்கின்றானோ, அவன், ‘ஆசாரக்கள்ளன்’ எனப்படுகிறான்.

கை முதலிய கர்மேந்த்ரியங்களை அடக்கி, இந்த்ரிய விஷயங்களை மனத்தில் கருதிக் கொண்டு அகக்கரணம் மயங்கி நிற்பவன் ‘ஆசாரக்கள்ளன்’,

‘பொய்யொழுக்கமுடையான்’, ‘கெட்ட நடத்தையுள்ளவன்’ எனப்படுகிறான். (6)

யஸ்த்விந்த்ரியாணி மனஸா நியம்-யாரபதேர்ஜுன /
கர்மேந்திரியை : கர்மயோக-மஸக்த : ஸ விசிஷ்யதே // 7

7. அர்ஜுன! மற்று எவன் இந்திரியங்களை மனத்தால் அடக்கிக் கொண்டு, கர்மேந்திரியங்களால் கர்மயோகத்தைப் பற்றற்றவனாய் அநுஷ்டிக்கின்றானோ, அவன் மேலாகிறான்.

ஆனால், கர்மத்திற்கு உரியவனாகிய எந்த அஜ்ஞானியானவன், மனத்தால் ஞானேந்திரியங்களை அடக்கிக் கொண்டு, பயனை எதிர்பார்த்தல் இல்லாதவனாய், வாய் கை முதலிய கர்மேந்திரியங்களால் கர்மயோகத்தை அநுஷ்டிக்கிறானோ, அவன் மற்றைய ஆசாரக்கள்ளினும் சிறந்தவனாகிறான். (7)

இப்படியிருப்பதனால்,

நியதம் குரு கர்ம த்வம் கர்ம ஜ்யாயோ ஹ்யகர்ம : /
சரீரயாத்ராபி ச தே ந ப்ரஸித்யேதகர்மண : // 8

8. நீ (உனக்கு) அமைந்த கர்மத்தைச் செய்யக்கடவாய் ; ஏனெனின், செய்தல் செய்யாமையினும் மேலானது ; மற்றும், (அதனைச்) செய்யாதிருப்பதனால், சரீரத்தைக் கொண்டு செலுத்தலும் உனக்கு முடியாது.

எவன் எந்தக் கர்மத்திற்கு உரியவனோ, ஒரு பயனைப் பெறும் பொருட்டு (எவனுக்கு எந்தக் கர்மமானது வேதத்திற்) கூறப்படவில்லையோ, (அவனுடைய) அந்த நித்யகர்மமானது — (அவனுக்கு) அவச்யமான கர்மமென்பது. ஏ அர்ஜுன! நீ அதனைச் செய்ய வேண்டும். ஏனெனில், செய்தல் செய்யாமையைக் காட்டிலும் பயன் விஷயத்திலே மிக்க

அதிகமானது. (செய்தலிலே வரும் பயன், செய்யாமையிலே வரும் பயன்஁ காட்டிலும் மிக்க அதிகம்) , - எப்படி? (கர்மத்தைச்) செய்யாமையினால் உனக்குச் சரீரம் நின்றலும் அமையாது. ஆகவே, (இவ்வாறு) உலகத்திலே, செய்தற்கும் செய்யாமைக்கும் வேறுபாடு கண்டு வைக்கப்பட்டுள்ளது. (8)

இன்னும், 'கர்மமானது கட்டுக்குக் காரணமாதலால் (அதனைச்) செய்யக்கூடாது' என்று நினைப்பது எதுவோ, அதுவும் சரியன்று. — எப்படி? —

யஜ்ஞார்த்தாத் கர்மணோன்யத்ர லோகோயம் கர்மபந்தன : /
ததர்த்தம் கர்ம கௌந்தேய முக்தஸங்க : ஸமாசர // 9

9. யஜ்ஞத்திற்கான கர்மத்தைத் தவிர (மற்றைய கர்மத்தினால் தான்) இவ்வுலகம் காமக்கட்டை யுடைத்து ; கௌந்தேய ! அதற்கான கர்மத்தைப் பற்றுவிட்டவனாய் நன்கு செய்யக் கடவாய்.

“யஜ்ஞம் (என்பதற்கு) ஈச்வரன் (என்று பொருள்). எது அவன் பொருட்டு செய்யப்படுகின்றதோ, அது யஜ்ஞத்திற்கான கர்மம், (கர்மத்திற்கு) உரியவனாய்க் கர்மத்தைச் செய்கிறவன், அந்தக் கர்மமொழிந்த மற்றைய கர்மத்தினாலே கர்மமாகிய கட்டைப் பெறுகிறான்; ஈச்வரனுக்கான கர்மத்தினாலோ (இவ்வாறு கட்டைப்பெறுவது) இல்லை. ஆகவே, கௌந்தேய! கர்மத்தின் பயனிலே பற்றில்லாதவனாய் ஈச்வரார்ப்பணமாகக் கர்மத்தைச் செய்து வரவேண்டும். (9)

இக்காரணத்தாலும், (கர்மத்திற்கு) உரியவன் கர்மத்தைச் செய்ய வேண்டும்.

ஸஹயஜ்ஞா : ப்ரஜா : ஸ்ருஷ்ட்வா புரோவாச ப்ரஜாபதி : //
அனேன ப்ரஸவிஷ்யத்வ-மேஷ வோஸ்த்விஷ்ட்-காமதுக் //

10. ப்ரஜாபதியானவர் முதலில் யஜ்ஞங்களோடு கூடவே ப்ரஜைகளைப் படைத்து “(நீங்கள்) இதனால் (யஜ்ஞத்தால்) அபிவிருத்தி செய்யுங்கள்; இது, உங்களுக்கு வேண்டிய விருப்பங்களைக் கொடுப்பதாக (இருக்கட்டும்)” என்று கூறினர்.

ப்ரஜைகளை - மூன்று வர்ணத்தாரை, முதலில் - முன்பு சிருஷ்டித் தொடக்கத்தில், ப்ரஜாபதி - ப்ரஜைகளைப் படைப்பவர், வேண்டிய விருப்பங்களை - (பெறக்) கருதிய பல ப்ரயோஜனங்களை அடையுங்கள். (10)

எப்படி ?

தேவான் பாவயதானேன தே தேவா பாவயந்த வ : /
பரஸ்பரம் பாவயந்த : ச்ரேய : பரமவாபஸ்யத // 11

11. “(நீங்கள்) இதனால் தேவர்களை விருத்தியடையச் செய்யுங்கள்; அதீதத் தேவர்கள் உங்களை விருத்தியடையச் செய்யட்டும்; (இவ்வாறு) ஒருவரையொருவர் விருத்தி செய்கிறவர்களாய் மேலான நன்மையை அடையுங்கள்.”
தேவர்களை-இ.ந்திரன் முதலானோர்களை, விருத்தியடையச் செய்யுங்கள்-போஷியுங்கள், திருப்தி செய்யுங்கள்.) இதனால்-யஜ்ஞத்தினால், விருத்தியடையச் செய்யட்டும்-மழை முதலியவற்றால் வளம் பெறச் செய்யட்டும். மேலான நன்மையை-படிப்படியாக ப்ரஹ்ம ஞானத்தைப் பெறுதலை, அல்லது ஸ்வர்க்கத்தை. (ஸம்ஸாரத்தினின்றும் விடுபட விரும்புவோனுக்கு, படிப்படியாக ப்ரஹ்ம ஞானத்தைப் பெறுதல்-மேலான நன்மை; ஸம்ஸார விஷயங்களை அநுபவிக்க விரும்புவோனுக்கு, ஸ்வர்க்கமே-மேலான நன்மை என வேறுபாடு கண்டுகொள்க. —ஆ.) (11)

அன்றியும்,

இஷ்டான் போகான் ஹி வோ தேவா தாஸ்யந்தே
யஜ்ஞபாவிதா : /

தைர்-தத்தா-னப்தாயைய்யோ யோ புங்க்தே ஸ்தேன ஏவ ஸ : //

12

12. “தேவர்கள் யாகங்களால் விருத்தியடைவிக்கப் பெற்றவர்களாய் உங்களுக்கு வேண்டிய போகங்களைக் கொடுப்பார்களன்றோ.” அவர்கள் கொடுத்தவற்றை இவர்கட்குக் கொடாமல் எவன் அநுபவிக்கின்றானோ, அவன் திருடனே யாவன்.

தேவர்கள் யாகங்களால் விருத்தியடைவிக்கப்பட்டு-திருப்தி அடைவிக்கப்பெற்று, ஸ்திரீகள், பசுக்கள், மக்கள் முதலிய இஷ்டமான போகங்களை உங்களுக்குக் கொடுப்பார்களன்றோ. அந்தத் தேவர்கள் கொடுத்த போகங்களை அந்தத் தேவர்களுக்குக் கொடாமல், அதாவது-கடனைத் தீராமல், எவன் தன்னுடைய சரீரத்தையும் இந்திரியங்களையுமே திருப்தி செய்து வருகின்றானோ, அவன் தேவர் முதலானோர்களுடைய சொத்தைப் பறித்துக் கொண்ட திருடனே. (12)

ஆனால், எவர்கள்

யஜ்ஞசிஷ்டாசின: ஸந்தோ முச்யந்தே ஸர்வகில்பிஷை: /

புஞ்ஜதே தே த்வகம் பாபா யே பசந்த்-யாத்மகாரணாத் // 13

13. யாகசேஷத்தைப் புஜிக்கும் ஸாதுக்களோ, (அவர்கள்) ஸகல பாவங்களாலும் விடப்படுகிறார்கள். மற்று, தமக்காக எவர்கள் சமைக்கிறார்களோ, அந்தப் பாவிிகள் பாவத்தை உண்கிறார்கள்.

தேவயஜ்ஞம் முதலியவற்றைச் செய்து முடித்தபின்பு, அவற்றின் சேஷமாய் அமிருதமெனப்படுகின்ற அன்னத்தைப் போஜனஞ் செய்யுந் தன்மையுடைய நல்லோர்கள், பிராணிஹிம்ஸை நேர்ந்திடுகின்ற அடுப்பு முதலிய ஐந்து இடங்களிலும்

உண்டாகின்றனவும், (அறியாது நிகழும்) தவறினால் நேர்ந்த (பிராணி) ஹிம்ஸை முதலியவற்றால் வருகின்றனவுமான எல்லாப் பாவங்களாலும் விடப்படுகிறார்கள், தம்மையே (தமது உடலையும் இந்திரியங்களையும்) வளர்ப்பவராய்த் தமக்காகச் (சமையல் செய்து கொள்ளும் மற்றவரோ, தாங்களும் பாவிக்காகிப் பாவத்தை உட்கொள்கிறார்கள். (ஐந்து இடங்களாவன - அடுப்பு, அரிவாள்மணை, அரைக்கும் யந்திரம், தண்ணீர்க்குடம், துடைப்பம் என்பன.) இங்கு நேரும் பாவங்கள், ப்ரஹ்மயஜ்ஞம் முதலிய பஞ்ச மகா யஜ்ஞங்களால் தேய்ந்துவிடும். (மநு - 3-67, 78)

ஐகத்தின் சக்கிரத்தைச் சுற்றிவரச் செய்யவேண்டும்

இக்காரணத்தாலும், (கர்மத்திற்கு) உரியவன் கர்மஞ்ச செய்ய வேண்டும்; ஏனெனில் கர்மமானது ஐகத்தின் சக்கிரத்தைச் செல்லும்படி செய்வது. - எப்படி என்பது? - கூறுவோம் :
அன்னாத்-பவந்தி பூதானி பர்ஜன்ய-தன்னஸம்பவ: /
யஜ்ஞாத் பவதி பர்ஜன்யோ யஜ்ஞ: கர்மஸமுத்பவ: // 14

கர்ம ப்ரஹ்மோத்பவம் வித்தி ப்ரஹ்மாக்ஷரஸமுத்பவம் /
தஸ்மாத் ஸர்வகதம் ப்ரஹ்ம நித்யம் யஜ்ஞே ப்ரதிஷ்ட்டிதம் // 15

ஏவம் ப்ரவர்த்திதம் சக்ரம் நானுவர்த்தயதீஹ ய: /
அகாயு ரிந்த்ரியாராமோ மோகம் பார்த்த ஸ ஜீவதி // 16

14, 15. (உட்கொள்ளும்) உணவினின்று பிராணி(களின் சரீரங்)கள் உண்டாகின்றன; உணவு மழையினின்று உண்டாகின்றது; மழையாகத்தினின்று உண்டாகின்றது. யாகம் கர்மத்தினின்று உண்டாகின்றது. கர்மத்தை ப்ரஹ்மத்தினின்று உண்டானதாக(வும்) , ப்ரஹ்மத்தை அழிவில்லாப் பொருளினின்று உண்டானதாக(வும்) தெரிந்துகொள். ஆதலால்

ஸகலத்தையும் பற்றிய ப்ரஹ்மமானது யாகத்திலே
நிலைபெற்றதாம்.

16. பார்த்த! இங்கு எவன் பாவஆயுஸையும் இந்திரிய
விளையாட்டையும் உடையவனாய் இவ்வாறு
செலுத்தப்பட்டுள்ள சக்கிரத்தை அநுஸரிப்பதில்லையோ,
அவன் வீணாக உயிர் வாழ்கின்றான்.

ரக்தமாகவும், ரேதஸ் ஆகவும் திரிவதான உட்கொண்ட
உணவினின்று (ஸகலருக்கும்) பிரத்தியக்ஷமாக பிராணிகள்
உண்டாகின்றன. (அந்த) உணவு மழையினின்று
உண்டாகின்றது. (அந்த) மழை யாகத்தினின்று உண்டாகின்றது.
(என்பதை) “அக்நியிலே போட்ட ஆகுதியானது நேரே
சூரியனைச் சேர, சூரியனிடத்தினின்று மழை உண்டாகின்றது.
மழையினின்று உணவும், உணவினின்று பிராணிகளும்
(உண்டாகின்றன)” (மநு-3-76) என்னும் ஸ்மிருதியினால் (உணர்க.)
யஜ்ஞமென்பது அபூர்வம் (- ஒன்று செய்யப்படுகின்ற
காலத்திற்கும், பயனைக் கொடுக்கின்ற காலத்திற்கும் நடுவான
இடைக்காலத்திலே, தான் ஒருவராலும் காணப்படாது நிற்கின்ற
நிலைமை; அதாவது, வெகுகாலத்திற்கு முன் நடந்த
காரணமாகிய ஒரு கர்மத்தின் கார்யமாகிய ஒரு பயனை நெடிது
காலத்திற்குப் பின்னாயினும், வேறு உலகத்திலாயினும்
கொடுக்கக் கூடிய ஓர் வகைத்தன்மை). கர்மமென்பது
ரித்விக்குகளும் யஜமானனுமாகிய இவர்களுடைய தொழில்.
அந்த யஜ்ஞமோ, அந்தக் கர்மத்தினின்று உண்டாவது. (14)

அந்தக் கர்மமும் ப்ரஹ்மத்தினின்று — வேதத்தினின்று
வெளிப்படுவது வேதமென்னும் பெயருடைய ப்ரஹ்மமோ,
அழிவில்லாத பரமாத்மாவினின்று தோன்றுவது. ப்ரஹ்மம்
(என்பதற்கு) — வேதம் என்று பொருள். மநுஷ்யனிடத்தினின்று
மூச்சு (வெளிப்படுவது) போல, பரமாத்மா என்னும்
பெயரையுடைய அழிவிலாப் பொருளினின்றும் வேதம் நேரே
உண்டானதாதலின், (அது) ஸகலவிஷயத்தையும்

வெளிப்படுத்துவதாதலால் ஸகலத்தையும் பற்றியதாயிருப்பினும், யஜ்ஞவிதிகளைப் பிரதானமாகவுடைமையின் எப்பொழுதும் யஜ்ஞத்திலே நிலை பெற்றதென்க. (15)

இவ்வுலகத்திலே, கர்மத்திற்கு உரியவனாயுள்ள எவன், இவ்வாறு ஈச்வரனால் வேதங்களையும் யாகங்களையும் முன்னிட்டுச் செலுத்துப்பட்டுள்ள ஜகத்சக்கிரத்தை அநுஸரியாது, பாவ ஆயுசையும் — பாவவாழ்க்கையையும், இந்திரியங்களினால் விஷயங்களிலே விளையாடுதலையும் உடையவனாய் இருக்கின்றானோ, அவன் ஏ! பார்த்த! வீணாக உயிர்வாழ்கின்றான். (ஜகத்சக்கிரம்-ஜகத்தை கொண்டு செலுத்தும் சக்கிரம். கர்மத்தால் யஜ்ஞமும், யஜ்ஞத்தால் மழையும், மழையினால் உணவும், உணவினால் பிராணிகளும், மீண்டுமிவ்வாறே பிராணிகளால் கர்மமும், கர்மத்தால் யஜ்ஞமும் உண்டாவன என்பது சக்கிரம் போலச் சுற்றி வருதல் காண்க.

ஆகவே, (கர்மத்திற்கு) உரிய அஜ்ஞானியானவன் கர்மத்தைச் செய்யவே வேண்டுமென்பது (இந்த) ஸந்தர்ப்பத்தின் பொருள். (கர்மத்திற்கு உரியவனாய் ஆத்மாவை அறியாதிருப்பவன், ஆத்ம ஞான நிஷ்டைக்கு ஏற்ற தகுதி பெறுவதற்கு முந்தி அது (ஆத்ம ஞானம்) (தனக்குக்) கைகூடும்படிக்கு கர்மயோகத்தை அநுஷ்டித்தல் வேண்டும் என்பது “ஒருவன்” (3-4) என்று இது முதல் “அன்றியும்” (3-8) என இவ்வாறுள்ள (நூல்) வரையிலும் உணர்த்தப்பட்டது. (பின்னும்,) “யஜ்ஞத்திற்கான” (3-9) என்பது முதலாக “அவன் வீணாக” (3-16) என இவ்வாறு ஈறாகவுள்ள நூலினாலும், (கர்மத்திற்கு) உரியவனாய் ஆத்மாவை அறியாதிருப்பவன் கர்மத்தை அநுஷ்டிக்கும் விஷயத்திலே பல காரணங்கள், இடையே நேர்ந்த ப்ரஸ்தாபத்தால் கூறப்பட்டன. அதனைச் செய்யாமலிருந்தாலும் குற்றம் கூறப்பட்டது. (16)

ஆத்மாவை அறிபவனுக்குக் கர்மயோகம் அன்று.

(இது) இங்ஙனம் நிற்க. “இவ்வாறு செலுத்தப்பட்ட சக்கிரத்தை யாவரும் அநுஸரிக்க வேண்டியதா? அல்லது ஆத்மாவை அறியாதவன் முற்கூறிய கர்மயோகத்தை அநுஷ்டித்தலாகிய உபாயத்தால் அடையக்கூடியதும், ஆத்மாவை அறியும் ஸாங்க்யர்களால் அநுஷ்டிக்கத்தக்கதுமான ஞானயோக நிஷ்டையைப் பெறாதவன் மாத்திரமே (அநுஷ்டிக்க வேண்டியதா?)” என்ற இவ்வாறான விஷயத்தை, (கேட்போர்க்கு இந்) நூற்பொருள் தெளிவாகத் தெரியும் பொருட்டுப் பகவான் தாமே அர்ஜுனன் வினாவாகச் சங்கித்து, “பிராமணர்கள் பிரஸித்தமான இந்த ஆத்மாவை அறிந்து, பொய்யறிவு நீங்கப்பெற்று, பொய்யறிவுள்ளவரால் அவச்யம் பாராட்டப்படுவனவாகிய மக்களாசை முதலியவற்றைத் துறந்து, பின்பு உடல்நிற்றற்கு மாத்திரம் வேண்டிய பிச்சையெடுத்தலைச் செய்து திரிகின்றார்கள்; அவர்கட்கு – ஆத்ம ஞாநிஷ்டையைத் தவிர வேறு கார்யம் இல்லை” (பி 3-5-1) என்ற இவ்வாறான வேதப்பொருளே இந்தக் கீதாசாஸ்திரத்திலே உணர்த்தக்கருதியது என்பது வெளியாதற்பொருட்டுக் கூறுகிறார்.

யஸ்த்வாத்ம-ரதிரேவ ஸ்யா-தாத்ம-த்ருப்தச்ச மானவ: /

ஆத்மன்யேவ ச ஸந்துஷ்டஸ் தஸ்ய கார்யம் ந வித்யதே // 17

17. மற்றும், எந்த மனிதன் ஆத்மாவினிடத்தே மகிழ்ச்சியுடையவனாய், ஆத்மாவிலேயே த்ருப்தி பெற்றவனாய், ஆத்மாவினிடத்திலேயே ஸந்தோஷ முள்ளவனாய் இருக்கின்றானோ, அவனுக்கு (உலகவ்யவகாரமும் வேதவ்யவகாரமுமான) கார்யம் இல்லை.

ஆனால் எந்த ஸாங்க்யன் ஆத்மாவை அறிதலிலே உறுதியாக நின்று ஆத்மாவினிடத்தேயன்றி விஷயங்களிலே மகிழ்ச்சியில்லாதவனாகவும், ஆத்மாவினாலேயேயன்றி உணவுருசி முதலியவற்றால் திருப்தி பெறாதவனாகவும் இருக்கின்றானோ, அந்த ஸந்யாஸியான மனிதன்

ஆத்மாவினிடத்திலேயே ஸந்தோஷித்திருக்கிறான். (பணம் முதலிய) வெளிப்பொருள்களைப் பெறுதலாலன்றோ யாவர்க்கும் ஸந்தோஷம் உண்டாகின்றது? (இவனோ,) அ(ந்தப் பணம் முதலியவற்றைப் பெறுவ)தை வேண்டாது ஆத்மாவினிடத்திலேயே ஸந்தோஷமடைந்தவன்; எல்லாவற்றிலும் ஆசை நீங்கியவன் என்பதாம். எவன் இத்தகைய ஆத்மஞானியாக இருக்கின்றானோ, அவன் செய்ய வேண்டியது (ஒன்றும்) இல்ல என்க. (17)

மேலும்,

நைவ தஸ்ய க்ருதேனார்த்தோ நாக்ருதேநேஹ கச்சன /
ந சாஸ்ய ஸர்வபூதேஷு கச்சிதர்த்த-வ்யபாச்ய: // 18

18. இங்கே (ஒன்று) செய்யப் பெற்றதனாலும், செய்யப் பெறாததனாலும் அவனுக்கு ஒரு ப்ரயாஜனமும் இல்லவே இல்லை. இன்னும், இவனுக்கு ஸகல பூதங்களினிடத்தும் ஒரு பயனுக்காக ஆச்யிக்க வேண்டுவது ஒன்றும் இல்லை.

இவ்வாறு ஆத்மாவினிடத்தே மகிழ்வுற்றவனுக்குக் கர்மத்தால் பயன் இல்லவே இல்லை. — அப்பொழுது, குற்றம் எனப்படுகின்ற அனர்த்தம் (கர்மத்தைச்) செய்யாமையினால் (வருமன்றோ)? இவ்வுலகத்திலே, குற்றம் வருதலாகவாயினும் ஆத்மாவை இழத்தலாகவாயினுமுள்ள ஒரு அநர்த்தமும், செய்யாமையினால் இல்லவே இல்லை. இன்னும் இவனுக்கு ப்ரஹ்மா முதல் (புல் முதலிய) ஸ்தாவரம் ஈறாகவுள்ள பொருள்களினிடத்து ஒரு ப்ரயோஜனத்திற்காக ஒரு கார்யத்தால் ஸாதிக்கப்படுவதும், (தான்) ஆச்யிக்க வேண்டியதுமான ஒன்றும் இல்லை. அ(வன் பயனைப்பெறு)தற்கான ஒரு தொழிலைச் செய்ய வேண்டியதாகும்படி, எதோ ஒரு சிறப்புப் பொருளைச் சார்ந்து (தனக்கு) ஸாதித்துக் கொள்ள வேண்டிய பயன் ஒன்றும் இல்லை.

அர்ஜுனன் கர்மயோகத்திற்கு உரியவன். (18)

நீ எங்கும் பெருகிய (பெரிய) நீர்ப்பெருக்கை நிகர்த்ததான (2-46)
இந்த நல்லறிவிலே இருக்கிறாய் இல்லை. எதனால் இவ்வாறு
(இருக்கிறாயோ)

தஸ்மா-தஸக்த: ஸததம் கார்யம் கர்ம ஸமாசர /
அஸக்தோ ஹ்யாசரன் கர்ம பரமாப்னோதி பூருஷ: // 19

19. அதனால், நீ செய்ய வேண்டிய கர்மத்தைப்
பற்றில்லாதவனாய் எப்பொழுதும் செய்யக் கடவாய்; ஏனெனில்,
பற்றற்றவனாய்க் கர்மஞ் செய்கிற புருஷன் மேலானதைப்
பெறுகிறான்.

ஆதலால், என்னறக்கும் செய்ய வேண்டிய நித்யகர்மத்தை,
பற்றில்லாதவனாகச் செய்; ஏனெனில், பற்றற்றவனாய்
ஈச்வரார்ப்பணமாகக் கர்மத்தைச் செய்பவன் சித்தசுத்தியைப்
பெறுதல் வழியாக மேலானதை — மோக்ஷத்தை அடைகிறான்.

ஞானிகள் ஸாதாரண ஜனங்களுக்கு நல்லொழுக்கத்தை
நடத்திக்காட்ட வேண்டும்.

இன்னும் எதனால்,

கர்மணைவ ஹி ஸம்ஸித்தி-மாஸ்திதா ஜனகாதய: /
லோகஸங்க்ரஹ-மேவாபி ஸம்பத்சயன்கர்த்துமர்ஹஸி // 20

ஜனகர் முதலானோர்கள் கர்மத்தினாலேயே ஸித்தி
பெற்றார்களோ, (அதனாலும்) நீ உலகத்தை நல்வழியில்
நடக்கச் செய்தலை நன்கு ஆலோசித்தும், (கர்மத்தைச்)
செய்யத் தகுந்தவனே ஆகிறாய்.

ஏனெனில், முன்னோர்களான கூடித்திரியர்களாகிய ஜனகர், அச்வபதி முதலான ஞானிகள் கர்மத்தினாலேயே முக்திபெற முயன்றார்கள். (அச்வபதியைப் பற்றி சா-6-2-4 பார்க்க). அவர்கள் நல்லறிவைப் பெற்றவராயின், - அப்பொழுது ப்ராரப்த கர்மம் இருந்தமையால் கர்மத்தோடு கூடவே கர்மத்தைத் துறவாமலே முக்தி பெற முயன்றார்கள் என்பது பொருள். ஜனகர் முதலானோர் நல்லறிவைப் பெறாதவர்களானாலோ, - அப்பொழுது சித்த சுத்திக்கு ஸாதனமான கர்மத்தைக் கொண்டு, முக்தி பெறப் படிப்படியாக முயன்றார்கள் என்று (இச்)சுலோகம் உரையிடத்தக்கது.

இனி, “ஜனகாதியருமான முன்னோர்களும் அஜ்ஞானிகளாயிருக்கும் பொழுதுதான் நித்யகர்மத்தைச் செய்தார்கள்; அதனால், ‘நல்லறிவு உடையவனாய்ப் புருஷார்த்தங்களைக் கூடப் பெற்ற வேறொருவன் அவச்யம் (கர்மத்தைச்) செய்ய வேண்டியதென்பது அமையாது” என்று நீ நினைத்தாலும், (கூடித்திரிய ஜன்மத்தை இப்பொழுது உனக்குத் தந்துள்ள) ப்ராரப்தகர்மத்திற்கு உட்பட்டிருக்கின்ற நீ உலகம் தீவழியிற் செல்லுதலைத் தடுத்தலாகிய (இப்)பயனை மாத்திரமாவது நன்றாக ஆலோசித்து (க் கர்மத்தை)ச் செய்ய வேண்டும். (20)

உலக நன்மையை யார் செய்ய வேண்டும்? — எப்படி(ச் செய்ய வேண்டும்) என்பது? — கூறுவோம் :

யத்யதாசரதி ச்ரேஷ்ட்டஸ் தத்ததேவேதரோ ஜன: /
ஸ யத் ப்ரமாணம் குருதே லோகஸ்-ததனுவர்த்ததே // 21

21. மேலானவன் எதெதைச் செய்கின்றானோ, அதையே மற்றை ஜனங்கள் (செய்கிறார்கள்); அவன் எதனை ப்ரமாணமாகக் கொள்கின்றானோ, அதனை உலகம் அநுஸரிக்கின்றது.

முதன்மையானவனாகச் சிறந்தவன் எந்தெந்தக் கர்மத்தை அநுஷ்டிக்கின்றானோ, அந்தந்தக் கர்மத்தையே அவனைப் பின்தொடர்ந்த மற்றைய ஜனங்கள் அநுஷ்டிக்கிறார்கள். அன்றியும், (மனிதரிற்) சிறந்தவனான அவன் லௌகிக விஷயத்திலாயினும் வைதிக விஷயத்திலாயினும் எதனை ப்ரமாணமாகக் கொள்கிறானோ, அதனை உலகம் பின்பற்றுகின்றது; அதனையே பிரமாணமாகக் கொள்கின்றது என்றபடி. (21)

உலக நன்மையைச் செய்ய வேண்டியதான இதிலும் உனக்கு ஸம்சயமிருந்தால், நீ ஏன் என்னைப் பார்க்கவில்லை? —

ந மே பார்த்தாஸ்தி கர்த்தவ்யம் த்ரீஷு லேகேஷு கிஞ்சன /
நாநவாப்த-மவாப்தவ்யம் வர்த்த ஏவ ச கர்மணி // 22

22. பார்த்த! மூன்று உலகங்களிலும் எனக்குச் செய்ய வேண்டியது ஒன்றும் இல்லை. (இனி நான்) அடைய வேண்டியதாய் (இப்பொழுது) அடையாதிருப்பது (ஒன்றும்) இல்லை. ஆயினும் கர்மத்தில் இருக்கவே இருக்கின்றேன்.

பார்த்த! மூவுலகங்களிலும் எனக்குச் செய்ய வேண்டியது ஒன்றும் இல்லை. — எதனால்? — (நான்) அடையாதது (ஒன்றும்) அடையவேண்டியதாக இல்லை. ஆயினும் நான்கர்மத்தில் இருக்கவே இருக்கிறேன் (கர்மத்தைச் செய்துகொண்டே வருகிறேன்.) (22)

யதி ஹ்யஹம் ந வர்த்தயேம் ஜாது கர்மண்-யதந்த்ரீத: /
மம வர்த்தமானுவர்த்தந்தே மநுஷ்யா: பார்த்த ஸர்வச: // 23

23. ஏனெனில், நான் சோம்புதலில்லாதவனாய் எப்பொழுதாயினும் கர்மத்தில் இராவிட்டால், பார்த்த! மனிதர்கள் எவ்வகையிலும் என் வழியை அநுஸரிப்பார்கள்.

என்-(பிராணிகட்கெல்லாம்) மேலாக இருக்கின்றவனுடைய. (23)
அவ்வாறு (இருந்தால், வரும்) கெடுதி என்ன என்பது? —
கூறுகிறார் :

உத்ஸிதேயுரிமே லோகா ந குர்யாம் கர்ம சேதஹம் /
ஸங்கரஸ்ய ச கர்த்தா ஸ்யா-முபஹன்யா-மிமா: ப்ரஜா: // 24

24. யான் கர்மத்தைச் செய்யாவிடில், இந்த உலகங்கள்
அழிந்துபோகும்; ஜாதிகலப்புக்குக் காரணமுமாவேன்; இந்த
ப்ராணிகளை கெடுத்தவன் ஆவேன்.

நான் கர்மத்தைச் செய்யாவிடில், உலகம் நிலைபெறுதற்குக்
காரணமான கர்மம் இல்லாமையால், இந்த உலகங்களெல்லாம்
கெட்டுவிடும்; அன்றியும், ஜாதிகலப்பைச் செய்வனுமாவேன்.
அக்காரணத்தால், இந்தப் ப்ராணிகளைக் கெடுத்தவனாவேன்.
'ப்ராணிகளை அநுகரகிக்கப் புகுந்த யான் அவைகட்குக்
கெடுதி செய்வேன்' என்பது ஈச்வரனான எனக்குத் தகாததாகும்.
(24)

ஞானியின் கர்மத்திற்கும், அஜ்ஞானியின் கர்மத்திற்கும் உள்ள
வேறுபாடு.

நீயாவது, அல்லது வேறொருவனாவது என்னைப் போல
ஆத்மாவை அறிந்தவனாகவும், (தனக்குப்) புருஷார்த்தங்கள்
கூடிவிட்டதென்னும் புத்தியையுடையவனுமாகவும் இருந்தால்,
அவனுக்கும் தான் செய்ய வேண்டியது (ஒன்றும்)
இல்லாமலிருந்தாலும், (அவனும்) பிறரை ஈடேற்றுதலையே
செய்ய வேண்டும் என்று கூறுகிறார் :

ஸக்தா: கர்மண்-யவித்வாம்ஸோ யதா குர்வந்தி பாரத /
குர்யாத் வித்வாம்ஸ்-ததாஸக்தஸ் சிகீர்ஷார் லோகஸங்க்ரஹம் //

25. பாரத! எப்படி அஜ்ஞானிகள் கர்மத்தில் பற்றுடையவராய்(க் கர்மத்தைச்) செய்கிறார்களோ, அப்படியே ஞானிகள் (கர்மத்திற்) பற்றில்லாதவராய் உலகத்தைக் காக்க விரும்பி (கர்மத்தை)ச் செய்ய வேண்டும்.

“(நான் செய்கின்ற) இக்கர்மத்தின் பயன் எனக்கு வரும்” என்று கர்மங்களில் பற்றுள்ளவர்கள் (பயனை எதிர்நோக்கியிருப்பவர்கள்) — யார்? — அஜ்ஞானிகள்; (அவர்கள்) எவ்வாறு கர்மங்களைச் செய்கிறார்களோ, அவ்வாறே — ஆத்மாவை அறிந்தவன் பற்றில்லாதவனாய் (அவற்றைச்) செய்ய வேண்டும், - அவன், அஜ்ஞானி செய்கிறது போல எதற்காகச் செய்கிறான்? — அதனைக் கேள்: உலக நன்மையைச் செய்ய விரும்பி. (25)

இவ்வாறு உலக நன்மையைச் செய்யக் கருதியவனும், ஆத்மாவை அறிந்திருப்பவனுமான எனக்காவது, வேறொருவனுக்காவது உலக நன்மையைத் தவிர்த்துச் செய்ய வேண்டியது (ஒன்றும்) இல்லை. ஆகவே ஆத்மாவை அறிந்த அவனுக்கு இது, உபதேசிக்கப்படுகின்றது;

ந புத்திபேதம் ஜனயே-தஜ்ஞானாம் கர்மஸங்கினாம் /
ஜோஷயேத் ஸர்வகர்மாணி வித்வான் யுக்த: ஸமாசரன் // 26

26. ஞானியானவன், கர்மத்திற் பற்றுள்ள அஜ்ஞானிகளுக்குப் புத்திக்கலக்கத்தை உண்டாக்கக் கூடாது (அவர்களுடைய புத்தியைக் கலையும்படி செய்யக்கூடாது) ஸகல கர்மங்களையும் (தானும்) நன்றாகச் செய்து கொண்டு, அவர்களையும் செய்விக்க வேண்டும்.

ஞானியானவன் கர்மத்திற் பற்றுடைய அவிவேகிகளுக்குள் “நான் இதனைச் செய்ய வேண்டும்; இக்கர்மத்தின் பயனை அநுபவிக்க வேண்டும்” என்னும் நிச்சயபுத்திக்குக் கலக்கத்தை உண்டாக்கக் கூடாது. - மற்று, என்ன செய்ய வேண்டும்? — அஜ்ஞானிகளுடைய அதே கர்மத்தைத் தான் ஊக்கத்தோடு

நன்றாக அநுஷ்டித்துக் கொண்டு அவர்களையும்
அநுஷ்டிக்கும்படி செய்ய வேண்டும். (26)

(ஆத்மாவை) அறியாத அஜ்ஞானியானவன், கர்மத்தில்
எப்படிப் பற்றுக் கொள்கிறான் என்பது? — கூறுகிறார் :

ப்ரக்ருதே: க்ரியமாணானி குணை: கர்மாணி ஸர்வச: /
அஹங்கார-விமூடாத்மா கர்த்தாஹமிதி மன்யதே // 27

27. கஅகங்காரத்தால் மனம் மயங்கியிருப்பவன், எவ்வகையிலும்
ப்ரகிருதியின் குணங்களால் செய்யப்படுகின்ற கர்மங்களை
“நான் செய்கிறேன்” எனக்கொள்கிறான்.

ப்ரகிருதி என்பது - ஸத்துவம், ரஜஸ், தமஸ் என்ற
குணங்களுடைய ஸமநிலை, அந்த ப்ரகிருதியின்
குணங்களாலே — சரீர இந்திரியங்களாக வேறுபட்டவையான
விகாரங்களாலே, லௌகிகமாகவும் வைதிகமாகவுமுள்ள
எத்தகைய கர்மங்களும் செய்யப்படுகின்றன. ‘சரீர
இந்திரியங்களின் சேர்க்கையே ஆத்மா’ என்னும் எண்ணமாகிய
அகங்காரத்தால் பலவகையாக மயங்கியுள்ள
அந்தக்கரணமுடையவன். (அதாவது-) சரீர
இந்திரியங்களுடைய தன்மையையுடையவனாய் (தன்னை
அத்தன்மையனாகவே நினைப்பவனாய், சரீர இந்திரியங்களே
நான்’ என்று எண்ணுகின்ற இவனை, அஜ்ஞானத்தால்
ஆத்மாவினிடத்துக் கர்மங்களை (ஏற்றிக்) கொண்டு, அந்தந்தக்
கர்மங்களுக்கு “கர்த்தா நான் எனக் கொள்கிறான். (27)

ஆனால், எவன் ஞானியோ, (அவன் எப்படிக் கொள்கிறான்
எனில்) —

தத்வவித்து மஹாபாஹோ குணகர்ம-லிபாகயோ: /
குணா-குணேஷு வர்த்தந்த இதி மத்வா ந ஸஜ்ஜதே // 28

28. உயர்தோள! குணங்களும் (அவற்றின்) தொழில்களுமாகிய (இ)வற்றின் பிரிவுகளினுடைய உண்மையையுணர்ந்தவனோ, இந்திரியங்கள் விஷயங்களின் வழியே செல்லுகின்றன எனக் கொண்டு (கர்மங்களிற்) பற்றுக் கொள்வதில்லை.

உயர்தோள! உண்மையையுணர்ந்தவனோ, - எவற்றினுடைய உண்மையையுணர்ந்தவன்? — குணங்களுடைய பிரிவும், (அவற்றின்) தொழில்களுடைய பிரிவுமாகிய (இ)வற்றினுடைய உண்மையையுணர்ந்தவன் “இந்திரியங்களாகிய குணங்களிற் செல்லுகின்றன, ஆத்மா அன்று” எனக்கொண்டு, (கர்மங்களில்) பற்று வைப்பதில்லை. (28)

மற்று, எவர்கள்

ப்ரக்ருதேர்-குணஸம்மூடா: ஸஜ்ஜந்தே குணகர்மஸு /
தான்கருத்ஸன-விதோ மந்தான் க்ருத்ஸனவிந்ந விசாலயேத் //
29

29. ப்ரகிருதியின் குணங்களால் முற்றிலும் மயங்கியவராய், குணங்களுடைய கர்மங்களிலே பற்றுக் கொள்கிறார்களோ, அந்த முற்றும் உணராத அஜ்ஞானிகளை முற்றும் உணர்ந்தவன் கலங்கும்படி செய்யக்கூடாது.

(அஜ்ஞானிகள்) ப்ரகிருதியின் குணங்களால் நன்றாக மயங்கியுள்ளவர்களாம், “நாம் கர்மத்தைச் செய்கிறோம் (அதனுடைய) பயனைப் பெறுதற்காக” எனக் குணங்களுடைய கர்மங்களிலே பற்று வைக்கிறார்கள். முற்றும் உணர்ந்த ஆத்மஞானியானவன், கர்மத்தின் பயனை மட்டும் பார்ப்பவராய்க் கர்மத்திலே பற்றினையுடைய அந்த மந்த புத்திகளை, தான் கலங்கும்படி செய்யக்கூடாது; (அவர்களுடைய நிச்சய) புத்தியைப் பேதிக்கும்படி செய்தலே-கலங்கும்படி செய்தல்; அதனைச் செய்யக்கூடாது என்பது பொருள். (29)

ஸம்ஸாரத்தினின்றும் விடுபட விரும்புகிறவன் கர்மத்தைச் செய்ய வேண்டிய விதம்.

ஆனால், கர்மத்திற்கு உரியவனும், (ஸம்ஸாரத்தினின்றும்) விடுபட விரும்புவனுமான அஜ்ஞானி எப்படி கர்மத்தைச் செய்ய வேண்டும் என்பது (விடை) கூறப்படுகின்றது.

மயி ஸர்வாணி கர்மாணி ஸம்ன்யஸ்யாத்யாத்ம-சேதஸா /
நிராசீர் நிர்மமோ பூத்வா யுத்த்யஸ்வ விகதஜ்வர: // 30

30. ஆத்மாவைப் பற்றிய மனத்தோடு ஸகலகர்மங்களையும் என்னிடத்து வைத்து, ஆசையற்றவனாய்மமகாரமில்லாதவனாய்த் துயரம் நீங்கி போர் செய்யக் கடவாய்.

எல்லாவற்றினுடைய ஆத்மாவாகவும் முற்றும் உணர்ந்தவனாகவும் பரம ஈச்வரனாகவுமுள்ள கடவுளாகிய வாஸுதேவனான என்னிடத்து, “நான் செய்பவன்; ஈச்வரனுக்காகத் தொண்டன் போல (க் கர்மத்தைச்) செய்கிறேன்” என்ற இவ்விவேக புத்தியோடு கர்மங்களெல்லாவற்றையும் அர்ப்பித்துப் பின்னும் ஆசையும், ‘(இது) எனது’ என்னும் (பற்றும்) அற்றவனாய் மனங்கலங்கித் துயரமுறாது போர் செய்ய வேண்டும் என்க.(30)

“(அஜ்ஞானி) கர்மத்தைச் செய்ய வேண்டும்” என்று (யான்) நியாயத்தோடு கூறியுள்ள என்னுடைய இக் கொள்கையை அவ்வாறு (அநுஷ்டிப்பவர்கள் படிப்படியாக முக்தி பெறுகிறார்கள்.) —

யே மே மதமிதம் நித்ய-மனுநிஷ்ட்டந்தி மானவா: /
ச்ரத்தாவந்தோனஸுயந்தோ முச்யந்தே தோபி கர்மபி: // 31

31. எந்த மனிதர்கள் என்னுடைய இக் கொள்கையை இடக்குப் பேசாமல் நம்பிக்கையோடு எப்பொழுதும் அநுஷ்டிக்கிறார்களோ, அவர்களும் கர்மங்களால் விடப்படுகிறார்கள்.

பரமாசார்யனாகிய வாஸுதேவனான என்னைப் பற்றி, (மடமையினாலாவது, “என்னையே தஞ்சமாகக் கொள் என்று பகவான் தற்புகழ்ச்சி செய்கின்றார்” என இது போன்றவற்றைக் காரணமாகக் கொண்டாவது) இடக்குப் பேசாமல் நம்பிக்கையோடு என்னுடைய இக் கொள்கையை அநுஸரிக்கின்ற இத்தகையோரும், தரும அதருமங்கள் என்னும் பெயருடைய கர்மங்களால் விடப்படுகிறார்கள். (அஸுயை குணமாயுள்ளதனுடைய நலத்தைப் பொறாது, எவ்வகையினாலாவது அதனிடத்தே குற்றத்தை ஏற்றுதல், இடக்குப் பேசுதல்.) (31)

யே த்வேத-தப்யஸுயந்தோ நானுதிஷ்டந்தி மே மதம் /
ஸர்வஜ்ஞான-விமூடாம்ஸ்-தான் வித்தி நஷ்டானசேதஸ: // 32

32. ஆனால், இடக்குப் பேசுகின்ற எவர்கள் என்னுடைய இக் கொள்கையை அநுஷ்டிப்பதில்லையோ, அவர்களை அவிவேகிகளாகவும் (ஸகுண நிர்குணங்களைப் பற்றிய) அறிவிலெல்லாம் பலவாறாக மயங்கியவர்களாகவும் அழிந்து போனவர்களாகவும் தெரிந்து கொள்.

எவர்கள் — (முந்தின சுலோகத்திற் கூறிய) அவர்கட்கு விபரீதமானவர்கள். (32)

ஒருவனுடைய நடவடிக்கையான அவன் ஸ்பாவத்திற்கு வசமாயிருத்தல்.

(அவர்கள்) எக்காரணத்தால் உமது கொள்கையை அநுஷ்டியாது, பிறருடைய தருமங்களை அநுஷ்டிக்கிறார்கள்?

ஸ்வ(தமது) தருமத்தையும் அநுஸரிப்பதில்லை? உமக்கு மாறாக நடப்பவர்கள் உங்களுடைய கட்டளையை மீறுதலாகிய குற்றத்திற்கு ஏன் அஞ்சுவதில்லை? —

ஸத்ருசம் சேஷ்டதே ஸ்வஸ்யா: ப்ரக்ருதேர் ஜ்ஞானவானபி /
ப்ரக்ருதீம் யாந்தி பூதானி நிக்ரஹ: கிம் கரிஷ்யதி // 33

33. ஞானமுள்ளவனுங்கூடத் தன்னுடைய சுபாவத்திற்கு ஏற்ப நடக்கிறான்; பிராணிகள் (எல்லாம் தம் தம்) ஸ்வபாவத்தை அநுஸரிக்கின்றன. தடுப்பது என்ன செய்யும்? (அந்த ஸ்வபாவத்தைத் தடுக்க ஒருவராலும் முடியாது.)

ஏற்ப செய்கையைச் செய்கிறான், - எதற்கு? — தன்னுடைய ஸ்வபாவத்திற்கு (யார்? - ஞானவானுங்கூட,) ஸ்வபாவமென்பது. இப்பொழுதுள்ள பிறப்பின் தொடக்கத்திலே வெளிப்பட்டதாய், முந்தின பிறப்புக்களிலே) செய்யப்பட்ட தரும அதருமங்கள் முதலியவற்றின் வாஸனை, அது ப்ரகிருதி (எனவும் படும்.) அதற்கு ஏற்பவே ஒவ்வொரு பிராணியும் — ஞானமுள்ளவனுங்கூட — நடக்கிறான். மூடனைப் பற்றிச் சொல்லவும் வேண்டுமோ? ஆகவே, பிராணிகள் (தம் தம்) ப்ரகிருதியைப் பின்பற்றுகின்றன. நானாவது, வேறொருவனாவது (அதனைத்) தடுத்து ஒடுகுதல் என்ன செய்யும்? (அறிவுள்ளவனுங்கூட வாஸனைக்கு வசப்பட்டு, பாவங்களான தீவினைகளை எண்ணாது செய்து நிற்கிறான் என்க.) (33)

மனிதனுடைய சொந்த முயற்சிக்கு இடம் உண்டு

ஸகல பிராணிகளும் தம் (தம்) ப்ரகிருதிக்கு ஏற்பவே நடப்பனவாகவும், என்றும் ப்ரகிருதியற்றதாக இல்லையாகவும் இருந்தால், - அப்பொழுது புருஷனுடைய முயற்சிக்கு இடமில்லாமையால், சாஸ்திரம் வீண் என்று (அதனைத்) தூஷணமாகச் சொல்ல வேண்டி) வருமிடத்து, (பகவான்) இதனை அருளிய செய்கிறார் :

இந்திரியஸ்யேந்திரியஸ்யார்த்தே
வ்யவஸ்த்திதௌ /

ராகத்வேஷௌ

தயோர்-ந வசமாகச்சேத் தௌ ஹ்யஸ்ய பரிபந்திநௌ // 34

34. விருப்பு வெறுப்புக்கள் ஒவ்வொரு இந்திரியத்தினுடைய விஷயத்திலேயும் அமைந்துள்ளன; (ஒருவனும்) அவற்றின் (விருப்பு வெறுப்புக்களின்) வசத்தை அடையக் கூடாது; ஏனெனில், அவை இவனுக்கு விரோதிகள்.

இந்திரியங்களெல்லாம் விஷயங்களாகிய ஓசை முதலியவற்றுள், (ஒருவனுக்கு) வேண்டியதிலே விருப்பம் வேண்டாததிலே வெறுப்பும் என இவ்வாறாக இந்திரிய விஷயந்தோறும் விருப்பு வெறுப்புக்கள் அவச்யம் உண்டாகின்றன. இனி, முயற்சிக்கும் சாஸ்திர விஷயத்திற்கும் இது இடமாகச் சொல்லப்படுகின்றது :- சாஸ்திர விஷயத்தை மேற்கொண்டவன் முதலில் இருந்தே விருப்பு வெறுப்புகளுக்கு உட்படக் கூடாது. ஏனெனில், எது புருஷனுடைய ப்ரகிருதியோ, அது விருப்பு வெறுப்புக்களை முன்னிட்டே தன் கார்யத்தில் (அப்புருஷனைச் செலுத்துகின்றது; அப்பொழுது தன் தருமத்தைக் கைவிடுதலும் பிறர் தருமத்தைக் கைக்கொள்ளலும் உண்டாகின்றன; ஆனால், எப்பொழுது (ஒருவன்) விருப்பு வெறுப்புக்களை அவற்றின் விரோதியான விவேகபுத்தியினால் தடுத்து ஒடுக்குகின்றானோ, அப்பொழுது (அப்புருஷன் சாஸ்திரத்தில் கருத்துள்ளவனாகவே ஆகிறானேயன்றிப் பிரகிருதிக்கு வசமாவதில்லை. வழியில் திருடர்கள் போல அவை (விருப்பு வெறுப்புக்கள் இப்புருஷனுக்கு நல்வழிக்கு இடையூறு செய்வனவாதலால், அவ்விருப்பு வெறுப்புகட்கு வசமாகக் கூடாது. (சாஸ்திரீயமான விவேகபுத்தியினால், நல்லனவற்றை எண்ணிச் செய்தலும், தீயனவற்றை எண்ணித்தவிர்த்தலும், கூடும் என்பது, தேர்ந்த கருத்து.) (34)

இனி, விருப்புவெறுப்புக்களால் தூண்டப்பட்டவன், “பிறருடைய தருமமும் தருமமாதலால் செய்யத்தக்கதுதான்” என சாஸ்திர விஷயத்தை வேறுவிதமாக (மாறாக)க் கொள்கிறான். அது சரியன்று:

ச்ரேயான் ஸ்வதர்மோ விசுண: பரதர்மாத் ஸ்வனுஷ்ட் டிதாத் /
ஸ்வதர்மே நிதனம் ச்ரேய: பரதர்மோ பயாவஹ: // 35

35. நன்கு அநுஷ்டிக்கப்பட்டதான பிறருடைய தர்மத்தைக் காட்டிலும் குணமில்லாத (நன்கு அநுஷ்டிக்கப்படாத) தன் தருமம் மேலானது; தன் தருமத்திலே சாதல் நல்லது; பிறருடைய தர்மம் அபாயத்தை விளைப்பது.

செவ்வையாக அநுஷ்டிக்கப்பட்டதான பிறருடைய தர்மத்தைக் காட்டிலும் சொந்த தருமமானது குறைவாக அநுஷ்டிக்கப்பட்டாலும் மேலானது. பிறருடைய தருமத்திலிருந்து வாழ்வதைக் காட்டிலும் சொந்த தருமத்திலிருந்து சாதலும் நல்லதாம் — எதனால்? — பிறருடைய தர்மமானது நரகம் முதலான அபாயத்தை விளைக்கின்றது என்பதனால் என்க.(35)

மனிதனுக்கு ஆசை சத்துரு

“விஷயங்களை” (2-62) என்ற (சுலோகத்திலும், “விருப்பு வெறுப்புக்கள்” (3-34) என்ற (சுலோகத்திலும்) கெடுதிக்கு மூலம் கூறப்பட்டது. ஆயினும், பல இடங்களில் சிதறிக் கிடப்பதும், நன்றாகத் தெரியாமலிருப்பதுமான (கீழ்க்) கூறிய (விஷயத்)தை இது தான் என்று சுருக்கமாகவும் தெளிவாகவும் அறியக் கருதி “அதனை (கெடுதியின் மூலத்தை) அறிந்தாலன்றோ, அதனை அறுத்தற்கு முயற்சி செய்வேன்” என்று அர்ஜுனன் கூறலானான் :

அர்ஜுனன் உவாச -

அத கேன ப்ரயுக்தோயம் பாபம் சரதி பூருஷ: /
அனிச்சன்னபி வார்ஷ்ணேய பலாதிவ நியோஜித: // 36

அர்ஜுனன் சொல்லலுற்றான் :

36. வார்ஷ்ணேய! இனி, இப் புருஷன்
இஷ்டமில்லாமலிருந்தாலும், வலிய ஏவப்பட்டவன் போல,
எதனால் தூண்டப்பட்டுப் பாவத்தைச் செய்கிறான்?

தூண்டப்பட்டு-அரசனால் ஏவப்பட்ட வேலைக்காரன் போல,
வார்ஷ்ணேயன் வருஷ்ணி குலத்திற் பிறந்தவன். அரசனால்
தூண்டப்பட்டவன் போல என்னும் திருஷ்டாந்தம்
(இஷ்டமில்லாமலே தொழிலைச் செய்வதற்குக்) கூறப்பட்டது.
(36)

“நீ எதனைப் பற்றி என்னைக் கேட்கின்றனையோ, அதனை
(அதாவது) ஸகல அநர்த்தங்களையும் செய்கின்ற
(அச்)சத்துருவைக் கூறுகிறேன்; கேள்” என்று பகவான்
கூறலானார்.

ஐச்வர்யம் முதலிய ஆறும் எந்த வாஸுதேவனிடத்து
எப்பொழுதும் தடையில்லாது முழுதும் இருக்கின்றனவோ
எவனுக்கு (ஐகத்தின் உற்பத்தி முதலானவற்றைப் பற்றிய,
விசேஷ அறிவும் உள்ளதோ, அந்த வாஸுதேவனுக்குப்
பகவான் என்று பெயர். (அவ்வாறே,) “நிறைந்த ஐச்வர்யமும்
(ஆளுந்தன்மையும்) வீர்யமும், புகழும் திருவும் (செல்வம், அழகு
முதலாயினவும்) , வைராக்கியமும், மோக்ஷமுமாகிய ஆறுக்கு
'பகம்' என்று பெயர்” (வி6-5-74) “பூதங்களுடைய உற்பத்தியையும்
அழிவையும், வருதலையும், போதலையும், ஞானத்தையும்,
அஜ்ஞானத்தையும் அறிகிறவர் 'பகவான்' என்று
சொல்லுவதற்கு உரியவர்” (வி-6-5-78) (என வருவனவற்றைக்
காண்க).

ஸ்ரீ பகவானுவாச —

காம ஏஷ க்ரோத ஏஷ ரஜோகுண-ஸமுத்பவ: /

மஹாசனோ மஹாபாப்மா லித்த்யேந-மிஹ வைரிணம் // 37

ஸ்ரீபகவான் சொல்லலுற்றார் :

37. இது காமம்; இதுவே கோபம்; (இதுவே) ரஜோகுணத்தினின்று உண்டாவது; பெருந்தீனியுடையது; மிகப்பொல்லாதது; நீ இங்கே இதனைச் சத்துருவாகத் தெரிந்து கொள்.

எது காரணமாகப் பிராணிகட்கு ஸகல அனர்த்தங்களும் வருகின்றனவோ, (அது,) உலகமனைத்திற்கும் சத்துருவான இக்காமமே(தான்). அத்தகைய இக்காமம், (எதோ) ஒருகாரணத்தால் தடுக்கப்பட்டுக் கோபமாக மாறுகின்றது. ஆதலால், கோபமும் இதுவே. காமம், ரஜஸ் என்னும் குணத்தினின்று உண்டாவது; அல்லது, (அது) ரஜோகுணம் உண்டாதற்குக் காணரம். ஏனெனில், காமம் உண்டானவுடன் ரஜோகுணத்தைத் தலையெடுக்கச் செய்து ஒருவனை (ஒருகாரியத்திற்) செலுத்துகின்றது. ரஜோகுணத்தின் தொழிலான அடிமைத்தனம் முதலியவற்றை மேற்கொண்டு வருந்துகிறவர்கள் “ஆசையாலன்றோ நான் (அடிமைத்தொழிலைச்) செய்யும்படி பண்ணப்படுகிறேன்” என்று புலம்புதலைக் கேட்கிறோம். (காமம்) பெருந்தீனியுடையது; ஆதலால் மிகப்பொல்லாதது. பிராணியானது காமத்தினால் தூண்டப்பட்டன்றோ பாவத்தைச் செய்கின்றது. ஆகவே, இந்த ஸம்ஸாரத்திலே இக்காமத்தைச் சத்துருவாகத் தெரிந்து கொள்.
(37)

ஆசை, அறிவைச் சூழ்ந்து கொள்கின்றது.

‘(அது) எவ்வாறு சத்துரு?’ என்பதை திருஷாந்தங்களால் மெய்ப்பிக்கிறார் :

தூமேனாவ்ரியதே வஹ்னிர்-யதாதர்சோ மலேன ச /

38. நெருப்புப் புகையாலும், கண்ணாடி அழுக்காலும் எவ்வாறு மூடப்படுகின்றனவோ, கருவானது பையினால் எவ்வாறு மூடப்படுகின்றதோ, அவ்வாறு அதனால் இது மூடப்படுகின்றது.

ஒளியாகிய தீயானது இருளாகிய உடன்பிறந்த புகையினால் சூழப்படுவது போலவும், கண்ணாடி அழுக்கினால் மறைக்கப்படுவது போலவும், கருவானது கர்ப்பப்பையினால் மூடப்படுவது போலவும் அதனால் இது மூடப்படுகின்றது. (38)

ஆனால், 'இது' என்ற சொல்லால் சொல்லப்படுவதும் காமத்தால் மூடப்பட்டிருப்பதுமாக எது உள்ளதோ, அது யாதென்பது? — (விடை) — கூறப்படுகின்றது :

ஆவ்ருதம் ஜ்ஞானமேதேன ஜ்ஞானினோ நித்யவைரிணா /
காமரூபேண கௌந்தேய துஷ்பூரேணானலேன ச // 39

39. ஞானிக்கு எப்பொழுதும் சத்துருவும், (விஷய நுகர்ச்சியால்) நிரம்பாததும், (அதிலே) திருப்திவராததுமான காமமாகிய இதனால் அறிவு மூடுண்டு கிடக்கின்றது.

ஞானியானவன் “நான் இதனால் கெடுதியிலே தூண்டப்பட்டிருக்கின்றேன்” என்று (அக்கெடுதி வருவதற்கு) முந்தியே அறிகிறான்; ஆதலால் எப்பொழுதுமே வருத்தப்படுகிறவனாகிறான். ஆகவே, இது எப்பொழுதும் சத்துருவென்பது ஞானிக்கேயன்றி மூடனுக்கு அன்று. ஏனெனில், அவன் (மூடன்) (ஒரு விஷயத்தை) ஆசைப்பட்டு அநுபவிக்கும் ஸமயத்திலே காமத்தைத் தோழன்போலப் பார்ப்பவனாய் அதன் தொழிலாகிய துன்பம் வந்தவிடத்து “நான் ஆசையினால் வருத்தப்படுகின்றவனாகச் செய்யப்பட்டேன்” என்று (பின்னால்) அறிகிறானேயன்றி முன்னமே (அறிகிறான்) இல்லை. ஆகவே, (இது) ஞானிக்கே எப்பொழுதும் சத்துரு

என்க. — எவ்வடிவினால்? — (விஷய நுகர்ச்சியால் பூர்த்தியாக) நிரப்ப முடியாததும், (விஷய நுகர்ச்சி இவ்வளவு) போதுமென்பது இல்லாததுமான விருப்பம் என்னும் வடிவுள்ள காமமென்ற ரூபத்தால். (39)

ஆசையின் இருப்பிடம்

மற்று, அறிவை மறைப்பதனால் ஸகலஜனத்திற்கும் சத்துருவான காமத்தின் இருப்பிடம் யாது? என்று கவனிக்குமிடத்துக் கூறுகிறார் : ஏனெனில், சத்துருவின் இருப்பிடத்தை அறிந்தால், சத்துருவை எளிதாகக் கொல்ல முடியும் என்று —

இந்திரியாணி மனோபுத்தி-ரஸ்யாதிஷ்டான-முச்யதே /
ஏதைர்-லிமோஹயத்-யேஷ ஜ்ஞான-மாவ்ருத்ய தேஹினம் //40

40. இந்திரியங்களும், மனமும், புத்தியும் இதனுடைய இருப்பிடம் எனப்படுகின்றன. இது இவற்றின் வழியாக அறிவை மறைத்துத், தேஹியைப் பலவகையாக மயக்குகின்றது.

இதனுடைய-காமத்தினுடைய, இவற்றின் வழியாக- இந்திரியங்கள் முதலான இருப்பிடத்தின் வழியாக. இது — காமம்.

ஆசையைக் கொல்லும் வழி.

எதனால் இப்படி(க் காமமானது இருக்கின்றதோ) —

தஸ்மாத்-த்வமிந்திரியாண்-யாதௌ நியம்ய பரதர்ஷப /
பாப்மானம் ப்ரஜஹி ஹ்யேனம் ஜ்ஞான-விக்ஞான-நாசனம் // 41

41. அதனால், ஏ! பரதரிற் சிறந்தோனே! நீ முதலில் இந்திரியங்களை அடக்கிக் கொண்டு, சாஸ்திர அறிவையும்

அநுபவ அறிவையும் அழிக்கின்ற பொல்லாத இதனைக் கொன்றுவிடு.

நீ (ஆசைகளைத் தடுப்பதற்கு) முந்தியே இந்திரியங்களை வசப்படுத்திக் கொண்டு தீமையான செய்கையையுடையதாய்ச் சாஸ்திர அறிவையும் அநுபவ அறிவையும் அழிப்பதான இக்காமத்தைத் தூரத் தள்ளிவிடு; ஞானம் சாஸ்திரத்தினின்றும், ஆசார்யனிடத்தினின்றும் ஆத்மா முதலானவற்றை உணர்தல். விஜ்ஞானம் – அப்பொருள்களை சிறப்பாக அநுபவித்தல். நன்மையைப் பெறுதற்குக் காரணமான அந்த ஞானவிஜ்ஞானங்கட்குக் கேடு செய்கின்ற (காமத்)தை உன்னிடமிருந்து உதறித் தள்ளிவிடு என்பது பொருள். (41)

“முதலில் இந்திரியங்களை வசப்படுத்திக் கொண்டு, காமமாகிய சத்துருவைக் கொல்லு” என்று கூறப்பட்டது. அங்ஙனம், எங்கே நின்று கொண்டு (யாரை அண்டினால்) காமத்தைக் கொல்வது என்பது? – (அதனைக்) கூறுவோம் :

இந்திரியாணி பராண்-யாஹு-ரிந்திரியேப்ய: பரம் மன: /
மனஸஸ்து பரா புத்திரீ யோ புத்தே: பரதஸ்து ஸ: // 42

ஏவம் புத்தே: பரம் புத்த்வா ஸம்ஸ்தப்ப்யாத்மான-மாத்மனா /
ஜஹி சத்ரும் மஹாபாஹோ காமரூபம் துராஸதம் // 43

42. (ஞானிகள்) இந்திரியங்களை மேலாகக் கூறுகிறார்கள்; இந்திரியங்களைக் காட்டிலும் மனம் மேலானது; மனத்தைக் காட்டிலும் புத்தியோ மேலானது; புத்தியைக் காட்டிலும் மேலானது எதுவோ, அது (ஆத்மா).

43. உயர்தோள! நீ இவ்வாறு புத்திக்கு மேலானதை அறிந்து மனத்தை மனத்தால் நிறுத்தி, வெல்வதற்கு அரிதான காமமாகிய சத்துருவைக் கொல்லு.

ஸ்ரீ மகாபாரதத்திலே நூறாயிரக்கிரந்த ஸம்ஹிதையாய், வ்யாஸர் அருளிச் செய்ததாய், பீஷ்மபர்வத்திலே ஸ்ரீமத் பகவத்கீதைகளாக, உபநிஷத்துகளாக, ப்ரஹ்ம வித்யையாக, யோக சாஸ்திரமாக இருக்கின்ற ஸ்ரீ கிருஷ்ணார்ஜுன ஸம்வாதத்திலே கர்மயோகம் என்னும் மூன்றாம் அத்தியாயம் முற்றும்.

செவி முதலிய இந்திரியங்கள் ஐந்து. வெளியிலே இருப்பதும் அளவிற்கு உட்பட்டதுமான ஸ்தூல (பருத்த) உடம்பை நோக்க, (அவை) நுண்மையாகவும் உள்ளேயிருப்பனவாகவும் வியாபகமாகவும் (அதிகத் தொழிலையுடையனவாகவும்) மற்றுமிவை போன்றனவாகவும்) இருப்பதைப் பார்த்து ஞானிகள் (அந்த இந்திரியங்களை அந்த ஸ்தூல உடம்பிலும்) மேலாகக் கூறுகிறார்கள். அவ்வண்ணமே, எண்ணமென்பதையும் வேற்றுமையென்பதையும் தன் வடிவாக உடைய மனம் இந்திரியங்களைக் காட்டிலும் மேலானது. அப்படியே, நிர்ணய வடிவமுள்ள புத்தியோ மனதைக் காட்டிலும் மேலானது. அவ்வாறே - எது, (உடம்பு முதல்) புத்தி உள்படக் காணப்படுகின்ற ஸகலத்திற்கும் அப்பால் உள்ளதோ, காமமானது இந்திரியங்கள் முதலானவற்றை இருப்பிடமாகக் கொண்டு, ஞானத்தை மறைத்து எந்தத் தேஹியை மயக்குகின்றது எனக் கூறப்பட்டதோ, அது புத்தியைக் காட்டிலுங் கூடமேலானது. புத்தியைப் பார்க்கும் பரமாத்மா அது. (42)

புத்திக்கு மேலான ஆத்மாவை நீ இவ்வாறு தெரிந்து கொண்டு, மனத்தை உன் மனத்தாலேயே அலையாது நன்கு நிறுத்தி, அதாவது - சுத்தமாகத் தெளிந்த மனத்தால் ஸமாதானப்படுத்தி, காமமாகிய இச்சத்துருவைக் கொல்லு. (அது,) அறிதற்கு அரிய பல விசேஷங்களை (பல பல ஸ்வபாவத்த)யுடைமையால், வெல்லுதற்கு அரியது. (43)

ஸ்ரீமத் பகவத்கீதாபாஷ்யத்திலே மூன்றாவது அத்தியாயம் முற்றும்.

நான்காம் அத்தியாயம்

ஞானயோகம்

ஞானயோகத்தின் வரலாறு

கர்மயோகத்தை ஸாதகமாகக் கொண்டு, ஸந்யாஸத்தோடு கூடி நிற்கும் ஞான நிஷ்டையாகிய இந்த யாதொரு யோகமானது (முந்தின) இரண்டு அத்தியாயங்களால் சொல்லப்பட்டதோ, ப்ரவிருத்தியினால் உணரப்படும் (கர்ம யோகமும்) நிவிருத்தியினால் உணரப்படும் (ஞானயோகமுமாகிய) வேதப் பொருளானது எதிலே முடிந்திருக்கின்றதோ, (அந்த) இதே யோகந்தான் கீதை முழுவதிலும் பகவான் உபதேசிக்கக் கருதியது. ஆகவே, வேதத்திற் கூறிய பொருளை (அந்த ஞானயோகத்திலே) முடியப் பெற்றதாகக் கொண்டு ஸ்ரீபகவான் (அதனுடைய) ஸம்பிரதாய வரலாற்றைக் கூறி அதனைப் புகழ்கின்றார்.

ஸ்ரீ பகவானுவாச —

இமம் விவஸ்வதே யோகம் ப்ரோக்தவ-னஹ-ம்யயம் /
லிவஸ்வான் மனவே ப்ராஹ மனு-ரிக்ஷவாகவேப்ரவீத் //

ஏவம் பரம்பரா-ப்ராப்த-மிமம் ராஜர்க்ஷயோ லிது: /
ஸ காலேனேஹ மஹதா யோகோ நஷ்ட: பரம்தப // 2

ஸ்ரீ பகவான் சொல்லலுற்றார்

1. இந்த அழிவிலா யோகத்தை யான் விவஸ்வானுக்குக் கூறினேன்; விவஸ்வான் மனு(ப்ரஜாபதிக்குக் கூறினன்; மனு இக்ஷவாகுவுக்குக் கூறினான்.

2. இவ்வாறு பரம்பரையாக வந்த இதனை ராஜரிஷிகள் அறிந்திருந்தார்கள். வெகுகாலமானமையால் பரந்தப! இந்த யோகம் இப்பொழுது சிதைந்து போயிற்று.

உலகத்தைப் பாதுகாக்கும் கூடித்திரியர்களுக்கு வலிமை உண்டாகும் பொருட்டு, (முந்தின) இரண்டு அத்யாயங்களால் கூறிய இந்த யோகத்தை யான் (உலகத்தின்) சிருஷ்டித் தொடக்கத்தில் ஸூர்யனுக்குக் கூறினேன். அந்த யோகவலிமையையுடைய (கூடித்திரியரன்றோ பிராமணரைப் பாதுகாக்க வல்லவராகிறார். பிராமணரும் கூடித்திரியரும் காதுகாக்கப்பட்ட வழி, உலகத்தைப் பாதுகாக்க முடியும். அழிவிலாப் பயனை உடையதாதலின் (இந்த யோகம்) அழிவிலாதது. உள்ளதை உள்ளபடி உணர்தலிலே ஊன்றி நின்றலாகிய (இந்த யோகத்)தினுடைய மோகூடிமென்னும் பயனானது, (ஒரு பொழுதும்) அழிவுறுவதில்லையன்றோ, அந்த விவஸ்வான் (இந்த யோகத்தை) மனுவுக்குக் கூறினன்; மனு தனது புத்திரன் இகூடிவாகுவாகிய (ஸூர்யவம்சத்து) முதல் அரசனுக்குக் கூறினன். (விவஸ்வான் — ஸூர்யன்.)

இவ்வாறு கூடித்திரிய பரம்பரையாக வந்த இந்த யோகத்தை ராஜர்ஷிகள் அறிந்திருந்தார்கள். ராஜர்ஷிகளென்பார் — அரசர்களாயும் ரிஷிகளாயும் இருப்பவர். (அத்தகையார் ஜனகர், புரூரவஸ் முதலானோரென்க.) நீடித்த காலமானமையால் அந்த யோகம் (வரவரத் தேய்ந்து) ஸம்பிரதாயம் இடை விட்டுப் போனதாயிற்று. தனக்கு எதிரியாயுள்ளவர்கள் 'பரர்கள்' எனப்படுகிறார்கள். அவர்களைத் தன் பராக்கிரம ஒளியின் கிரணங்களால் எரிக்கின்றவன் ப்ரந்தபன்; பகைவர்களைத் தவிக்கச் செய்வான் என்றபடி.(2)

இந்த யோகமானது, மனத்திடனில்லாதவராக இந்திரியங்களை அடக்காதவராக இருந்தவரைச் சார்ந்து சிதைந்து இருக்கவும்,

(ஆகவே) உலகத்திற்குப் புருஷார்த்தம் கிட்டாதிருக்கவும் கண்டு,

ஸ ஏவாயம் மயா தேத்ய யோக: ப்ரோக்த: புராதன: /
பக்தோஸி மே ஸகா சேதி ரஹஸ்யம் ஹ்யேத-துத்தமம் // 3

3. இந்தப் பழமையான அதே யோகமானது, நீ என்னுடைய பக்தனாகவும் தோழனாகவும் இருக்கிறாய் என உனக்கு என்னால் இன்று கூறப்பட்டது; ஏனெனில், இது உயர்ந்த ரஹஸ்யம்.

இது – யோகம்; அதாவது, ஞானம். (3)

பகவானுடைய அவதாரங்கள்.

பகவானாலே (ஒன்றிற்கொன்று) விரோதமாகக் கூறப்பட்டுள்ளது என்ற எண்ணம் எவர்க்கும் உண்டாகக் கூடாது என, (அவருடைய திருவாக்கிலே அத்தகைய விரோதத்தைப்) பரிகரித்தற் பொருட்டு ஆக்ஷேபம் செய்கிறவன் போல அர்ஜுனன் கூறலானான் :

அர்ஜுன உவாச –

அபரம் பவதோ ஜன்ம பரம் ஜன்ம விவஸ்வத: /
கதமேதத் விஜானீயாம் த்வமாதௌ ப்ரோக்தவானிதி // 4

அர்ஜுனன் சொல்லலுற்றான் :

4. உங்களுடைய பிறப்புப் பிந்தினது; ஸுர்யனுடைய பிறப்பு முந்தினது. (இப்படியிருக்க) நீங்கள் முதலில் (அந்த யோகத்தை அவனுக்கு) அருளிச் செய்தீர்கள் என்ற இதனை, நான் எவ்வாறு அறியலாகும்?

உங்களுடைய பிறப்பு வஸுதேவருடைய வீட்டில் பிந்தி (உண்டா)னது; ஸூர்யனுடைய பிறப்பு சிருஷ்டித் தொடக்கத்தில் (உங்களுடைய பிறப்பிற்கு) முந்தி (உண்டா)னது. ஆகவே, “நீங்கள் இந்த யோகத்தை முதலில் அருளிச் செய்தீர்கள்; (அப்பொழுது) அருளிச் செய்தவரேயான நீங்களே இப்பொழுது எனக்கு (அதனை மறுபடியும்) அருளிச் செய்தவராக இருக்கிறீர்கள்” என, இதனை, (ஒன்றோடொன்று) மாறுபடாத விஷயமாக நான் தெரிந்து கொள்ளக் கூடியவிதம் என்ன?

“வாஸுதேவன் ஈச்வரனல்லன், முற்றுணர்ந்தோனல்லன்” என மூடர்களுக்கு உண்டாகும் சங்கையைப் பரிகரித்தற் பொருட்டு ஸ்ரீ பகவான் கூறலாயினார்; அர்ஜுனன் வினா அதன் பொருட்டாதலால் –

ஸ்ரீ பகவானுவாச –

பஸுனி மே வ்யதீதானி ஜன்மானி தவ சார்ஜுன /
தான்யஹம் வேத ஸர்வாணி ந த்வம் வேத்த பரம்தப // 5

ஸ்ரீபகவான் சொல்லலுற்றார் :

5. அர்ஜுன! உனக்கும் எனக்கும் பல பிறவிகள் சென்று போயின. அவற்றையெல்லாம் யான் அறிவேன்; நீ அறியமாட்டாய் பரந்தப!

தரும அதர்மங்கள் முதலானவற்றால் ஞானசக்தி தடைப்பட்டவனாதலின், நீ அவையெல்லாவற்றையும் அறியமாட்டாய். நானோ, இயல்பாகவே நித்யனாய் சுத்தனாய் முக்தனாய் யிருத்தலால் மறைவில்லாத (தடைப்படாத) ஞான சக்தியுடையேன்; ஆதலின், யான் (அவற்றை) அறிவேன் (என்பது). (5)

அப்பொழுது, நித்யராய் ஈச்வரராய் இருக்கின்ற உங்களுக்குத் தரும அதர்மங்கள் இல்லாதிருந்தும், பிறப்பென்பது எப்படி? — கூறுவோம் :

அஜோபி ஸன்னவ்யயாத்மா பூதானா-மீச்வரோபி ஸன் /
ப்ரக்ருதிம் ஸ்வா-மதிஷ்ட்டாய ஸம்பவாம்-யாத்ம-மாயயா // 6

6. பிறவாதவனானாலும், குறைவிலாத் தன்மையனானாலும், பூதங்களுக்கு ஈச்வரனானாலும், (யான்) என் மாயையை வசப்படுத்திக் கொண்டு, என் மாயையினால் பிறக்கின்றேன் (அவதரிக்கின்றேன்).

பிறப்பில்லாதவனாயினும், இன்னும் இயல்பாகவே குறைவிலா ஞானசக்தி உடையவன் ஆயினும், மற்றும் ப்ரஹ்மா முதல் புல்வரையிலுமுள்ள பூதங்களை (யெல்லாம்) ஆளுந்தன்மையனாயினும், - இந்த உலகமெல்லாம் எதற்கு உட்பட்டிருக்கின்றதோ, (பின்னும் அது) எதனால் மயக்கப்பட்டு வாஸுதேவனைத் தன் ஆத்மாவாக அறியவில்லையோ, அந்தப் ப்ரகிருதியை (அதாவது,) விஷ்ணுவுக்கு உரியதும், முக்குணவடிவமுமான என் மாயையை வசப்படுத்திக் கொண்டு, என்னுடைய மாயையினாலே உடம்போடு நிற்பவன்போல, பிறந்தவன்போல யான் இருக்கின்றேன். (ஆனால்) உலகத்தாரைப் போல உண்மையாகவே (பிறக்கின்றேன்) இல்லை. (6)

பகவத் அவதாரத்தின் பிரயோஜனம் :

இனி, அப்பிறப்பு எப்பொழுது? எதற்கு? என்பது — கூறுவோம் :

யதா யதா ஹி தர்மஸ்ய க்லானிர்-பவதி பாரத /
அப்ப்யுத்தான-மதர்மஸ்ய ததாத்மானம் ஸ்ருஜாம்யஹம் // 7

7. பாரத! (உலகத்திலே) தருமத்திற்குக் குறைவும், அதர்மத்திற்கு ஏற்றமும் வரும்போதெல்லாம் யான் என்னைப் படைத்துக் கொள்கிறேன்.

வர்ணத்தாலும், ஆச்ரமத்தாலும், மற்றுமித்தன்மையவற்றாலும் அறியப்படுவதாய், பிராணிகளின் செல்வத்திற்கும் உறுதியான நன்மை(யாகிய முக்தி)க்கும் ஸாதனமாயிருக்கின்ற தருமத்திற்குக் குறைவும், அதர்மத்திற்கு ஏற்றமும் வரும்போதெல்லாம் யான் என்னை மாயையினால் படைத்துக் கொள்கிறேன். (ஜனங்களுக்குப் புலப்படுகிறேன்). (7)

எதன்பொருட்டு? —

பரித்ராணாய ஸாதூனாம் விநாசாய ச துஷ்க்ருதாம் /
தர்ம-ஸம்ஸ்தாபனார்த்தாய ஸம்பவாமி யுகே யுகே // 8

8. நல்லோரைப் பாதுகாத்ததற்கும், தீயன செய்வோரை முற்ற ஒழித்ததற்கும், தருமத்தை நன்கு நாட்டுதற்கும் (யான்) யுகந்தோறும் அவதரிக்கின்றேன்.

நல்லோர் — நல்வழி நிற்பவர். தீயன செய்வோர் —
பாவங்களாயினவற்றைச் செய்பவர். (8)

அந்த —

ஜன்ம கர்ம ச மே திவ்ய-மேவம் யோ வேத்தி தத்வத: /
த்யக்த்வா தேஹம் புனர் ஜன்ம நைதி மாமேதி ஸோர்ஜூன // 9

9. திவ்யமான என்னுடைய அவதாரத்தையும், செய்கையையும் எவன் இவ்வாறு உண்மையாய் அறிகிறானோ, அவன் (தனது உடலை விட்ட பின்பு மறுபிறப்பைப் பெறுவதில்லை அர்ஜூன! அவன் என்னை அடைகிறான்.

(மனிதர் சரீரம் போல) ப்ரகிருதியினாலாகியதல்லாததாய் ஈச்வரனுக்கு (என்று) சிறக்க அமைவதான என்னுடைய அவதாரமானது மாயையினாலாகியது எனவும், (என்னுடைய) செய்கையானது நல்லோரைப் பாதுகாத்தல் முதலியதெனவும் இப்படிக்கீழ்க்கூறியவாறு உள்ளது உள்ளபடி எவன் அறிகிறானோ, அவன் இந்த தேகத்தை விட்டவுடன் மறுபிறப்பை அடையான். அர்ஜுன! அவன் என்னை அடைகிறான்; (ஸம்ஸாரத்தினின்று முற்றும்) விடுபடுகிறான். (9)

ஞானயோகமொன்றுதான் முக்திக்கு ஸாதனம்

இந்த மோக்ஷ வழியானது இக்காலத்தில் தலைப்பட்டதன்று; எப்பொழுதெனின்? - முற்காலத்திலுங்கூட,

வீத ராக-பய க்ரோதா மன்மயா மாமுபாச்ரிதா: /
பஹுவோ ஜ்ஞான-தபஸா பூதா மத்பாவ-மாகதா: // 10

10. (பொருள்களிலே) ஆசை, பயம், கோபம் இவை நீங்கியவர்களாய், என் மயமானவர்களாய், என்னைப் புகலடைந்தவராய், ஞானமாகிய தபஸினால் பரிசுத்தரான அனேகர்கள் என் தன்மையை அடையலானார்கள்.

என் மயமானவர்களாய் — ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவராய், (தமது ஆத்மாவுக்கும்) ஈச்வரனுக்கும் பேதமில்லையெனக் காண்பவராய், பரமேச்வரனான என்னையே புகலடைந்தவராய் — ஞானமொன்றிலேயே உறுதியாக நிற்பவராய் என்றபடி, பரமாத்மாவைப் பற்றிய ஞானமென்னும் தபஸினால் சிறந்த பரிசுத்தியைப் பெற்று என் தன்மையை — ஈச்வரன் நிலையை, மோக்ஷத்தை நன்கு அடையலானார்கள். ஞானநிஷ்டையானது, (முக்தியைக் கொடுக்கும் விஷயத்திலே தனக்கு உதவியாக) வேறோர் தபஸை வேண்டி நிற்காததாம் என்பதற்கு — 'ஞானமாகிய தபஸினால்' என்னும் விசேஷணம் அறிகுறி. (10)

செல்வத்தையும், முக்தியையும் பகவான் தந்தருளுதல்.

அப்பொழுது உங்களுக்கு (ஒன்றினிடத்து) விருப்பும், (மற்றொன்றினிடத்து) வெறுப்பும் உண்டாம்; ஏனெனில் நீங்கள் ஆத்மநிலையைச் சிலர்க்கு மாத்திரமேயன்றி எல்லோர்க்கும் தந்தருளுவதில்லை என்பது? – (விடை) கூறுவோம் :

யே யதா மாம் ப்ரபத்யந்தே தாம்ஸ்-ததைவ பஜாம்யஹம் /
மம வர்த்மானுவர்த்தந்தே மனுஷ்யா: பார்த்த ஸர்வச: // 11

11. எவர்கள் என்னை எவ்வாறு அடைகிறார்களோ, அவர்களை நான் அவ்வாறே அநுகரகிக்கிறேன். பார்த்த மனிதர்கள் எவ்வாற்றாலும் என் வழியை அநுஸரிக்கிறார்கள்.

எவ்விதமாக எப்பிரயோஜனத்தோடு (அதாவது,) எப்பயனை வேண்டி எவர்கள் என்னை அடைகிறார்களோ, அவ்விதமாகவே அப்பயனை அளிப்பதனால் அவர்களை அநுகரகிக்கிறேன்; அவர்கட்கு முக்தியிலே விருப்பமில்லையாதலின், (ஸம்ஸாரத்தினின்றும்) விடுபட விருப்பமுடைமையும், (இம்மை மறுமைப்) பயன்களிலே விருப்பமுடைமையும் ஒருவனுக்கு ஒருங்கே நிகழாதன்றோ. ஆதலால், எப்பயனை எவர்கள் வேண்டுகிறார்களோ, அப்பயனை அளிப்பதனால் அவர்களை (அநுகரகிக்கின்றேன்); ஆனால் எவர்கள் (சாஸ்திரத்திற்) கூறியபடி (ஸகலத்தையும்) செய்வராய், (இம்மை மறுமைப்) பயன்களை வேண்டாதவராய், (ஸம்ஸாரத்தினின்றும்) விடுபட விரும்புவராய் (இருக்கின்றார்களோ), அவர்கட்கு ஞானத்தைக் கொடுத்து (அருளுகின்றேன்); ஞானிகளாயும், துறவிகளாயும், (ஸம்ஸாரத்தினின்றும்) விடுபட விரும்புவராயும் இருப்பவர்கள் எவர்களோ, அவர்களை மோக்ஷமளிப்பதனால் (அருளுகின்றேன்); அவ்வண்ணமே துயருற்றவர்களைத் துயரத்தைப் போக்குவதனால் என இவ்வாறாக

(அனுகிரகிக்கின்றேன்). எவர்கள் (என்னை) எவ்வாறு
அடைகிறார்களோ, அவர்களை அவ்வாறே யான்
அனுகிரகிக்கின்றேன் என்பது பொருள். மற்று,
விருப்பினாலாவது, வெறுப்பினாலாவது, மருட்சியினாலாவது
நான் ஒருவனையும் அனுகிரகிப்பதில்லை. எல்லா
நிலையையும் உடையவனான (எங்கும்
ஆத்மஸ்வரூபமாகவேயுள்ள) ஈச்வரனாகிய என்(னால்
கூறப்பட்டுள்ள ஞானகர்ம)மார்க்கத்தை மனிதர்கள்
எவ்வகையாலும் அனுஸரிக்கிறார்கள். எப்பயனை வேண்டி
(அதற்கு ஏற்ப) எக்கர்மத்தைச் செய்ய உரியவராகி எவர்கள்
முயற்சி செய்கின்றார்களோ, (அப்பயனைப் பெறுதற்கு
அத்தொழிலைச் செய்யும்) அவர்கள் 'மனிதர்கள்'
எனப்படுகிறார்கள். இங்கே 'மனிதர்கள்' என்பதற்கு-
மனுஷ்யர்களும், (ராக்ஷஸன், குரங்கு, யானை முதலிய)
மற்றைப் பிராணிகளும் என்பது பொருள். —ஆ.) (11)

ஈச்வரனாகிய உங்களுக்கு ஆசை முதலிய குற்றங்கள்
இல்லாமையால் (பிராணிகளை) ஈடேற்ற வேண்டுமென்னும்
விருப்பம் ஸகலபிராணிகள் மேலும் ஸமமாயுள்ளது; தாங்களோ
எப்பயனையும் தந்தருளவல்லர். (இவ்வாறுள்ள) வளவிலே,
ஸகலரும் "எல்லாம் வாஸுதேவனே" என்னும்
ஞானத்தினாலேயே (ஸம்ஸாரத்தினின்றும்) விடுபட
விரும்பியவராய் உங்களையே ஏன் அடைகிறார்களில்லை?
எனில், - அவ்விஷயத்திலே காரணங் (கூறுகின்றேன்) , கேள் :

காங்க்ஷந்த: கர்மணாம் ஸித்திம் யஜந்த இஹ தேவதா: /
க்ஷிப்ரம் ஹி மானுஷே லோகே ஸித்திர் பவதி கர்மஜா // 12
12. (தாம் செய்யும்) கர்மங்களின் ஸித்தியை (பயன் கை
கூடுதலை) விரும்புகிறவர்கள் இங்கே தேவதகளை
ஆராதிக்கிறார்கள்; ஏனெனில் கர்மத்தினாலுண்டாகும்
ஸித்தியாவது மனுஷ்ய லோகத்திலே விரைவாக ஆகின்றது.

இவ்வுலகத்திலே, (தாம் செய்யும்) கர்மங்களின் பயன் (தமக்குக்) கைகூடுதலை வேண்டுகிறவர்கள், இந்திரன் அக்நி முதலான தேவதைகளைத் தொழுகிறார்கள். (இதனை) “இனி எவன் ‘அவன் வேறு நான் வேறு’ எனக்கொண்டு வேறு தேவதையை உபாஸக்கிறானோ, அவன், - (மனிதர்கட்கு) ஆடு மாடு முதலியன எப்படியோ, அப்படியே தேவதைகட்கு” (பி-1-4-10) என்னும் சுருதியினால் (அறிக). பயனை விரும்பி வேறு தேவதைகளைப் பூஜிப்பவராய், வர்ணத்திற்கும் ஆச்ரமத்திற்கும் உரித்தானவராய், (ஆகவே அவ்வர்ணாச்ரமங்கட்கு ஏற்ப தம் தம்) கர்மத்தைச் செய்கின்ற அவர்கட்கு (அக்)கர்மத்தால் வரும் பயன் விரைவாகக் கைகூடுகின்றது. — சாஸ்திரத்தின் அதிகாரம் மனுஷ்ய லோகத்திலேதான். “மனுஷ்யலோகத்திலே விரைவாக” என்னும் விசேஷணத்தால், மற்றைய லோகங்களிலும் கர்மத்தின் பயன் கைகூடுதலைப் பகவான் எடுத்துக்காட்டுகிறார். மனுஷ்யலோகத்திலே வர்ணம், ஆச்ரமம் முதலானவற்றிற்கேற்ப கர்மத்திலே அதிகாரம் என்பது (இவ்வுலகத்திற்கும் மற்றைய உலகங்களுக்குமுள்ள) வேறுபாடு. (12)

ஜாதி என்பது மனுஷ்யலோகத்திலே பகவானால் நியமிக்கப்பட்ட ஒழுங்கு.

மனுஷ்யலோகத்திலேதான் வர்ணம், ஆச்ரமம் முதலானவற்றிற்கு ஏற்ப கர்மத்திலே அதிகாரம்; மற்றைய லோகங்களில் (இவ்வாறு) இல்லை” என்னும் நியமம் எதனாலாகியது என்பது? - அல்லது, “வர்ணம், ஆச்ரமம் முதலிய வேறுபாட்டையுடைய மனிதர்கள் எவ்வகையாலும் என் வழியை அனுஸரிக்கிறார்கள் என்று (கீழ்க்) கூறப்பட்டதே. (அவர்கள்) எக்காரணத்தால் உம்முடைய வழியையேயன்றி வேறொருத்தனுடைய (வழியை) அனுஸரிப்பதில்லை” என்பது? (விடை) கூறுவோம் :

சாதுர்-வர்ண்யம் மயா ஸ்ருஷ்டம் குண-கர்மவிபாகச: /

13. நான்கு ஜாதியும், குணம், கர்மம் என்றவற்றின் பலவகையான அளவிற்குத்தக்கபடி என்னால் படைக்கப்பட்டது. (யான்) அதனைச் செய்தவனாயினும், (அதனைச்) செய்யாதவனாக நிர்விகாரியாக இருக்கிறேன் என்று என்னை நீ அறியக்கடவாய்.

நான்கேயான ஜாதியானது, குணத்தின் பலவிதமான (ஏற்றத்தாழ்ச்சியான) அளவிற்குத் தக்கபடியும், (அவ்வாறே) கர்மத்தின் பலவிதமான அளவிற்குத் தக்கபடியும் ஈச்வரனாகிய என்னால் அமைக்கப்பட்டது. (இதனை,) “ப்ராஹ்மணன் இதனுடைய முகமானான்” (ருக்-10-90) என்பது முதலான சுருதியினால் (அறிக). குணங்கள் - ஸத்துவம், ரஜஸ், தமஸ், என்பன. அவற்றுள் (அந்த நான்கு வர்ணங்களுள்) ஸாத்விகனான (அதாவது) ஸத்துவ குணத்தை முதன்மையாகவுடைய ப்ராஹ்மணனுக்குச் சாந்தம், அடக்கம், தவம் என்பன முதலானவை, (உரிய) கர்மங்கள் (18-42). ஸத்துவகுணத்தைத் துணையாகப் பெற்றுள்ள ரஜோகுணத்தை முதன்மையாகவுடைய கூடித்திரியனுக்கு செளர்யம், பராக்கிரமம் முதலியவை (உரிய) கர்மங்கள் (18-43) , தமோகுணத்தைத் துணையாகப் பெற்றுள்ள ரஜோகுணத்தை முதன்மையாகவுடைய வைச்யனுக்கு வேளாண்மை முதலியன (உரிய) கர்மங்கள் (18-44). ரஜோகுணத்தைத் துணையாய்ப் பெற்றுள்ள தமோகுணத்தை முதன்மையாகவுடைய சூத்திரனுக்கு (உரியது) ஊழியம் என்னும் ஒரே கர்மந்தான் (18-45) — என இவ்வாறு குணம், காமம் என்றவற்றின் பலவிதமான அளவிற்கு ஏற்ப நான்கு வர்ணமும் என்னால் படைக்கப்பட்டது என்பது பொருள். பிரஸித்தமான இந்த நான்கு ஜாதியும் மற்றைய உலகங்களில் இல்லை; ஆதலால் தான் “மனுஷ்யலோகத்திலெ” (4-12) என்னும் விசேஷணம்.

(ஆகேஷபம்) :- “ஆ! அப்பொழுது, நான்கு வர்ணத்தையும் படைத்தல் முதலிய தொழில்கட்கு (நீங்கள்) கர்த்தாவாதலால், அதன் பயன் (உமக்கே) வந்து சேரும். ஆகவே நீங்கள் (ஸம்ஸாரத்தினின்றும்) என்றும் விடுபட்டவராகவும், என்றும் ஈச்வரராகவும் ஆகமாட்டீர்கள் என்பது?

(ஸமாதானம்) :- (விடை) கூறுவோம் :- மாயையின் வ்யவஹாரத்தால் (யான்) அந்தத் தொழிலுக்குக் கர்த்தாவாக இருந்தாலும் உண்மையாக அகர்த்தாவாதலால் நான் ஸம்ஸாரத்திற்கு உட்படாதவன் என்று தெரிந்து கொள்.

பற்றற்றுச் செய்யும் கர்மமானது ஒருவனைக் கட்டுப்படுத்துவதில்லை.

மற்று, நீ என்னை எந்தத் தொழில்கட்குக் கர்த்தாவாக நினைக்கின்றனையோ அவற்றிற்கு யான் உண்மையாகவே அகர்த்தாதான். ஏனெனில்,

ந மாம் கர்மாணி லிம்பந்தி ந மே கர்மபலே ஸ்ப்ருஹா /
இதி மாம் யோபிஜானாதி கர்மபிர் ந ஸ பத்த்யதே // 14

14. “கர்மங்கள் என்னைப் பற்றுவதில்லை; கர்மத்தின் பயனிலே எனக்கு ஆசை இல்லை” என எவன் என்னை அறிகிறானோ, அவர் கர்மங்களால் கட்டப்படுவதில்லை.

(எனக்கு) அகங்காரமின்மையால், அந்தக் கர்மங்கள் (எனக்கு) உடம்பு முதலியவற்றை உண்டாக்கி என்னைப் பற்றுவதில்லை; அக்கர்மங்களின் பயன்களிலே எனக்கு ஆசையும் இல்லை. ஆனால் ஸம்ஸாரிகளான (உலகவாழ்க்கையில் பற்றுக்கொண்ட) எவர்கட்குக் கர்மங்களிலே “நான் கர்த்தா” என்ற எண்ணமும், அவற்றின் பயன்களிலே ஆசையும் உள்ளனவோ, அவர்களைக் கர்மங்கள் பற்றுகின்றன என்பது ஏற்கும். அவை (எனக்கு) இல்லாததனால், கர்மங்கள் என்னைப்

பற்றமாட்டா. ‘நான் கர்த்தா இல்லை, எனக்கு கர்மத்தின் பயனிலே ஆசை இல்லை’ என இவ்வாறாக அறிகிறவன் வேறு எவனானாலும் ஆசை; அவன் கர்மங்களால் கட்டப்படுவதில்லை; அவனுக்குங்கூடச் சரீரம் முதலானவற்றை உண்டாக்கும் கர்மங்கள் இல்லை என்பது பொருள். (14)

“நான் கர்த்தா இல்லை, எனக்குக் கர்மத்தின் பயனிலே ஆசை இல்லை” என,

ஏவம் ஜ்ஞாத்வா க்ருதம் கர்ம பூர்வை-ரபி முமுகூஹி: /
குரு கர்மைவ தஸ்மாத்த்வம் பூர்வை: பூர்வதரம் க்ருதம் // 15

15. இவ்வாறாக அறிந்து (ஸம்ஸாரத்தினின்றும்) விடுபட விரும்பிய முன்னோர்களாலும் கர்மமானது செய்யப்பட்டது. ஆதலால் முந்தின பண்டைக்காலத்தில் முன்னோர்களால் செய்யப்பட்ட கர்மத்தையே நீ செய்யக்கடவாய்.

(ஸம்ஸாரத்தினின்றும்) விடுபட விரும்பிய முன்னோர்களாலும் அனுஷ்டிக்கப்பட்டமையால், நீ கர்மத்தையே செய்ய வேண்டுமேயன்றி மௌனமாக உட்கார்ந்திருத்தலையாவது, (கர்மங்களைத்) துறந்திருத்தலையாவது செய்யக் கூடாது. நீ அஜ்ஞானியானால், அப்பொழுது சித்தசுத்திக்காகக் (கர்மத்தை அனுஷ்டிக்க வேண்டும்); நீ உண்மையை உணர்ந்தோனானால், உலகத்தை நல்வழி நிறுத்தக் கர்மத்தை அனுஷ்டிக்க வேண்டும். அன்றியும், அக்கர்மமானது) மிகப்பழைய காலத்திலே ஜனகாதியரான முன்னோர்களால் அனுஷ்டிக்கப்பட்டு வந்ததேயன்றி இப்பொழுது (புதிதாக) அனுஷ்டிக்கப்பட்டதன்று. (15)

கர்மம் இன்னது, அகர்மம் இன்னது என்பது.

இ(ம் மனுஷ்யலோகத்)திலே கர்மத்தைச் செய்ய வேண்டுமென்றால், நீங்கள் சொல்வதனாலேயே நான்

(அதனைச்) செய்தேன். (ஆகவே, அங்ஙனம்)
“முன்னோர்களாலே மிகப்பழைய காலத்திலே செய்யப்பட்டது”
என்று சிறப்பித்துக் கூறியதனால் என்ன என்பது? – கூறுவோம்;
ஏனெனில், கர்மத்(தை அறியும் விஷயத்)திலே அதிக அருமை
இருக்கின்றது. – எப்படி? –

கிம் கர்ம கிமகர்மேதி கவயோப்யத்ர மோஹிதா: /
தத்தே கர்ம பரவக்ஷயாமி யத்ஜ்ஞாத்வா மோக்ஷயஸேசபாத் //

16. கர்மமென்பதுஎன்ன? அகர்மமென்பது என்ன? என்ற இதிலே,
அறிவுடையோரும் மயங்கிவிட்டார்கள். நீ எதனை அறிந்து,
தீமையினின்றும் விடுவிக்கப்படுவாயோ, அந்தக் கர்மத்தையும்
அகர்மத்தையும் யான் உனக்கு உபதேசிப்பேன்.

இவ்விஷயத்திலே அறிவுள்ளவருங்கூட மயக்கமடைந்துள்ளார்.
ஆகவே, யான் உனக்குக் கர்மத்தையும் அகர்மத்தையும்
(அவை இன்னவை யென்று) விரித்துக் கூறுவேன். நீ கர்மம்
முதலான எவற்றை அறிந்து ஸம்ஸாரத்தினின்றும்
விடுவிக்கப்படுவாயோ, (அவற்றை விவரமாகச் சொல்வேன்) (16)

கர்மமென்பது, உடம்பு முதலியவற்றின் அசைவு;
அகர்மமென்பது, அவற்றின் தொழிலின்மை. உலகத்திலே
(இவை யாவர்க்கும்) தெரிந்தவை. (ஆகவே,) அதில் தெரிந்து
கொள்ள வேண்டிய தென்ன? (ஒன்றும் இல்லை) – என்று நீ
இவ்வாறு கொள்ளவும் கூடாது. – ஏன்? – கூறுவோம் :

கர்மணோ ஹ்யபி போத்தவ்யம் போத்தவ்யம் ச விகர்மண: /
அகர்மணஸ்ச போத்தவ்யம் கஹனா கர்மணோ கதி: // 17

17. ஏனெனில், கர்மத்தைப் பற்றியும் தெரிந்து கொள்ள
வேண்டியது உண்டு; விகர்மத்தைப் பற்றியும் தெரிந்துகொள்ள
வேண்டியது உண்டு; அகர்மத்தைப் பற்றியும் தெரிந்து கொள்ள
வேண்டியது உண்டு. கர்மத்தின் போக்கானது அறிதற்கு

அரியது. (விகர்மம் — விலக்கப்பட்ட கர்மம். அகர்மம் — ஒன்றுஞ் செய்யாது சும்மாயிருத்தல்.)

ஏனெனில், சாஸ்திரத்தில் விதிக்கப்பட்ட கர்மத்தைப் பற்றியும் தெரிந்து கொள்ள வேண்டியது இருக்கின்றது; விலக்கப்பட்ட விகர்மத்தைப் பற்றித் தெரிந்து கொள்ள வேண்டியதும் இருக்கவே இருக்கின்றது. அவ்வாறே மௌனமாயிருத்தலாகிய அகர்மத்தைப் பற்றியும் தெரிந்துகொள்ள வேண்டியது இருக்கின்றது. ஏனெனில், கர்மம், விகர்மம், அகர்மம் என்றவற்றின் போக்கானது — உள்ளது உள்ளடியான தன்மையானது. அதாவது, (அவற்றின்) உண்மை கஷ்டமானது, அறிதற்கு அரியதானது. — “இருக்கின்றது” என்பதை மூன்றி(டங்களிலும்) வருவித்துக் கொள்க. “கர்மத்தின்” என்பது கர்மம் முதலானவற்றின் உபலக்ஷணத்திற்காக. (உபலக்ஷணம் — ஒரு சொல், தன்னோடு தன் இனங்களையும் (கொள்ளுதற்கு உரியதாய் நின்றல். சோற்றை உண்டான் என்றால் — அதனோடு கறி முதலியவற்றையும் தின்றான் என்பது கூறாமலே அமைதலால், சோறு என்னும் சொல் — மற்றைக் கறி முதலிய தன் இனங்களையும், கொள்ளுதற்கு உரியதாய் நின்றல் காண்க.)

(17)

ஆனால், “(கர்ம-அகர்மங்களைப் பற்றித்) தெரிந்து கொள்ள வேண்டியதைக் கூறுவேன்” என்று (நீங்கள்) மேற்கொண்டுள்ள (அக்)கர்மம் முதலானவற்றின் உண்மை என்ன? — கூறுவோம் :

கர்மண்-யகர்ம ய: பச்யே-தகர்மணி ச கர்ம ய: /

ஸ புத்திமான் மனுஷ்யேஷு ஸ யுக்த: க்ருதத்ஸன-கர்ம-க்ருத் //

18

18. எவன் கர்மத்திலே அகர்மத்தைக் காணக் கூடுமோ, எவன் அகர்மத்திலும் கர்மத்தைக் காணக்கூடுமோ, அவன் மனிதர்களுள் அறிவுள்ளவன்; அவன் ஞானநிஷ்டையைக் கூடினவன், கர்மங்களெல்லாவற்றையும் செய்தவன்.

செய்யப்படுகிற தென்பது — செய்கை, கர்மம், தொழில் பொது (செல்லல், நிற்பல், நினைத்தல் முதலிய எல்லாத் தொழிலுமாம்). ப்ரவ்ருத்தியும் நிவிருத்தியும், செய்பவனாகிய கர்த்தாவைச் சார்ந்தது நிற்பலின், கர்மத்தில் அகர்மத்தையும், அகர்மத்தில் கர்மத்தையும் காணக்கூடு மென்க. பிரவிருத்தி - கர்மம், செய்தலென்னும் முயற்சி. நிவிருத்தி - அகர்மம், ஓய்தலென்னும் முயற்சி.) மெய்ப்பொருளை அடையாவிடத்தன்றோ செய்கையென்றும் வ்யவஹாரமும், செய்பவனென்னும் வ்யவஹாரமும், மற்றுமிவை போன்ற வ்யவஹாரமுமாகிய ஸகலமுமே அஜ்ஞான நிலையிலேயே நிகழ்கின்றது. எவன் கர்மத்திலே கர்மமின்மையைக் காண்கிறானோ, எவன் கர்மமின்மையிலேயும் கர்மத்தைக் காண்கிறானோ, அவன் மனிதர்களுள் அறிவுடையவன்; அவன் யோகி; அவன் எல்லாக் கர்மங்களையும் செய்தவன் என்று, கர்ம அகர்மங்களிரண்டிலும் ஒன்றில் மற்றொன்றைக் காண்பவன் (இவ்வாறு) கொண்டாடப்படுகிறான்.

(ஆக்ஷேபம்) : அப்படியானால், “எவன் கர்மத்திலே அகர்மத்தையும், அகர்மத்திலேயும் கர்மத்தையும் காண்கிறானோ” என்று இதென்ன விரோதமாகக் கூறப்படுகின்றது? நிச்சயமாகக் கர்மம் அகர்மமாகாது. அகர்மமும் கர்மமாகாது. (ஒன்றைக் காண்பவன், அதில் (அதற்கு) விரோதமானதை எப்படிக் காண்பான்? (காணமுடியாதது.)

(ஸமாதானம்) :- அப்படியன்று; உண்மையிலே அகர்மமாகவே இருப்பது, விவேகபுத்தி மயங்கிய ஜனங்களுக்குக் கர்மம் போலத் தோற்றுகின்றது; அவ்வாறே, கர்மமாகவே (இருப்பது) அகர்மம் போலத் தோற்றுகின்றது. பகவான் அவற்றை உள்ளபடி உணர்த்தும் பொருட்டு “எவன் கர்மத்திலே அகர்மத்தைக் காண்கிறானோ” — என்று தொடங்குகின்ற (சுலோகத்)தைக் கூறலானார். (மயக்க உணர்வினால் ஆத்மாவினிடத்து தோன்றிய கர்மத்துலே அகர்மத்தைக் காணுதலென்பது —

மயக்க உணர்வினால் தோன்றிய வெள்ளியிலே சிப்பியைக் காண்பது போல பின்னும் அம்மயக்க உணர்வினால் அவ்வாத்மாவினிடத்துத் தோன்றிய அகர்மத்திலே கர்மத்தைக் காணுதலென்பதும் அது. எப்படியெனில், ஒரு பொருளின் உணர்ச்சியைப் பெற்றாலன்றி, 'அப்பொருள் இல்லை' என்னும் உணர்ச்சி வராது. சிப்பியைப் பார்த்து வெள்ளியென்றவிடத்து, சிப்பியிலே வெள்ளி கற்பிக்கப்பட்டது. அவ்வண்ணமே அதனைப் பார்த்து 'இங்கே முன் தோன்றிய வெள்ளி இல்லை' என்றவிடத்து இல்லை என்னும் உணர்ச்சியானது, கற்பிக்கப்பட்ட வெள்ளியின் உணர்ச்சியைத் தழுவி நின்றலால், சிப்பியிலே வெள்ளி இல்லை என்பதும் கற்பனை தான். இதனை நுண்மையாக ஆராய்ந்தறிக. இவ்வாறே, ஆத்மாவினிடத்துக் கர்மமும், கர்மமில்லை என்பதும் கற்பனை என்று கண்டு கொள்க. -ஆ.) ஆகவே விரோதமில்லை. அறிவுடைமை முதலியவை (மற்றைய ஞானத்தாலல்லாமல் ஆத்மஞானமொன்றினால் மாத்திரம்) அமையுமாதலாலும், "(கர்ம அகர்மங்களைப் பற்றித்) தெரிந்து கொள்ள வேண்டியது உண்டு" (4-17) என்றதனாலும் (பகவான்) உள்ளதை உள்ளபடி உணர்த்துதலை அருளிச்செய்கிறார். அன்றியும், தீமையினின்று நீங்குதலும் மயக்க உணர்வினால் அமையாது; (ஏனெனில்) "எதனை அறிந்து நீ தீமையினின்றும் நீங்குவாயோ" (4-16) என்றும் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. ஆதலால், பிராணிகள் (எல்லாம்) கர்ம அகர்மங்கள் இரண்டையும் விபரீதமாகக் கொண்டிருக்கின்றன (என்று), "எவன் கர்மத்திலே அகர்மத்தை" என்று தொடங்கும் பகவான் திருவாக்கானது அவர்கள் (அவ்வாறு) விபரீதமாகக் கொண்டிருத்தலை நீக்குதற்கென்க.

இனி, இலந்தைக் கனிகள் ஒரு பாண்டத்தில் (இருப்பது) போல, இங்கே உலக வ்யவஹாரத்திலாயினும், சாஸ்திர வ்யவஹாரத்திலாயினும்) அகர்மம் கர்மத்தை இடமாகவுடையதில்லை; (அவ்வாறே,) கர்மமும் அகர்மத்தை இடமாகவுடையதில்லை; அகர்மமென்பது கர்மமின்மையாதலின். ஆகவே, கர்ம அகர்மங்கள் இரண்டும்

ஸாமான்ய ஜனங்களால் கானலில் ஜலம் போலவாவது சிப்பியில் வெள்ளி போலாவது விபரீதமாகக் கிழிக்கப்பட்டேயுள்ளன (என்பது, பகவான் கருத்தென்க).

(ஆக்ஷேபம்):- அப்படியானால், கர்மமென்பது எல்லார்க்கும் கர்மந்தான்; ஒரு இடத்திலாயினும் (அதுவேறொன்றாகப்) பிறழ்வதில்லை.

(ஸமாதானம்) :- அது சரியன்று; கப்பலில் இருப்பவனுக்கு கப்பல் செல்லுகையில் (தாம் நிலைபெயர்ந்து) செல்லுதலில்லாதவையாகக் கரையில் நிற்கும் மரங்களினிடத்து (அவை அவனுக்கு) எதிராகச் செல்லுதல் தோற்றுதலாலும், ஸமீபத்திலல்லாது தூரத்திற் செல்லுகின்றவற்றினிடத்து (அவை) செல்லுதலின்மை கண்ணுக்குத் தோற்றுதலாலு மென்க. இவ்வண்ணமே இங்கு (ஆத்மாவினிடத்தும்) அகர்மத்திலே கர்மம் தோற்றுதலும் கர்மத்திலே அகர்மம் தோற்றுதலும் விபரீதமான தோற்றமாதலால், (பகவான்) அதனை நீக்கும் பொருட்டு “எவன் கர்மத்திலே அகர்மத்தைக் காண்கிறானோ” என்று தொடங்கும் (திருவாக்கை) அருளிச் செய்யலானார்.

அத்தகைய இ(ச்சங்கையான)து அடிக்கடி மறுமொழி கூறப்பெற்றதாயினும், மிக்க விபரீதமான உணர்வினால் (பொய்ப் பொருளின்) வாஸனையை பதிய பெற்றுள்ளமையால் அடுத்தடுத்து மயக்கமுறும் உலகமானது, ஒரு தடவைக்குப் பல தடவை கேட்கப்பட்டிருப்பதுமான உண்மையை மறந்து மறந்து, (ஏதோ ஒரு) பொய்மையான விஷயத்திற் புகுந்து புகுந்து (ஆத்மாவினிடத்தும் கர்மம் உண்டென்று) ஆக்ஷேபிக்கின்றது என, மெய்ப்பொருளை அறிதல் அருமை என்பதையும் நோக்கிப் பகவான் மீண்டும் மீண்டும் விடை அருளிச்செய்கிறார்.

ஆத்மாவினிடத்துக் கர்மமில்லை என்பது, ச்ருதியிலும் ஸ்மிருதியிலும் யுக்தியினாலும் நன்கு தெரிந்திருப்பது; இது

புலப்படாதது, இது நினைக்க முடியாதது” (2-25) “இது பிறப்பதில்லை, இறப்பதில்லை” (2-20) என்பன முதலாகக் கூறப்பட்டுள்ளது; (5-13 முதலாக மேலே) கூறப்படுவது. அந்த ஆத்மாவினிடத்து கர்மமின்மையாகிய அகர்மத்தில் கர்மமாகிய விபரீதத்தை (விரோதத்தை)க் காணுதலானது (பிராணிகளுடைய மனத்தினுள்) அளவு கடந்து வேரூன்றியிருப்பதாம். ஏனெனில், “எது கர்மம்? எது அகர்மம்? என்ற இவ்விஷயத்தில் ஞானிகளும் மயங்கியுள்ளார்” (4-16). “நான் செய்பவன், இது என்னுடைய தொழில், இத்தொழிலின் பயனை நான் அநுபவிக்க வேண்டும்” என உடம்பு முதலியவற்றைச் சார்ந்து நிற்கும் கர்மத்தை ஆத்மாவினிடத்து ஏற்றி, அவ்வண்ணமே, “நான் தொல்லையில்லாது” தொழிலில்லாது ஸுகியாயிருக்குமாறு மௌனமாயிருக்கின்றேன்” என, தேகம், மனம், இந்திரியங்களென்றவற்றைச் சார்ந்து நிற்கும் (ஓய்வையும், அதாவது,) தொழில் ஓய்ந்து இருத்தலையும், அதனால் உண்டான ஸௌக்கியத்தையும் (ஸுகமாயிருத்தலையும்) ஆத்மாவிடத்து ஏற்றி “நான் ஒன்றுஞ்செய்வதில்லை, மௌனமாக ஸுகமாய் இருக்கின்றேன்” என்று உலகம் அபிமானித்து நிற்கின்றது (நான் என்னும் அஹங்கார முனைப்போடு அவ்வாறு எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறது). அது (அவ்வாறு) இருப்பதனால் ஜனங்களுடைய மயக்க உணர்வைப் போக்குதற்காகப் பகவான் “எவன் கர்மத்திலே அகர்மத்தைக் காண்கிறானோ” என்று தொடங்குகின்ற இதனைக் கூறலானார்.

இனி, இங்கு (வ்யவஹார நிலையிலே) தேகம், மனம், இந்திரியங்கள் என்றவற்றைச் சார்ந்து நிற்கும் கர்மம் கர்மமாகவே இருந்து கொண்டு, கர்மமில்லாத நிர்விகாரியான ஆத்மாவினிடத்து எல்லாராலும் ஏற்கப்பட்டிருக்கின்றது; ஏனெனில், அறிவுள்ளவனுங்கூட “நான் செய்கிறேன்” எனக்கொள்கிறான். ஆகவே (இச்சலோகத்தின் கருத்து வருமாறு) :-

(தெப்பத்திலிருப்பவன் எதிரே செல்லுதலால், (விரைந்து நடப்பன போலத் தோற்றுகின்றனவாய்) நதிக்கரையில் நிற்கும் மரங்களினிடத்து நடத்தலின்மையை(க் காண்பது) போல, எவன் ஆத்மாவோடு ஸமவேதமாயிருப்பதாக ஸகல ஜனங்களும் (விபரீதமாய்த்) தெரிந்துள்ள கர்மத்திலே கர்மமின்மையை உள்ளபடி காண்கிறானோ, (அவன் அறிவுள்ளவன்). (ஸமவேதமாயிருப்பது - (நூலொடு வெண்மை நிறம் போல) ஒற்றிருப்பது.) தேகம், மனம், இந்திரியங்கள் என்றவற்றினுடைய தொழிலின் ஓய்வாகிய அகர்மமானது. “நான் மௌனமாய் ஒன்றுஞ்செய்யாமல் ஸுகமாய் இருக்கிறேன்” என்னும் அஹங்கார முனைப்பு (ஆகிய தொழிலு)க்குக் காரணமாவதலால், ஆத்மாவினிடத்துக் கர்மம் போல(ப் பொய்ம்மையாக ஏற்றப்பட்ட அகர்மத்திலும் எவன் கர்மத்தை (நான் ஒன்றுஞ்செய்யாமல் ஸுகமாய் இருக்கின்றேன் என்று அகங்கரித்தல் போன்ற தொழிலை)க் காண்கிறானோ, - (அதாவது,) எவன் இவ்வாறாகக் கர்ம அகர்மங்களின் வேறுபாட்டை பகுத்தறிபவனோ, அவன் மனிதரில் அறிவுடையவன், அவன் யோகி, ஸகல கர்மங்களையும் செய்தவன்; அவன் தீமையினின்றும் விடுபட்டவனாய்ச் செய்ய வேண்டியதைச் செய்திருப்பவனாய் (முக்தி கைகூடப் பெற்றவனாய்) இருக்கிறான் என்பது (தேர்ந்த) பொருள்.

சிலர் இச்சலோகத்தை வேறுவகையாக உரைத்தனர். - எப்படி? - ஈச்வரனுக்கென்று அநுஷ்டிக்கப்படும் நித்ய கர்மங்களுக்குப் பயன் இல்லாமையால் அவைகள் உபசார வழக்கினால் அகர்மங்கள் எனப்படுகின்றன. இனி, அவற்றைச் செய்யாதிருத்தல், அகர்மமென்பது. அது குற்றத்தை விளைப்பதனால் உபசார வழக்கினாலேயே கர்மம் எனப்படுகின்றது. பசு (பசு)வாயிருந்தாலும், பால் என்கிற பயனைக் கொடுப்பதில்லை என (அது) (பசு அன்று) என்று கூறப்படுமாறு போல எவன் அந்த நித்யகர்மத்திலே பயனில்லாமையினால் அகர்மத்தைக் காண்கிறானோ, அவ்வாறே எதன் (அகர்மமானது) நரகம் முதலான

கெடுதியாகிய பயனைத் தருகின்றதென, நித்யகர்மத்தைச் செய்யாமையாகிய (அந்த) அகர்மத்திலும் கர்மத்தைக் காண்கிறானோ, (அவன் அறிவுடையவன்).

இந்த உரை சரியன்று. இத்தகைய அறிவினால் தீமையினின்றும் நீங்குதல் அமையாதாதலின், “நீ எதனை அறிந்து கெடுதியினின்றும் விடப்படுவாயோ” (4-16) எனப் பகவான் அருளிச் செய்த திருவாக்கு மாறுபட நிற்பதாகும் (வீணாகும்). — எப்படி? — நித்யகர்மங்களை அனுஷ்டித்தலால் கெடுதியினின்று நீங்குதலென்பது இருக்கட்டும் (வாதத்திற்காக அதனை ஒத்துக்கொள்வோம். என்றாலும், அவற்றிற்குப் பயனில்லை யென்னும் அறிவினால் (அவ்வாறு நீங்குதல்) அமையாது. தீமையினின்றும் நீங்குதல், நித்யகர்மங்களுக்குப் பயனில்லையென்னும் அறிவின் பயனாகவாவது, நித்ய கர்மங்களுடைய அறிவின் பயனாகவாவது (சுருதியில்) விதிக்கப்படவில்லையன்றோ. பின்னும், (அது) பசுவானாலேயே இங்குக் கூறப்படவில்லை. அகர்மத்தில் கர்மத்தைக் காண்பதற்கு, இதனால் மறுமொழி கூறப்பட்டது. அகர்மத்தினிடத்திலே கர்மமென்பது காண்பது அவச்யமென இங்கு விதிக்கப்படுவதில்லை. (அகர்மத்தைக் கர்மமாகக் கொள்ள வேண்டுமென்று இச்சலோகத்தில் விதிக்கப்படவில்லை). மற்று, நித்ய கர்மத்தைச் செய்ய வேண்டுமென்பதுதான் விதிக்கப்படுகின்றது). மேலும் “நித்ய கர்மத்தைச் செய்யாமையினால் குற்றம் வருகின்றது” என்னும் அறிவினால் ஒரு பயனும் வாராது. அன்றியும், (பகவான் என்ற புத்தியை வைக்கப் பெறும் விக்கிரகம் முதலியன போல) “நித்யகர்மத்தைச் செய்யாமையானது, (கர்மமென்ற) எண்ணத்தை வைக்கப்பெறும் பொருள்” எனவும் விதிக்கப்படவில்லை. மற்றும், கர்மத்தை அகர்மமென்று (அறியும்) பொய்யறிவினால் தீமையினின்று நீங்குதலும், அறிவுடைமையும், நிஷ்டை கூடி நின்றலும், கர்மங்களனைத்தையும் அநுஷ்டித்திருப்பதும், இன்னும் இவை போன்றதும் பயனாகவாவது, புகழ்ச்சியாகவாது அமையாது.

பொய்யறிவு என்பதே நேரான தீமை வடிவந்தான்; (அது ஒன்றை) மற்றொரு தீமையினின்றும் நீக்குதல் ஏது? இருள் இருளை நீக்குவதாகாதன்றோ.

(ஆக்ஷேபம்) :- அப்படியானால், கர்மத்தை அகர்மமாகக் காண்பதும் அகர்மத்தைக் கர்மமாகக் காண்பதும் எதுவோ, அது (அவ்வறிவு) பொய்யறிவு அன்று. அப்பொழுதென்னவெனில், - (அவ்வறிவு) — “(கர்மத்தை அகர்மமாகக் காண்பதிலே) பயன் உண்டு, (அகர்மத்தைக் கர்மமாகக் காண்பதிலே) பயன் இல்லை” என்பதனால் உண்டாகும் கௌணமான அறிவு. (கௌணம் — உபசாரம்; அதாவது, லக்ஷணையால் வேறொரு பொருளை அறிவிப்பது. “லக்ஷணையாவது — பெயராக வினையாக நிற்கும் சொற்கள் தம் தம் பொருளை உணர்த்தாது ... தாத்பர்ய பொருளை ... அறிவித்தல்.” இவன் மாடு என்ற விடத்து, மாடு என்னும் சொல் தன் பொருளை உணர்த்தாது, மடையன் என்னும் தாத்பர்யத்தை அறிவித்து நின்றது காண்க).

(ஸமாதானம்) :- அப்படியன்று; கர்ம அகர்மங்களைப் பற்றிய கௌணமான அறிவினாலும் பயன் உண்டு எனச் சுருதியிலே கூறப்படாமையின். அன்றியும், (பிரகிருதத்தில்) கூறியதை விட்டுவிட்டு, கூறாததைக் கற்பித்துக் கொள்வதனால் ஒரு விசேஷமும் காணப்படவில்லை. “நித்யகர்மங்களுக்குப் பயனில்லை, ஆனால் அவற்றைச் செய்யாமையினால் நரகத்து வீழ்தலாகும்” என நேராகவே சொல்லக் கூடியதாயிருக்க, அப்பொழுது பிறர்க்கு மயக்கமாயிருக்கும். “எவன் கர்மத்தில் அகர்மத்தைக் காண்கிறானோ” என்று தொடங்கும் கபட (வாக்கியத்தால்) ஆவதென்ன? அங்கு இவ்வாறு உரைப்பவரால் “பகவானுடைய திருவாக்கானது உலகம் மயங்குதற்பொருட்டாம்” எனத் தெளிவாகக் கற்பனை செய்யப்பட்டதாகும். மேலும், இந்த (நித்யகர்மாநுஷ்டான) விஷயம் கபடரூபமான வாக்கியத்தால் பாதுகாக்கத்தக்கதில்லை; (அது வேறு) வேறு சொற்களால் மீண்டும் மீண்டும் சொல்லப்படும்பொழுது, எளிதில் அறியக்

கூடியதாகும் என்று இவ்வாறு கூறவும்படாது. ஏனெனில், “கர்மத்திலேதான் அதிகாரம்” (2-47) என்னுமிடத்து மிகத்தெளிவாகக் கூறப்பட்ட அவ்விஷயத்தை மறுபடியும் கூறவேண்டியதில்லை. எங்கும் (சாஸ்திரத்திலும், உலகத்திலும்) புகழ்ப்பெற்றதும் செய்தற்கு உரியதாயுமிருப்பதையே (ஒருவன் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். வீணானதைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டுமென்று) கூறப்படவில்லை. மேலும், பொய்யறிவானது அறிதற்கு (உரியதில்லை) (அவ்வாறே,) அதனால் எதிரே நிறுத்தப்பட்ட போலியான பொருளும் (அறிதற்கு உரியதில்லை) (அப்பொய்யறிவுக்கு விஷயமான பொருள், தோற்றமாதலால் அதுவும் அறிதற்கு யோக்யமானதில்லை) மற்றும், நித்ய கர்மங்களைச் செய்யாமையாகிய இன்மையினின்றும் குற்றமாகிய உண்மை உண்டாகமாட்டாது; “பொய்மைக்கு உண்மை இல்லை” (2-16) எனவும், “இன்மையினின்றும் உண்மை எப்படி உண்டாகும்?” (சா-6-2-2) எனவும் இன்மையினின்றும் உண்மை உண்டாதலை மறுத்தலின், இன்மையினின்றும் உண்மை உண்டாதலைக் கூறுபவரால், “இன்மையே உண்மையாகும், உண்மையும் இன்மையாகும்” எனக் கூறப்பட்டதாகும். அதுவோ நேரன்று; ஸகலநியாயங்களுக்கும் முரண்படுதலின். இன்னும், சாஸ்திரமானது பயனில்லாத கர்மத்தை விதிக்காது; (இது) துன்பவடிவமாதலாலும், துன்பத்தைத் தெரிந்து வேணுமென்று செய்து கொள்ளுதல் அமையாதாதலாலு மென்க. இனி, அதனைச் செய்யாத விஷயத்தில் நரகத்து வீழ்தலை ஒத்துக் கொள்வதனால், செய்தாலும் செய்யாவிட்டாலும் இருவிதத்திலும் கெடுதிக்காகவேயுள்ள சாஸ்திரமானது வீண் என்று கொள்ளப்பட்டதாகும். அன்றியும், “நித்யகர்மத்திற்குப் பயனில்லை” எனக் கொண்டு, பின்னே “(அது) முக்திக்குப் பயன்படுவதாம்” என்பார்க்குத் தம் கொள்கைக்கு விரோதமு முண்டாகும்.

ஆதலால், “கர்மத்தில் அகர்மத்தை” என்று தொடங்கும் வாக்கியத்திற்கு உள்ளபடியான சொல் அர்த்தமே தான்,

(லக்ஷணையால் வரும் அர்த்தமன்று). அவ்வாறே நாம் (இச்)சலோகத்தை உரைத்திருக்கின்றோம். (18)

பண்டிதனென்பவன் எவன்?

ஆதலால், இதனை — கர்மத்தில் அகர்மத்தையும், அகர்மத்தில் கர்மத்தையும் காண்பதனைப் (பகவான்) புகழ்ந்து கூறுகிறார் :

யஸ்ய ஸர்வே ஸமாரம்பா: காம-ஸங்கல்ப-வர்ஜிதா: /

ஜ்ஞானாக்னி-தக்த-கர்மாணம் தமாஹு: பண்டிதம் புதா: // 19

19. எவனுடைய கர்மங்களெல்லாம், ஆசையும் அபிமானமும் அற்றனவோ, அவனை (அதாவது) ஞானமாகிய தீயினால் (ஸகல) கர்மமும் எரிக்கப்பெற்றவனை ஞானிகள் “பண்டிதன்” என்கிறார்கள்.

கீழ்க்கூறிய (உண்மையைக்) காண்பவனால் (தான்) செய்யுங் கர்மங்களெல்லாம், ஆசைகளும் அவற்றிற்குக் காரணமான அபிமானங்களும் அற்ற வெறுஞ்செய்கைகளாகச் சும்மா அநுஷ்டிக்கப்படுகின்றன. (அவன் உலக வாழ்க்கையை) மேற்கொண்டவனாயின், உலகத்தை நல்வழிப்படுத்துதற்காக (அக்கர்மங்களைச் செய்கிறான்; அவன் அவ்வுலக வாழ்க்கையினின்றும்) ஒழிந்தவனாயின், ஜீவிப்பதற்குமாத்திரம் (அவற்றைச் செய்கிறான்). எவனுடைய நல்வினை தீவினைகள் (எல்லாம்) கர்மத்தில் அகர்மத்தையும் அகர்மத்தில் கர்மத்தையும் காண்பதான ஞானமென்னும் தீயினால் எரிக்கப்பட்டுள்ளனவோ, அவனை ஞானிகளான ப்ரஹ்மவித்துக்கள் (ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவர்கள்) உண்மையான பண்டிதன் என்கிறார்கள்.

உலகத்திற்கு நல்லொழுக்கத்தை நடத்திக்காட்டும் ஞானியின் ஒழுக்கம் :

இனி, கர்மத்தில் அகர்மத்தையும் அகர்மத்தில் கர்மத்தையும் காண்பவன் எவனோ, அவன் (ஆத்மா அநாத்மாக்களைப்) பகுத்தறிதற்கு முன் (கர்மத்தை) மேற்கொண்டவனாயினும், (அவற்றைப் பகுத்தறிந்தபின்) கர்மம் முதலானவற்றிலே அகர்மம் முதலானவற்றைக் காண்பதனாலேயே கர்மம் நீங்கியவனாய், துறவியாய், ஜீவித்தற்கு மாத்திரம் வேண்டிய செய்கையையுடையவனாய் (இருப்பதனால்) கர்மத்தை மேற்கொள்வதில்லை. ஆனால், எவன் கர்மத்தைச் செய்து வருகையிலே, பின்பு, ஆத்மாவை உள்ளபடி உணரும் அறிவுண்டாகப் பெற்ற (ஞானியா)வனோ (ஒருவன் கர்மத்தைச் செய்து வருகையிலே, அவனுக்குச் சீக்கிரமாகவாவது தாமதமாகவாவது ஆத்மஞானம் உண்டாகலாமாதலின், அப்பொழுது அவ்வாறு ஞானம் உதிக்கப்பெற்றவன் எவனோ) , அவன் எக்கர்மத்திலும் பயனைக் காணாதவனாய், கர்மத்தையும் (அதற்கான) கருவிகளையும் துறந்தே விடுகிறான். அவன் ஏதோ ஒரு காரணத்தால் கர்மத்தைத் துறக்கக் கூடாமலிருக்கும் போது, கர்மத்திலும் அதன் பயனிலும் பற்றில்லாமையினால் தனக்கு ஒரு பயனும் இல்லையாகவோ, உலகத்தை நல்வழிப்படுத்தும் பொருட்டு முன்போலவே கர்மத்தை மேற்கொண்டிருந்தாலும், (அவன்) ஒன்றுஞ் செய்கிறானே இல்லை; ஞானமென்னும் தீயினால் கர்மம் (எல்லாம்) எரிக்கப்பட்டமையின், அவனுடைய கர்மமானது அகர்மமாகவே ஆகின்றது, என்ற இவ் விஷயத்தை உணர்த்தும் பொருட்டுப் பகவான் கூறுகிறார் :

த்யக்த்வா கர்மபலாஸங்கம் நித்யத்ருப்தோ நிராச்ரய: /
கர்மண்-யபிப்ரவ்ருத்தோபி நைவ கிஞ்சித் கரோதி ஸ: // 20

20. கர்மத்தின் பயனிலே பற்றைவிட்டு, எப்பொழுதும் திருப்தியுடையவனாய் ஆச்ரயமின்றி நிற்கின்றவன் கர்மத்தை மேற்கொண்டிருந்தாலும், அவன் ஒன்றுஞ் செய்கிறானே இல்லை. (ஆச்ரயம் – ஒரு பொருளினுடைய அபேகை.)

(ஞானியானவன்) கீழ்க்கூறிய ஞானத்தால் கர்மங்களிலே அபிமானத்தையும், பயனிலே பற்றையும் விட்டு எப்பொழுதும் திருப்தியுள்ளவன், விஷயங்களிலே விருப்பமற்றவன் என்பது பொருள். (ஒருவன்) எதனைச் சார்ந்து நின்று தனக்கு வேண்டியதைச் சாதித்துக் கொள்ளக் கருதுகின்றானோ, அது-ஆச்ரயம். (அதில்லாதவன்) , ஆச்ரயமில்லாதவன், இம்மை மறுமைப் பயன்களுக்கான ஸாதனங்களை ஆச்ரயிக்காதவன் (அவற்றைத் தேடாதவன்) என்றபடி, இவ்வாறுள்ள கர்மத்தையும் (அதற்கான) ஸாதனங்களையும் விட்டொழியவே வேண்டும் என்று அமையும்; அமையவே (அங்ஙனம்) அவற்றினின்றும் நீங்குதலைச் செய்ய முடியாது நேர்தலின், உலகத்தை நல்வழி நடக்கச் செய்ய வேண்டும் என்னும் எண்ணத்திலாவது அவன் முன் போலக் கர்மத்தை மேற்கொண்டிருந்தாலும், கர்மமிலா ஆத்மாவின் காட்சியைப் பெற்றிருத்தலால் (அவன் உண்மையாகவே) ஒன்றுஞ் செய்வதே இல்லை. (20)

உடம்பு நின்றற்பொருட்டு ஞானிசெய்யும் செய்கை.

மற்று, எவன் (தான்) கர்மத்தில் தலைப்படுவதற்கு முன்னமேயே, எல்லாவற்றிலும் உள்ளேயுள்ள ஆத்மாவான கர்மமில்லா ப்ரஹ்மத்தினிடத்து (அதுவே, தான் என்னும்) ஆத்மக்காட்சி உண்டாகப் பெற்றவனாய், முற்கூறியவனுக்கு மாறாய் (உலக நம்மை முதலியவற்றைக் கவனியாதவனாய்) இருக்கின்றானோ, அவன் இம்மை மறுமைகளில் வேண்டப்படும் விஷயங்களிலே ஆசை பொழிந்தவனாதலால் இம்மை மறுமைக்கான கர்மத்தில் ஒரு பயனையும் காணாது, கர்மத்தையும் (அதற்கான) ஸாதனத்தையும் துறந்து உடம்பு நின்றற்கு மாத்திரம் (வேண்டிய) செய்கைகளையுடையவனாய் ஞானத்திலே உறுதியாக நிற்கும் யதியாய் (ஊக்கமுள்ளவனாய்) (துன்பத்தினின்றும்) விடுபடுகிறான், என்னும் விஷயத்தை உணர்த்தும் பொருட்டு(ப் பகவான்) அருளிச் செய்கிறார் :

நிராசீர்-யதசித்தாத்மா த்யக்த-ஸர்வ-பரிக்ரஹ: /

21. ஆசை நீங்கி, மனத்தையும் தன்னையும் (இந்திரியங்களோடு சரீரத்தையும்) அடக்கி, (தனது பணம், நிலம் முதலிய) ஸகல உடைமைகளையும் விட்டு விட்டு, சாரீரகர்மத்தை மாத்திரம் செய்பவன் பாவத்தை அடைவதில்லை. (சாரீரகர்மம் – சரீரம் நிலைத்திருப்பதற்கு மாத்திரம் வேண்டிய கர்மம்.)

எவனிடத்தினின்று ஆசைகள் போய்விட்டனவோ, எவனாலே அந்தக்கரணமும், வெளியில் தோற்றுவதான தேஹேந்திரியங்களின் சேர்க்கையுமாகிய இரண்டும் அடக்கப்பட்டனவோ, (இன்னும்) எவனாலே (தனது பொருள், வீடு முதலிய) உடமைகளெல்லாம் விடப்பட்டனவோ, அவன் (தனது) சரீரம் நிலைத்திருப்பதற்கு மாத்திரம் வேண்டிய செய்கையை மட்டும், அதிலுங்கூட அபிமானமில்லாது செய்பவனாய்த் தீமையாகிய பாவத்தையும், புண்ணியத்தையும் அடைவதில்லை. (ஸம்ஸாரத்தினின்றும்) விடுபட விரும்புவோனுக்குப் புண்யமும் பாவமேதான்; (பிறப்பு இறப்பு முதலிய ஸம்ஸாரக்) கட்டை விளைப்பதாதலின். ஆதலால், (அவன்) அவற்றினின்றும் நீங்கினவனாகிறான், ஸம்ஸாரத்தினின்றும் விடுபட்டவனாகிறான் என்பது பொருள்.

“சாரீரகர்மத்தை மாத்திரம்” என்றவிடத்து, சரீரத்தால் செய்யத்தக்க கர்மம்-சாரீரகர்மம் என்று கருத்தா? அல்லது சரீரம் நிலைத்திருப்பதற்கு மாத்திரம் வேண்டி கர்மம்-சாரீரகர்மம் என்று கருத்தா?

ஆகவே, இன்னும், (ஒரு வினா வருமாறு) :- சரீரத்தால் செய்யத்தக்க கர்மம் சாரீர கர்மம் என்றால், (வரும் குற்றமென்ன?) அல்லது, சரீரம் நிலைத்திருப்பதற்கு மாத்திரம் வேண்டிய கர்மம் – சாரீர கர்மம் என்றால், (வரும் பயனென்ன?) கூறுவோம் :

(முதல் வகை) :- சரீரத்தால் செய்யத்தக்க கர்மம் — சாரீர கர்மம் என்றால், இம்மை மறுமைகளிலே பயனை விளைப்பதாய்(ச் சாஸ்திரத்தில்) விலக்கப்பட்ட கர்மத்தையும் செய்பவன் பாவத்தை அடையமாட்டான் என்று சொல்வார்க்கு, அப்பொழுது (அச்சாஸ்திரத்தோடு) மாறுபடக் கூறுதல் (என்னும் குற்றம்) வரும். இனி இம்மை மறுமைகளில் பயனை விளைப்பதும், சாஸ்திரத்தில் விதிக்கப்பட்டதுமான கர்மத்தைச் செய்பவன் பாவத்தை அடையமாட்டான்” என்று சொல்வார்க்கும், வாராததை விலக்குதல் (என்னும் குற்றம்பு) வரும். (அல்லது,) “சாரீர கர்மத்தைச் செய்பவன்” என்னும் விசேஷணத்தாலும், “மாத்திரம்” என்னும் சொல்லின் பிரயோகத்தினாலும் “விதிவிலக்குகளைப் பற்றி நிற்பதும், தருமம் அதர்மம் என்னும் சொற்களால் வழங்கப்படுவதும், மனமொழிகளால் செய்யத்தக்கதுமான கர்மத்தைச் செய்பவன் பாவத்தை அடைகிறான்” என்பது (கருத்தெனக்) கூறலாம். அதிலேயுங்கூட — விதித்ததை, மனமொழிகளால் அநுஷ்டிக்கும் பக்ஷத்தில் பாவமடைதலைச் சொல்லுதல் விரோதமாகும். விலக்கியதைக் கொள்ளும் பக்ஷத்திலும், முன்னமே அமைந்துள்ள விஷயத்தை வீணாகத் திரும்பச் சொல்லுதல் மாத்திரம் ஆகும்.

(இரண்டாம் வகை:- இனி, சரீரம் நிலைத்திருப்பதற்கு மாத்திரம் வேண்டிய கர்மம் சாரீர கர்மம் என்பது கருத்தென்றால் இம்மை மறுமைகளில் பயன் விளைப்பதும், விதிவிலக்குகளால் உணரப்படுவதும், மனமொழி மெய்களால் செய்யப்படுவதுமான மற்றைய கர்மத்தைச் செய்யாதவனாய், சரீரம் நிலைத்திருப்பதற்கு மாத்திரம் வேண்டியனவாகிய சரீராதியின் செய்கைகளை மட்டும், “மாத்திரம்” என்னும் சொல்லின் பிரயோகத்தால் “நான் செய்கிறேன்” என்னும் அபிமானமில்லாது அதே சரீரம் முதலியவற்றால் உலகப் பார்வைக்குச் செய்(பவன் போலத் தோன்று)கிறவன் பாவத்தை அடையமாட்டான் என்பது அப்பொழுது (பொருந்தும்). இவ்வாறுள்ளவன் பாவமென்னும் சொல்லால் கூறப்படும்

கில்மிஷத்தை அடைதல் நிகழாதாதலின், (அவன்) பாவத்தை — ஸம்ஸாரத்தை அடையமாட்டான். ஞானமாகிய தீயினால் ஸகல கர்மங்களும் எரிக்கப்பட்டமையின் (அவன், ஸம்ஸாரத்தினின்றும்) தடையில்லாது விடுபடவேபடுகிறான். எனவே, முன் (4-18) கூறிய நல்லறிவின் பயனை அநுபவித்தலேதான், இது. “சாரீரகர்மத்தை மாத்திரம்” என்பதற்கு இவ்வாறாகப் பொருள் கொள்ளுமிடத்து, ‘சரீரம்’ ‘மாத்திரம்’ என்ற இரண்டும் குற்றமில்லாதவை யாகின்றன. (21)

(தனது) உடைமைகளெல்லாவற்றையும் கைவிட்ட யதிக்குச் சரீரம் நிலைத்திருப்பதற்குக் காரணமான உணவு முதலிய உடைமை இல்லாமையின், இரத்தல் முதலியவற்றால் சரீரத்தை நிலைத்திருக்கச் செய்ய வேண்டும் என்று அமைந்தது; அமையவே, யதிக்குச் சரீரம் நிலைத்திருப்பதற்குக் காரணமான உணவு முதலானவை கிடைக்கும் வழியானது, (பிசுஷ பிறரிடம் இரக்கப்படாததாக, (முன்னமே) அமர்த்தி வைக்கப்படாததாக, தற்செயலாய் (தன் பிரயத்தினமின்றிக்) கொண்டு வரப்பட்டதாக (இருக்க வேண்டும்)” (போ-2-8-12) என்பது முதலான வசனங்களால் அநுமதி பெற்றதென்பதை வெளிப்படுத்தக் கூறுகிறார் :

யத்ருச்சா-லாப-ஸந்துஷ்டோ த்வந்த்வரதீதோ விமத்ஸர: /
ஸம: ஸித்தாவஸித்தௌ ச க்ருத்வாயி ந நிபத்யதே // 22

22. தானாகக் கிடைப்பதைக் கொண்டு திருப்தியடைந்தவன் த்வந்த்வங்களைக் கடந்தவன்; பொறாமையில்லாதவன்; (உணவு முதலியன) கிடைத்தலிலும் கிடையாமையிலும் ஒப்ப நிற்பவன், அவன் ஒரு கர்மத்தைச் செய்தாலும், (அதனால்) கட்டுப்படுவதில்லை.

தானாகக் கிடைப்பதென்பது — (தான் பிறரிடம்) வேண்டாது வருவது. அதனால் (இது) போதுமென்ற எண்ணம் வந்தவன் (ஞானியானவன்). குளிர், வெப்பம் முதலியவற்றால் தாக்கப்பட்டாலும், மனம் வருந்திக் கலங்காதவன் —

எவன் கர்மத்தைச் செய்து வருகையிலே “கர்மமில்லா ப்ரஹ்மமே, தான்” என்பதை எப்பொழுது காணப்பெறுவானோ, அப்பொழுது தனக்குச் செய்கையென்பதும், செய்பவனென்பதும், பயனென்பதும் இல்லாதிருத்தலைக் காண்கின்ற அவனுக்குக் கர்மத்தை விட்டிடுதல் வந்திருக்குமளவிலே, ஏதோ ஒரு காரணத்தால் அது முடியாதிருக்க, (அங்ஙனம் அவன்) முன்போலக் கர்மத்தை மேற்கொண்டிருந்தாலும், “அவன் உண்மையாகவே ஒன்றுஞ்செய்வதில்லை” (4-20) என (அவனுக்கு)க் கர்மமில்லாதிருத்தல் “கர்மத்தின் பயனிலே” (4-20) என்னும் சுலோகத்தினால் உணர்த்தப்பட்டது. எவனுக்கு இவ்வாறு கர்மமின்மையானது உணர்த்தப்பட்டதோ, அவனுக்குத் தான் (கர்மக்கட்டு) இல்லை —

கதஸங்க்ஸ்ய முக்தஸ்ய ஜ்ஞானாவஸ்தித-சேதஸ: /
யஜ்ஞாயாசரத: கர்ம ஸமக்ரம் ப்ரவிலீயதே // 23

23. பற்றில்லாதவனாய், விடுபட்டவனாய், ஞானத்திலே மனம் நிலைத்தவனாய்ப் பகவானுக்காகச் செய்கிறவனுடைய கர்மமெல்லாம் கரைந்து போகின்றன.

எல்லாவற்றினின்றும் பற்று ஒழியவும், தர்மம் அதர்மம் முதலான கட்டினின்று (தான்) நீங்கவும், ஞானத்திலேயே மனம் நிலைக்கவும் பெற்று, பகவானுடைய பிரீதிக்காகச் செய்கிறவனுடைய கர்மமானது பயனொடு கரைந்து போகின்றது; (அவனுக்கு அக்கர்மமும், அதன் பயனும்) இல்லாமற்போகின்றன என்பது பொருள்.

ஞானமென்னும் யாகம்

மற்று, எக்காரணத்தால் (அவன்) செய்யும் கர்மமானது தன் பயனை விளைத்தலைச் செய்யாது முழுதும் இல்லாமற்போவதென்பத? கூறுவோம் : ஏனெனில்,

ப்ரஹ்மார்பணம் ப்ரஹ்ம-ஹவிர் ப்ரஹ்மாக்னௌ
ப்ரஹ்மணாஹுதம் /
ப்ரஹ்மேவ வேன கந்தவ்யம் ப்ரஹ்மகர்ம-ஸமாதினா // 24

24. அர்ப்பிப்பது ப்ரஹ்மம்; ஹவிஸ் ப்ரஹ்மம்; அக்நியாகிய ப்ரஹ்மத்திலே (யஜமானாகிய) ப்ரஹ்மத்தால் ஹோமம் செய்யப்படுதல் ப்ரஹ்மம்; ப்ரஹ்மமாகிய கர்மத்திலே ஸமாதியுள்ள அவனால் அடையப்படுவது(ம்) ப்ரஹ்மமே.

ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவன் எக்கருவியினால் ஹவிஸ்ஸை அக்நியில் இடுகின்றானோ, அது ப்ரஹ்மம் தான் எனக் காண்கிறான். சிப்பியிலே வெள்ளியின்மையை (சிப்பியின்றி வெள்ளி இல்லையென)க் காண்பதுபோல, ஆத்மாவன்றி அதில்லை யெனக் காண்கிறான். ஆதலால் (ஹவிஸ்ஸை) அர்ப்பிக்கும் கருவி ப்ரஹ்மமே எனப்படுகின்றது. உதாரணமாக, வெள்ளியாகத் தோற்றுவது சிப்பியாகவே இருப்பது தான் என்க. என்பன தொகா நிலைச் சொற்கள். உலகத்தில் (ஜனங்கள்பு) எதனை (ஹவிஸ்ஸை) அர்ப்பிக்கும் கருவியெனக் கொள்கிறார்களோ, அது இந்த ஆத்மஞானிக்கு ப்ரஹ்மமே என்பது பொருள். அவ்வாறே, (அவர்கள்) எதனை ஹவிஸ் எனக் கொள்கிறார்களோ, அது அவனுக்கு ப்ரஹ்மமே தான். அவ்வண்ணமே (முன்போல அல்லாது) , என்பது தொகைநிலைப்பதும், (யஜமானாகிய) செய்பவனென்னும் ப்ரஹ்மமானது எதிலே (ஹவிஸ்ஸை) ஹோமஞ் செய்கின்றதோ, (அந்த) அக்நியும் ப்ரஹ்மமேதான். செய்பவன் ப்ரஹ்மமே என்பது (இங்கே சொல்லுவான்) குறிப்பு. அவன் ஹோமஞ் செய்தலென்னும் தொழில் ப்ரஹ்மம் தான். அதனால் அடையவேண்டிய பயன் எதுவோ, அதுவும் ப்ரஹ்மம் தான். ப்ரஹ்மமாகிய கர்மத்திலே ஸமாதியுடைய (ப்ரஹ்மத்தைக் காண்பதாகிய கர்மத்திலே தலைப்பட்டு அந்த ப்ரஹ்மத்தையே எங்கும் காண்ப)வனால் அடையப்படுவது(ம்) ப்ரஹ்மமே தான் என்க.

இவ்வாறு, உலகத்தை நல்வழிப்படுத்த விரும்புவோனும் செய்கின்ற கர்மமானது உண்மையாகவே அகர்மமாம்; (ஸகலமும்) ப்ரஹ்மமென்ற புத்தியினாலே (கர்மமென்னும் புத்தியானது) தள்ளுண்டு போனமையின். இவ்வாறுள்ளதனால், (ஒருவன்) கர்மத்தினின்றும் ஒழிந்தவனானாலும் ஸகலகர்மங்களையும் துறந்த (அ)வனுடைய மெய்யறிவைப் புகழ்தற்பொருட்டு ஞானத்திலே யஜ்ஞத்தை ஏற்றிக் கூறுதல் நன்றாகப் பொருந்துகின்றது. வாஸ்தவமான யாகத்திலே வழங்கப்படுவனதாகிய (ஹவிஸ்ஸை) அர்ப்பிக்கும் கருவி முதலியன எவைகளோ, அவைகள், பரம்பொருளைக் காண்கிற இவனுக்குத் தன் ஆத்மாவான ப்ரஹ்மமே தான் என்பது. அவ்வாறில்லாவிட்டால், ஸகலமும் ப்ரஹ்மமாயிருக்க, (ஹவிஸ்ஸை) அர்ப்பிக்கும் கருவி முதலியவற்றை மாத்திரம் ப்ரஹ்மமாகச் சிறப்பித்துக் கூறுதல் பயனில்லாததாகும். ஆகவே, “இதெல்லாம் ப்ரஹ்மமே தான்” என்று அறிகிறவனுக்குக் கர்மமில்லை. அன்றியும், காரகத்தைப் பற்றிய எண்ணமே இல்லையாதலாலும், (அவனுக்குக் கர்மமில்லையென்க. காரகம்-ஒரு தொழில் உண்டாகி முடிவு பெறுதற்கு உபயோகமாயிருப்பது. யஜமானன் இந்திரனுக்கு ஹவிஸ்ஸை அகப்பையினால் அக்நியிலே அர்ப்பித்தான் என்றவிடத்து, அர்ப்பித்தலென்னும் தொழிலுக்கு யஜமானன் என்பது செய்பவன் என்னும் காரகம்; இந்திரனுக்கு என்பது கொள்பவன் என்னும் காரகம்; ஹவிஸ்ஸை என்பது கருவியென்னும் காரகம்; அக்நியிலே என்பது இடம் என்னும் காரகம். இவ்வாறே மற்றையதையும் கண்டு கொள்க.

யாகமெனப்படும் கர்மமானது காரகபுத்தியில்லாததாகக் காணப்படவில்லையன்றோ. அக்நிஹோத்ரம் முதலிய ஸகலமுமே (ஹவிஸ்ஸை, ‘இந்திரனுக்கு’ ‘அக்நிக்கு’ என்பன முதலாகச்) சொல்லிக் கொடுக்கப் பெறும் சிறப்புத் தெய்வமாகிய கொள்பவனென்னும் காரகத்தையும், மற்றுமிதுபோன்ற

காரகத்தையும் பற்றின எண்ணத்தையும், (நான்) செய்பவனென்னும் அபிமானத்தையும், பயனை எதிர்நோக்குதலையும் உடைய கர்மமாகக் காணப்படுவதேயன்றி, செய்கையென்பதும், காரகமென்பதும், பயனென்பதுமான பேதபுத்தி எடுபடப்பெற்றதாகவாயினும், (நான்) செய்பவன் என்னும் அபிமானமும் பயனை எதிர்நோக்குதலும் இல்லாததாகவாயினும் காணப்படவில்லை. இதுவோ (ஞானயஜ்ஞமோ) (ஹவிஸ்ஸை) அர்ப்பிக்கும் கருவி முதலான காரகமென்பதும் செய்கையென்பதும் பயனென்பதுமான பேதபுத்தி, (ஸகலமும்) ப்ரஹ்மமென்ற புத்தியினால் தள்ளுண்டு போகப்பெற்ற கர்மமாம். ஆகவே, அது அகர்மமென்க. அவ்வண்ணமே “எவன் கர்மத்தில்” (4-18) “கர்மத்தை மேற்கொண்டிருந்தாலும்” (4-20) “குணங்கள்” (8-18), “(நிஷ்டை) கூடி உண்மை உணர்ந்தவன்” (5-8) என்பன முதலியவற்றால் (அது) உணர்த்தப்பட்டது. அவ்வாறே (பகவான்) செய்கையென்பதும் காரகமென்பதும் பயனென்பதுமான பேதபுத்திவிண்டு போதலைச் செய்கிறார் (அப்பேதபுத்தியை நீங்கும்படி செய்கிறார்).

இனி, கர்மமயமான அக்நிஹோத்ரம் முதலியவற்றிலே கர்மமானது போய்விட (பயனை விரும்பாது அவற்றைச் செய்ய) , (அவை) காம்யாக்நிஹோத்ரம் முதலியவையாக ஆவதில்லையென்பதும், அவ்வாறே, (இத்தொழிலை நான் செய்ய வேண்டும், இதன் பயனை நான் அநுபவிக்க வேண்டும்) என்னும் எண்ணத்தோடாயினும் எண்ணமில்லாதாயினும், வேறுவகையாகவாயினும் (செய்யப்படும்) கர்மங்கள் தம் தமக்கு உரிய பயன்களை விளைவிக்கின்றன வென்பதும் (நமக்குத்) தெரிந்தவை. அவ்வாறு இங்கும், (ஹவிஸ்ஸை) அர்ப்பிக்கும் கருவி முதலான காரகமென்பதும் செய்கையென்பதும் பயனென்பதுமான பேதபுத்தி விண்டு போன ஞானியின் (தொழிலானது) வெளிச் செய்கையினால் மாத்திரம் கர்மமாகத் தோன்றினாலும், அகர்மமாகின்றது. ஆதலால் கூறப்பட்டது “ஸகல(கர்ம)மும் கரைந்து போகின்றன” (4-23) என்று.

இதில் சிலர் கூறுவர் :- எது ப்ரஹ்மமோ, அது (ஹவிஸ்ஸை) அர்ப்பிக்கும் கருவி முதலியதாம். ப்ரஹ்மமே (ஹவிஸ்ஸை) அர்ப்பிக்கும் கருவி முதலிய ஐந்து காரகவடிவமாய் இருந்து கொண்டு அதே கர்மத்தைச் செய்கின்ற தென்பர். (ஐந்து காரகமாவன - செய்பவன், செயப்படுபொருள், கருவி, கொள்பவன், இடம் என முற்கூறப்பட்டவை. ஹவிஸ்ஸை) அர்ப்பிக்கும் கருவியென்னும் புத்தியும், இன்னுமிது போன்ற புத்தியும் அதிலே நீக்கப்படுவதில்லை; மற்று, (ஹவிஸ்ஸை) அர்ப்பிக்கும் கருவி முதலானவற்றிலே ப்ரஹ்மமென்னும் புத்தியானது வைக்கப்படுகின்றது. விக்கிரகம் முதலானவற்றிலே விஷ்ணு முதலான புத்தி போலவும், (பகவானுடைய) திருநாமம் முதலானவற்றிலே ப்ரஹ்மமென்னும் புத்தி போலவுமென்க.

உண்மை; பிரகிருதமானது ஞானமென்னும் யஞ்ஜத்தைப் புகழ்தற்காக இல்லாவிட்டால், இப்படியும் இருக்கலாம். ஆனால், (பகவான்) யஜ்ஞமென்று சொல்லப்பட்ட பல கர்மவிசேஷங்களை எடுத்துக் கூறிப் பின்னே, ஞானயஜ்ஞமென்று சொல்லப்பட்ட மெய்யறிவாகிய ஞானத்தை “திரவியங்களாலாகும் யஜ்ஞத்தைக் காட்டிலும் ஞானயஜ்ஞம் மேலானது” (4-33) எனப்புகழ்கின்றார். அன்றியும், இங்கே “அர்ப்பிப்பது ப்ரஹ்மம்” என்று தொடங்கும் இத்திருவாக்கானது ஞானத்தின் மீது யஜ்ஞத்தை ஏற்றிக் கூறுவதிலே கருத்துடைய தென்க. அப்படியல்லாவிட்டால், ஸகலமும் ப்ரஹ்மமாயிருக்க, அர்ப்பிப்பது முதலானவற்றையே ப்ரஹ்மமாக விசேஷித்துக் கூறுதல் வீணாகும். மற்று, எவர்கள் விக்கிரகத்திலே விஷ்ணுவென்று நோக்குதல் போலவும், (பகவானுடைய) திருநாமம் முதலியவற்றிலே ப்ரஹ்மமென நோக்குதல் போலவும், (ஹவிஸ்ஸை) அர்ப்பிக்கும் கருவி முதலானவற்றிலே ப்ரஹ்மமென்னும் நோக்கானது வைக்கப்படுகின்றது என்று கூறுகிறார்.களோ, அவர்களுடைய (கருத்ததின்படி பகவான்) இங்கு உபதேசிக்க விரும்பியது, (இதுவரையிலும்) கூறிவந்த ப்ரஹ்மவித்யை அன்று; (இங்குக் கூறிய) அறிவானது

(ஹவிஸ்ஸை) அர்ப்பிக்கும் கருவி முதலியவற்றைப் பற்றியதாதலின். இனி ப்ரஹ்மமென்று நோக்குதலை (ஒன்றிலே) ஏற்றிக் கொள்வதென்னும் ஞானத்தாலும் முக்தியாகிய பயனைப் பெறமுடியாது. ஆனால், “அதனால் ப்ரஹ்மமே அடையத்தக்கது” எனக் கூறுப்படுகின்றது. மற்றும், மெய்யறிவு இல்லாமல் முக்தியென்னும் பயனை அடையக் கூடுமென்பதும் விரோதமாகும்.

அன்றியும், பிரகிருதத்திற்கும் விரோதமென்க. “எவன் கர்மத்தில்” (4-18) என்றவிடத்தும், (இவ்வத்தியாய) முடிவிலும் எடுத்துக் கொண்ட விஷயம் மெய்யறிவு என்பது; (அங்கு அதனையே முடித்தலா லென்க. (இந்த) அத்தியாயமானது “திரவியங்களாலாகும் யஜ்ஞத்தைக் காட்டிலும் ஞானமென்னும் யஜ்ஞம் மேலானது” (4-33) , “ஞானத்தை அடைந்து” (4-39) என்பன முதலாக மெய்யறிவைப் பாராட்டுதலையே செய்து கொண்டு முற்றுப்பெற்றது. அது அவ்வாறுள்ளவளவிலே, விக்கிரகத்தில் விஷ்ணுவென்று நோக்குதல் போல, (ஹவிஸ்ஸை) அர்ப்பிக்கும் கருவி முதலானவற்றிலே ப்ரஹ்மமென நோக்குதல், பிரகிருதமில்லா இடத்திலே காணரமின்றிக் கூறப்படுகின்றதென்பது பொருந்தாது. ஆதலால், இச்சலோகத்திற்கு (யாம்) உரைத்தபடியே பொருளென்க. (24)

கர்மத்தினால் செய்யப்படும் யஜ்ஞங்கள்

இனி, இப்பொழுது மெய்யறிவிலே யஜ்ஞத்தை ஏற்றிக்கூறிய பின், அதனைப் புகழ்தற்பொருட்டு மற்றை யஜ்ஞங்களையும் (பகவான்) எடுத்துக் கூறுகிறார் :

தைவமேவாபரே யஜ்ஞம் யோகின: பர்யுபாஸதே /
ப்ரஹ்மாக்னாவபரே யஜ்ஞம் யஜ்ஞேனைவோபஜுஹ்வதி // 25

25. மற்றையோர்கள் தேவதைகளுக்கே யஜ்ஞத்தைச் செய்கிறார்கள்: வேறொருவர், ப்ரஹ்மமாகிய அக்னியிலே ஆத்மாவை ஆத்மாவினாலேயே ஹோமஞ் செய்கிறார்கள்.

எந்த யாகத்தில் (இந்திரன் முதலிய) தேவர்கள் உபாஸிக்கப்படுகிறார்களோ, அது தைவமான யஜ்ஞம். அதே யஜ்ஞத்தைச் சில கர்மயோகிகள் அநுஷ்டிக்கிறார்கள். “ப்ரஹ்மம் மெய்ப்பொருளாயும், அறிவாயும், முடிவில்லாததாயு முள்ளது” (தை-2-1) “ப்ரஹ்மம் அறிவும் ஆனந்தமுமாயிருப்பது” (பி-3-9-28) , “எது ஸமீபத்திலும் தூரத்திலும் உள்ளதோ, எது எல்லாவற்றிற்கும் உள்ளேயுள்ள ஆத்மாவாக இருக்கின்றதோ, (அது) ப்ரஹ்மம்” (பி-3-2-1) என்பன முதலிய (சுருதி) வாக்கியங்களால் கூறுப்பட்டு பசி, நீர், வேட்கை முதலிய எவ்வித ஸம்ஸாரத்தன்மையுமின்றி, “அன்று அன்று”, (பி-4-4-22) என எத்தகைய சிறப்பியல்புமில்லாதது, ப்ரஹ்மமென்னும் சொல்லால் கூறப்படுகின்றது. ஹோமத்திற்கு இடமாகக் கொண்டதனால், ப்ரஹ்மம் அக்னியென்க. ப்ரஹ்மத்தை அறிபவரான சிலர் ப்ரஹ்மமாகிய அக்னியிலே, உண்மையாகப் பரப்ரஹ்மமாகவே உள்ளதாய் புத்தி முதலிய உபாதிகளோடு கூடி (அதனால் தன்னிடத்து அவ்)வுபாதிகளின் தன்மையெல்லாம் ஏற்றப்பட்டு நிற்கும் ஆத்மாவாகிய ஆஹுதியை, (கீழ்க்) கூறிய லக்ஷணமுள்ள (பசி முதலிய எத்தகைய ஸம்ஸாரத்தன்மையும், எவ்விதமான சிறப்பியல்புமில்லாத) ஆத்மாவினாலேயே அர்ப்பிக்கிறார்கள்; உபாதியுடைய ஆத்மாவை உபாதியில்லாத பரப்ரஹ்மஸ்வரூபமாகவே கண்டு தெளிதல் எதுவோ, அது அதிலே (ப்ரஹ்மத்திலே) ஹோமஞ் செய்தலென்பது; ப்ரஹ்மமும் தானும் ஒன்றெனக் காண்பதிலே உறுதியாக நிற்கும் துறவிகள் அதனைச் செய்கிறார்கள் என்பது (தேர்ந்த) பொருள். (யாஸ்கர்) ஆத்மாவின் பெயர்களுள் யஜ்ஞமென்னும் சொல்லை எடுத்துச் சொல்வதனால், யஜ்ஞமென்னும் சொல்லுக்கு (இங்கு) ஆத்மா என்று பொருள். (எது தன் தன்மையை வேறொன்றனிடத்து இருப்பதாகத்

தோற்றுவிக்கின்றதோ, அது உபாதியெனப்படும். ஒரு ஸ்படிகத்தின் அருகிலேயுள்ள செம்பருத்திப் பூவானது தன் தன்மையாகிய சிவப்பு நிறத்தை அந்த ஸ்படிகத்திலே இருப்பதாகத் தோற்றுவிக்கின்றது. அதாவது, அது ஸ்படிகமாகத் தோன்றாது சிவப்புக் கல்லாகவே தோன்றுகின்றது. ஆகவே ஸ்படிகத்திற்கு செம்பருத்திப்பூ உபாதியாம். அது போல, இங்கும் கண்டு கொள்க).

“அரப்பிப்பது ப்ரஹ்மம்” (4-24) என்று தொடங்கும் சுலோகத்திலே பிரஸ்தாபிக்கப்பட்ட மெய்யறிவு என்னும் அத்தகைய இந்த யஜ்ஞத்தை “பரந்தப! திரவியங்களாலாகும் யஜ்ஞத்தைக் காட்டிலும் ஞானயஜ்ஞம் மேலானது” (4-33) என்பது முதலாகக் கொண்டாடும் பொருட்டு தைவயஜ்ஞம் முதலிய யஜ்ஞங்களின் இடையே (அந்த ஞான யஜ்ஞத்தைப் பகவான்) வைத்தருளுகிறார். (25)

ச்ரோத்ராதீ-னிந்த்ரியாண்-யன்யே ஸம்யமாக்னிஷு ஜுஹ்வதி /
சப்தாதீன் விஷயானன்ய இந்த்ரியாக்னிஷு ஜுஹ்வதி // 26

26. மற்றையோர்கள் செவி முதலிய இந்திரியங்களை அடக்கமென்னும் அக்னிகளில் ஹோமஞ்செய்கிறார்கள். வேறொருவர் ஓசை முதலிய விஷயங்களை இந்திரியங்களென்னும் அக்னிகளில் ஹோமஞ்செய்கிறார்கள்.

அடக்குதலென்பது ஒவ்வொரு இந்திரியத்திற்கும் வெவ்வேறாயுள்ளதென (‘அக்னிகளில்’ என்னும்) பன்மை (வழங்கலாயிற்று). சில யோகிகளில் செவி முதலிய இந்திரியங்களை, (அவற்றை) அடக்குதலென்னும் அக்னிகளிலே ஹோமஞ் செய்கிறார்கள்; இந்திரிய அடக்கத்தையே செய்கிறார்கள் என்பது பொருள். சிலர் ஓசை முதலிய விஷயங்களை இந்திரியங்களென்னும் அக்னிகளில்

ஹோமஞ்செய்கிறார்கள்; (சாஸ்திரத்திற்கு) விரோதமில்லாத
விஷயங்களைச் செவி முதலியவற்றால் கிரகிப்பதை(யே)
ஹோமமாகக் கொள்கிறார்கள். (தமக்குக் கிடைத்தவற்றுள்,
விலக்கப்பட்ட விஷயங்களத் தவிர்த்து, மற்றையவற்றை
அந்தந்த இந்திரியங்களால் விருப்பு வெறுப்பில்லாது
அனுபவிக்கிறார்கள் என்க. — ஆ.) (26)

மேலும்,

ஸர்வாணீந்திரிய கர்மாணி ப்ராண-கர்மாணி சாபரே /
ஆத்ம-ஸம்யம-யோகாக்னௌ ஜுஹ்வதி ஜ்ஞானதீபிதே // 27

27. மற்றையோர்கள், இந்திரியங்கள், பிராணன் என்றவற்றின்
தொழில்களையெல்லாம் ஞானத்தால் பிரகாசிப்பிக்கப்பட்ட
ஆத்ம அடக்கமென்னும் யோகாக்னியிலே ஹோமஞ்செய்கிறார்கள்.

பிராணனென்பது — ஒவ்வொரு சரீரத்திலுமுள்ள வாயு.
அதன் தொழில் வளைதல், நிமிர்தல் முதலியன. ஆத்ம
அடக்கமாவது — ஆத்மாவினிடத்து (மனத்தை அலையாது)
நிறுத்துதல், அதுவே யோகமென்னும் அக்னி.
எண்ணெயினால் விளக்குப் (பிரகாசிப்பிக்கப் பெறுவது) போல,
விவேக அறிவினால் பிரகாசத்தன்மையை அடைவிக்கப் பெற்ற
அந்த அக்னியிலே இந்திரியங்கள் பிராணன் இவற்றின்
தொழில்களையெல்லாம் அர்ப்பிக்கிறார்கள்; கரையச்
செய்கிறார்கள், ஒடுங்கச் செய்கிறார்கள் என்பது பொருள்.
(ஸகலத் தொழிலையும் தடுத்து, ஆத்மாவினிடத்து மனம்
தலைக் கூடுதலைச் செய்கின்றார்களென்க. — ஆ.) (27)

த்ரவ்யயஜ்ஞாஸ்-தபோயஜ்ஞா யோகயஜ்ஞாஸ்-ததாபரே /
ஸ்வாத்யாய-ஜ்ஞானயஜ்ஞாஸ்ச யதய: ஸம்சிதவ்ரதா : // 28

28. மற்றையோர் திரவியமென்னும் யஜ்ஞத்தையுடையவர்; தபஸ் என்னும் யஜ்ஞத்தையுடையவர்; யோகமென்னும் யஜ்ஞத்தையுடையவர்; ஓதுதலென்னும் யஜ்ஞத்தையுடையவர்; ஞானமென்னும் யஜ்ஞத்தையுடையவர். இன்னும், சில யதிகள் கடுமையான விரதங்களையுடையவர்.

யோக்யர்கட்குப் பொருள் கொடுத்தலை, சிலர் யஜ்ஞமென்னும் புத்தியோடு செய்கிறார்கள். தவம் புரிபவர் எவரோ, அவர் தபஸ் என்னும் யஜ்ஞத்தைக் கொண்டவர். சிலர், பிராணனை அடக்குதலும் மனத்தை விஷயங்களினின்றும் உள்ளே மடக்குதலும் முதலிய யோகத்தை யஜ்ஞமாகக் கொண்டவர். சிலர் ரிக்வேதம் முதலானவற்றை அப்யஸித்தலை யஜ்ஞமாகக் கொண்டவர். சிலர், சாஸ்திரத்தின் பொருளை நன்கு உணர்தலென்னும் யஜ்ஞத்தைக் கொண்டவர். சிலர் ஊக்கமுள்ள இயல்பினராய் கடுமையான விரதங்களைக் கொண்டவர். (எனவே, இதனுள் ஆறு யஜ்ஞம் கூறப்பட்டன.)

(28)

அன்றியும்,

அபானே ஜுஹ்வதி ப்ராணம் ப்ராணேபாலம் ததாபரே /
ப்ராணாபான-சுதீ ருத்த்வா ப்ராணாயாம-பராயணா: // 29

29. சிலர் அபானத்தில் பிராணனை ஹோமஞ்செய்கிறார்கள். அவ்வாறே சிலர், பிராணனில் அபானத்தை ஹோமஞ்செய்கிறார்கள். சிலர் பிராண அபானங்களுடைய போக்குக்களைத் தடுத்து, பிராணாயாமத்திலேயே கருத்தூன்றியவராய் இருக்கிறார்கள். (அபானன் — உள்ளேவரும் மூச்சு. பிராணன் — வெளியே செல்லும் மூச்சு.)

சிலர், அபானத்தின் செய்கையிலே பிராணனின் செய்கையை அர்ப்பிக்கிறார்கள்; பூரகமென்னும் பிராணாயாமத்தைச் செய்கிறார்கள் என்பது பொருள். அவ்வாறே சிலர்

பிராணனிலே, அபானனை அர்ப்பிக்கிறார்கள்; ரேசகமென்னும் பிராணாயாமத்தைச் செய்கிறார்கள் என்பது பொருள். வாய் மூக்குக்களின் வழியாகக் காற்று வெளியே செல்லுதல் அபானனுடைய போக்கு. சிலர், பிராண அபானன்களுடைய அப்போக்குகளைத் தடுத்து, பிரணாயாமத்திலேயே கருத்துள்ளவராய் இருக்கிறார்கள்; சும்பகமென்னும் பிராணாயாமத்தைச் செய்கிறார்கள் என்பது பொருள். (29)

இன்னும்,

அபரே நியதாஹாரா: ப்ராணான் ப்ராணேஷு ஜுஹ்வதி / ஸர்வேப்யேதே ய4ஞ்ஞவிதோ யஜ்ஞக்ஷபித-கல்மஷா: // 30

30. சிலர் மிதமான ஆஹாரமுடையவராய் வாயுக்களை வாயுக்களில் அர்ப்பிக்கிறார்கள். இவர்களெல்லோருமே யஜ்ஞங்களை அறிந்தவர்கள், (கீழ்க்கூறிய) யக்ஞங்களால் பாவம் தேயப் பெற்றவர்கள்.

சிலர் (தம்) உணவை அளவாக அமைத்துக் கொண்டு, பலவாயுள்ள வாயுக்களை வாயுக்களிலேயே ஹோமஞ்செய்கிறார்கள்; எந்தெந்த வாயுவானது ஜயிக்கப்படுகின்றதோ, அந்தந்த (வாயுவிலே) மற்றைய வாயு விசேஷங்களை அர்ப்பிக்கிறார்கள். அவை அவற்றுள் புகுந்து (ஒடுங்கி) விட்டன போல ஆகின்றன. (30)

இவ்வாறு கீழ்க்கூறிய யஜ்ஞங்களைச் செய்து முடித்து,

யஜ்ஞ-சிஷ்டாம்ருத்-புஜோ யாந்தி ப்ரஹ்ம-ஸநாதனம் / நாயம் லோகோஸ்த-யயஜ்ஞஸ்ய குதோன்ய:குருஸத்தம // 31

31. யஜ்ஞத்தின் சேஷமான அம்ருதத்தைப் புஜிப்பவர்கள் சாச்வதமான ப்ரஹ்மத்தை அடைகிறார்கள்.

யஜ்ஞமில்லாதவனுக்கு இவ்வுலகம் இல்லை; கௌரவரிற்
சிறந்தோனே! மற்றையது எங்கிருந்து? (இல்லவே இல்லை).

கீழ்க்கூறிய யஜ்ஞங்களைச் செய்த காலம் போக
மிச்சமாயுள்ள காலத்திலே, (தமக்கு) விதிக்கப்பட்ட
அமிருதமென்னும் அன்னத்தை எவர்கள் விதிப்படி
புஜிக்கிறார்களோ, அவர்கள், (ஸம்ஸாரத்தினின்றும்) விடுபட
விரும்புவரானால் நித்யமான ப்ரஹ்மத்தைக் காலக்கிரமப்படி
அடைகிறார்கள். 'காலக் கிரமப்படி' என்பது யுக்தியினால்
தெரியவருகின்றது. (யுக்தி-பொருந்தும் விதம்) கீழ்க்கூறிய
யஜ்ஞங்களுள் எவனுக்கு ஒரு யஜ்ஞமேனும் இல்லையோ,
அவனுக்கு, ஸகலப்பிராணிகட்கும் பொதுவான இவ்வுலகமே
இல்லை (என்றால், ஸ்தோதிஷ்டோமம் முதலிய) சிறப்பு
ஸாதனங்களால் ஸாதிக்கத்தக்க மற்றைய (உலகம்) ஏது?
கௌரவோத்தம! (இல்லவே இல்லையென்க.) (31)

ஏவம் பஹுலிதா யஜ்ஞா விததா ப்ரஹ்மணோ முகே /
கர்மஜான் வித்தி தான் ஸர்வான் ஏவம் ஜ்ஞாத்வா
விமோக்ஷயஸே // 32

32. இவ்வாறு பலவகையாயுள்ள யஜ்ஞங்கள் வேதத்தின்
முகத்திலே விரிந்துள்ளன. அவையெல்லாம்
கர்மத்தினாலானவையெனத் தெரிந்து கொள். நீ இவ்வாறு
தெரிந்து (தீமையினின்றும்) விடுபடுவாய்.

கீழ்க்கூறிய பலவிதமான யஜ்ஞங்கள் வேதத்தின் முகத்திலே
விஸ்தாரமாயுள்ளவை, வேதத்தின் வழியாக (வேதத்தினின்று)
அறியப்படுகின்றவை, "வேதத்தின் முகத்திலே விரிந்துள்ளவை"
எனப்படுகின்றன. அது, "வாக்கிலேயன்றோ பிராணன்களை
ஹோமஞ்செய்கின்றோம்" என்பது முதலாக வரும்.
அவையெல்லாவற்றையும் மன-மொழி-மெய்களின்
செய்கைகளால் உண்டாவனவாக (அதாவது,
ஆத்மாவல்லாதவற்றினின்றும் தோன்றுவனவாக அறிந்து

கொள்; ஏனெனில் ஆத்மா தொழிலில்லாது. ஆகவே நீ இவ்வாறு அறிந்து கெடுதியினின்றும் நீங்குவாய். “இவை எனது செய்கைகளல்ல, நான் தொழிலில்லாதவன், உதாஸீனன்” என நீ இவ்வாறு தெளிந்தவுடன், இந்த மெய்யறிவினாலே, தீமையாகிய ஸம்ஸாரக்கட்டினின்றும் விடுபடுவாய் என்பது (தேர்ந்த) பொருள். (உதாஸீனன் – உபேகைஷ்யுள்ளவன் அதாவது, விவாதஞ்செய்கின்ற இருவருடைய வெற்றி தோல்விகளோடு ஸம்பந்தப்படாது, அவற்றால் வரும் மகிழ்ச்சி வருத்தங்களையும் அடையாது, யாதொரு விகாரமுமின்றி இருப்பவன்). (32)

ஞானமென்னும் யஜ்ஞமானது மற்றைய யஜ்ஞங்களிலும் மேலானது

“அர்ப்பிப்பது ப்ரஹ்மம்” (4-24) என்று தொடங்கும் சுலோகத்தினால் மெய்யறிவிலே யஜ்ஞமானது ஏற்றிக் கூறப்பட்டது. பின்னும் பல யஜ்ஞங்களும் உபதேசிக்கப்பட்டன. ஒருவன் விரும்பிய பயனை ஸித்தமாகவுடைய (அதனைப் பெறுதற்கு ஸாதனமான) அந்த மற்றைய (யஜ்ஞங்களோடு) ஞானத்தை (வைத்துப் பகவான்) புகழ்கின்றார் :- எப்படி? –

ச்ரேயான் த்ரவ்யமயாத்-யஜ்ஞாத் ஜ்ஞானயஜ்ஞ: பரந்தப / ஸர்வம் கர்மாகிலம் பார்த்த ஜ்ஞானே பரிஸமாப்யதே // 33

33. பரந்தப! ஞானமென்னும் யஜ்ஞமானது திரவியங்களாலாகும் யஜ்ஞத்தைப் பார்க்கிலும் மேலானது. பார்த்த! ஸகல கர்மமும் ஞானத்திலே மிச்சமில்லாது முடியப் பெறுகின்றன.

பரந்தப! திரவியங்களாகிய ஸாதனங்களால் ஸாதிக்கப்படும் யஜ்ஞந்தான் பயனை விளைப்பது. ஞானமென்னும் யஜ்ஞமென்பது பயனை விளைவியாதது. ஆதலால், (இது) மேலானதாம். எப்படி? – முக்திக்கு ஸாதனமான ஞானத்திலே ஸகல கர்மமும் முடியப் பெறுகின்றன, அடங்கி நிற்கின்றன

என்பது பொருள். ஆகவே, (ஞானயஜ்ஞம் உயர்ந்த தென்க. இதனை, “சூதாட்டத்திலே) வெல்லப்பட்ட கிருதனென்னும் (வருமானத்திற்கு, அதற்குக்) கீழான (திரேதா, த்வாபரன், கலி என்னும் வருமானங்கள்) வந்து சேர்வது போல, ஜனங்கள் செய்யும் நற்செய்கையெல்லாம் அவனைச் சேர்கின்றது. அவன் அறிந்ததை அறிபவன் எவனோ, (அவனும் அதனையே அடைகிறான்” (சா-4-1-4) என்னும் சுருதியினால் (உணர்க). (33)

ஒருவன் ஞானத்தை தேடவேண்டிய விதமும், இடமும்

அத்தகைய இச்சிறந்த ஞானமானது அங்ஙனம் எதனால் கிடைக்குமென்பது? கூறுவோம் :

தத்வித்தி ப்ரணிபாதேன பரிப்ரச்னேன ஸேவயா /
உபதேக்ஷயந்தி தே ஜ்ஞானம் ஜ்ஞானினஸ்-தத்வதர்சின: // 34

34. ஸாஷ்டாங்க நமஸ்காரத்தினாலும், கேள்வியினாலும் பணிவிடையினாலும் அதனை அறிந்துகொள். உண்மையைக் கண்டுணர்ந்த ஞானிகள் ஞானத்தை உபதேசிப்பார்கள்.

அது எவ்விதத்தால் கிடைக்குமென்பதைத் தெரிந்து கொள். ஆசார்யரிடம் சென்று நன்றாகக் கீழே விழுந்து வணங்குதலென்னும் நெடிய நமஸ்காரத்தாலும், “(இந்த ஸம்ஸாரக்) கட்டு (வந்தது) எவ்வாறு? (இதனின்றும்) விடுபடுதல் எவ்வாறு? அறியாமையென்பது என்ன? அறிவு என்பது என்ன?” என்னும் கேள்வியினாலும், ஆசார்யருக்கும் பணிவிடை செய்தலாலும், மற்றுமிவை போன்றவற்றாலும் (நீ ஞானத்தைப் பெறுவாய். பக்தி சிரத்தையோடமைந்த மிக்க ஒடுக்க வணக்கமென்னும்) வழிபாட்டினால் (தமது கருத்திலே) அருள் சுரக்கப் பெற்ற ஞானிகளான ஆசார்யர்கள், கீழே சிறப்பித்துக் கூறிய ஞானத்தை உனக்கு உரைத்தருளுவார்கள். ஞானவான்களாயினும், சிலரே உண்மையை உள்ளபடிக்

காண்கும் இயல்பினர். மற்றையோர் (அவ்வாறு) அல்லர். ஆதலால் சிறப்பித்துக் கூறுகிறார். “உண்மையைக் கண்டுணர்ந்த” என்று. எவர்கள் மெய்யறிவைப் பெற்றவர்களோ, அவர்கள் உபதேசித்த ஞானம் (தான்), கார்யத்தை ஸாதிக்க வலியதாகின்றது; மற்றையது இல்லை என்பது பகவான் கருத்தென்க. (34)

அவ்வாறுள்ளவளவிலே தான் இத்திருவாக்கும் பொருத்தமுடையதாகும் :

யத் ஐஞ்ஞாத்வா ந புனர்மோஹ-மேவம் யாஸ்யஸி பாண்டவ /
யேன பூதான்-யசேஷேண த்ரக்ஷயஸ்-யாத்மன்யதோ மயி // 35

35. பாண்டவ! நீ எதனை அறிந்து மறுபடியும் இவ்வாறு மயக்கத்தை அடையாயோ, எதனால் ஸகலப் பொருள்களையும் நீ உன்னிடத்தும் என்னிடத்தும் காண்பாயோ, (அந்த ஞானத்தைத் தேடிக் கொள்).

பாண்டவ! அவர்கள் உபதேசித்த ஞானத்தைப் பெற்று, நீ இப்பொழுது மயக்கமுற்றிருப்பது போல மீண்டும் இவ்வாறு மயக்கமுறமாட்டாய். அன்றியும், ப்ரஹ்மா முதலாகப் புல் ஈறாகவுள்ள ஸகலப் பொருள்களையும், “இவை என்னிடத்து இருக்கின்றன” என உன்னிடத்தும், “இவை பரமேச்வரனிடத்தும் இருக்கின்றன” என வாஸுதேவனிடத்தும் ஞானத்தினால் நேரே காண்பாய்; உபநிஷத்துக்களிலெல்லாம் மிகத் தெளிவாய் உணர்த்தப்பட்ட ஜீவேச்வர ஐக்கியத்தை (ஜீவனும் ஈச்வரனும் ஒன்றென்பதைக்) கண்டு தேறுவாய் என்பது பொருள். (35)

ஞானமென்பது ஸகலபாவத்தையும், ஸகலகர்மத்தையும் எரித்துவிடும்.

இனி இதன் பெருமையைக் கேள் :

அபி சேதஸி பாபேப்ய: ஸர்வேப்ப்ய: பாக்ருத்தம: /
ஸர்வம்-ஜ்ஞான-ப்லவேனைவ வ்ருஜினம் ஸந்தரிஷ்யஸி // 36

36. நீ, பாவஞ்செய்தோர் எல்லோரையும் பார்க்கிலும் அதிக பாவஞ் செய்தவனானாலும், ஞானமாகிய தெப்பத்தினாலேயே ஸகலபாவங்களையும் கடந்திடுவாய்.

நீ ஞானத்தையே தெப்பமாகச் செய்து கொண்டு பாவமாகிய கடலைக் கடந்து விடுவாய். (ஸம்ஸாரத்தினின்றும்) விடுபட விரும்புவோனுக்கு, இங்கே புண்யமும் பாவமென்க. (36)

ஞானமானது பாவத்தை எவ்வாறு அழிக்கின்றது என்பது? —
திருஷ்டாந்தம் கூறுவோம் :

யதைதாம்ஸி ஸமித்தோக்னிர்-பஸ்மஸாத்-குருதேர்ஜுன /
ஜ்ஞானாக்னி: ஸர்வகர்மாணி பஸ்மஸாத்-குருதே ததா // 37

37. அர்ஜுன! ஜ்வலிக்கின்ற தணலானது விறகுகளை எவ்வாறு நீறாகச் செய்கின்றதோ, அவ்வாறே ஞானமென்னும் தணலானது ஸகல பாவத்தையும் நீறாகச் செய்கின்றது.

அர்ஜுன, நன்கு எரியும் தீயானது விறகுகளைச் சாம்பலாக்குவதுபோல, ஞானமென்னும் தீயானது ஸகல கர்மங்களையும் சாம்பலாக்குகின்றது. வித்து ஆகாதபடி, (முளைக்கும் சக்தி அற்றுப் போகும்படி) செய்கின்றது என்பது பொருள். விறகுகளைத் தீயானது நேரே சாம்பலாக்குவது போல, ஞானமென்னும் தீயானது கர்மங்களை நேரேயே சாம்பலாக்க முடியாதன்றோ! ஆகவே, ஸகல கர்மங்களும் வித்து ஆகாததற்கு மெய்யறிவு காரணமென்பது கருத்து. எக்கர்மத்தினால் (இவ்)வுடல் ஆக்கப்பட்டதோ (வந்ததோ) , அது, (தன்) பயனைக் கொடுக்கத் தலைப்பட்டுள்ளமையால், அநுபவத்தினாலேயே கழிந்து போகின்றது (என்பதை)

யுக்தியினால் (கண்டுகொள்க. யுக்தி-பொருந்தும் விதம்.)
 ஆகவே, (தம் தம்) பயனைக் கொடுக்கத் தலைப்படாத
 எவைகளோ, அவைகள் எல்லாவற்றையும் தான்
 (ஞானமென்னும் தீயானது) நீறச் செய்கின்றது. (அவை
 யாவையெனின்) ஞானமுண்டாதற்கு முன்
 செய்யப்பட்டவையும், ஞானத்தோடு உடன் நிகழ்பவையும்,
 சென்ற பல பிறவிகளிலே ஸம்பாதிக்கப் பெற்றவையுமா மென்க.
 (37)

இவ்வாறிருப்பதனால்,

ந ஹி ஜ்ஞானேன ஸத்ருசம் பலித்ர-மிஹ வித்யதே /
 தத்-ஸ்வயம் யோக-ஸம்ஸித்த: காலேனாத்மனி லிந்ததி // 38

38. ஞானத்திற்கு ஸமமாகத் தூய்மையைச் செய்வது இங்கு
 இல்லவே இல்லை. (ஒருவனைப் பரிசுத்தப்படுத்தும்
 விஷயத்திலே ஞானத்திற்கு ஸமமாக வேறொன்று, வ்யவஹார
 நிலையிலே இல்லை). யோகத்தால் சீர்திருத்தப்பட்டவன்
 அதனைத் தானே தன்னிடத்து (தக்க) காலத்தில் அடைகிறான்.

(ஸம்ஸாரத்தினின்றும்) விடுபட விரும்புவோன்,
 கர்மயோகத்தாலும் ஸமாதி யோகத்தாலும், (ஞானமடைதற்கு)
 ஏற்ற தகுதி வரப்பெற்றவனாய் வெகுகாலத்திற்குப் பின்
 ஞானத்தைத் தானாகவே தன்னிடத்துப் பெறுகின்றான் என்க.
 (38)

ஞானத்தைப் பெறுதற்கு அந்தரங்கமான ஸாதனம்

ஞானத்தைப் பெறுதலானது எதனால் நிச்சயமாகக்
 கைகூடுகின்றதோ, அந்த (அந்தரங்கமான) வழியை(ப் பகவான்)
 உபதேசித்தருளுகிறார் :

சுரத்தாவான் லபதே ஜ்ஞானம் தத்பர: ஸம்யதேந்த்ரிய: /

39. நம்பிக்கையை யுடையவனாய், அதிலே கருத்தையுன்றி இந்திரியங்களை நன்கு அடக்கியவன் ஞானத்தையடைகிறான்; ஞானத்தை அடைந்த பின்னர், தாமதமில்லாது உயர்ந்த ஒழிவைப் பெறுகிறான்.

(வேதம் முதலியவற்றிலே) நம்பிக்கையையுடையவன் ஞானத்தை அடைகிறான். நம்பிக்கையுடைமை இருந்தாலும், ஒருவன் (ஞான ஸாதனத்திலே) செல்ல மந்தனாய் (நோக்கமில்லாதவனாய்) இருக்கிறான். ஆதலால் ஞானமடைவதற்கு ஸாதனமாய் இருப்பவையான குருவை வழிபடுதல் முதலானவற்றிலே ஊக்கமுள்ளவனாய் (இருக்க வேண்டும்) என்கிறார். அவற்றிலே ஊக்கமுடையோனாயினும், (அவன் தன்) இந்திரியங்களை ஜயிக்காதவனாக இருக்கலாமென, “விஷயங்களினின்றும் இந்திரியங்களை (உள்ளே) மடக்கினவனாக (இருக்க வேண்டும்)” என்கிறார். (குருவினுடைய திருவாக்குகளிலே) நம்பிக்கையும், (அவரை வழிபடுதல் முதலான)வற்றிலே ஊக்கமும் உடையவனாய் இந்திரியங்களை நன்கு அடக்கி இவ்வாறு நிற்பவன் எவனோ, அவன் அவச்யம் ஞானத்தைப் பெறுகிறான்.

பகிரங்க (ஸாதன)மான ஸாஷ்டாங்க நமஸ்காரம் முதலியவையோ, (பயனைக் கொடுக்கத்) தவறுபவையாகவும் ஆகின்றன; (மனத்திலொன்றும் வெளியிலொன்றுமாகக் காட்டுவதனால்) கள்ள மாயத் தன்மை முதலியன நிகழக்கூடுமாதலின். ஆனால், அவை நம்பிக்கையுடைமை முதலானவற்றிலே நிகழ மாட்டா என (இந்நம்பிக்கையுடைமை முதலியவை, ஞானத்தைப் பெறுதற்குத் தவறாத வழியாம்).

மற்று, ஞானத்தைப் பெறுதலால் ஆவதென்ன என்பது? கூறுவோம்:-

(அவன்) ஞானத்தை அடைந்த பின்னர், மோக்ஷமெனப்படும் உயர்ந்த ஒழிவைத் தாமதமின்றிச் சீக்கிரமாகவே அடைகிறான். மெய்யறிவினால் விரைவாகவே மோக்ஷம் அமைகின்றதென்பது எல்லா சாஸ்திரங்களாலும் யுக்தியினாலும் நிரூபித்து நன்கு நிர்ணயிக்கப்பட்டதான விஷயமென்க. (39)

ஞானம் ஸம்சயத்தை அறச்செய்வது.

இதிலே ஸம்சயப்படக்கூடாது; ஏனெனில், ஸம்சயமென்பது மிகப்பெரிய பாவமாம். — எப்படி? — கூறவோம் :

அஜ்ஞாஸ்-சாஸ்ரத்ததானஸ்ச ஸம்சயாத்மா விநச்யதி /
நாயம் லோகோஸ்தி ந பரோ ந ஸுகம் ஸம்சயாத்மன: // 40

40. அறியாதவனும், நம்பாதவனும், ஸந்தேகத்தன்மையனும் கெட்டுப் போகிறார்கள். ஸந்தேகத்தன்மையனுக்கு இவ்வுலகம் இல்லை, மறு (உலகமும்) இல்லை, ஸுக(மு)ம் இல்லை.

ஆத்மாவை அறியாதவனும், குருவினுடைய திருவாக்கிலும் சாஸ்திரத்திலும் நம்பிக்கையில்லாதவனும், தன்னிடம் ஸந்தேஹப்பட்ட மனத்தினனும் கெட்டுப் போகிறார்கள். அஜ்ஞானியும், நம்பிக்கையில்லாதவனும் கெட்டுப் போகிறார்கள் என்றாலும், ஸந்தேஹ மனத்தினன் எவ்வாறோ அவ்வாறு (இவர்கள் கெட்டுப் போவது) இல்லை. ஸம்சயமனமுடையவனேதான் எல்லாரிலும் மிகப்பெரிய பாவி. — எப்படி? — (அவனுக்கு, எல்லாருக்கும்) பொதுவாயுள்ளதுமான இவ்வுலகம் இல்லை. அவ்வண்ணமே, பரலோகமில்லை. ஸந்தேக மனமுள்ளவனுக்கு அவற்றிலும்

(இம்மை, மறுமை இரண்டிலும்) ஸம்சயமுண்டானதால், ஸுகமில்லை. ஆதலால், ஸம்சயப்படக்கூடாது. (40)

ஏனெனில்,

யோக ஸந்நயஸ்த-கர்மாணம் ஜ்ஞான-ஸம்சின்ன ஸம்சயம் /
ஆத்மவந்தம் ந கர்மாணி நிபத்னந்தி தனஞ்ஜய // 41

41. தனஞ்ஜய! ஞான யோகத்தால் கர்மத்தைத் துறந்து, ஞானத்தால் ஸம்சயமறப்பெற்று, கவனத்தோடிருப்பவனைக் கர்மங்கள் கட்டுப்படுத்த மாட்டா.

பரம்பொருளைக் காண்பவன், (அப்)பரம்பொருளைக் காணுதலென்னும் யோகத்தினால், தர்மம் அதர்மம் எனப்படுகின்ற கர்மங்களைத் துறந்து நிற்கிறான் என்பது எப்படி? — கூறுகிறார்:- (அவன்) , தன்னையும் ஈச்வரனையும் ஒன்றாகக் காணுதலென்னும் ஞானத்தினால் ஸம்சயமறப்பெற்றவன், தனஞ்சய! எவன் இவ்வாறு யோகத்தால் சர்மங்களைத் துறந்தவனோ, அந்த ஸாவதான (ஞானியை முக்குணங்களின் செய்கைகளாகக் காணப்பட்ட கர்மங்கள் கட்டுப்படுத்துவதில்லை, தீமை முதலாகிய பயனை விளைப்பதில்லை யென்க. (41)

1. கர்மயோகத்தை அநுஷ்டித்தலால் அமுக்குத் தேய்ந்து போக, அதனால் ஞானமுண்டாக, அந்த ஞானத்தால் ஸம்சயமறப்பெற்றவனைக் கர்மங்கள் கட்டுவதில்லை; ஞானமென்னும் தீயினால் கர்ம(மனைத்து)ம் எரிக்கப்பட்டமையினாலேயே யென்க. 2. அன்றியும், ஞானகர்மங்களை அநுஷ்டிக்கும் விஷயத்திலே ஸந்தேஹமுடையவன் கெட்டுப் போகிறான் (என்ற இவ்விரண்டும்) எதனால் உள்ளனவோ,

தஸ்மா-தஜ்ஞான-ஸம்பூதம் ஹ்ருத்ஸ்த்தம் ஜ்ஞானா-ஸினாத்மன;
/

ச்சித்த்வைனம் ஸம்சயம் யோக-மாதிஷ்ட்டோத்திஷ்ட்ட பாரத //
42

42. அதனால், நீ, அஜ்ஞானத்தா லுண்டாகி நெஞ்சிலே நிலைத்திருப்பதாய், ஆத்மாவைப் பற்றிய இச் சந்தேகத்தை ஞானமென்னும் அரிவாளால் வெட்டி, யோகத்தைக் கைக்கொள். பாரத! எழுந்திரு.

ஸ்ரீமஹாபாரதத்திலே நூறாயிரக்கிரந்த ஸம்ஹிதையாய், வ்யாஸர் அருளிச் செய்ததாய், பீஷ்மபர்வத்திலே ஸ்ரீமத் பகவத்கீதைகளாக, உபநிஷத்துக்களாக ப்ரஹ்ம வித்யையாக, யோகசாஸ்திரமாக இருக்கின்ற ஸ்ரீகிருஷ்ணார்ஜுன ஸம்வாதத்திலே ஞானயோகம் என்னும் நான்காம் அத்தியாயம் முற்றும்.

ஆதலால், நீ மிகப்பொல்லாததும் அவிவேகத்தால் உண்டானதும் புத்தியிலே நிலைத்திருப்பதும் தான் (நீ) கெடுதற்குக் காரணமானதாய் ஆத்மாவைப் பற்றியதானதுன்னுடைய இச்சம்சயத்தை, துன்பம், மயக்கம் முதலான தீங்குகளைப் போக்கும் மெய்யறிவு என்னும் அரிவாளால் அரிவி, ஸாதனமான கர்மானுஷ்டானத்தைக் கைக்கொள், அதாவது (அதனைச்) செய், பாரத! இனி இப்பொழுது போர் புரிய எழுந்திரு எனப் பகவான் அருளிச் செய்யலானார்.)

ஸம்சயமானது ஆத்மாவைப் பற்றிய தாதலின், “தன்னுடைய” (என்பதை வருவித்துக் கொள்க). ஒருவனுடைய ஸம்சயத்தை வேறொருவன் அறுக்க முடியாதாதலின், தன்னுடைய என்று சிறப்பித்துக் கூற வேண்டும். ஆதலால், (ஸம்சயமானது) ஆத்மாவைப் பற்றியதாயினும், தன்னுடையதாகவே ஆகின்றது. (தான்-ஆத்மா. ஒருவன் சிப்பியைப் பார்த்து, இச்சிப்பியோ வெள்ளியோ என ஐயமுற்றவிடத்து அச்சந்தேகம் சிப்பியைப் பற்றியதாய் அவனிடத்து உள்ளது. இங்கேயோ, இவ்வாறு

இல்லை. ஸம்சயமானது தன்னைப் பற்றியதாய்த் தன்னிடத்தே உள்ளது. இதனை விளக்கும் பொருட்டு “தன்னுடைய” என்பவதை வருவித்துக் கொள்ள வேண்டும் என்க. —ஆ.) (42)

**ஸ்ரீமத் பகவத்கீதா பாஷ்யத்திலே நான்காவது அத்தியாயம்
முற்றும்.**

ஐந்தாம் அத்தியாயம்

ஸந்யாஸ யோகம்

அஜ்ஞானிக்கு நலமானது கர்மயோகமா? ஸந்யாஸமா?

“எவன் கர்மத்தில்” (4-18) என்பது முதல், “ஞானமென்னும் தீயினால்” (4-19), “சாரீரகர்மத்தை” (4-21) , “தானாகக் கிடைத்ததை” (4-22) , “அர்ப்பிப்பது” (4-24) , “அவையெல்லாவற்றையும்” (4-41) என்பன ஈறாகவுள்ள திருவாக்குகளால் ஸகலகர்மங்களையும் துறந்திடுதலைப் பகவான் கூறினார். “இச் சம்சயத்தை (ஞானமென்னும் வாளால்) அரிவி, (கர்ம)யோகத்தைச் செய்யக் கடவாய்” (4-42) என்னும் இத்திருவாக்கினால் ‘கர்மானுஷ்டானமாகிய யோகத்தையும் நீ செய்ய வேண்டும்’ எனக் கூறினர். இனி, கர்மங்களை அநுஷ்டித்தலும் கர்மங்களைத் துறந்திடுதலுமாகிய இரண்டும், நின்றலென்பதும் நடத்தலென்பதும் போல, ஒன்றிற்கொன்று விரோதித்தலால் (அவற்றை) ஒருவன் ஒருங்கே அநுஷ்டிக்க முடியாது.

அன்றியும், (அவற்றை) வெவ்வேறு காலத்தில் அநுஷ்டிக்கலாம் எனவும் விதிக்கப்படவில்லை. ஆகவே, இவ்விரண்டினுள் ஏதாவதொன்றை அநுஷ்டிக்க வேண்டுமென்பது கருத்தினால் அமைய, கர்மங்களை அநுஷ்டித்தலும் கர்மங்களைத்

துறந்திடுதலுமாகிய இவ்விரண்டினுள் எது சிறந்ததோ, அதனைச் செய்ய வேண்டும்; மற்றையது இல்லை' என இவ்வாறாகக் கொண்டு அர்ஜுனன், 'சிறந்ததைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்னும் விருப்பத்தினால் "கிருஷ்ண!" (5-1) என்பது முதலாகக் கூறலானான்;

(ஆக்ஷேபம்) :- அப்படியானால், பகவான் ஞானயோகத்தால் நிஷ்டையை உணர்த்தும் பொருட்டு, முன் எடுத்துக்காட்டிய திருவாக்குக்களால் கர்மங்களைத் துறந்திடுதலை ஆத்மாவை அறிபவனுக்குக் கூறினாரேயன்றி; ஆத்மாவை அறியாதவனுக்கு இல்லை. ஆகவே, கர்மங்களை அநுஷ்டித்தலும் கர்மங்களைத் துறந்திடுதலுமாகிய இரண்டும் வெவ்வேறு புருஷர்களைப் பற்றியுள்ளமையால் (அவற்றுள்) எது சிறந்ததெனத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்னும் கருத்தினால் இவ்வினா (வந்ததென்பது) பொருந்தாது.

(ஸமாதானம்) :- உண்மை; இவ்வாறு உன் கருத்தின்படி வினாப் பொருந்தாது! மற்று, கேட்கின்றவனுடைய சொந்தக் கருத்தின்படி வினா, பொருந்தியே நிற்கின்றது எனக்கூறுவோம். — எப்படி? — கர்மங்களைத் துறந்திட வேண்டுமென்பது, முன் எடுத்துக்காட்டிய திருவாக்குகளினால் பகவான் சொல்லக் கருதியது, அன்றியும், (ஸந்யாஸத்திற்கு) முதன்மை இல்லாவிடில் கர்த்தாவினால் அது செய்யப்பட வேண்டுமென்பது ஏற்காது. ஆதலால் கர்த்தாவானவன் அஜ்ஞானியாயினும் (விஷயங்களில் மிக்க வைராக்கியமுள்ளவனாயின், அவனும் கர்மஸந்யாஸ) பக்ஷத்தில் (அதிகாரியாவான் என்பது கருத்து. ஆகவே, இங்கு அவ்வாறு) அமைந்தவனே குறிக்கப்படுகிறான். ஆனால், கர்ம ஸந்யாஸத்திலே ஞானிதான் அதிகாரியென்பது கருத்தன்று; ஆதலின், (அஜ்ஞானிக்கும் ஒரு நிலைமையிலே கர்மஸந்யாஸம் உண்டு என அறிக, இனி) இவ்வாறாக அஜ்ஞானியான புருஷனும் கர்மங்களை அநுஷ்டித்தலிலும் கர்மங்களைத் துறந்திடுதலிலும் அதிகாரியாக இருக்கிறான்

என்று அர்ஜுனன் (மனத்திற்) கொள்ள அப்பொழுது முற்கூறியபடி அவை இரண்டிற்கும் ஒன்றிற் கொன்றுள்ள மாறுபாட்டினால் ஏதாவதொன்றைச் செய்ய வேண்டுமென்று அமைய, (அவற்றுள்) மேலானதையே செய்ய வேண்டுமேயன்றி மற்றையதை இல்லை என (அவற்றுள்) மேலானதைத் தெரிந்து கொள்ளும் கருத்தோடு (கேட்ட இவன்) வினாவானது பொருந்தாததாய் இல்லை யென்க.

இவ்வினாவானது ஞானியைப் பற்றியதன்று

(பகவானுடைய) மறுமொழிவாக்கியத்தின் பொருளை ஆராய்தலாலும், கேட்கிறவனுடைய கருத்து இப்படித்தான் என்று தெரியவருகின்றது. — எப்படி? — “துறவும் கர்மயோகமும் உறுதியான நன்மையைச் செய்பவை; ஆனால், அவற்றுள் கர்மயோகம் சிறப்புற்றது” (5-2) என்பது மறுமொழி.. ஞானியைக் கர்த்தாவாகவுடைய துறவும், கர்மயோகமும் உறுதியான நன்மையைச் செய்பவையென்னும் பயனைக் கூறி, அவற்றுள்ளே கர்மங்களைத் துறந்திடுதலைக் காட்டிலும், கர்மயோகம் எதோ ஒரு விசேஷத்தால் மேலானது என இதனால் கூறப்படுகின்றதா? அல்லது, அஜ்ஞானியைக் கர்த்தாவாகவுடைய துறவும் கர்மயோகமுமாகிய இவற்றிற்கு அவையிரண்டும் (உறுதியான நன்மையைச் செய்வதும், கர்மயோகம் மேலானதென்பதும்) கூறப்படுகின்றனவா? என இதனை (மறுமொழியை) ஆராயவேண்டும்.

ஆகவே, இன்னும் (ஒரு வினா வருமாறு):- ஞானி செய்யும் கர்மஸந்யாஸமும் கர்மயோகமும் உறுதியான நன்மையைச் செய்பவை என்பதும், ஆனால் அவற்றுள் கர்மஸந்யாஸத்தினும் கர்மயோகம் மேலானது என்பதும் கூறப்பட்டால் வரும் குற்றமென்ன?) அல்லது, அஜ்ஞானி செய்யும் கர்மஸந்யாஸம் கர்மயோகம் என்றவற்றிற்கு அவையிரண்டும் கூறப்பட்டால், (வரும் பயனென்ன?) என்பது.

இதனுள், (முதல் பக்ஷத்திலே வரும் குற்றத்தைக்) கூறுவோம் :

ஞானியைக் கர்த்தாகவுடைய துறவும் கர்மயோகமும் நிகழ்க்கூடாமையின் அவை உறுதியான நன்மையைச் செய்பவை எனக் கூறுதலும், அவனுடைய கர்ம ஸந்யாஸத்தினும் கர்ம யோகம் மேலானது எனக் கூறுதலுமாகிய இவ்விரண்டும் பொருந்தா என்க. ஆத்மாவை அறியாதவனுக்குக் கர்மங்களைத் துறந்திடுதலும், அதற்கு மாறனதும் (அதாவது,) கர்மங்களை அநுஷ்டித்தலாகிய கர்மயோகமும் நிகழ்க்கூடுமாயின், அவை இரண்டும் உறுதியான நன்மையைச் செய்பவை என்றலும், கர்மயோகம் கர்மங்களைத் துறந்திடுதலினும் மேலானது என்றலும் ஆகிய இவ்விரண்டும் அப்பொழுது பொருந்தும். ஆனால், ஆத்மாவை அறிந்தவனுக்குத் துறவும் கர்மயோகமும் நிகழாமையின், அவை இரண்டும் உறுதியான நன்மையைச் செய்பவை என்று கூறலும், கர்மயோகம் துறவினும் மேலானதென்பதும் பொருந்தா என்க.

துறவும் கர்மயோகமும் ஞானிக்குப் பொருந்தா.

(ஆக்ஷேபம்) :- இதில் (பிரதிவாதி கூறுகிறான்:- ஆத்மாவை அறிந்தவனுக்குத் துறவு, கர்மயோகம் இரண்டுமே நிகழ்வதில்லையா, அல்லது ஏதாவதொன்று நிகழ்வதில்லையா? ஏதாவதொன்று நிகழ்வதில்லையானால், அங்ஙனம் (அது) கர்மஸந்யாஸமா, அல்லது, கர்மயோகமா? என்பது. (அவை இரண்டுமாயினும், ஏதாவதொன்றாயினும் அவனுக்கு) நிகழாதிருத்தலிலே காரணமும் சொல்லவேண்டும் என்பது.

(ஸமாதானம்) :- இதில் (வாதி) கூறுகிறான்:- ஆத்மாவை அறிந்தவனுக்குப் பொய்யறிவு நீங்கியுள்ளமையால், மயக்க அறிவு காரணமாக வரும் கர்மயோகம் நிகழாமையாகும். எவன் தன்னை, பிறத்தல் முதலிய எத்தகைய விகாரங்களும்

கர்மங்களும் இல்லாத ஆத்மாவாக அறிகிறானோ, அந்த ஆத்மஞானிக்கு (அதாவது,) மெய்யறிவினால் பொய்யறிவு நீங்கியவனுக்கு, கர்மமில்லா ஆத்ம வடிவமாகவே நின்றலாகிய ஸகல கர்மத் துறவைக் கூறிப், பின்னே அதற்கு மாறானதாய், பொய்யறிவு மூலமாக வரும் (யான் தொழிலைச்) செய்பவன் என்னும் முனைப்பை முன்னிட்டு, தொழிலோடு கூடிய ஆத்ம வடிவமாகவே நின்றலாகிய (ஆத்மா தொழிலைப் பெற்றது என்னும் எண்ணத்தைத் தழுவி நிற்பதாகிய) கர்மயோகமானது, மெய்யறிவு பொய்யறிவுகட்கும் (அவ்வாறே) அவற்றின் செய்கைகட்கும் உள்ள மாறுபாட்டினால் (ஞானிக்கு) இல்லை என இங்குக் கீதா சாஸ்திரத்தில் ஆங்காங்கு ஆத்மா இன்னதென்று நிரூபிக்குமிடங்களிலே உணர்த்தப் படுகின்றது. ஆதலால், பொய்யறிவு நீங்கி ஆத்மாவை அறிந்தவனுக்கு மயக்க அறிவு மூலமாக வரும் கர்மயோகம் நிகழாதெனக் கூறியது நேராகுமென்க.

(வினா) :- மற்று, ஆத்மா இன்னது என நிரூபிக்கின்ற எந்தெந்த இடங்களிலே, ஆத்மாவை அறிந்தவனுக்குக் கர்மமின்மையானது உணர்த்தப்படுகின்றது என்பது?

(விடை) :- (அவற்றை) இங்குக் கூறுவோம் :- ஆத்மாவை அறிந்தவனுக்குக் கர்மமின்மையானது “அது அழிவில்லாதது” (2-17) எனப் பிரஸ்தாபிக்கப்பட்டு “எவன் இதனை” (2-19), “அழிவில்லாதாக” (2-21) என்பன முதலியவற்றின் ஆங்காங்கு கூறப்படுகின்றது.

(ஆக்ஷேபம்) :- அப்படியானால், ஆத்மா இன்னது என்று நிரூபிக்கும் இடங்களிலே ஆங்காங்குக் கர்மயோகமும் தான் உணர்த்தப்படவேபடுகின்றது. அது, “பாரத! ஆதலால், போர் புரியக்கடவாய்” (2-18) “ஸ்வதர்மத்தையைம் நோக்கியும்” (2-31), உனக்குக் கர்மத்தில்தான் அதிகாரம்” (2-47) என்பன

முதலியவற்றிலே வருமாறு (காண்க). ஆதலால், ஆத்மாவை அறிந்தவனுக்கும் கர்மயோகம் நிகழாமை எப்படி என்பது ?

ஸமாதானம்:- இங்கே கூறுவோம்:- (1) மெய்யறிவிற்கும் பொய்யறிவிற்கும் (அவ்வாறே) அவற்றின் செய்கைகட்கும் உள்ள மாறுபாட்டினாலும்: (2) “ஞானயோகத்தால் ஸாங்க்யர்களுக்கு” (3-3) என்ற இதனால், கர்மமில்லா ஆத்மவடிவமாகவே நின்றலாகிய ஞானயோக நிஷ்டையை, ஆத்மாவின் உண்மையை உணர்ந்த ஸாங்க்யர்களுக்கு, ஆத்மாவை அறியாதவன் செய்யும் கர்மயோக நிஷ்டையினின்றும் வேறுபடுத்தலாலும்: (3) ஆத்மாவை அறிந்தவனுக்குப் புருஷார்த்தம் கைகூடப் பெற்றமையால் (அடைய வேண்டிய) வேறொரு பயன் இல்லாமையாலும்: (4) “அவனுக்குக் கார்யமில்லை” (3-17) என (அவன்) செய்ய வேண்டியதென்றும் இல்லாமையைக் கூறுதலாலும்: (5) “கர்மங்களைச் செய்யாமையினால்” (3-4), உயர்தோளாய்!! துறவு என்பது (5-6) என்பன முதலியவற்றால், கர்மயோகத்தை ஆத்ம அறிவுக்குத் துணையாக விதித்தலாலும்: (6) மெய்யறிவு உண்டானவனுக்குக் கர்மயோகம் இல்லாமையை “யோகத்தை அடைந்தவனுக்கு” (6-3) என்ற இதனால் கூறுதலாலும்: (7) “சாரீர கர்மத்தை மாத்திரம் செய்கிறவன் பாவத்தை அடைய மாட்டான்” (4-21) என, சரீரம் நிலை பெறதற்குக் காரணமான கர்மத்தைத் தவிர மற்றைய கர்மத்தை மறுத்தலாலும் (ஞானிக்குக் கர்மயோகமில்லை என்க), பார்த்தல், கேட்டல் முதலிய தொழில்கள் சரீரம் நிலைத்திருப்பதற்கு மாத்திரம் அமைவனவாயினும், ஆத்மாவின் உள்ளபடியான தன்மையை உணர்ந்தவன் அவற்றின் மேல் “நான் (ஒன்றும்) செய்கிறேனில்லை” என்னும் எண்ணத்தை ஒரு நிலைப்பட்ட மனத்தோடு எப்பொழுதும் கொள்ள வேண்டும் என “(நிஷ்டை) கூடி உண்மை உணர்ந்தவன் ‘நான் ஒன்றும் செய்வதே இல்லை ‘எனக் கொள்ளவேண்டும்” (5-8) என்பதனால் உபதேசித்தலின், மெய்யறிவிற்கு மாறானதாய் பொய்யறிவினால் உண்டாகும்

கர்மயோகமானது ஆத்ம உண்மையை உணர்தவனுக்குக் கனவிலும் நினைக்க முடியாது. ஆதலால், ஆத்மாவை அறியாதவன் செய்யும் துறவு கர்மயோகமும் தான் உறுதியான நன்மையைச் செய்பவை எனக்கூறுதல் (ஏற்கும்): அன்றியும் முன் கூறிய ஆத்மஞானி செய்யும் ஸகல கர்மத் துறவிற்கு வேறாக, கர்த்தா என்னும் புத்தி இருக்கும் பொழுதேயே சில கர்மங்களைப் பற்றியதும் (ஸந்யாஸ நிலைக்கு விதிக்கப்பட்ட ச்ரவணம் மனனம் முதலிய தொழில்களை நான் செய்பவன் என்னும் புத்தி நிற்கும்பொழுதே முந்தின ஆச்ரமச் செய்கைகளை மாத்திரம் துறந்திடுவதும்), யமம், நியமம் முதலியவற்றோடு அமைந்துள்ளமையால் அநுஷ்டித்தற்கு அரியதுமான அவனுடைய (அஜ்ஞானியினுடைய) கர்மஸந்யாஸத்தைக் காட்டிலும் கர்மயோகமானது எளிதில் செய்யக்கூடியது ஆதலால் மேலானது என்று கூறுதலும் (ஏற்கும்), என இவ்வாறாக மறுமொழி வாக்கியத்தின் பொருளை ஆலோசித்தலாலும், கேட்கிறவனுக்கு முற்கூறியது (தான்) கருத்தென நிர்ணயிக்கப்படுகின்றது. ஆகவே, (அர்ஜுனன் வினா நேர் என்பது) நிலைத்தது.

ஞானகர்மங்கள் இரண்டும் ஒருங்கே உடன் நிகழாமையாது “கர்மமானது ” (3-1) என்றவிடத்து “இரண்டனுள் எது மேலானதோ, அதனை எனக்கு உரைத்தருள வேண்டும் ” என அர்ஜுனனால் கேட்கப்பட்ட பகவான், ஸாங்க்யர்களான துறவிகட்கு ஞானயோகத்தால் நிஷ்டையும் கூறப்பட்டன என்ற முடிவு செய்தனர். மேலும் “வெறுந்துறவினால் மாத்திரம் (பொருள்) கைகூடுதலை அடைவதில்லை” (3-4) என்னும் திருவாக்கினால், ஞானத்தோடு கூடிய அது, பொருள் கைகூடுதற்கு ஸாதனமாகக் கொள்ளப்பட்டது? மற்றும் கர்மயோகத்தை விதித்தலால் (4-42) , அதுவும், பொருள் கைகூடுதற்கு ஸாதனமெனக் கொள்ளப்பட்டது) , ஞானமில்லாத துறவு மேலானதா? அன்றி, கர்மயோகம் மேலானதா? என

இவ்விரண்டனுள் மேலானதை அறிய விரும்புகிறான்
அர்ஜுனன்.

அர்ஜுன உவாச —

ஸந்ந்யாஸம் கர்மணாம் க்ருஷ்ண புனர்-யோகஞ்ச சம்ஸஸி /
யச்ச்ரேய ஏதயோ-ரேகம்தன்மே ப்ருஹி ஸுநிஸ்சிதம் // 1

அர்ஜுனன் சொல்லலுற்றான்

1. கிருஷ்ண! கர்மங்களைத் துறந்திடுதலையும், மற்று, (கர்ம)
யோகத்தையும் புகழ்ந்து பேசுகிறீர்கள். இவ்விரண்டனுள் எது
மேலானதோ, அதொன்றையே தீர்ந்தமுடிவாக எனக்கு
உரைத்தருள வேண்டும்.

சாஸ்திரத்திற்கூறிய பலவகையான அநுஷ்டானங்களைத்
துறந்திடுதலைப் புகழ்கிறீர்கள், அதாவது, கூறுகிறீர்கள். மீண்டும்
அவற்றையே அநுஷ்டித்தலையும் அவசியம் செய்ய
வேண்டுமெனக் கூறுகிறீர்கள். ஆகவே, எது மேலானதோ
என்பது என் ஸம்ஸயம்; கர்மத்தை அநுஷ்டித்தல் மேலானதா?
அல்லது, அதனை விட்டிடுதல் மேலானதா? என்பது. ஆனால்,
மேலானதாயிருப்பதை அநுஷ்டிக்கவேண்டும். ஆதலால்,
கர்மஸந்யாஸமும் கர்மயோகமுமாகிய இவ்விரண்டனுள் எது
மேலானதோ, அதனை அநுஷ்டிப்பதனால் நான் நன்மையைப்
பெறலாமென்று நீங்கள் நினைக்கின்றீர்களோ, அந்த
ஏதாவதொன்றையே (அதாவது) உங்களுடைய கருத்தை
(இன்னது தான் என்று) தீர்ந்த முடிவாக எனக்குச்
சொல்லவேண்டும்; (அவை இரண்டனையும்) ஒரே புருஷன்
ஒரே காலத்து அநுஷ்டிக்கக் கூடாமையினா லென்க. (1)

துறவைக்காட்டிலும் கர்மயோகம் அஜ்ஞானிக்கு ஏற்றது

(அஜ்ஞானிக்கு எது தகுந்ததென்பதை) நிச்சயித்தற் பொருட்டுத் தமது கருத்தைக் கூறுகின்ற ஸ்ரீபகவான் அருளிச் செய்யலானர் :

ஸ்ரீபகவானுவாச —

ஸந்ந்யாஸ: கர்மயோகஸ்ச நிஸ்ரேயஸ-கரா-வுபௌ /
தயோஸ்து கர்மஸந்யாஸாத் கர்மயோகோ விகிஷ்யதே // 2

ஸ்ரீபகவான் சொல்லலுற்றார்

2. துறவும் கர்மயோகமுமாகிய இரண்டும் உறுதியான நன்மையைச் செய்வவை. ஆனால் அவற்றுள் கர்மயோகமானது கர்மஸந்யாஸத்திலும் மேலாகின்றது.

கர்மங்களைத் துறந்திடுதலும் அவற்றை அநுஷ்டித்தலுமாகிய இரண்டுமே, ஞானமுண்டாதற்குக் காரணமாதலால், முக்தியைத் தருகின்றன. இரண்டும் முக்தியைத் தருபவை என்றாலும், முக்திக்குக் காரணமான அவற்றுள்ளும் கர்மயோகமானது வெறும் கர்மஸந்யாஸத்தினும் மேலாகின்றது எனக் கர்மயோகத்தைப் புகழ்கின்றார். (வெறும் கர்மஸந்யாஸம் — ஞானமில்லாத கர்ம ஸந்யாஸம்)

(கர்மயோகம் உறுதியான நன்மையைச் செய்வதானது) எதனால் என்பது? — கூறுகிறார் :

ஜ்ஞேய: ஸ நித்ய-ஸன்யாஸி யோ ந த்வேஷ்டி ந காங்க்ஷதி /
நிர்த்வந்த்வோ ஹி மஹாபாஹோ ஸுகம் பந்தாத் ப்ரமுச்யதே //

3. எவன் பகைப்பதில்லையோ, விரும்புவதில்லையோ, அவனை என்றும் ஸந்யாஸியாக அறிய வேண்டும்; ஏனெனில், உயர்தோள, த்வந்த்வங்களைக் கடந்தவன் (கர்மமாகிய) கட்டினின்றும் எளிதே விடுபடுகிறான்.

எவன் எதனையும் பகைப்பதில்லையோ, (அதாவது,) துன்பத்தையும், அதனைக் கொடுக்கும் பொருள்களையும் பகைப்பதில்லையோ (அவ்வாறே) இன்பத்தையும் அதனைக் கொடுக்கும் பொருள்களையும் விரும்புவதில்லையோ, அந்தக் கர்மயோகியானவன் எப்பொழுதும் ஸந்யாஸி என்று அறிந்து கொள்க.. கர்மத்திலிருப்பவனாயினும், எவன் இப்படிப்பட்டவனாக இருக்கின்றானோ அவன் எப்பொழுதும் துறவி என்று உணர்க என்பது பொருள். ஏனெனில், உயர்தோள! (விருப்பு, வெறுப்பு முதலிய) த்வந்த்வங்களற்றவன் (கர்மமாகிய) கட்டினின்றும் ஆயாஸமில்லாது எளிதே விடுபடுகிறான்.

கர்மஸந்யாஸமும், கர்மயோகமும் ஒரே பயனைத் தருகின்றன

வெவ்வேறு புருஷர்களால் அநுஷ்டிக்கத்தக்கவையாய் (ஒன்றிற்கொன்று) மாறுபட்ட கர்மஸந்யாஸமும் கர்மயோகமுமாகிய இரண்டும் (தம் தம்) பயனிலும் மாறுபடுதல் ஏற்குமேயன்றி, இரண்டும் உறுதியான நன்மையைச் செய்பவைதான் என்பது இல்லை என்னும் (ஆக்ஷேபம்) வர, அப்பொழுது இதனைக் கூறுவோம் :

ஸாங்க்யயோகௌ ப்ருதக் பாலா: ப்ரவதந்தி ந பண்டதா: /
ஏக-மப்-யாஸ்த்தித: ஸம்ய-குபயோர் விந்ததே பலம் // 4

4. சிறுவர்கள் ஸாங்க்யத்தையும் யோகத்தையும் வேறாகக் கூறுகிறார்கள்; ஞானிகள் (அவ்வாறு கூறுவது) இல்லை. ஒன்றையாவது நன்றாக மேற்கொண்டவன் இரண்டினுடைய பயனைப் பெறுகிறான். (ஸாங்க்யம்-கர்மஸந்யாஸம், யோகம்-கர்மயோகம்.)

சிறுவர்கள் (நூற்பொருளை ஆராயாதவர்கள்) ஸாங்க்யமும் யோகமும் (ஒன்றிற்கொன்று) மாறுபட்ட வெவ்வேறான

பயன்களையுடையவை யெனக் கூறுகிறார்கள்; பண்டிதர்கள் (அங்ஙனம் கூறுவது) இல்லை. விவேகிகளான ஞானிகளோ, மாறுபாடில்லாத ஒரே பயனைக் கொள்கிறார்கள். — எப்படி? ஸாங்க்ய யோகங்களில் ஒன்றையாவது நன்கு மேற்கொண்டவன், அதாவது செவ்வையாக அநுஷ்டித்தவன், இரண்டினுடைய பயனை அடைகிறான். முக்தியாகிய அதே பயனன்றோ இரண்டிற்கும் உள்ளது. ஆதலால், பயனில் வேறுபாடு இல்லை என்க.

(ஆக்ஷேபம்) :- அப்படியானால், (பகவான்) ஸந்யாஸம் கர்மயோகம் என்னும் சொற்களால் பிரகிருதத்தைப் பேசிப், பின்பு ஸாங்க்யத்திற்கும் யோகத்திற்கும் பயன் ஒன்று என இங்குப் பிரகிருதமல்லாததை எப்படிக் கூறுகிறார் என்பது?

(ஸமாதானம்):- இது குற்றமன்று, அர்ஜுனன் வெறுங்கர்ம ஸந்யாஸத்தையும் வெறுங்கர்மயோகத்தையும் (மனத்திற்) கொண்டு கேள்வி கேட்டான் என்றாலும், (அவையிரண்டும்) ஸாங்க்யம் யோகம் என்னும் வேறு சொற்களால் கூறத்தக்கனவாதலால் பகவான் அவற்றை விடாமலே, தாம் கருதியுள்ள விசேஷத்தையும் சேர்த்து மறுமொழியைத் தந்தருளினார். ஞானம் அதன் ஸாதனமான ஸமபுத்தி முதலானவற்றோடு கூடிய அந்தக் கர்மஸந்யாஸமும் அந்தக்கர்மயோகமுந்தான் ஸாங்க்யம் யோகம் என்னும் சொற்களால் கூறற்கு உரியன என்பது பகவான் கருத்து. ஆகவே, (ஸாங்க்யத்திற்கும் யோகத்திற்கும் பயன் ஒன்று என்பது) பிரகிருதமல்லாத விஷயமென்றென்க.. (ஒரு விசேஷமாயினும் உடன்சேரப் பெறாத வெறுங்கர்மஸந்யாஸத்தையும் வெறுங்கர்மயோகத்தையும் பற்றி அர்ஜுனன் பகவானைக் கேட்க, அவர் அதற்கு மறுமொழி கூறும் வாக்கியத்திலே “ஞானமாகிய விசேஷத்தோடு கூடிய கர்ம ஸந்யாஸமும், ஸமத்துவ புத்தியாகிய விசேஷத்தோடு (2-48) கூடிய கர்மயோகமுந்தான் சிறந்தவை’ என்னும் தமது கருத்தை அவனுக்குத் தெரிவித்தற்பொருட்டு “ஸாங்க்யம்”

“யோகம்” என்னும் சொற்களை வழங்கலாயினர் என ஆராய்ந்துணர்க.)

(ஒருவன்) ஒன்றை மாத்திரம் நேராக அநுஷ்டித்தலால் இரண்டினுடைய பயனையும் பெறுகிறான் என்பது எப்படி? — கூறுவோம் :

யத்ஸாங்க்யை: ப்ராப்யதே ஸ்த்தானம் தத்-யோகைரபி கம்யதே / ஏகம் ஸாங்க்யம் ச யோகம் ச ய: பச்யதி ஸ பச்யதி // 5

5. ஸாங்க்யர்களால் எந்த நிலையானது அடையப்படுகின்றதோ, அது யோகிகளாலும் அடையப்படுகின்றது. எவன் ஸாங்க்யத்தையும் யோகத்தையும் ஒன்றாகக் காண்கிறானோ, அவன் (நேராகக்) காண்கிறான்.

ஞானத்திலே நிலைத்து நிற்கும் ஸந்யாஸிகளாலே, எந்த நிலையானது அடையப்படுகின்றதோ, அது யோகிகளாலும் (அடையப்படுகின்றது). எவர்கள் ஞானமடைதற்கு ஸாதனமாகக் கர்மங்களை ஈச்வரனிடத்து அர்ப்பித்து, தமக்குப் பயனை எதிர்நோக்காது அநுஷ்டிக்கிறார்களோ, அவர்கள் யோகிகள். அந்த யோகிகளும் உண்மையான ஞானத்தையும், உண்மையான ஸந்யாஸத்தையும் பெற்று அவ்வழியாக (அதே நிலையைப்) பெறுகிறார்கள் என்பது கருத்து. ஆதலால், பயன் ஒன்றாயிருத்தலின் எவன் ஸாங்க்யத்தையும் யோகத்தையும் ஒன்றாகப் பார்க்கிறானோ, அவன் பார்க்கிறான், நேராகப் பார்க்கிறான் (சரியாக அறிகிறான் என்பது பொருள்.) (5)

(வினா):- அப்பொழுது இவ்வாறாக, ஸந்யாஸந்தான் யோகத்தைக்காட்டிலும் மேலாகின்றது. ‘அவ்விரண்டினுள், கர்மஸந்யாஸத்தினும் கர்மயோகம் மேலாகின்றது’ (5-2) என்று கூறியுள்ள இது, அங்ஙனம் எவ்வாறு (பொருந்தும்)?

(விடை):- அதிலே காரணத்தைக் கேள்; நீ வெறுங்கர்ம ஸந்யாஸத்தையும் வெறுங்கர்மயோகத்தையும் கருத்திற்கொண்டு, 'அவ்விரண்டனுள் எந்த எதாவதொன்று மேலானது? (எனக்) கேட்டாய். நான் அதற்கேற்ப மறுமொழியை, ஞானத்தைக் குறியாது (அதில்லாத வெறுங்) கர்மஸந்யாஸத்தினும் கர்மயோகம் மேலாகின்றது எனக் கூறினேன். ஞானத்தைச் சார்ந்து நிற்கும் ஸந்யாஸமோ ஸாங்க்யமென்பது என் கருத்து. உண்மையான யோகமும் அதுதான். ஆனால், (யோகமென்னும் சொல்லும், ஸந்யாஸமென்னும் சொல்லும் கர்மயோகமென்னும் பொருளில் வழங்கிவருகின்றனவே எனில்) வேதத்திற்கூறிய கர்மயோகம் எதுவோ, அது அதன் பொருட்டாதலால் (உண்மையான ஸந்யாஸத்திற்குப் பயன்படுதலால்) யோகமெனவும், ஸந்யாஸமெனவும் உபசார வழக்கினால் கூறப்படுகின்றது.

உண்மையான ஸந்யாஸத்திற்குக் கர்மயோகம் வழி அதன் பொருட்டாத லென்பது எப்படி? கூறுவோம் :

ஸந்யாஸஸ்து மஹா பாஹோ துக்கமாப்துமயோகத: /
யோகயுக்தோ முனிர் ப்ரஹ்ம ந சிரேணாதிகச்சதி // 6

6. உயர்தோள! மற்று, ஸந்யாஸத்தை யோகத்தாலல்லாமல் (வேறு வகையால்) பெறுவது அரிது. (கர்ம)யோகத்தைக்கூடி (பகவானை இடைவிடாது) நினைக்கும் தன்மையன் தாமதமின்றி ப்ரஹ்மத்தை அடைகிறான்.

உயர்தோள! உண்மையான ஸந்யாஸத்தையோ கர்மயோகத்தினால் அல்லாமல் (வேறொன்றினால்) அடைய முடியாது. ஈச்வரனிடத்து அர்ப்பிக்கப்படுவதும், பயனை எதிர்நோக்காததும், வேதத்திற்கூறியதுமான கர்மயோகத்தைக் கூடி, ஈச்வரனுடைய வடிவத்தை இடைவிடாது நினைத்துக் கொண்டிருப்பவன் பரமார்த்த ஞானநிஷ்டையென்னும்

உண்மையான ஸந்யாஸத்தைச் சீக்கிரமாகவே அடைகிறான். ஆதலால் யான் கூறினேன் கர்மயோகம் மேலாகின்றதென்று.

பிரகிருதத்திற் கூறிய ஸந்யாஸமானது பரம்பொருளுடைய ஞானமாயிருத்தலாய் 'ப்ரஹ்மம்' எனப்படுகின்றது; "ந்யாஸமென்பது ப்ரஹ்மா, ப்ரஹ்மாவே மேலானவன்" (தை-4-78) என்னும் ச்ருதியினா லென்க. (6)

ஞானியின் தொழில் அவனைச் சார்வதில்லை.

ஆனால், எப்பொழுது இவன் மெய்யுணர்வைப் பெறுதற்கு ஸாதநமாக.

யோகயுக்தோ விசுத்தாத்மா விஜிதாத்மா ஜிதேந்த்ரிய: /
ஸர்வபூதாத்ம-பூதாத்மா குர்வன்னபி ந லிப்யதே // 7

7. (கர்ம)யோகத்தைக் கூடி, மனந்தெளிந்து, தேகத்தையும் இந்திரியங்களையும் வென்று, (தனது) ஆத்மாவை ஸகலபூதங்களுடைய ஆத்மாவாகக் கொண்டு (உள்ளதை உள்ளபடி உணர்கின்றானோ, அப்பொழுது அவன் ஒன்றைச்) செய்பவனாயினும், பற்றப்படுகிறானில்லை.

(தனது) ஆத்மாவை ஸகல பூதங்களுடைய ஆத்மாவாகக் கொண்டவன். (தன்னுடைய) உள்ளேயுள்ள ஆத்மாவை, ஸகல பூதங்களுடைய ஆத்மாவாயிருக்கப் பெற்றவன். உள்ளதை உள்ளபடி காண்பவன் என்பது (தேர்ந்த) பொருள். அவன் அதிலே (உள்ளதை உள்ளபடி காண்பதிலே)யே இருப்பவனாய், உலகத்தை நல்வழிப்படுத்தும் பொருட்டுக் கர்மத்தைச் செய்பவனாயினும், கர்மங்களால் பற்றப்படுகிறானில்லை; கட்டப்படுகிறானில்லை என்பது பொருள். (7)

ஞானியின் செய்கைகள் உண்மையல்ல.

இவன் உண்மையாகவே செய்வதில்லையாதலால்,

நைவ கிஞ்சித் கரோமீதி யுக்தோ மன்யதே தத்வவித் /
பச்யன் ச்ருண்வன் ஸ்ப்ருசன் ஜிக்ரந்நசநன்கச்சன் ஸ்வபன்
ச்வஸன் // 8

ப்ரலபன் லிஸ்ருஜன் க்ருண்ஹன் உன்மிஷன் நிமிஷன்னபி /
இந்த்ரியாணீந்த்ரியார்த்தேஷு வர்த்தந்த இதி தாரயன் // 9

8. ஒருநிலைப்பட்டு உண்மையுணர்ந்தவன் 'நான் ஒன்றுஞ் செய்வதே இல்லை' எனக் கொள்ள வேண்டும்.

உண்மையுணர்ந்தவன் 'நான் ஒன்றுஞ் செய்வதே இல்லை' என ஒரு நிலைப்பட்ட மனத்தினனாய்க் கொள்ளவேண்டும். உண்மையுணர்ந்தவன் — ஆத்மாவினுடைய உள்ளபடியான தன்மையை அறிந்தவன்; பரம்பொருளைக் காண்பவன் என்று பொருள்.

(அவன்) உண்மையை நன்றாகத் தெளிந்தவனாய், எப்பொழுது எவ்வாறு (அப்படி)க் கொள்ளவேண்டும் என்பது? — கூறுவோம் :

8, 9. (அவன்) பார்ப்பவனாயினும், கேட்பவனாயினும், தொடுபவனாயினும், முகர்பவனாயினும், உண்பவனாயினும், நடப்பவனாயினும், உறங்குபவனாயினும், மூச்சு விடுபவனாயினும், பேசுபவனாயினும், (மலஜலங்களை) விடுபவனாயினும், கண்களை விழிப்பவனாயினும், மூடுபவனாயினும், 'இந்திரியங்கள் இந்திரிய விஷயங்களுள் திரிகின்றன' எனத் தெளிந்து (நான் ஒன்றுஞ் செய்வதே இல்லை எனக் கொள்ள வேண்டும்.)

கொள்ளவேண்டும் என முந்தின (வாக்கியத்)தோடு கூட்டுக. இவ்வாறாக உண்மையுணர்ந்து தேஹேந்திரியங்களுடைய ஸகலச் செய்கைகளிலும் (அதாவது, ஸகல) கர்மங்களிலும்

அதர்மத்தையே காண்பவனாய் உள்ளதை உள்ளபடி பார்க்கின்ற அவனுக்கு சகல கர்மங்களையும் துறத்தலிலேதான் அதிகாரம்; (அவன்) கர்மமில்லாமையைக் காண்கிறபடியால் என்க. கானலிலே ஜலம் (உள்ளதெனக்) கொண்டு நீர் குடித்தற்காகச் சென்றவன் (அங்கு) நீர் இல்லையென்றறிந்த பின்பும் நீர்குடித்தலென்னும் பயனுக்காக (மீண்டும்) அங்கேயே செல்ல மாட்டானன்றோ. (8, 9)

கர்மயோகியானவன் அவனுடைய கர்மங்களின் பயன்களால் பற்றப்படுவதில்லை.

ஆனால், எவன் உண்மையை அறியாதவனோ; அன்றியும், கர்மயோகத்தை மேற்கொண்டவனோ;

ப்ரஹ்மண்யாதாய கர்மாணி ஸங்கம்த்யக்த்வா கரோதி ய: /
லிப்யதே ந ஸ பாபேன பத்மபத்ரமிவாம்பஸா // 10

10. எவன் ப்ரஹ்மத்தினிடத்துக் கர்மங்களை வைத்து பற்றை விட்டுச் செய்கிறானோ; அவன் நீரினால் தாமரையிலை போல பாவத்தால் ஓட்டப்படுவதில்லை.

வேலைக்காரன் யஜமானுக்காக(ச் செய்வது) போல, “நான் அவனுக்காக (ஈச்வரனுக்காக)க் கர்மத்தைச் செய்கிறேன்” என்று ஸகல கர்மங்களையும் ஈச்வரனிடத்து வைத்து, முக்தியாகிய பயனிலும் பற்றைவிட்டு எவன் செய்கிறானோ, அவனிடத்தில் தாமரையிலையிலே ஜலம்போல, பாவம் ஓட்டுவதில்லை. கேவலம் மனம் பரிசுத்தப்படுதல் மாத்திரமே அவனுடைய கர்மத்திற்கு பயனாகும். (10)

ஏனெனில்,

காயேன மன ஸா புத்யா கேவலை-ரிந்திரியை-ரபி /
யோகின: கர்ம கும்வந்தி ஸங்கம் த்யக்த்வாத்ம-சுத்தயே // 11

11. (கர்ம)யோகிகள் பற்றைவிட்டு, சித்த சுத்திக்காக, சரீரத்தாலும் மனத்தாலும் புத்தியினாலும் வெறும் இந்திரியங்களாலும் கர்மத்தைச் செய்கிறார்கள்.

வெறும் — எனதென்பது இல்லாத, “ஈச்வரனுக்காகவே செய்கிறேன், என்னுடைய பயனுக்காக அன்று” என எனதென்னும் எண்ணமில்லாத. ஒவ்வொரு செய்கையிலும் எனதென்பது இல்லாதிருத்தற்பொருட்டு, வெறும் என்னும் சொல்லை சரீரம் முதலியவற்றோடும் தனித்தனி கூட்டுக. கர்மயோகிகள் பயனைப் பற்றிய பற்றைவிட்டு, சித்தசுத்திக்காக, (வெறும்) தேகத்தாலும் (வெறும்) மனத்தாலும் (வெறும்) புத்தியினாலும் வெறும் இந்திரியங்களாலும் கர்மத்தைச் செய்கிறார்கள். ஆதலால், அதிலேயே உனக்கு அதிகாரமாதலின் நீ கர்மத்தையே செய்யக் கடவாய்.

மற்றும், ஏனெனில்,

யுக்த: கர்மபலம் த்யக்த்வா சாந்திமாப்னோதி நைஷ்டிகீம் /
அயுக்த: காமகாரேண பவே ஸக்தோ நிபத்த்யதே // 12

12. (கர்மயோகத்தைக்) கூடியவன் கர்மத்தின் பயனை விட்டு, நிஷ்டையினாலாகும் ஒழிபைப் பெறுகிறான். (கர்மயோகத்தைக்) கூடாது, காமத்தின் செய்கையினால் பயனிலே பற்றுவைத்தவன் கட்டப்படுகிறான்.

“ஈச்வரனுக்காகக் கர்மங்களைச் செய்கிறேன். என்னுடைய பயனுக்காக அன்று” என இவ்வாறாக ஒரு நிலைப்பட்ட மனத்தினனாய், கர்மத்தின் பயனை விட்டுக் கர்மத்தைச் செய்பவன், முதலில் மனம் பரிசுத்தமாதல், பின்பு ஞானமடைதல். பின்பு ஞானத்திலே நிலைத்து நின்றல் என்னும் படிப்படியான முறையினால் நிஷ்டையினாலாகும் மோக்ஷமென்னும் ஒழிபைப் பெறுகிறான். ‘மனம் பரிசுத்தமாதல்,

ஞானமடைதல், ஸகலகர்மங்களையும் துறந்திடுதல், ஞானத்திலே நிலைத்து நின்றல் என்னும் முறையினால்' என்பது வாக்கியத்திலே தொக்கி நிற்கின்றது. ஆனால், ஒரு நிலையில்லா மனத்தினனாய், கர்மத்தின் செய்கையினாலே, அதாவது காமத்தால் தூண்டப்பட்டு “எனது பயனுக்காக இத்தொழிலைச் செய்கிறேன்” என இவ்வாறு பயனிலே பற்று வைத்தவன் கட்டுண்டு கிடக்கிறான். ஆதலால், நீ (கர்ம யோகத்தைக்) கூடியவனாய் இரு என்பது பொருள். (12)

ஜீவன்முக்தன் உடம்பொடு நின்று பரம்பொருளைக் கண்டு வாழும் பேராநந்த வாழ்வு.

ஆனால், பரம்பொருளைக் காண்பவன் எவனோ, அவன் (எப்படி இருக்கின்றான் எனில்) —

ஸர்கவர்மாணி மனஸா ஸன்யஸ்யாஸ்தே ஸுகம் வசீ /
நவத்வாரே புரே தேஹீ நைவ குர்வந் ந காரயன் // 13

13. தன்னடக்கங்கொண்டு உடம்பொடு நிற்பவன் ஸகல கர்மங்களையும் மனத்தால் துறந்து, (ஒன்றுஞ்)செய்யவே செய்யாதவனாய், செய்விக்காதவனாய் ஒன்பது வாசலுள்ள பட்டணத்திலே ஸுகமாகத் தங்கியிருக்கின்றான்.

(பரம்பொருளைக் கண்டவன்) நித்யம், நைமித்திகம், காம்யம், பிரதிஷித்தம் என்னும் ஸகலகர்மங்களையும் விவேக அறிவால் துறந்து, அதாவது கர்மம் முதலானவற்றிலே அகர்மத்தைக் கண்டு, (கர்மங்களை) முற்றும் விட்டு ஸுகமாகத் தங்கியிருக்கிறான். (நைமித்திகம் — யாதாயினும் ஓர் நிமித்தத்தாலாவது. அது, கிரஹணம் முதலானவற்றிலே ஸ்நானம் செய்தல் முதலானது. பிரதிஷித்தமத் — விலக்கப்பட்டது அவன்) மனமொழிமெய்களின் செய்கைகளை விட்டவன், தொல்லை நீங்கியவன், மனந்தெளிந்தவன், ஆத்மாவைத் தவிர வெளிப்பிரயோஜனங்களெல்லாம்

ஒழிந்தவன் என்பதனால், “ஸுகமாகத் தங்கியிருக்கிறான்” எனக் கூறப்படுகின்றது. தன்னடக்கங்கொண்டு (என்பதற்கு) — இந்திரியங்களை ஜயித்து என்பது பொருள், - (அவன்) எங்கே எவ்வாறு தங்கியிருக்கிறான் என்பது? — கூறுகிறார். “ஒன்பது வாசலுள்ள பட்டணத்தில்” (என்று). ஆத்மா (ஓசை முதலியவற்றை) உணர்தற்கு வழிகளாய் தலையில் உள்ளவை (கண் 2, செவி 2, மூக்குத்துவாரங்கள் 2, வாய் 1, ஆக) ஏழு; மலஜலங்களை விடுதற்கான (வழிகள்) கீழே இரண்டு. அந்த வாசல்களால் தேகமானது ஒன்பது வாசலுள்ள பட்டணம் எனப்படுகின்றது — (அது) பட்டணம் போன்று (உள்ளமையால்) பட்டணமாயிருப்பது; ஆத்மாவையே அரசனாகக் கொண்டது; அவன் பொருட்டு (தம் தம் செய்கைகளிற்) செல்லுபவையாய், பலபயன்களை விளைப்பவையாய் பட்டணத்துக் குடிகள் போன்று நிற்கும் இந்திரியங்கள் மனம், புத்தி (அவற்றின்) விஷயங்கள் என்றவற்றால் குடியேறப் பெற்றது ஒன்பது வாசல்பட்டணமான அந்தத் தேகத்திலே உடம்பொடு நிற்பவன் ஸகல கர்மத்தையும் துறந்து தங்கியிருக்கிறான்.

(ஆக்ஷேபம்) :- (“அவன் தேகத்திலே தங்கியிருக்கிறான்” என்னும்) விசேஷணத்தால் ஆவதென்ன? ஸந்யாஸியானாலும், ஸந்யாஸியில்லாதவனானாலும், ஒவ்வொரு ஜீவனும் தேகத்திலே தான் தங்கியிருக்கிறான். (ஆகவே,) அங்கு விசேஷணம் பயனில்லாததாம்.

(ஸமாதானம்):- கூறுவோம்: தேகம், இந்திரியங்கள் இவற்றின் சேர்க்கையையே ஆத்மாவாக அறியும் அஜ்ஞானியான ஜீவன் எவனோ, அந்த ஒவ்வொருவனும் “வீட்டிலோ, தரையிலோ அல்லது (பலகை முதலான) ஆஸனத்திலோ நான் தங்கியிருக்கிறேன்” எனக் கொள்கிறான். தேகத்தையே ஆத்மாவாகக் காண்பவனுக்கு வீட்டில் (தங்கியிருக்கிறேன் என்னும் எண்ணம் உண்டாவது) போல, தேகத்தில் தங்கியிருக்கிறேன் என்னும் எண்ணம் உண்டாவதில்லை யன்றோ. ஆனால், தேகம் முதலானவற்றின் சேர்க்கைக்கு வேறாக ஆத்மாவை அறிபவனுக்கு “தேகத்திலே

தங்கியிருக்கிறேன்” என்னும் எண்ணம் (நிகழ்க்) கூடுமென்க.
ஒன்றினிடத்து (அதாவது) ஆத்மாவினிடத்து,
அறியாமையினால் ஏற்றப்பட்ட மற்றொன்றினுடைய
(மனமொழிமெய்களுடைய) கர்மங்களை ஞானத்தினால்,
விவேக அறிவினால், மனத்தினால் துறந்திடுதல் கூடும்.
(ஒருவன் ஆத்மாவைக் கண்டுணரும்) விவேக அறிவு
உண்டாகப்பெற்று, ஸகல கர்மங்களையும்
துறந்திருப்பவனாயினும், வீட்டில் (அவன் இருப்பது போல)
ஒன்பது வாசல் பட்டணமாகிய தேகத்திலேயே இருத்தலென்பது
(ஏற்கும்; இப்பொழுதுள்ள சரீரத்தைத் தமது) பயனாகத் தந்து
நிற்கும் பிராரப்த கர்மங்களுடைய மிச்சத்திலிருந்து (தேகம்
முதலானவற்றின்) வாஸனையானது தொடர்ந்து வருதலால்,
தேகத்திலேயே (தங்கியிருத்தலென்னும்) சிறப்புணர்ச்சி
உண்டாதலின், (இவ்வாறாக,) “தேகத்திலேயே
தங்கியிருக்கிறான்” என்னும் விசேஷணத்திற்குப் பயன்
இருக்கவே இருக்கின்றது; (அவ்விசேஷணம்) ஞானி,
அஜ்ஞானி இவர்களுடைய எண்ணங்களின் பேதத்தைக்
குறித்து நின்றலால் என்க. (சிறப்புணர்ச்சி – ஒன்றைக் குறித்து
நிற்கும் உணர்வு.)

(சங்கை) :- “அறியாமையினால் ஆத்மாவினிடத்து ஏற்றப்பட்ட
(கர்மங்களை, அதாவது) தேகம் இந்திரியங்கள் என்றவற்றின்
தொழில்களை (ஞானி) துறந்திடுகிறான் என்றாலும், (வெண்மை
நிறமான தன்மையானது பாலொடு ஒற்றித்திருப்பது போல,
ஸந்யாஸத்தைச் செய்து கொண்டவனுக்கு,
செய்பவனாயிருக்குந் தன்மையும் செய்விப்பவனாய்
இருக்குந்தன்மையும் ஆத்மாவோடு ஒற்றித்திருக்கலாம்” எனச்
சங்கித்து.

(ஸமாதானம்) :- (பகவான்) கூறுகிறார் : (ஞானி ஒன்றையும்)
தான் செய்யவே செய்யாதவனாய், தேகம், இந்திரியங்கள்
என்றவற்றைச் செய்விக்காதவனாய் (அதாவது அவற்றை தம்

தம்) தொழில்களிற் செல்லும்படி செய்யாதவனாய்த்
தங்கியிருக்கிறான்.)

(ஆக்ஷேபம்) :- நடப்பவன் (நின்றுவிடுதலால் தன்னிடத்துள்ள
நடத்தலென்னும் தொழிலை விட்டுவிடுகிறான்; விட்டிடவே,
அப்பொழுது அவனுக்கு) நடத்தல் (உண்டாகாதவாறு) போல,
செய்பவனாயிருத்தலும் செய்விப்பவனாயிருத்தலுமாகிய
இரண்டும் உடம்பொடு நிற்பவனுக்குத் தன் ஆத்மாவொடு
ஒற்றித்திருப்பவனவாகி, துறவினால் உண்டாகின்றன
இல்லையா? அல்லது, ஆத்மாவுக்குத் தாமாகவே (அவை)
இல்லையா? என்பது.

(ஸமாதானம்) :- இதில் கூறுவோம் : செய்பவனாயிருத்தலாவது
செய்விப்பவனாய் இருத்தலாவது ஆத்மாவுக்குத் தானாக
இல்லை. ஏனெனில், “இது விகாரப்படாதது” (2-55) , “சரீரத்தில்
தங்கியிருத்தலாலும் (இது ஒன்றையுஞ்) செய்வதில்லை.
(எதனாலும்) பற்றப்படுவதில்லை” (13-31) என
உரைக்கப்பட்டுள்ளது. “அது நினைப்பது போலவும், அசைவது
போலவும் உள்ளது” (பி-4-3-7) என்னும் சுருதியினாலும் (இதனை
அறிக). (13)

அதது தொழில்படுதற்கு ஸ்வபாவமென்பது மூலகாரணம்.

மேலும்,

ந கர்த்தருத்வம் ந கர்மாணி லோகஸ்ய ஸ்ருஜதி ப்ரபு:
ந கர்ம-பல-ஸம்யோகம் ஸ்வபாவஸ்து ப்ரவர்த்தத்தே // 14

14. கர்த்தாவாதலையும் பொருள்களையும் பிரபு உலகத்திற்குப்
படைப்பதில்லை; (ஒருவன் தான் செய்யும்) கர்மத்தின் பயனோடு
கூடுதலையும், உண்டுபண்ணுவது) இல்லை. ஆனால்
ஸ்வபாவமென்பது பிரவித்திக்கின்றது. (பிரபு — தேகம்
முதலியவற்றிற்குப் பிரபுவான ஆத்மா.)

கர்த்தாவாதலை ஆத்மா உண்டாக்குவதில்லை, (அதாவது, “நீ இதனைச் செய்” என்று தானாக (ஆத்மா ஒருவனைத் தூண்டுவது) இல்லை. (ஒருவன் தான்) அடைய விரும்பிய வண்டிகள், குடங்கள், மாளிகைகள் முதலியவற்றையும் ஆத்மா உலகத்திற்கு உண்டு பண்ணுவதில்லை. அன்றியும், வண்டி முதலியவற்றைச் செய்தவன் அத்தொழிலின் பயனோடு கூடுதலையும் (ஆத்மா) உண்டாக்குவதில்லை.

(வினா) :- உடம்பொடு நிற்கும் (ஆத்மாவானது) தானாக ஒன்றையுஞ் செய்வதும் செய்விப்பதும் இல்லையானால், அப்பொழுது எது செய்வதாயும் செய்விப்பதாயும் தலைப்படுகின்றது என்பது?

(விடை) :- கூறுவோம் : மற்று, ஸ்வபாவமென்பது, இயற்கையென்பது தன்மையென்பது, அறியாமையென்னும் பிரகிருதியானது, “(முக்குணமயமான” (7-14) என்பது முதலாகக் கூறப்படும் மாயையானது தலைப்படுகின்றது, சேஷ்டிக்கின்றது. (14)

அறிவும், அறியாமையும்

உண்மையிலோ,

நாதத்தே கஸ்யசித்பாபம் ந சைவ ஸுக்ருதம் விபு: /
அஜ்ஞானேனாவ்ருதம் ஜ்ஞானம் தேன முஹ்யந்தி ஜந்தவ: // 15

15. எங்கும் நிறைந்த (பகவான்) ஒருவனுடைய தீவினையை வாங்கிக் கொள்வதில்லை; நல்வினையையும் (வாங்கிக் கொள்வது) இல்லை. அறிவு அறியாமையினால் மூடப்பட்டுள்ளது; அதனால் பிராணிகள் மயங்குகின்றன.

ஒருவன் பக்தனாயிருந்தாலும், அவனுடைய தீவினையை(யும்) பகவான் வாங்கிக் கொள்வதில்லை; பக்தர்களால் செய்யப்பட்ட நல்வினையையும் வாங்கிக் கொள்வதில்லை.

(வினா) :- அப்பொழுது பக்தர்களால் பூஜை முதலாகிய நல்வினைகளும், யாகம், தானம், ஹோமம், முதலான நல்வினைகளும், எதற்காகச் செய்யப்படுகின்றன என்பது?

(விடை) :- (பகவான்) கூறுகிறார் : விவேக அறிவு அஜ்ஞானத்தால் மூட்டுண்டு கிடக்கின்றது. ஆகவே, விவேகமில்லாத ஸம்ஸாரிகளான பிராணிகள் “நான் செய்கிறேன், செய்கிறேன், அநுபவிக்கிறேன், அநுபவிக்கும்படி செய்கிறேன்” என இவ்வாறாக மயக்கமுறுகின்றன. (15)

ஜ்ஞானேன து ததஜ்ஞானம் யேஷாம் நாசித-மாத்மன: /
தேஷாமாதித்யவத் ஜ்ஞானம் ப்ரகாசயதி தத்பரம் // 16

16. ஆனால், எவர்களுடைய அந்த அஜ்ஞானமானது ஆத்மாவைப் பற்றிய ஞானத்தால் நசிக்கப்பட்டதோ, அவர்களுக்கு ஞானம் சூரியன் போல அப்பரம்பொருளை விளங்கும்படி செய்கின்றது.

எந்த அஜ்ஞானத்தால் மூட்டுண்டு பிராணிகள் மயங்குகின்றனவோ, அந்த அஜ்ஞானமானது எப்பிராணிகட்கு ஆத்மாவைப்பற்றிய விவேக அறிவினால் நசிச்சுப்பட்டுள்ளதோ, அப்பிராணிகட்கு (அந்த) ஞானமானது, சூரியன் (உலகத்திலுள்ள) பொருள்களின் கூட்டத்தையெல்லாம் விளங்கத் தோற்றுவிக்கின்றது போல, அறியவேண்டிய பரமார்த்த உண்மையாகிய அப்பரம்பொருள் முழுவதையும் விளங்கும்படி செய்கின்றது. (16)

ஆத்மஞானிக்கு மீண்டும் பிறவி இல்லை.

ஞானத்தால் பிரகாசிக்கப்பட்ட பரம்பொருளாகிய பரமார்த்த உண்மை எதுவோ,

தத்புத்தயஸ்-ததாத்மானஸ்-தந்நிஷ்டாஸ்-தத்பராயணா: /
கச்சந்தயபுனராவ்ருத்திம் ஜ்ஞான-நிர்தூத-கல்ஷா: // 17

17. அதிலே புத்தியையுடையவராய், அதையே ஆத்மாவாகக் கொண்டவராய், அதிலே நிலைத்து நிற்பவராய், அதையே சிறந்த அடைக்கலமாக அடைத்து, ஞானத்தால் பாவந்தேயப் பெற்றவர்கள் மீண்டும் (ஸம்ஸாரத்தின் கண்) வாராமையை அடைகிறார்கள்.

அதிலே புத்தியையுடையவராய் — ப்ரஹ்மனிடத்து புத்தி சென்றவராய், அதையே-பரப்ரஹ்மத்தையே. நிஷ்டையாவது - உள்ளக்கிளர்ச்சி, ஊக்கம், கருத்துடைமை. அதிலே நிலைத்து நிற்பவராய் — ஸகலகர்மங்களையும் துறந்து ப்ரஹ்மத்தினிடத்தேயே (தமது) இருப்பைக் கொண்டவராய் அதுவே எவர்கட்குச் சிறந்த புகலிடமாக இருக்கின்றதோ, அவர்கள் அதனையே அடைக்கலமாகக் கொண்டவர்கள்; ஆத்மாவொன்றிலேயே மகிழ்ந்திருப்பவர்கள் என்பது பொருள். எவர்களுடைய அறியாமையானது ஆத்மாவைப் பற்றிய அறிவினால் நசிக்கப்பட்டதோ, அவர்கள் இத்தகையோராகி மீண்டும் (ஸம்ஸாரத்தின் கண்) வாராமையை — மீண்டும் உடலொடு கூடுதல் இல்லாமையைப் பெறுகிறார்கள். ஸம்ஸார காரணமாகிய தீவினை முதலான தீங்கானது கீழ்க்கூறிய ஞானத்தால் எவர்கட்கு நசிக்கப்பட்டுள்ளதோ, அவர்கள் ஞானத்தால் பாவந்தேயப் பெற்றவர்கள், யதிகள் என்பது பொருள். (17)

ஆத்மஞானி எந்தப் பொருளிலும் ஒன்றையே காண்கிறான்

எவர்களுடைய அறியாமையானது ஆத்மாவைப் பற்றிய அறிவினால் நசிக்கப்பட்டுள்ளதோ, அந்த ஞானிகள் எவ்வாறு உண்மையினைக் காண்கிறார்கள் என்பது? — கூறுவோம் :

வித்யா-வினய-ஸம்பன்னே ப்ராம்ஹணே கவி ஹஸ்தினி /
சுனி சைவ ச்வபாகே ச பண்டிதா: ஸமதர்சின: // 18

18 கல்வியும் ஒழுக்கமுமுள்ள பிராமணனிடத்திலும், ஆவினிடத்திலும், யானையினிடத்திலும், நாயினிடத்திலும், நாயையுண்போனிடத்திலும் ஒன்றையே காண்பவர்கள் ஞானிகள்.

கல்வியும் சாந்தமும் கூடி வித்வானாய் அடங்கிய பிராமணன் எனோ, அவனிடத்தும் (அதாவது ப்ரஹ்ம) வித்யையும் அடக்கமும் வைதிக ஸம்ஸ்காரமும் ஸத்துவகுணமும் உடைய உத்தமனான பிராமணனிடத்தும், ரஜோகுணமுடையதாய் வைதிக ஸம்ஸ்காரமில்லதாய் மத்யமமான ஆவினிடத்தும், வெறுந்தாமஸமாகிய அதமமாயுள்ள யானை முதலானவற்றினிடத்தும் (ஒன்றையே காண்பவர்கள் ஞானிகள். வைதிக ஸம்ஸ்காரம் — வேதவிதிப்படி. உபநயனம் முதலியவற்றால் பரிசுத்தமாதல்.) ஸத்துவம் முதலிய குணங்களும், அதனால் (ஸத்துவகுணத்தால்) உண்டாகும் வாஸனைகளும், ராஜஸமான வாஸனைகளும், தாமஸமான வாஸனைகளும் (ஆகிய இவற்றுள் எதுவும் தன்னைக் கலத்தலில்லாததாய் ஸமமாய், ஏகமாய் நிர்விகாரியாயுள்ள அந்த ப்ரஹ்மத்தைக் காணும் தன்மையானது எவர்கட்கு உள்ளதோ அவர்கள் ஞானிகள், ஸமதர்சிகள் என்க. (18)

இவ்வுலகத்திலிருக்கும்பொழுதேயே ப்ரஹ்மஞானி விடுபடுகிறான்

(ஆக்ஷேபம்) :- அப்படியானால் (ஸாத்வீக ராஜஸ தாமஸங்களான பிராணிகளிடத்து ஸமதர்சிகளாயுள்ளவர்கள் பிறரால்) புஜிக்கக் கூடாத அன்னத்தையுடையவர்கள்;

அவர்கள் குற்றமுடையவர்கள்; “ஸமமானவனுக்கு ஸமமில்லாமலும், ஸமமில்லாதவனுக்கு, ஸமமாகவும் (செய்த) மரியாதையினால், (அப்படி மரியாதை செய்தவனுடைய அன்னத்தைப் புஜிக்கக்கூடாது.)” (கௌ 17-20) என்னும் ஸ்ம்ருதியினாலென்க.

(ஸமாதானம்) :- அவர்கள் குற்றமுடையோரல்லர். — எப்படி?

இஹைவ தைர்ஜித: ஸர்கோ யேஷாம் ஸாம்யே ஸ்திதம் மன: /
நிர்தோஷம் ஹி ஸமம் ப்ரம்ஹ த்ஸ்மாத் ப்ரஹ்மணி தே ஸ்திதா:
// 19

19. எவர்களுடைய மனம் ஸமநிலையிலே அமர்ந்து நிற்கின்றதோ அவர்களால் பிறப்பு இங்கேயே ஜயிக்கப்பட்டது. ஏனெனில், ப்ரஹ்மம் குற்றமில்லாதது, ஸமமாயுள்ளது. அதனால் அவர்கள் ப்ரஹ்மத்திலே நிலைத்தவர்கள்.

எவர்களுடைய மனம் ஸகலபூதங்களிடத்தும் ப்ரஹ்மத்தின் ஸமநிலையிலே அலையாது நிலைத்ததோ, அந்த ஸமதர்சிகளான ஞானிகள் இச்சரீரத்திலிருக்கும் பொழுதேயே பிறப்பை வசப்படுத்திக் கொண்டவர். (ப்ரஹ்மமானது) நாயையுண்போன் முதலான அசுத்தர்களிடத்து அவர்களுடைய அசுத்தங்களால் அசுத்தமுடையது போல மூடர்களால் கொள்ளப்படுவதாயினும் (அது) அவ்வசுத்தங்களோடு படுதலில்லை யாதலின் அசுத்தமில்லாததென்க. அன்றியும், (அது) தன்னுடைய குணவேற்றுமையினால் வெவ்வேறாக இல்லை; அறிவுக்கு குணமில்லையாதலின், பகவானும், “ஆசை முதலியன சரீரத்தின் குணங்கள்” (13-6) எனவும், (அது) அநாதியாதலால், நிற்குணமாதலால்” (13-31) எனவும் கூறுவர். (அந்திய விசேஷமென்பது — ஒரு நித்யப் பொருளை மற்றொரு நித்யப் பொருளினின்றும் வேறுபடுத்துவது. உதாரணமாக நீரின் பரமானுக்களை நெருப்பின் பரமானுக்களினின்றும் வேறுபடுத்துவது எதுவோ, அது அந்திய விசேஷம்.

அந்தியவிசேஷமெனினும், கடைசியான விசேஷமெனினும்
 ஓக்கும். விசேஷம் – வேறுபடுத்தும் பொருள். இவ்வாறாக
 வைசேஷிகர் சொல்லுகிறபடி ஆத்மாவை வெவ்வேறாக
 வேறுபடுத்தும் அந்திய விசேஷங்களும் இல்லை; ஒவ்வொரு
 சரீரத்திலும் அவை உள்ளன என்பதற்குப் பிரமாணம்
 அமையாதாதலின் என்க. (ஒவ்வொரு சரீரத்திலும் ஆத்மா
 வேறு வேறாக இருக்கின்றது அமைந்தால், அப்பொழுது
 அந்திய விசேஷங்கள் ஆத்மாவினிடத்து உண்டு என
 அமையும். மேலும் அவை உண்டு என அமைந்தால்தான்,
 ஆத்மா ஒவ்வொரு சரீரத்திலும், வேறுவேறாயுள்ளது என்பது
 அமையம். ஆகவே, இவ்வாறாக ஒன்றையொன்று பற்றுதல்
 என்னும் குற்றம் வருதல் காண்க. –ஆ.) ஆகவே, ப்ரஹ்மம்
 ஸமமாயும் ஏகமாயும் இருப்பது. ஆதலால், ப்ரஹ்மத்திலேயே
 அவர்கள் நிலைத்தார்கள். ஆதலால் அசுத்தத்தின்
 நாற்றமாத்திரமுங்கூட அவர்களைத் தொடாது; தேகம்
 முதலியவற்றின் சேர்க்கையை ஆத்மாவாக அறிதலும் நான்
 என்னும் எண்ணமும் அவர்கட்கு இல்லாமையால்,
 “ஸமமாயிருப்பவனுக்கு” (கௌ-17-20) என்னும் அந்த ஸுத்ரமோ,
 தேகம் முதலியவற்றின் சேர்க்கையையே ஆத்மாவாக
 அறிதலும் நான் என்னும் எண்ணமும் உடையவனைப்
 பற்றியது; (அது) மரியாதையைப் பெறுகிறவர்களுடைய
 தன்மையைக் குறித்து நின்றலின், “(இவன்) ப்ரஹ்மத்தை
 அறிந்தவன்” (இவன்) ஆறு சாஸ்திரத்தையும் அறிந்தவன்”
 “(இவன்) நான்கு வேதத்தையும் அறிந்தவன்” எனச்
 சிறப்புக்குணம் பொருந்திருத்தலானது மரியாதை தானம்
 முதலானவற்றிலே காரணமாகக் காணப்படுகின்றதன்றோ.
 ஆனால், ப்ரஹ்மமானது எத்தகைய குணத்தோடும் எத்தகைய
 குற்றத்தோடும் ஸம்பந்தப்படாததாலால் அவர்கள்
 “ப்ரஹ்மத்தில் நிலைத்தவர்கள்” என்பது ஏற்கும்? மற்றும்,
 ‘ஸமமாயிருப்பவனுக்கு’ (கௌ-17-20) என்று தொடங்கும்
 (ஸுத்ரம்) கர்மத்தைப் பற்றியது. இந்தப் பிரகரணமோ,
 ஸகலகர்மங்களையும் துறந்திடுதலைப்பற்றியதாய்

“தன்னடக்கங்கொண்டு” (5-13) என்பது முதல் அத்தியாய முடிவுரையிலும் (கூறப்படுவது.) (19)

ஆத்மஞானிக்கு மகிழ்ச்சியும் வருத்தமும் இல்லை

ஆத்மாவான ப்ரஹ்மமானது குற்றமில்லாததாயும்,
ஸமமாயுமிருத்தலால்

ந ப்ரஹ்ருஷ்யேத் ப்ரியம் ப்ராப்ய நோத்விஜேத் ப்ராப்ய
சாப்ரியம் /

ஸ்திரபுத்தி-ரஸம்மூடோ ப்ரஹ்மலித் ப்ரஹ்மணி ஸ்தித: // 20

20. உறுதியான புத்தியையுடையவனாய், மயங்காதவனாய், ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவனாய், ப்ரஹ்மத்தில் நிலைத்தவன் பிரியமானதை அடைந்து மகிழவும் முடியாது; பிரியமில்லாததை அடைந்து வருந்தவும் முடியாது.

தேகத்தையே ஆத்மாவாக அறிபவர்களுக்கன்றோ இஷ்டமான பொருளும் இஷ்டமல்லாத பொருளும் மகிழ்ச்சி வருத்தங்களைச் செய்கின்றன, தனிப் பொருளையே ஆத்மாவாக அறிபவனுக்கு அல்ல; இஷ்டமானதையும் இஷ்டமில்லாததையும் அடைதலென்பது அவனுக்கு நிகழாமையின் மேலும், ஸகல பூதங்களினிடத்தும் ஆத்மா ஏகமாய் ஸமமாய் குற்றமில்லாததாய் (இருக்கின்றது)” என ஸம்சயமில்லாத உறுதியான புத்தியானது எவனுக்கு இருக்கின்றதோ, அவன் மயக்கமற்றவன்; கீழ்க்கூறிய ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவன்; ப்ரஹ்மத்தில் நிலைத்தவன்; கர்மத்தைச் செய்யாதவன், ஸகலகர்மங்களையும் முற்றுந்துறந்தவன் என்பது பொருள்.

ஆத்மஞானிக்கு அளவிலா ஆனந்தம்.

அன்றியும், ப்ரஹ்மத்திலே நிலைத்தவன்

பாஹ்யஸ்பர்சேஷ்வஸக்தாத்மா விந்தத்யாத்மநி யத்ஸுகம் /
ஸ ப்ரஹ்மயோக-யுக்தாத்மா ஸுகமக்ஷய-மச்னுதே // 21

21. வெளிவிஷயங்களிலே மனம்பற்றாதவனாய், ஆத்மாவிடத்து
எந்த ஸுகம் (உள்ளதோ அதனை)அடைகிறான். அவன்
ப்ரஹ்மத்திலே ஸமாதி கூடிய மனத்தினனாய்க் குறைவிலா
இன்பத்தை அநுபவிக்கிறான்.

(இவன் இந்திரியங்களால்) கூட்டரவாக்கப்படும் ஓசை முதலிய
வெளி விஷயங்களிலே பற்றில்லாதவனாய், ஆத்மாவினிடத்து
எந்த இன்பம் உள்ளதோ அதனைப் பெறுகிறான் என்பது.
அவன் ப்ரஹ்மஸமாதியிலே மனமமைந்தவனாய் முடிவிலா
இன்பத்தை (முழுதும்) வியாபிக்கிறான் (ஆத்ம இன்பத்தின்
அநுபவ வடிவமாகவே இருக்கிறான்). ஆதலால்,
ஆத்மாவிடத்துள்ள அழிவிலா இன்பத்தைத் தேடுபவன்
கணப்பொழுது நிற்கும் வெளிவிஷய இன்பத்தினின்றும்
இந்திரியங்களை விலக்கவேண்டும் என்பது பொருள். (21

இக்காரணத்தாலும், (இந்திரிய விஷயங்களினின்றும்) விலக்க
வேண்டும்;

யே ஹி ஸம்ஸ்பர்ஸஜா போகா: துக்கயோனய ஏவ தே /
ஆத்யந்தவந்த: கௌந்தேய ந தேஷு ரமதே புத: // 22

22. ஏனெனில், முதலும் முடிவும் உள்ளவையாய்
கூட்டுறவுகளாலுண்டாகும் போகங்கள் எவையோ, அவை
துன்பத்தையுண்டாக்குபவனவேயாம். கௌந்தேய! ஞானி
அவற்றுள் மகிழ மாட்டான்.

இந்திரியங்கள் விஷயங்கள் இவற்றின் கூட்டுறவுகளால்
உண்டாகும் போகங்கள் எவையோ, அவை
துன்பத்தையுண்டாக்குவனவேயாம்; அறியாமையினால்

செய்யப்பட்டமையின் ஆத்யாத்மிகம் முதலிய துன்பங்கள் அவற்றால் வருவனவாகவே காணப்படுகின்றனவன்றோ. (அவற்றால் துன்பம் வருவது) இம்மையில் எவ்வாறு, அவ்வாறே மறுமையிலும் என்பது, (“உண்டாக்குவனவேயாம்” என்பதிலுள்ள) “ஏ” என்னும் சொல்லினால் தெரியவருகின்றது. ஸம்ஸாரத்திலே இன்பத்தின் நாற்றமாத்திரமுங்கூட இல்லையென்றுணர்ந்து “விஷயங்களாகிய கானலினின்றும் இந்திரியங்களை விலக்க வேண்டும், (போகங்கள்) துன்பத்தை உண்டாக்குவன மாத்திரமல்ல, முதலும் முடிவும் உடையவையுமாம். போகங்கட்கு முதலென்பது – விஷயங்கள் இந்திரியங்கள் இவற்றின் சேர்க்கை; முடிவென்பதும் – அவற்றின் பிரிவே தான். ஆதலால் முதலும் முடிவும் உடையவை – அநித்தியமானவை; (முதலுக்கும், முடிவுக்கும்) நடுவிலுள்ள கணப்பொழுது மாத்திரம் உள்ளனவாதலால், (நிலையில்லாதவை) என்பது பொருள். கௌந்தேய! பரம்பொருளின் உண்மையைக் கண்டு விவேகத்தோடிருப்பவன் அந்தப் போகங்களுள் மகிழ்மாட்டான். ஆடு மாடுகள் முதலியவைப் போன்ற முழு மூடர்களுக்கேயன்றோ விஷயங்களின் ருசி காணப்படுகின்றது. (22)

பேரின்பம் பெறுதற்கு வழி.

இனி, இக்குற்றம் (காமமும், கோபமும்) நல்வழிக்கு எதிரி, மிகப் பொல்லாதது, எல்லாத் தீங்குகளையும் வருவிப்பது, ஒழித்தற்கும் அரியது என, அதனை ஒழிக்கும் விஷயத்திலே மிகுந்த முயற்சியைக் கொள்ளவேண்டுமென்று பகவான் அருளிச் செய்கிறார் :

சக்நோதீஹவ ய: ஸோடும் ப்ராக்-சரீர-விமோக்ஷணாத் /
காமக்ரோதோத்பவம் வேகம் ஸ யுக்த: ஸ ஸுகீ நர: // 23.

23. சரீரம் நீங்கிப்போவதற்கு முந்தி எவன் இங்கேயே காமம் கோபம் என்றவற்றால் உண்டாகும் விசையைப் பொறுக்கக் கூடுமோ, அவன் யோகி, அந்த மனிதன் ஸுகி.

இங்கேயே — உயிர்வாழும்பொழுதேயே. சரீரம் நீங்கிப்போவதற்கு முந்தி — சாதல்வரையிலும். இறத்தலை எல்லைப்படுத்துவதனால், “உயிர்வாழ்பவனுக்குக் காமம் கோபம் என்பவற்றால் உண்டாகும் வேகமானது அவச்யம் உண்டாகுமன்றோ; ஏனெனில், அதற்கு அளவில்லாக் காரணங்கள் உள்ளன” என (உணர்வக). சாகின்ற (கூஷணம்) வரையிலும் (கர்மத்தையும், கோபத்தையும் நம்பக் கூடாது என்பது (தேர்ந்த) பொருள். இந்திரியங்களுடைய வழிக்கு வந்து (இந்திரியங்களால் உணரப்பெற்று) , இன்பத்தைத் தருவதாய் அநுபவிக்கப்பட்ட பிரியமான பொருளொன்றைக் கேட்டவிடத்தாயினும் நினைத்தவிடத்தாயினும், எந்த அவா என்னும் ஆசை (அதன்மேல் செல்லுகின்றதோ) , அது காமமென்பது. துன்பத்தை விளைப்பவையாய்த் தனக்குத் தீங்குக(ளான பொருள்களைக் கண்ணுற்றவிடத்தாயினும், கேட்டவிடத்தாயினும், நினைத்தவிடத்தாயினும், எந்தப் பகையானது (அவற்றின்மேல்) செல்லுகின்றதோ) , அது கோபமென்பது. எந்த விசைக்கு அந்தக் காமமும் கோபமும் பிறப்பிடமோ, அது காமத்தையும் கோபத்தையும் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட விசை. காமத்தை பிறப்பிடமாகக் கொண்ட விசையாவது - மயிர்சிலிர்த்தல், மகிழ்ந்த கண்கள், மகிழ்ந்த முகம் முதலானவற்றை அறிகுறியாகவுடைய மனக்கலக்கம். கோபத்தைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட விசையாவது- உடம்பில் பதைப்பும், வேர்வையும், உதட்டைக் கடித்தலும், சிவந்த கண்களும் முதலியவற்றை அறிகுறியாகவுடைய (மனக்கலக்கம்). காமம் கோபம் என்பவற்றால் பிறக்கின்ற அந்த வேகத்தை எவன் பொறுக்கக்கூடுமோ, அந்த மனிதன் யோகியாம், இவ்வுலகத்திலே ஸுகியுமாம் என்க. (23)

இனி, எப்படிப்பட்டவன் ப்ரஹ்மத்தில் நிலைத்து ப்ரஹ்மத்தை அடைகிறான் என்பது? — பகவான் கூறுகிறார் :

யோந்த:ஸுகோந்தராராம-ஸ்ததாந்தர்-ஜ்யோதிரேவ ய: /
ஸ யோகீ ப்ரஹ்மநிர்வாணம் ப்ரஹ்மபூதோதிகச்சதி // 24

24. எவன் உள்ளே இன்பத்தையும், உள்ளே விளையாட்டையும் உடையவனோ; அவ்வாறே எவன் உள்ளேயே ஒளியையும் உடையவனோ; அந்த யோகி ப்ரஹ்மமாக ஆகி ப்ரஹ்மானந்தத்தை அடைகிறான்.

உள்ளே-ஆத்மாவினிடத்து. அந்த யோகி இவ்வுலகத்தில் உயிர் வாழ்மளவிலேயே ப்ரஹ்மமாக ஆகி ப்ரஹ்மத்தினிடத்து ஆனந்தத்தை — மோக்ஷத்தைப் பெறுகிறான். (24)

மேலும்,

லபந்தே ப்ரஹ்மநிர்வாணம் ருஷய: க்ஷீண-கல்மஷா: /
ச்சின்னத்வைதா யதாத்மான: ஸர்வபூத-ஹிதே ரதா: // 25

25. பாவந்தேய்ந்து, ஸம்சயமற்று, இந்திரியங்களை அடக்கி, ஸகலப் பிராணிகளுடைய நன்மையிலே கருத்தையுன்றிய ரிஷிகள் ப்ரஹ்மானந்தத்தைப் பெறுகிறார்கள்.

ப்ரஹ்மானந்தத்தை — மோக்ஷத்தை. ரிஷிகள் — உள்ளதை உள்ளபடி காணும் துறவிகள். பாவம் தேய்ந்து — குற்றம் நீங்கி. ஸகல பிராணிகளுடைய நன்மையிலே கருத்தையுன்றிய (என்பதற்கு) ஹிம்ஸை செய்யாத என்று பொருள். (25)

அன்றியும்,

காம-க்ரோ-வியுக்தானாம் யதீனாம் யதசேதஸாம் /
அபிதோ ப்ரஹ்மநிர்வாணம் வர்த்ததே விதிதாத்மனா // 26

26. காமமும் கோபமும் நீங்கி, மனத்தை அடக்கி, ஆத்மாவை அறிந்துள்ள யதிகட்கு ப்ரஹ்மானந்தம் எங்குமுள்ளது.

உள்ளதை உள்ளபடி உணரும் துறவிகட்கு இருவகையிலும், (அதாவது) இருந்தாலும், இறந்தாலும் மோக்ஷ மென்க. (26)

தியானயோகத்தால் பகவானைக் கண்டுதெளிதல்.

நல்லறிவிலே நிலைத்து நிற்குந் துறவிகட்கு உடனே மோக்ஷமானது கூறப்பட்டது. அன்றியும், ஈச்வரனிடத்து அர்ப்பிக்கப்பட்ட (தேகம், இந்திரியங்கள், மனம் என்ற) எல்லாவற்றின் செய்கையொடு, ஈச்வரனான ப்ரஹ்மத்தினிடத்து வைத்துச் செய்யப்படும் கர்மயோகமானது மனம்பரிசுத்தமாதல், ஞானமடைதல், ஸகலகர்மங்களையும் துறந்திடுதல் என்னும் முறைமைப்படி (படிப்படியாக) முக்தியிற் (சேர்க்கின்றது) என்பதைப் பகவான் அடிக்கடி கூறினர்; இன்னும், (அதனை மேலேயும்) கூறுவர். இனி இப்பொழுது, மெய்யறிவுக்கு அந்தரங்க ஸாதனமான தியான யோகத்தை விரிவாகக் கூறுவேன் எனக்கொண்டு, அதற்கு ஸுத்ரம்போன்றுள்ள சுலோகங்களைப் பகவான் உரைப்பவராயினர்; (ஸுத்ரம் — பலவகைப்பட்டு அகன்ற பொருள்களை நன்கு அடக்கிச் சுருங்கி நிற்கும் வாக்கியம்.)

ஸ்பர்சான் க்ருத்வா பஹிர்-பாஹ்யாம்ஸ் சக்ஷாஸ்சை-வாந்தரே ப்ருவோ: /

ப்ராணாபானௌ ஸமௌ க்ருத்வா நாஸாப்யந்தர-சாரிணௌ

// 27

யதேந்த்ரிய-மனோ-புத்திர் முனிர்-மோக்ஷபராயண: /

விகதேச்சா-பய-க்ரோதோ ய: ஸதா முக்த ஏவ ஸ: // 28

27, 28. வெளியிலுள்ள விஷயங்களை வெளியே நிறுத்தி, இரு புருவத்திற்குமிடையே கண்ணையும் (நிறுத்தி) , மூக்கின் வழியாக உள்ளேயும் வெளியிலும் போகும் மூச்சுக்களை ஸமமாகச் செய்து, இந்திரியங்கள் மனம் புத்தி என்றவற்றை அடக்கி, ஆசையும் அச்சமும் கோபமும் நீங்கி; மோக்ஷத்தையே சிறந்த புகலிடமாகவுடையவனாய் எப்பொழுதும் (பகவானை) நினைத்துக் கொண்டிருப்பவன் எவனோ, அவன் விடுபட்டவனே.

ஓசை முதலிய விஷயங்கள் செவி முதலியவற்றின் வழியாக உள்ளே புத்தியிற் புகும்படி செய்யப்படுகின்றன. அவற்றை நினையாதவனுக்கு வெளியிலுள்ள ஓசை முதலியவை வெளியிலேயே நிறுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றை இவ்வாறு நிறுத்தி, கண்ணையும் இருபுருவத்திற்கு மிடையே (என்பதனொடு), 'நிறுத்தி' என்பதைக் கூட்டுக. இவ்வாறு (கீழ்க் கூறிய) நிலையிலே உடம்பை நிறுத்தியுள்ள துறவியானவன் மோக்ஷத்தையே உயர்ந்த அடைக்கலமாகக் கொண்டவனாய் (ப் பகவானை) நினைப்பவனாவன். எவன் இவ்வாறு எப்பொழுதும் துறவியாக இருக்கின்றானோ, அவன் விடப்பட்டவன்தான்; மோக்ஷத்திற்காக அவனால் செய்ய வேண்டியது வேறொன்றுமில்லை; (27, 28)

இவ்வாறு ஒருநிலைப்பட்டு ஸமாதி கூடிய மனத்தினன் எதனை அறிய வேண்டும் என்பது? — கூறுவோம் :
 போக்தாரம் யஜ்ஞ-தபஸாம் ஸர்வலோக-மஹேச்வரம் /
 ஸுஹ்ருதம் ஸர்வபூதானாம் ஜ்ஞாத்வா மாம் சாந்திம் ருச்சதி //
 29.

யஜ்ஞம் தபஸ் என்பவற்றை அநுபவிப்பவனும், உலகங்களனைத்திற்கும் மேலான கடவுளும், பிராணிகட்கெல்லாம் தோழனுமான என்னை (அவன்) அறிந்து ஒழிபைப் பெறுகிறான்.

ஸ்ரீமஹாபாரதத்திலே நூறாயிரக்கிரந்த ஸம்ஹிதையாய், வ்யாஸர் அருளிச் செய்ததாய், பீஷ்மபர்வத்திலே ஸ்ரீமத் பகவத்கீதைகளாக, உபநிஷத்துக்களாக, ப்ரஹ்ம வித்யையாக, யோகசாஸ்திரமாக இருக்கின்ற ஸ்ரீகிருஷ்ணார்ஜுன ஸம்வாதத்திலே ஸன்யாஸயோகம் என்னும் ஐந்தாம் அத்தியாயம் முற்றும்.

“நாராயணனாகிய நான் யாகங்களையும் தவங்களையும், (அவற்றைச் செய்யும்) கர்த்தாவாகவும், (அவற்றால் ஆரதிக்கப்படும்) கடவுளாகவும் அநுபவிப்பவன்; உலகங்களெல்லாவற்றிற்கும் மேலான ஈச்வரன்; பதிலுபகாரத்தை வேண்டாது ஸகலப்பிராணிகட்கும் உதவி புரியும் தோழன்; ஸகலபூதங்களுடைய ஹிருதயத்தினுள் தங்கியிருப்பவன்; ஸகல கர்மங்களுடைய பயன்களுக்கும் தலைவன் (அப்பயன்களை மேல்பார்த்து பகிர்ந்து கொடுப்பவன்); எல்லா உணர்ச்சிகட்கும் ஸாக்ஷி” என்று என்னை (அவன்) அறிந்து ஸம்ஸாரம் முழுதும் ஒழிந்திடுதலாகிய ஒழிபைப் பெறுகிறான். (29)

ஸ்ரீமத் பகவத்கீதா பாஷ்யத்திலே ஐந்தாவது அத்தியாயம் முற்றும்

ஆறாம் அத்தியாயம்

தியான யோகம்

தியானயோகத்தோடு கர்மயோகம் ஒருங்குசேர முடியாது.

சென்ற அத்தியாயத்தின் முடிவிலே, மெய்யறிவின் அந்தரங்க ஸாதனமான தியானயோகத்திற்கு ஸுத்ரம் போன்றுள்ள “வெளியிலுள்ள” (5-27) என்பது முதலான சுலோகங்கள்

உபதேசிக்கப்பட்டன. அவற்றை விவரிக்கும் உரைபோன்றுள்ள இந்த ஆறாம் அத்தியாயம் தொடங்கப்படுகின்றது. இனி, கர்மமானது தியானயோகத்திற்குப் பகிரங்க ஸாதனமாதலால், (கர்மத்திற்கு) உரிய கிருகஸ்தன் தியான யோகத்தைக் கூடுதற்கு வல்லவனாகும் வரையில் கர்மத்தைச் செய்யவேண்டும் என்பது. ஆகவே, (பகவான்) அதனை “எவன்” (6-1) எனப் புகழ்கின்றார்.

(ஆக்ஷேபம்) :- அப்படியானால், விதிக்கப்பட்ட கர்மத்தை உயிர்வாழ்க்கை முழுவதும் அநுஷ்டிக்கவேண்டுமாதலின், (“தியானயோகத்தைக் கூடுதற்கு வல்லவனாகும் வரையில் என”) தியானயோகம் கைகூடுதலை எல்லைப்படுத்துதல் எதற்காக?

(ஸமாதானம்) :- அப்படியன்று; “யோகத்தைக் கூடுவதிலே கருத்துடைய முனிவனுக்குக் கர்மம் ஸாதன மெனப்படுகின்றது” (6-3) என்னும் சிறப்புத் திருவாக்கினாலும், யோகத்தைக் கூடியவனை ஒழிபையே கூடும்படி செய்தலாலுமென்க. (யோகத்தைக்) கூடுவதிலே கருத்துடையவனும், (யோகத்தைக்) கூடியவனும் ஒழிபும் கர்மமுமாகிய இரண்டினையும் செய்ய வேண்டுமென்பது கருத்தானால், அப்பொழுது கர்மத்தைப் பற்றியவனை “(யோகத்தைக்) கூடுவதிலே கருத்துடைய’ எனவும், ஒழிபைப் பற்றியவனை “(யோகத்தைக்) கூடின்” எனவும் தனித்தனி, சிறப்பித்துக் கூறுதலும், (அவ்விருவரையும் இருவகுப்பினராகப்) பிரிவு செய்தலும் வீணாகும்.

(பிரதிவாதி) :- இனி, ஆச்ரமத்தாருள் (கிருகஸ்தர்களுள்) ஒருவன் யோகத்தைக்கூடுவதிலே கருத்துடையவன்; ஒருவன் (யோகத்தைக்) கூடின்வன்; மற்றையோர்கள் (யோகத்தைக்) கூடுவதிலே கருத்துடையவரல்லர், (யோகத்தைக்) கூடின்வருமல்லர்; (இவர்களுள், மூன்றாம் வகுப்பினரான) அவர்களைக் குறித்து (மற்றையோரை “யோகத்தைக்) கூடுவதிலே கருத்துடைய” எனவும், “யோகத்தைக்கூடின்”

எனவும், சிறப்பித்துக் கூறுதலும், பிரிவுசெய்தலும் பொருந்தவே பொருந்துகின்றது எனில், -

(வாதி) :- அப்படியன்று; “அவனுக்கே” (6-3) என்னும் திருவாக்கினாலும், “யோகத்தைக்கூடின” (6-3) என யோகமென்னும் சொல்லை மீண்டும் எடுத்து வழங்குதலாலுமென்க. எவன் முந்தி யோகத்தைக் கூடுவதிலே கருத்துடையவனாக இருந்தானோ, அவனே (அதாவது யோகத்தைக்) கூடினவனே யோகத்தின் பயனுக்கு ஸாதனமான ஒழிபையே அநுஷ்டிக்கவேண்டும் என்று கூறப்படுகின்றது. ஆதலால், ஒரு கர்மத்தையாயினும் உயிர் வாழ்க்கை முழுதும் அநுஷ்டிக்கவேண்டுமென்பது அமையவில்லை.

யோகத்தினின்று தவறியவனைப்பற்றிய திருவாக்கினாலும் இது அமைய வில்லை. (6-37-38-ஆம் சுலோகங்களைப் பார்க்க). ஆறாம் அத்தியாயத்திலே யோகமானது கிருகஸ்தனான கர்மிக்கு விதிக்கப்பட்டதானால், அவன் யோகத்தினின்று தவறியவனானாலும், கர்மத்தின் கதியை – கர்மத்தின் பயனைப் பெறுகிறானாதலால், அவன் கெட்டுவிடுகிறானென்று சங்கித்தலானது பொருந்தாததாகும். மோக்ஷமென்பது நித்தியமாயிருத்தலின் (ஒன்றினால்) விளைக்கப்படாததாயிருக்க, செய்யப்பட்ட கர்மமானது காம்ய கர்மமாயினும் நித்திய கர்மமாயினும் தன் பயனை விளைக்கவே விளைக்கின்றதன்றோ. ‘நித்திய கர்மமும் நைமித்திக கர்மமும் வேதமாகிய பிரமாணத்தால் உணர்த்தப்பட்டமையின் (இவற்றிற்குப்) பயன் இருக்கவே இருக்கின்றது; அல்லாவிட்டால், வேதம் வீணென்று அமையவேண்டுமாதலின்’ எனக் கூறியுள்ளோம் (4-18.) அன்றியும், கர்மமுள்ளவிடத்து (ஞானம், கர்மம் என்ற) இரண்டினின்றும் தவறியவனைப்பற்றிக் கூறுதல் பயனில்லாததாம் (நேரன்றாம்); கர்மத்தினின்று தவறும் விஷயத்திலே காரணம் பொருந்தாமையின். (எவ்வகையிலும்) கர்மத்தின் பயன் இருக்கவே இருக்கின்றது. ஆதலால், கிருகஸ்தன் ‘யோக ப்ரஷ்டன் (யோகத்தினின்று தவறியவன்)

என்னும் சொல்லால் கூறற்கு உரியவனாகான் எனக் கண்டுகொள்க.)

(பிரதிவாதி) :- (முக்திபெற விரும்புவோனாலே) , கர்மமானது ஈச்வரனிடத்து அர்ப்பித்துச் செய்யப்பட்டுள்ளமையால், கர்மமானது செய்வனுக்குப் பயனை விளைவிக்காது எனில், -

(வாதி) :- அப்படியன்று; ஈச்வரனிடத்து அர்ப்பித்தல் மிக்க அதிகமான பயனைக் கொடுப்பதென்பது கூடுமாதலின்.

(பிரதிவாதி) :- (அப்படியானால், அது) மோக்ஷத்திற்குத்தான் எனில், - (எப்படி?) — தியானயோகத்தோடு கூடிச் செய்யப்பட்ட தனது கர்மங்களை ஈச்வரனிடத்து அர்ப்பித்தல் மோக்ஷத்திற்கேயன்றி வேறு பயனுக்கு அன்று. ஆனால், (ஒருவன்) தியான யோகத்தினின்றும் தவறியவன்; எனவே, அவன் விஷயத்திலே கேடு (உண்டென்று) சங்கித்தல் பொருந்தியதே எனில், -

(வாதி) :- அப்படியன்று; “தனிப்பட்டவன் மனத்தையும், உடம்பையும் அடக்கியவன், ஆசை நீங்கியவன், உடைமையில்லாதவன்” (6-10) , “ப்ரஹ்மசாரி விரதத்தில் நிற்பவன்” (6-14) எனக் கர்மங்களைத் துறந்திடுதலை விதித்தலால். மேலும், தியானகாலத்திலே மனைவியின் உதவி (எதாவது வேண்டுமோ என்று) இங்கே சங்கித்தலும் தகாது. ஏனெனில், தனியாயிருத்தல் விதிக்கப்படுகின்றது. அன்றியும், கிருகஸ்தனுக்கு “ஆசையற்றவன், உடைமையில்லாதவன்” (6-10) என்று தொடங்கும் திருவாக்கானது நலமாக இல்லை. மற்றும், (ஞானம், கர்மம் என்ற) இரண்டினின்றும் தவறியவனைப்பற்றி வினவுதல் (6-38) பொருந்தாமையாலுமென்க.

(பிரதிவாதி) :- “எவன்” (6-1) என்ற இதனால், கர்மத்தையுடையவனே ஸந்யாஸி எனவும் யோகி எனவும் கூறப்பட்டது; இன்னும், (அதே ச்லோகத்தினால்)

அக்நியில்லாதவனாயும் கர்மமில்லாதவனாயு மிருப்பவன்
ஸந்யாஸியாகவும் யோகியாகவுமிருப்பது மறுக்கப்பட்டது எனில்,

(வாதி) :- அப்படியன்று; தியான யோகத்திற்குப் பகிரங்க
ஸாதனமாயுள்ள கர்மத்தின் பயனிலே விருப்பத்தை
விட்டிடுதலைப் புகழ்ந்து பேசும் கருத்துடைமையின்.
ஸந்யாஸியாகவும் யோகியாகவுமுள்ளவன் கேவலம் அக்நியும்
கர்மமுமில்லாதவன் மாத்திரம் அல்லன் —
அப்பொழுதென்னவெனில்? — கர்மத்தையுடையவனுங்கூட
கர்மத்தின் பயனிலே பற்றைவிட்டுச் சித்தசுத்திக்காகக்
கர்மயோகத்தை அநுஷ்டிப்பவனாய், ஸந்யாஸியும்
யோகியுமாகிறான் என்றும் கொண்டாடப்படுகின்றது; இனி, (1)
கர்மத்தின் பயனிலே பற்றை விட்டிடுதலைப் புகழ்தலும், (2)
நான்காம் ஆச்ரமத்தை மறுத்தலும் ஒரே வாக்கியத்தினால்
அமையா. (வாக்கிய மென்பது ஒரு விஷயத்தைக் கூறுவது.
ஆதலால், அது இரண்டு விஷயங்களைக் கூறமாட்டாதென்பது
மீமாம்ஸகர் கொள்கை.) மேலும், அக்நியும் கர்மமுமில்லாத
உண்மையான ஸந்யாஸிக்கு சுருதிகளிலும் ஸ்மிருதிகளிலும்
புராணங்களிலும் இதிஹாஸங்களிலும் யோக நூல்களிலும்
தெளிவாக விதிக்கப்பட்ட ஸந்யாஸி நிலையையும்
யோகிநிலையையும் பகவான் மறுக்கமாட்டார். அன்றியும்,
தமது திருவாக்குக்களோடு முரண்படுதலாலும்
(மறுக்கமாட்டாரென்க) “ஸகலகர்மங்களையும் மனத்தால் துறந்து
... (ஒன்றுஞ் செய்யவே செய்யாதவனாய், செய்விக்காதவனாய்த்
தங்கியிருக்கிறான்” (5-13). “மௌனமுடையவன், எதனாலும்
திருப்தியுள்ளவன், வீடில்லாதவன், புத்திநிலைத்தவன்” (12-19) ,
“எந்தப் புருஷன் ஸகலகர்மங்களையும் விட்டு ஆசையில்லாது
திரிகின்றானோ” (2-71) “ஸகல கர்மங்களையும் விட்டிருப்பவன்”
(12-16) எனப் பகவானால் ஆங்காங்கு தமது திருவாக்குக்கள்
உணர்த்தப்பட்டன. நான்காம் கிருகஸ்தநிலையை
அடைந்தவனாய் யோகத்தை கூடுவதிலே கருத்துடைய
முனிவனுக்கு, பயனை வேண்டாது அநுஷ்டிக்கப்படும்

அக்நிஹோத்ரம் முதலிய கர்மமானது தியானயோகத்தைக் கூடுதற்கு ஸாதனமாதலை, சித்தசுத்தி வழியாகப் பெறுகின்றது என்று “அவன் ஸந்யாஸியும் யோகியுமாம்” எனப்பாராட்டப்படுகின்றது;

ஸ்ரீபகவானுவாச —

அனாச்ரித: கர்மபலம் கார்யம் கர்ம கரோதி ய: /
ஸ ஸந்ந்யாஸீ ச யோகீ ச நிரக்னிர் ந சாக்ரிய: // 1

கர்மத்திலே ஸந்யாஸம்

ஸ்ரீபகவான் சொல்லலுற்றார் :

1. எவன் கர்மத்தின் பயனைச் சார்ந்திடாதவனாய்ச், செய்ய வேண்டிய கர்மத்தைச் செய்கின்றானோ, அவன் ஸந்யாஸியும் யோகியும் (ஆகின்றான்); அக்நியில்லாதவனாயும் கர்மமில்லாதவனாயும் இருப்பவன் (ஸந்யாஸியாயும் யோகியும் ஆகிறான்) அல்லன்.

சார்ந்திடாதவன் — எதனை? — கர்மத்தின் பயனை. கர்மங்களின் பயன் எதுவோ, அதனைச் சார்ந்திடாதவன் (என்பதற்கு) — கர்மத்தின் பயனிலே ஆசையில்லாதவன் என்று பொருள். எவன் கர்மத்தின் பயனிலே ஆசையுடையவனோ, அவன் கர்மத்தின் பயனைச் சார்ந்து (வேண்டி) நிற்பவன் ஆகிறான். இவனோ அவனுக்கு மாறானவன்; ஆதலால், கர்மத்தின் பயனை வேண்டாதவன்.

எவனொருவன் இவ்வாறிருப்பவனாய், காம்ய கர்மத்திற்கு மாறாயுள்ளதும் செய்யவேண்டியதுமான அக்நிஹோத்ரம் முதலிய நித்தியகர்மத்தைச் செய்து முடிக்கின்றானோ எவன் இப்படிப்பட்ட கர்மியோ, அவன் மற்றைய கர்மிகளைக் காட்டிலும் மேலானவனாய் இருக்கிறான். என்ற இவ்விஷயத்தைக் காட்டும் பொருட்டு “அவன் ஸந்யாஸியும்

யோகியும் ஆகிறான்” என அருளிச் செய்கிறார். துறவு எவனுக்கு உள்ளதோ, அவன் ஸந்யாஸி; மனம் ஒரு நிலைப்பட்டு அமைதல் எவனுக்கு உள்ளதோ அவன் யோகி, என இத்தகைய குணமுள்ளவன் இவன் எனக் கொள்ள வேண்டும். கேவலம் அக்நியில்லாதவனாயும் கர்மமில்லாதவனாயும் இருப்பவன் தான் ஸந்யாஸியும் யோகியும் ஆகிறான் என்று கொள்ளக்கூடாது. கர்மங்கட்குத் துணையாயுள்ள அக்நிகள் எவனிடத்தினின்றும் போய்விட்டனவோ, அவன் அக்நியில்லாதவன், அக்நிகளை ஸாதனமாகவுடையவை அல்லவுமான தவம் தானம் முதலிய கர்மங்கள் எவனுக்கு இல்லையோ, அவன் கர்மமில்லாதவன். (1)

(ஆக்ஷேபம்) :- அப்படியானால், அக்நியில்லாதவனாயும் கர்மமில்லாதவனாயுமிருப்பவன் ஸந்யாஸியும் யோகியுமாகிறான் என்பது சுருதிகளிலும் ஸ்மிருதிகளிலும் யோகநூல்களிலும் தெளிவாக உணர்த்தப்பட்டிருக்கின்றது. அக்நியை உடையவனாயும் கர்மத்தை உடையவனாயும் இருப்பவனுங்கூட ஸந்யாஸியும் யோகியுமாகிறான் என்று பிரஸித்தம் இல்லாத (வேறு புதிய விஷயத்தை) (பகவான்) இங்கே உபதேசிப்பது எப்படி? —

(ஸமாதானம்) :- இது குற்றமன்று; ஒருவகை உபசாரவழக்கினால் இரண்டனையும் (அக்நியையுடையவனாயும் கர்மத்தையுடையவனாயும் இருப்பவனிடத்து, ஸந்யாஸியாதலையும் யோகியாதலையும்) ஏற்றிக்கூறவேண்டுமென்னும் கருத்து உடைமையால் என்க. அநெப்படியெனில், - கர்மத்தின் பயனிலே நினைவை விட்டிடுதலால் (1) ஸந்யாஸியாதலென்பதும், தியானயோகத்திற்கு ஸாதனமாகக் கர்மங்களை அநுஷ்டித்தலாலும் மனம் அலைதற்குக் காரணமாய்க் கர்மத்தின் பயனிலேயுள்ள நினைவை ஒழித்தலாலும், (2) யோகியாதலென்பதும் ஆகிய இரண்டும் உபசார வழக்கு, மற்று, (கர்மயோகியானவன்) முதன்மையான ஸந்யாஸியும்

முதன்மையான யோகியுமாகிறானென்பது கருத்தன்று. என்னும் இப்பொருளை உணர்த்தும்பொருட்டு, (பகவான்) அருளிச் செய்கிறார் :

யம் ஸந்ந்யாஸமிதி ப்ராஹுர் யோகம் தம் வித்தி பாண்டவ /
ந ஹ்யஸந்ந்யஸ்த-ஸங்கல்போ யோகீ பவதி கஸ்சன // 2

2. பாண்டவ! (சுருதிகள்) எதனை ஸந்யாஸமாகக் கூறுகின்றனவோ, அதனை யோகமாகத் தெரிந்து கொள். ஏனெனில், எண்ணங்களை விடாத எவனும் யோகியாக மாட்டானன்றோ.

பாண்டவ! சுருதிகளையும் ஸ்மிருதிகளையும் அறிந்தவர் எதனை இவ்வாறு, (அதாவது) ஸகல கர்மங்களையும், அவற்றின் பயன்களையும் விட்டிடுதலாகிய உண்மையான ஸந்யாஸமென்று கூறுகிறார்களோ அந்த உண்மையான ஸந்யாஸத்தை, கர்மங்களை அநுஷ்டித்தலாகிய யோகமென்று அறிந்துகொள்.

(வினா) :- (கர்மத்தில்) தலைப்படுதலாகிய கர்மயோகத்திற்கு, அதற்கு மறுதலையாய் (அக்கர்மத்தினின்றும்) ஒழிதலாகிய உண்மையான ஸந்யாஸத்தோடு எத்தகைய பொதுமையை ஒத்துக்கொண்டு, அதன் (ஸந்யாஸத்தின்) தன்மையானது கூறப்படுகின்றது? என நோக்குமிடத்து,

(விடை) :- இதனைக் கூறுவோம் : கர்மயோகத்திற்கு உண்மையான ஸந்யாஸத்தோடு ஒப்புமையானது செய்பவன் வழியாய் இருக்கின்றதன்றோ. ஏனெனில், எவன் உண்மையான ஸந்யாஸியோ, அவன் ஸகல கர்மங்களையும் (அவற்றிற்கான) ஸாதனங்களையும் விட்டுள்ளமையால் ஸகல கர்மங்களையும் அவற்றின் பயன்களையும் பற்றிய நினைப்பை (அதாவது, கர்மத்தில்) தலைப்படுதற்குக் காரணமாயுள்ள ஆசைக்கு ஏதுவாயிருப்பதைத் துறந்துவிடுகிறான். இந்தக்

கர்மயோகியுங்கூட கர்மத்தைச் செய்பவனாகவே பயனைப்பற்றிய நினைவைத் துறந்துவிடுகிறான். என்னும் இப்பொருளை எடுத்துக்காட்டும் பொருட்டு (பகவான்) அருளிச் செய்கிறார்:- பயனை நினைத்தலானது மனம் அலைதற்குக் காரணமாவதால், பயனைப்பற்றிய எண்ணத்தை விட்டிடாத எந்தக் கர்மியும் யோகியாக ஒருநிலைப்பட்டவனாக ஆகமாட்டான். ஆதலால், பயனைப்பற்றிய எண்ணத்தை விட்டவன் எந்தக் கர்மியானாலும் ஆகுக; அவன் யோகியாக, ஒருநிலைப்பட்டவனாக, மனம் அலையா(து அமைந்தவனாக ஆவன்; மனம் அலைதற்குக் காரணமாயிருப்பதை, (அதாவது) பயனை நினைத்தலைத் துறந்திட்டமையால் என்பது கருத்து.

கர்மமானது தியானயோகத்திற்கு முதல் படி

இவ்வாறு உண்மையான ஸந்யாஸத்திற்கும் கர்மயோகத்திற்கும் (பயனை) விட்டிடுதலிலே செய்பவன் மூலமாயுள்ள ஒப்புமையை உத்தேசித்து, “பாண்டவ! எதனை ஸந்யாஸமாகக் கூறுகிறார்களோ, அதனை யோகமாகத் தெரிந்து கொள்” (6-2) என்ற கர்மயோகத்தைக் கொண்டாடும் பொருட்டு, (அதனை) ஸந்யாஸமென்று கூறினர். பயனை வேண்டாத கர்மயோகமானது தியானயோகத்திற்குப் பகிரங்கமான ஸாதனமென்று அதனை ஸந்யாஸமாகப் புகழ்ந்து, இப்பொழுது, கர்மயோகம் தியானயோகத்திற்கு ஸாதனமாதலை உணர்த்துகிறார் :

ஆருருக்ஷார்-முனேர்-யோசம் கர்மகாரண-முச்யதே /
யோகாருடஸ்ய தஸ்யைவ சம: காரண-முச்யதே // 3

3. யோகத்தைக்கூடுவதிலே கருத்துடைய முனிவனுக்குக் கர்மம் ஸாதனமெனப்படுகின்றது. யோகத்தைக்கூடிய அவனுக்கே (அப்பொழுது) ஒழிபு ஸாதனமெனப்படுகின்றது. (அப்பொழுது — யோகத்தைக்கூடிய பொழுது.)

கூடுவதிலே கருத்துடைய — கூடாத: தியானயோகத்திலே நின்றற்கு முடியாத என்பது பொருள். — கூடுவதிலே கருத்துடைய எவனுக்கு? — முனிவனுக்கு; கர்மங்களின் பயனை விடுபவனுக்கு என்றபடி. (இனிமேல் முனிவனாகப் போகிறவனாய் இப்பொழுது கர்மத்தின் பயனைத் துறந்திடும் கர்மயோகியை — முனிவன் என்பது உபசார வழக்கு.) — எதனைக் கூடுவதிலே கருத்துடைய? — தியான யோகத்தை. கர்மமானது (அவனுக்கு, முதலில் சித்த சுத்தியையும், பின்பு தியான யோகத்திலே விருப்பத்தையும், பின்பு அந்தத் தியான யோகத்திற்கு ஏற்ற தகுதியையும் உண்டாக்குகின்ற) ஸாதனம் எனப்படுகின்றது. ஆனால், யோகத்தைக் கூடிவிட்டால், அப்பொழுது) அவனுக்கு, ஸகல கர்மங்களினின்றும் ஒழிதலாகிய ஒழிபுதான் ஸாதனம்; அதாவது, யோகத்தைக் கூடிநிற்கும் நிலைக்கு (ஒழிபே) ஸாதனமென்க, (அவன்) எவ்வளவு எவ்வளவு கர்மங்களினின்றும் ஒழிகின்றானோ, அவ்வளவு அவ்வளவு தொல்லையில்லாதவனாய் இந்திரியங்களை வென்ற(அ)வனுக்கு மனம் ஒருநிலைப்படுகின்றது. அவ்வாறுள்ளவளவிலே, அவன் சடக்கென்று யோகத்தைக் கூடினவனாகிறான். அவ்வண்ணமே, “(ப்ரஹ்மமானது எங்கும்) ஒன்றாயும் ஸமமாயும் உள்ளது (என்னும் அறிவும்) , உண்மையுடைமையும், ஒழுக்கமும், (நல்வழியிலே) உறுதியும், அஹிம்ஸையும், நேர்மையும், அநேக கர்மங்களினின்றும் ஒழியும் எப்படிப்பட்டனவோ, அப்படிப்பட்ட பொருள் பிராமணனுக்கு (வேறு) இல்லை” (ம-சா-மோ-175-33) எனக் கூறுப்பட்டிருக்கின்றது. (3)

தியானயோகி என்பவன் எவன்?

இனி இப்பொழுது, (ஒருவன்) எப்பொழுது யோகத்தைக் கூடினவனாகிறான்? என்பது — கூறுவோம் :

யதா ஹி நேந்த்ரியார்த்தேஷு ந கர்மஸ்வனுஷஜ்ஜதே /
ஸர்வஸங்கல்ப-ஸந்யாஸி யோகாருடஸ்-ததோச்யதே // 4

4. எண்ணங்கள் என்றவற்றை யெல்லாம் துறந்திடுந்தன்மையனாய் (எவன்) எப்பொழுதன்றோ விஷயங்களில் பற்று கொள்வதில்லையோ, கர்மங்களில் (பற்றுக் கொள்வது) இல்லையோ, (அவன்) அப்பொழுது “யோகத்தைக் கூடினவன்” எனப்படுகிறான்.

யோகியானவன் மனத்தை ஒருநிலைப்படுத்திக் கொண்டு இந்திரியங்களின் விஷயங்களாகிய ஓசை முதலானவற்றிலும் நித்தியம், நைமித்திகம், காம்யம், பிரதிஷித்தம் என்னும் கர்மங்களிலும் எப்பொழுது (தனக்குப்) பயனின்மையை உணர்ந்து பற்றுக் கொள்வதில்லையோ, அதாவது (அவை தனக்கு) அவச்யம் வேண்டியவை என்னும் புத்தியைக் கொள்வதில்லையோ, (மற்றும், அவன் எப்பொழுது) இம்மை-மறுமைப் பொருள்களை விரும்புதற்குக்காரணமான எண்ணங்கள் யாவற்றையும் துறந்திடுந்தன்மையனோ, அப்பொழுது (அவன்) யோகத்தைக் கூடினவன், அதாவது யோகத்தை அடைந்தவன் என்க. “எண்ணங்கள் என்றவற்றையெல்லாம் துறந்திடுந்தன்மையனாய்” என்னும் திருவாக்கினால், “ஸகல ஆசைகளையும் ஸகலகர்மங்களையும் துறந்திட வேண்டும்” என்பது பொருள். ஏனெனில், ஸகல ஆசைகட்கும் எண்ணங்கள் காரணம்; “எண்ணமென்பது கர்மத்தின் வேர்; யஜ்ஞங்கட்கு எண்ணமே பிறப்பிடம்” (மனு-2-2) “ஏ! ஆசையே! உன்னுடைய வேர் எனக்குத் தெரியும்; நீ எண்ணத்தினின்றன்றோ பிறக்கின்றாய். நான் உன்னை நினைக்க மாட்டேன்; நீ வேரொடு இருக்கமாட்டாய் (அற்றுப்போவாய்)” (ம-ச.மோ-177-25) என்பன முதலான ஸ்மிருதிகளாலென்க.

இனி ஆசைகளனைத்தையும் விட்டவுடன் கர்மங்களனைத்தையும் விட்டிடுதல், (தானே) அமைவதாகின்றது; (என்பதை,) “அவன் எதனை விரும்புகிறவனாய் இருக்கின்றானோ, அதனைச்

செய்யவேண்டியவனாகிறான்; எதனைச் செய்ய வேண்டியவனாக இருக்கின்றானோ, அந்தக் கர்மத்தை (வெளியில்) செய்கிறான்” (பி-4-4-5) என்பது முதலிய சுருதிகளாலும், “பிராணியானது எதெதைச் செய்கின்றதோ, அதது ஆசையின் செய்கை” (மனு-2-4) என்னும் ஸ்மிருதிகளாலும் (அறிக).

இன்னும், யுக்தியினாலும் (அவ்வாறே அறிந்து கொள்க.) ஏனெனில், எண்ணங்களனைத்தையும் துறந்திடுமளவிலே ஒருவன் அசையவுங்கூட முடியாது. ஆகவே, “எண்ணங்கள் என்றவற்றையெல்லாம் துறந்திடுந்தன்மையாய்” என்னும் திருவாக்கினால் பகவான், ஸகல ஆசைகளையும் ஸகல கர்மங்களையும் விட்டொழியும்படி அருளிச் செய்கிறாரென்க. (4)

இவ்வாறு யோகத்தைக் கூடினவளவிலே, ஸம்ஸார அநர்த்தக் கூட்டத்தினின்றும் தான் தன்னால் கரையேற்றப் பட்டவனாகிறான்; ஆதலால்,

உத்தரே-தாத்மனாத்மானம் நாத்மான-மவஸாதயேத் /
ஆத்மைவ ஹ்யாத்மனோ பந்து-ராத்மைவ ரிபு-ராத்மன: // 5

5. தன்னைத் தன்னால் கரையேற்றவேண்டும்; தன்னைக் கெடுத்துக் கொள்ளக்கூடாது. ஏனெனில், தானே தனக்கு நண்பன்; தானே தனக்குப் பகைவன்.

ஸம்ஸார ஸமுத்திரத்துள் மூழ்கிக்கிடக்கின்ற தன்னை அதனினின்றும் தானே மேலே தூக்கிக் கரையேற்றிக் கொள்ளவேண்டும்; யோகத்தைக் கூடிநின்றலை அடையச் செய்ய வேண்டும் என்பது பொருள். தன்னை (அக்கடலுள்) கீழே மூழ்கிப் போகும்படி செய்யக்கூடாது. ஏனெனில் தானே தனக்கு நண்பன். ஸம்ஸாரத்தினின்றும் விடுபடுவதற்குப் பிரயோஜனப்படக்கூடிய நண்பன் (தன்னைக் காட்டிலும்)

வேறொருவன் இல்லையன்றோ. அம்மட்டோ! நண்பன் என்பவனுங்கூட மோகூ விஷயத்திலே பகைவனே தான்; சினேகம் முதலிய கட்டுக்கு இடமாவனாதலின். ஆகவே, “தானே தனக்கு நண்பன்” என்னும் தேற்றமானது நேரென்க. தானே தனக்குப் பகைவன். தீமைசெய்பவனாய், (தன்னைக் காட்டிலும்) வேறாய் வெளியிலுள்ள பகைவன் எவனோ, அவனையுங்கூடத் தானேதான் (ஒருவன் தனக்குப் பகைவனாகச்) செய்து கொள்ளுகிறான்; ஆதலால், “தானே தனக்குப் பகைவன்” என்னும் தேற்றமானது பொருந்தியதேதான் என்க. (தேற்றம் — மிக்க உறுதியான நிர்ணயம்.) (5)

“தானே தனக்கு நண்பன்” எனக் கூறப்பட்டது. அவ்விருவருள், தனக்கு நண்பனான தான் என்பவனுக்கு லக்ஷணம் என்ன? தனக்குப் பகைவனுமான தான் என்பவனுக்கு(ம்) லக்ஷணம் என்ன? என்பது — கூறுவோம் :

பந்து-ராத்மனஸ்-தஸ்ய யேனாத்மைவாத்மனா ஜித: /
அனாத்மனஸ் சத்ருத்வே வர்த்தேதாத்மைவ சத்ருவத் // 6

6. எவன் தன்னைத் தான் ஜயித்திருக்கின்றானோ, அவனுக்குத் தனக்குத் தான் நண்பன்; ஆனால், தன்னை ஜயிக்காதவனுக்குத் தானே பகைவன் போல பகைமையிலே இருக்கின்றான்

எவன் தேகம் இந்திரியங்கள் என்றவற்றின் சேர்க்கையை வசப்படுத்திக் கொண்டிருக்கின்றானோ, அதாவது இந்திரியங்களை வென்றிருக்கின்றானோ, அவனுக்கு(த் தனக்கு) அவன் தான் நண்பன். மற்று, இந்திரியங்களை ஜயிக்காதவனுக்குத் தானே பகைவன் போலப் பகைமையிலே இருக்கின்றான்; தன்னைக் காட்டிலும் வேறாய் (வெளியிலுள்ள) பகைவன் தனக்கு எப்படி தீமை செய்பவனோ, அப்படித்தான் தனக்குத் தீமை செய்து கொள்வதிலே இருக்கிறான் என்பது (தேர்ந்த) பொருள். (6)

ஜிதாத்மன: ப்ரசாந்தஸ்ய பரமாத்மா ஸமாஹித: /
சீதோஷ்ண-ஸுகேது: கேஷு ததா மானாபமானயோ: // 7

7. தன்னடக்கங்கொண்டு சாந்தமாயிருப்பவனுடைய பரமாத்ம ஸ்வரூபமானது குளிர்-வெப்பங்களிலும் இன்ப-துன்பங்களிலும், அவ்வாறே மரியாதை அவமரியாதைகளிலும், (அவற்றால் தாக்கி அசைக்கப்படாததாய், அவனுடைய சித்தத்திலே எப்பொழுதும்) ஒருநிலைப்பட்டு நிற்கின்றது.

(ஒருவன்) தேகம் இந்திரியங்கள் இவற்றை ஜயித்து மனந்தெளிந்திருக்கும் ஸந்யாஸியாயிருக்கும் பொழுது, பரமாத்மஸ்வரூபமானது ஒருநிலைப்பட்டு நிற்கின்றது; (அது அவனுடைய) உள்ளபடியான ஆத்மஸ்வரூபமாகவே இருக்கின்றது என்பது பொருள்.(7)

ஜ்ஞான-விஞ்ஞான-த்ருப்தாத்மா கூடஸ்த்தோ விஜிதேந்த்ரிய: /
யுக்த இத்-யுச்யதே யோகீ ஸம-லோஷ்டாச்ம-காஞ்சன: // 8

8. சாஸ்திர அறிவினாலும் மனம் திருப்தி பெற்று, (எதற்கும்) அசையாது, இந்திரியங்களை ஜயித்து, மண்ணாங்கட்டி, கல், தங்கம் என்றவற்றை ஸமமாகக் கொண்ட யோகியானவன், “ஸமாதியைக் கூடினவன்” என்று சொல்லப்படுகிறான்.

ஞானமென்பது — சாஸ்திரத்திற்கூறியுள்ள பொருள்களை அறிதல். விஞ்ஞானமென்பதோ — சாஸ்திரத்தினின்றும் அறியப்பட்டவற்றை அவ்வாறே தன்னுடைய அநுபவத்திற் செய்தல். சாஸ்திர அறிவினாலும் அநுபவ அறிவினாலும் மனம் திருப்தி பெற்று- அந்த ஞான-விஞ்ஞானங்கள் போதும் என்னும் எண்ணம் வந்த மனத்தினனாகி. (8)

மேலும்,

ஸுஹ்ருன்-மித்ரார்-யுதாஸீந-மத்த்ய1்தத்-த்வேஷ்ய-பந்துஷா /
ஸாதுஷ்வபி ச பாபேஷா ஸமபுத்திர் விசிஷ்யதே // 9

9. நல்ல ஹிருதயமுள்ளவன், நண்பன், பகைவன், உதாஸீனன், நடுநிலையிலே நிற்பவன், வெறுக்கத்தக்கவன், உறவினன் ஆகிய இவர்களிடத்தும், நல்லோரிடத்தும் தீயோரிடத்தும் ஸமமான பார்வையுள்ளவன் மேலாகின்றான்.

“ஸுஹ்ருத்” என்று தொடங்குகின்ற சுலோகத்தின் ((முற்)பாதி ஒருபதம் (தொகுநிலைத்தொடர்). நல்ல ஹிருதயமுள்ளவன் — பதிலுபகாரத்தை வேண்டாது உபகாரஞ் செய்பவன். நண்பன் — சிநேகமுள்ளவன். பகைவன் — சத்துரு. உதாஸீனன் என்பவன் — ஒருவனுடைய பக்கத்தையும் சாரான். விரோதமுள்ள இருவர்க்கும் நலத்தை விரும்புவன் எனவோ, (அவன்) — நடுவு நிலையிலே நிற்பவன் வெறுக்கத்தக்கவன் — தனக்கு வேண்டாதவன். உறவினன் — ஸம்பந்தமுடையவன் என்ற இவர்களும், சாஸ்திரத்தைப் பின்பற்றியுள்ள நல்லோர்களும், விலக்கியதைச் செய்யுந் தீயோர்களுமாகிய இந்த எல்லாரிடத்தும் ஸமமான பார்வையுள்ளவன், அதாவது “(இவன்) யார், (இவனுடைய) தொழில் என்ன?” என்னும் ஆலோசனையை மேற்கொள்ளாதவன் மேலானவனாகிறான்; அல்லது, (ஸம்ஸாரத்தினின்றும்) விடுபடுகிறான் என்று வேறுபாடும் உண்டு. யோகத்தைக் கூடியுள்ள அனைவரிலும் இவன் உயர்ந்தவன் என்பது (தேர்ந்த) பொருள். (9)

யோகத்தை அப்யஸிக்கவேண்டிய ஒழுங்குகள்.

ஆகவே, இவ்வாறாக உயர்ந்த பயனை அடைவதற்காக,

யோகீ யுஞ்ஜீத ஸதத-மாத்மானம் ரஹஸி ஸ்த்தித: /
ஏகாகீ யத-சித்தாத்மா நிராசீரபரிக்ரஹ: // 10

10. தனிமையான இடத்திலே தனியாய் இருந்து, மனத்தையும் தேகத்தையும் அடக்கியவனாய், ஆசையும் உடைமையுமில்லாத யோகியானவன் மனத்தை எப்பொழுதும் (ஸமாதியிற்) சேர்க்க வேண்டும்.

யோகி — தியானஞ் செய்பவன். தனிமையான இடத்திலே — மலையின் குகை முதலானவற்றிலே தனியாய் — துணையில்லாதவனாய் — “தனிமையான இடத்திலே ... இருந்து” என்னும் விசேஷணத்தினாலும், “தனியாய்” என்னும் விசேஷணத்தினாலும், “ஸந்யாஸம் செய்து (கொள்ளவேண்டும்)” என்பது பொருள். துறவியாயிருந்தாலும், உடைமைகள் எல்லாவற்றையும் விட்டொழிந்தவனாய் யோகத்தைக் கூடவேண்டும் (கௌபீனம் முதலியவற்றிலும் எனதென்னும் பற்றை வைக்கக்கூடாது) என்பது பொருள். (10)

இனி இப்பொழுது, யோகத்தைக் கூடுகிறவனுக்கு (அவன் உட்காரத்தக்க) ஆஸனம், (அவன் உட்கொள்ளத்தக்க) உணவு, (அவனுடைய பொழுது போக்குக்கு உரிய) விநோதம் முதலானவற்றின் ஒழுங்கை யோகத்திற்கு ஸாதனமாகக் கூறவேண்டியதோடு, யோகத்தை அடைந்தவனுடைய லக்ஷணத்தையும், அந்த யோகத்தின் பயன் முதலானவற்றையும் கூறவேண்டுமாதலால், (அவையெல்லாவற்றையும் உபதேசிக்கத்) தொடங்கி, அவற்றுள் முதன்மையான ஆஸனத்தையே முதலில் கூறுகிறார் :

சுசௌ தேசே ப்ரதிஷ்ட்டாப்ய ஸ்த்திர-மாஸன-மாத்மன: /
நாத்யுச்ச்ரிதம் நாதிநீசம் சைலாஜின-குசோத்தரம் // 11

11. மிகவும் உயரமில்லாததும், மிகவும் தாழ்வாயில்லாததும், வஸ்திரம், தோல், தர்ப்பை என்பவற்றை மேலேயுடையதும், அசையாததுமாகிய தனது ஆஸனத்தை சுத்தமான இடத்தில் அமைத்துக் கொண்டு,

சுத்தமான — இயற்கையினாலானும், மெழுகுதல் முதலியவற்றாலாயினும் பரிசுத்தமான. இடத்திலே — ஜனமில்லாத இடத்திலே இங்கே, வஸ்திரம் முதலியவற்றின். அடுக்கானது பாடத்தின் முறைப்படி (முதலில் வஸ்திரம், பின்பு தோல், பின்பு தர்ப்பை என) மாறியிருக்கின்றது. (முதலில் தர்ப்பை, அதன்மேல் தோல், அதன்மேல் வஸ்திரம் என்பது கருத்து) (11)

அமைத்துக்கொண்டு என்ன (செய்யவேண்டும்)?

தத்ரைகாக்ரம் மன: க்ருத்வா யத-சித்தேந்த்ரிய-க்ரிய: /
உபவிச்யாஸனே யுஞ்ஜ்யாத் யோக-மாத்ம-விசுத்தயே // 12

12. மனத்தை ஒருதலையாகச் செய்து, மனம் இந்திரியங்கள் இவற்றை அடக்கியவனாய் அந்த ஆஸனத்தில் உட்கார்ந்து, சித்த சுத்திக்காக யோகத்தைக் கூடவேண்டும்.

அந்த ஆஸனத்திலே உட்கார்ந்து யோகத்தைக் கூடவேண்டும். எப்படி? — ஸகல விஷயங்களினின்றும் மனத்தை இழுத்து, ஒருநிலைப்படுத்தி, மனம் இந்திரியங்கள் இவற்றை அடக்கியவனாய். — அவன் எதற்காக யோகத்தைக் கூடவேண்டும் என்பது ... கூறுகிறார், “அந்தக்கரணத்தின் சுத்திக்காக” என்று. (12)

வெளியிலுள்ள ஆஸனமானது கூறப்பட்டது : இனி, சரீரமிருக்க வேண்டிய நிலை எவ்வாறு என்பது? கூறுவோம்.

ஸமம் காய-சிரோ-க்ரீவம் தாரயன்-னசலம் ஸ்த்திர: /
ஸம்ப்ரேக்ஷய நாஸிகாக்ரம் ஸ்வம் திசஸ்-சானவலோகயன் // 13

13. (யோகியானவன்) உடம்பையும், தலையையும், கழுத்தையும் அசையாது நேரே வைத்துக் கொண்டு நிலைத்தவனாய், தனது

மூக்கின் நுனியைப்பார்த்தும், சுற்றுப் புறங்களைப் பாராதும்
(இருக்கவேண்டும்.)

உடம்பு, தலை, கழுத்து இவற்றை(க் கோணாது) நேரே வைத்துக்
கொள்பவனுக்கு அசைவு உண்டாகக்கூடுமாதலால்,
“அசையாது” என விசேஷிக்கிறார். நிலைத்தவனாய் —
நிலையுள்ளவனாய் (தேஹேந்திரியங்களுடைய விஷயங்கட்கு
உட்படாதவனாய்) ஆகி என்பது பொருள். தனது மூக்கின்
நுனியை நேரே பார்த்து (இருப்பவன்) போல என(க்
கொள்ளவேண்டும்; ஆகவே, இங்கு, “போல” என்னுஞ்சொல்
இருந்து கெட்டதாக (இல்லாமற் போனதாக)க் கண்டுகொள்க.
ஏனெனில், இங்கே (பகவான்) விதிக்கக் கருதியது, தனது
மூக்கின் நுனியைப் பார்த்தலென்பது அன்று, அப்பொழுது
என்னவெனில் — (வெளியிலுள்ள விஷயங்களைப் பாராதபடி
உள்ளேயே) கண்களின் பார்வையை வீழ்த்துதல் என்க.
மேலும், அது அந்தக்கரணத்தினுடைய அமைதியான
நிலையைத் தழுவி நிற்பது என்பது (பகவான்) உபதேசிக்க
விரும்பிய குறிப்பு. தனது மூக்கின் நுனியைப் பார்ப்பதே
உபதேசிக்கக் கருதியதானால், மனம் அங்கேதான் ஒரு
நிலைப்பட்டு விடுமேயன்றி ஆத்மாவினிடத்து அன்று.
“மனத்தை ஆத்மாவினிடத்து நன்கு நிலைத்ததாகச் செய்து” (6-
25) என, ஆத்மாவினிடத்தன்றோ மனம் ஒருநிலைப்படுதலை
(பகவான்) கூறுவர். ஆகவே, “போல” என்னுஞ் சொல்
இல்லாதிருத்தலால், கண்களின் பார்வையை உள்ளே
வீழ்த்துதல்தான் “பார்த்து” எனக் கூறப்படுகின்றது. (13)

அன்றியும்,

ப்ரசாந்தாத்மா விகதபீர்-ப்ரஹ்மசாரிவ்ரதே ஸ்த்தித: /
மன: ஸம்யம்ய மச்சித்தோ யுக்த ஆஸீத மத்பர: // 14

14. மனம் அமைந்தவனும், பயம் நீங்கியவனும், ப்ரஹ்மசாரி
விரதத்தில் நிற்பவனும் மனத்தை அடக்கிச் சித்தத்தை

என்னிடத்து வைத்தவனும், ஒரு நிலைப்பட்டவனும், என்னை மேலாகக் கொண்டவனுமாக (அவன்) உட்காரவேண்டும்.

ப்ரஹ்மசாரி விரதத்தில் நிற்பவன் — குருவிற்குப் பணிவிடை செய்தல், பிச்சைச் சோற்றைப் புஜித்தல் முதலியவற்றிலே இருப்பவன். (அவன்) அவற்றை அநுஷ்டிப்பவனாக என்பது பொருள். மனத்தை அடக்கி — மனத்தின் விருத்திகளை (விகாரங்களை, போக்குகளை) ஒடுக்கி என்றபடி என்னிடத்து — பரமேச்வரனான என்னிடத்து. காம விகாரமுடையவன் ஒருவன் ஸ்திரீயினிடத்துச் சித்தத்தை வைத்தவனாய் (அவளையே எப்பொழுதும் நினைந்து கொண்டிருப்பவனாய்) இருக்கிறான்; ஆனால் (அவன்) அவளையே (எல்லோரிலும்) மேலானவளாகக் கொள்கிறானில்லை. அப்பொழுதென்னவெனில், - அரசனையாவது, மஹாதேவனை (பெரிய கடவுளை)யாவது (மேலாகக் கொள்கிறான்.) இவனோ (யோகியோ) என்னிடத்தே சித்தத்தை வைத்தவனும், என்ளையே மேலாகக் கொண்டவனுமாம் என்க.(14)

இனி இப்பொழுது யோகத்தின் பயனைக் கூறுகிறார்.

யுஞ்ஜன்-னேவம் ஸதாத்மானம் யோகீ நியத-மானஸ: /
சாந்திம் நிர்வாண-பரமாம் மத்-ஸம்ஸ்த்தா-மதிகச்சதி // 15

15. இவ்வாறு மனத்தை எப்பொழுதும் ஒருநிலைப்படுத்துகிறவனாய் மனம் அடங்கப்பெற்ற யோகியானவன் மோக்ஷத்தில் முடிவதான என்னிடத்துள்ள சாந்தியை (ஒழிபை)ப் பெறுகிறான்.

இவ்வாறு — கீழ்க்கூறிய விதிப்படி, என்னிடத்துள்ள , என்னைச் சார்ந்துள்ள (நானாகவேயுள்ள — ஆ.) (15)

இப்பொழுது, யோகிக்கு உணவு முதலானவற்றின் ஒழுங்கைக் கூறுகிறார் :

நாத்யசனதஸ்து யோகோஸ்தி ந சைகாந்த-மனசனத: /
ந சாதிஸ்வப்ன-சீலஸ்ய ஜாக்ரதோ நைவ சார்ஜூன // 16

16. அர்ஜூன! அதிகமாயுண்பவனுக்கு யோகம் (கூடுவது) இல்லை; சிறிதும் உண்ணாதவனுக்குமில்லை; அதிகமாகத் தூங்குந்தன்மையனுக்கும் இல்லை; (அதிகமாக) விழிப்பவனுக்கும் இல்லை.

அதிகமாயுண்பவனுக்கு — உணவை, தன் அளவிற்கு ஏற்ற அளவைக் கடந்து, உண்பவனுக்கு. “எது தன் அளவிற்கு ஏற்றதோ, அந்த அன்னம் காப்பாற்றுகின்றது; அது கெடுப்பதில்லை. அதிகமானது கெடுக்கின்றது; குறைந்தது காப்பாற்றுவதில்லை” (ச-ப்) என்னுஞ்சுருதியினால் (உணவின் ஒழுங்கைக் கண்டு கொள்க). ஆதலால், யோகியானவன் தன் அளவிற்கு ஏற்ற அன்னத்தைக் காட்டிலும் அதிகமாகவாயினும் குறைவாகவாயினும் உண்ணக் கூடாது. (அல்லது வேறுவிதமாய் உரையிடலாம்). யோகிக்கு யோகசாஸ்திரத்திற்கூறிய அந்த அளவைக்காட்டிலும் அதிகமாக உண்பவனுக்கு யோகம் இல்லை. “அன்னத்திற்கும் கறி முதலானவற்றிற்கு பாதி (வயிறு); ஜலத்திற்கு மூன்றாவது (கால் பாகம்); காற்று ஸஞ்சரிப்பதற்காக நான்காவதை மிச்சப்படுத்திவைக்க வேண்டும்” (யோ-சா) என்பது முதலாக (உணவின்) அளவு கூறப்பட்டுள்ளது.

இனி யோகமானது எவ்வாறு கைகூடுகின்றது என்பது? — கூறுவோம் :

யுக்தாஹார-விஹாரஸ்ய யுக்தசேஷ்டஸ்ய கர்மஸு /
யுக்த-ஸ்வப்னாவபோதஸ்ய யோகோ பவதி து:க்கஹா // 17

17. சரியான உணவும் வினோதமும், செய்தொழில்களிலே சரியான செய்கையும், சரியான தூக்கமும் விழிப்புமும் உடையவனுக்கு யோகம், துன்பத்தைத் துடைப்பதாகின்றது.

(நூல்களிலே) விதிக்கப்பட்ட அளவு உணவையும்
 உலாவுதலையும், அவ்வாறே, விதிக்கப்பட்ட காலத்திலே
 தொழில்களைச் செய்தலையும், அவ்வாறே, விதிக்கப்பட்ட
 காலத்திலே தூக்கத்தையும் விழிப்பையும் உடைய யோகிக்கு
 யோகமானது துன்பமனைத்தையும் தொலைக்கின்றது.
 யோகமானது ஸகல ஸம்ஸாரத் துன்பத்தையும்
 தேயப்பண்ணுவதாயிருக்கின்றது என்பது பொருள். (17)

யோகம் கைகூடுதல்.

இனி இப்பொழுது, (அவன்) யோகத்தைக் கூடினவனாக
 எப்பொழுது ஆகிறான் என்பது? — கூறுவோம் :

யதா விநியதம் சித்த-மாத்மன்யே-வாவதிஷ்ட்டதே /
 நி:ஸ்ப்ருஹஸ் ஸர்வகாமேப்ப்யோ யுக்த இத்யுச்யதே ததா // 18

18. நன்றாக அடக்கப்பட்ட மனமானது ஆத்மாவினிடத்திலேயே
 எப்பொழுது நிற்கின்றதோ, அப்பொழுது (அவன்) ஸகல
 விஷயங்களினின்றும் ஆசை நீங்கியவனாய், “யோகத்தைக்
 கூடினவன்” என்று சொல்லப்படுகின்றது.

ஒருநிலைப்பட்டு நின்றலை அடைவிக்கப்பெற்ற சித்தமானது
 வெளிப்பொருள்களின் நினைப்பை விட்டு, கேவலம்
 ஆத்மாவினிடத்து மாத்திரம் எப்பொழுது நிற்கின்றதோ,
 அதாவது தன் ஆத்மாவிடத்து நிலைபெறுகின்றதோ,
 அப்பொழுது (அவன்) “ஸமாதியைக் கூடினவன்” என்று
 சொல்லப்படுகிறான். — எவன்? — இம்மை மறுமைப்
 பொருள்களின்றும் ஆசை நீங்கிய யோகி. (18)

யோகியினுடைய எந்தச்சித்தமானது ஸமாதியைக்
 கூடியுள்ளதோ, அதற்கு உவமை கூறப்படுகின்றது :

யதா தீபோ நிவாதஸ்த்தோ நேங்கதே ஸோபமா ஸ்ம்ருதா /
யோகினோ யத-சித்தஸ்ய யுஞ்ஜதோ யோகமாத்மன: // 19

19. “காற்றில்லாத இடத்திலேயுள்ள விளக்கு அசையாதவாறு போல, “-அது, மனம் அடங்கி யோகத்தைக்கூடுகிற யோகியின் சித்தத்திற்கு உவமையாக எண்ணப்பட்டுள்ளது.

யோகத்தை அறிபவராய்ச் சித்தத்தின் போக்குக்களைக் காணுந்தன்மையர், அந்தக்கரணம் அடங்கி ஸமாதியை அநுஷ்டிக்கின்ற யோகியின் சித்தத்திற்கு அதனை உவமையாகக் கருதியுள்ளார். (19)

இவ்வாறு யோகப்பயிற்சியின் வலிமையினால் ஒருநிலைப்பட்டு, காற்றில்லா விடத்திலேயுள்ள விளக்குப்போன்றிருப்பதாய்,

யத்ரோபரமதே சித்தம் நிருத்தம் யோக-ஸேவயா /
யத்ர சைவாத்ம-னாத்மானம் பச்யன்-னாத்மனி துஷ்யதி // 20

20. யோகத்தை அநுஷ்டிப்பதனால் அடக்கி அமர்த்தப்பட்ட சித்தமானது எப்பொழுது ஒழிந்து நிற்கின்றதோ, (யோகியானவன்) எப்பொழுது மனத்தால் ஆத்மாவை ஆத்மாவினிடத்துக் காண்பவனாய் ஸந்தோஷிக்கின்றானோ, (அப்பொழுது அவனுக்கு யோகம் கைகூடுகின்றது.)

எப்பொழுது யோகத்தை அநுஷ்டித்தலால் சித்தமானது ஓரிடத்தும் (தான்) செல்லாதபடி அடக்கப்பட்டு, ஒழிபை அடைகின்றதோ, எப்பொழுது (அவன்) எங்கும் ஒளிவடிவாயுள்ள அறிவான ஆத்மாவாகிய பரம்பொருளை ஸமாதியினால் பரிசுத்தமான அந்தக்கரணத்தினால் கண்டு தெளிந்து, தன் ஆத்மாவினிடத்தேயே ஸந்தோஷத்தைப் பெறுகின்றானோ; (அப்பொழுது அவனுக்கு யோகம் கைகூடிற்று.)

மற்றும்,

ஸுக-மாத்யந்திம் யத்தத் புத்தி-க்ராஹ்ய-மதீந்த்ரியம் /
வேத்தி யத்ர ந சைவாயம் ஸ்திதத்ஸ் சலதி தத்வத: // 21

21. புத்தியினால் கிரகிக்கத்தக்கதும், இந்திரியங்களைக் கடந்து நிற்பதும், முடிவில்லாததுமான இன்பம் எதுவோ, அதனை (யோகியானவன்) எப்பொழுது அறிகின்றானோ, (அப்பொழுது) (இவன் ப்ரஹ்மத்தினிடத்தே) நிலைத்தவனாய் உண்மையினின்றும் அசைவதே இல்லை.

முடிவில்லாததும், இந்திரியங்களை வேண்டாத புத்தியினால் மாத்திரம் கிரஹிக்கப்படுவதும், இந்திரியங்கட்கு எட்டாது அப்பால் உள்ளதுமான அந்த இத்தகைய இன்பத்தை (இவன்) எப்பொழுது அநுபவிக்கின்றானோ, (அப்பொழுது) இந்த ஞானியானவன் ஆத்ம நிலையிலே நிலைத்தவன், ஆதலால், உண்மை நிலையினின்றும் அசைவதே இல்லை; நமுவமாட்டான் என்பது பொருள். (21)

அன்றியும்,

யம் லப்த்வா சாபரம் லாபம் மன்யதே நாதிகம் தத: /
யஸ்மின் ஸ்த்திதோ ந து:கேன குருணாபி விசால்யதே // 22

22. (அவன்) எதனை அடைந்து, பின்பு, வேறு லாபத்தை அதனினும் அதிகமாக நினைப்பதில்லையோ; எதிலே நிலைத்து மிகப் பெரிய துன்பத்தாலும் அசைக்கப்படுவதில்லையோ; (அது யோகமாம்.)

எதனை — ஆத்மாவை அடைதலை. அதனினும் — ஆத்மாவை அடைதலைக் காட்டிலும். எதிலே — ஆத்ம உண்மையிலே. துன்பத்தாலும் — (மேலே) ஆயுதம் வீழ்தல் முதலாகிய வருத்தத்தாலும். (22)

“யோகத்தை” (6-20) என்பது முதல் எத்தனையோ அடைமொழிகளால் சிறப்பித்துக் கூறப்பட்ட ஒருவகை ஆத்மநிலையாகிய (எந்த) யோகமானது உபதேசிக்கப்பட்டதோ,

தம் வித்யாத்து:க-ஸம்யோக-லியோகம் யோகஸம்ஜ்ஞிதம் /
ஸ நிஸ்சயேன யோக்தவ்யோ யோகோ-நிர்லிண்ணசேதஸா // 23

23. அதனை, (அதாவது) துன்பத்தின் சேர்க்கையினின்றும் பிரிதலை யோகமென்னும் பெயருடையதாகத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். அந்த யோகத்தை உறுதியோடும், கலங்கி வருந்தாத மனத்தோடும் கூடவேண்டும்.

(யோகம் — சேர்க்கை. வியோகம் — பிரிவு. துன்பத்தின் சேர்க்கையினின்றும் பிரிவதற்கு) விபரீத லக்ஷணையால் யோகம் என்று பெயரிடப்பட்டது. (மடையனைப் புத்திசாலி என்பது — விபரீத லக்ஷணை. யோகத்தின் பயனைக் கூறி முடித்து, பின்பு உறுதியும் மனங்கலங்கி வருந்தாமையும் யோகத்திற்கு ஸாதனங்கள் என்பதை விதிக்கும் பொருட்டு மீண்டும் (பகவான் அந்த யோகத்தை உபதேசிக்கத்) தொடங்கி, யோகத்தை அநுஷ்டிக்க வேண்டும் எனக் கூறுகிறார். அந்த — கீழ்க்கூறிய பயனையுடைய.

யோகப்பயிற்சிக்கான வழிகள் இன்னும்
உபதேசிக்கப்படுகின்றன.

மேலும்,

ஸங்கல்ப-ப்ரபவான்-காமான்ஸ்-த்யக்த்வா ஸர்வானசேஷத: /
மனஸை-வேந்த்ரிய-க்ராமம் விநியம்ய ஸமந்தத: // 24

சனை:சனை-ருபரமேத் புத்த்யா த்ருதி-க்ருஹீத்யா /
ஆத்ம-ஸம்ஸ்த்தம் மன: க்ருத்வா ந கிஞ்சிதபி சிந்தயேத் // 25

24, 25. நினைப்பைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட ஆசைகளனைத்தையும் மிச்சமில்லாது விட்டு இந்திரியக்கூட்டத்தை மனத்தாலேயே எப்புறத்தும் அடக்கி, தைர்யத்தினால் பற்றப்பட்ட புத்தியைக் கொண்டு (யோகியானவன்) மெள்ள மெள்ள (சிறிது சிறிதாக) ஒழிய வேண்டும்; மனத்தை ஆத்மாவினிடத்து நிற்பதாகச் செய்து, ஒன்றையும் நினைக்ககூடாது.

மிச்சமில்லாது — பற்றற்ற மனத்தாலேயே — விவேகத்தையுடைய மனத்தாலே.

மெள்ள மெள்ள — சடக்கென்றில்லாமல். ஒழிய வேண்டும் — ஒழிதலைச் செய்யவேண்டும். — எதனால்? — புத்தியினால், - எப்படிப்பட்ட (புத்தியினால்)? தைர்யத்தையுடைய (புத்தியினால்) என்றபடி. “ஸகலமும் ஆத்மாதான், அதைக் காட்டிலும் வேறொன்றுமில்லை” என இவ்வாறாக மனத்தை ஆத்மாவிடத்து நிலைத்தாகச் செய்து, (அவன்) ஒன்றையும் நினைக்கக் கூடாது. இது யோகத்தினுடைய மேலான விதி. (மனம் அலையாது நின்றல்தான் யோகத்தின் உயர்ந்த நிலை. — ஆ.) (25)

இனி, இவ்வாறாக மனத்தை ஆத்மாவினிடத்து நிலைக்கச் செய்வதற்கு முயலும் யோகியானவன், -

யதோ யதோ நிஸ்சரதி மனஸ்-சஞ்சல-மஸ்த்திரம் /
ததஸ் ததோ நியம்யைத-தாத்மன்யேவ வசம் நயேத் // 26

26. நிலையில்லாத சஞ்சலமான மனமானது எதெது காரணமாக அலைகின்றதோ, அததினின்றும் இதனை அடக்கி ஆத்மாவினிடத்தேயே வசப்படுத்த வேண்டும்.

மனம் மிகவும் சஞ்சலமானது; ஆகவே, நிலையில்லாதது; (பொய்யறிவைச் சார்ந்து நிற்கின்ற ஆசை முதலிய தனது)

இயற்கைக் குற்றத்தினால் ஓசை முதலிய (விஷயங்கள்) காரணமாக அலைகின்றது. அந்தந்தக் காரணமாகிய ஓசை முதலிய (விஷயங்களை, அவற்றினுடை) உண்மையின் ஆராய்ச்சியினாலும், வைராக்கியத்தைப் பாராட்டுதனாலும் போலி என்று (தனக்கு அவன் மெய்ப்பித்துக் கொண்டு,) இந்த மனத்தை ஆத்மாவுக்கு வசப்படும்படி செய்து கொள்ளவேண்டும். இவ்வாறு யோகப் பயிற்சியின் வலிமையினால், மனம் ஆத்மாவினிடத்திலேயே சாந்தமடைகின்றது. (26)

ப்ரசாந்த-மனஸம் ஹ்யேனம் யோகினம் ஸுகமுத்தமம் /
உபைதி சாந்தரஜஸம் ப்ரஹ்மபூத-மகல்மஷம் // 27

27. ரஜோகுணம் ஒழிந்து பாவமற்று, மனம் நன்றாகச் சாந்தப்பட்டு, ப்ரஹ்மமாக ஆகியுள்ள இந்த யோகியைப் பேரின்பம் வந்து அடைகின்றது.

பேரின்பம் — (யாவற்றினும்) மேலான இன்பம். ரஜோகுணம் ஒழிந்து — மயக்கம் முதலிய தொந்தரவான ரஜோகுணம் தேய்ந்து என்றபடி. ப்ரஹ்மமாக ஆகியுள்ள — ஜீவன்முக்தனான, “ஸுகலமும் ப்ரஹ்மந்தான்” என இத்தகைய நிச்சயமுடைய, பாவமற்று — நல்வினை தீவினை முதலியன இல்லாது. (27)

யுஞ்ஜன்-னேவம் ஸதாத்மானம் யோகீ விகதகல்மக்ஷ : /
ஸுகேன ப்ரஹ்ம-ஸம்ஸ்பர்சமத்யந்தம் ஸுகமச்ச்னுதே // 28

28. இவ்வாறு யோகத்தில் மனத்தை எப்பொழுதும் நிறுத்துகின்றவனாகிய பாவமற்று யோகியானவன் ப்ரஹ்மத்தோடு ஸ்பர்சித்தலையுடைய அளவிலா இன்பத்தை எளிதாக வியாபிக்கிறான்.

இவ்வாறு — கீழ்க்கூறிய முறைப்படி. யோகியானவன் — யோகத்திற்கு இடையூறு (களான ஆசை முதலியவை)கள் இல்லாத யோகியானவன். எளிதாக — ஆயாஸமில்லாது. ப்ரஹ்மத்தோடு ஸ்பர்சித்தலை — (ப்ரஹ்மமாக ஆதலை — ஆ.) அளவிலா - உயர்ந்த, மேலான. வியாபிக்கிறான் — ப்ரஹ்மானந்த அநுபவ வடிவமாகவே இருக்கிறான். (28)

“(எங்கும் ப்ரஹ்மம் ஒன்றுதான்” எனக் காண்பது யோகத்தின் பயன்; ஸம்ஸாரம் முழுவதும் அற்றுப் போதற்குக் காரணம். (ஆகவே, யோகத்தினுடைய இத்தகைய பயன்) எதுவோ, அதனை இங்ஙனம் உணர்த்துகிறார் :

ஸர்வபூதஸ்த்த-மாத்மானம் ஸர்வபூதானி சாத்மனி /
நக்ஷதே யோகயுக்தாத்மா ஸர்வத்ர ஸமதர்சன: // 29

29. யோகத்தைக் கூடிய மனத்தினனாய் எங்கும் ஒரே பார்வையையுடையவன் ஸகல பூதங்களிலுமுள்ள ஆத்மாவையும், ஆத்மாவிடத்துள்ள ஸகல பூதங்களையும் காண்கிறான்.

(அவன்) தன் ஆத்மாவை, ஸகல பூதங்களினிடத்தும் இருப்பதாகக் (காண்கிறான்); ப்ரஹ்மா முதல் புல்வரையிலுமுள்ள ஸகல பூதங்களையும், ஆத்மாவினிடத்து ஒன்றாயிருப்பவனவாகக் காண்கிறான். ப்ரஹ்மா முதல் ஸ்தாவரம் வரையிலுமுள்ள வெவ்வேறான ஸகலபூதங்களினிடத்து வேற்றுமையில்லாத ஒரே பார்வையானது, (அதாவது) ப்ரஹ்மமும் ஆத்மாவும் ஒன்றுதான்” என்பதைப்பற்றிய அறிவானது எவனுக்கு உள்ளதோ, அவன் எங்கும் ஒரே பார்வையுடையவன் என்க. (29)

“(எங்கும் ஆத்மா ஒன்று தான்” என்று காண்பதாகிய இதற்குப் பயன் கூறப்படுகின்றது :

யோ மாம் பச்யதி ஸர்வத்ர ஸர்வஞ்ச மயி பச்யதி /

30. எவன் எல்லாவற்றினிடத்தும் என்னைக் காண்கிறானோ, என்னிடத்து எல்லாவற்றையும் காண்கிறானோ, அவனுக்கு நான் காணப்படாமலிருப்பதில்லை; அவனும் எனக்குக் காணப்படாமலிருப்பதில்லை.

ஸகலத்திற்கும் ஆத்மாவான வாஸுதேவனாகிய என்னை ஸகல பூதங்களிடத்தும் எவன் காண்கிறானோ, ப்ரஹ்மா முதலான பூதவர்க்கத்தையும் ஸகலத்திற்கும் ஆத்மாவான என்னிடத்துக் காண்கிறானோ, அவனுக்கு (அதாவது) இவ்வாறாக, “(எங்கும்) ஆத்மா ஒன்றுதான்” எனக் காண்பவனுக்கு ஈச்வரனான யான் பிரத்தியக்ஷமாகாமையை அடையமாட்டேன்; அந்த ஞானியும் வாஸுதேவனான எனக்குப் பிரத்தியக்ஷமாகாதவனாக இருக்க மாட்டான்; அவனுடைய ஆத்மாவும் என்னுடைய ஆத்மாவும் ஒன்றாதலின், தன்னுடைய ஆத்மாவென்பது தனக்கு விளங்குவதாகவே உள்ளதன்றோ. (30)

இனி, “நானே ஸகலத்திற்கும் ஆத்மாவாய், ஆத்மா ஒன்று எனக் காண்பவன்; ஆதலால், (ஒன்றெனக் காண்பதின் பொருட்டு முயலவேண்டும்)” என்னும் முந்தின சுலோகப் பொருளாகிய நல்லறிவை மீண்டும் குறிப்பிட்டுக் கூறி, அதன் பயனாகிய முக்தியை அருளிச் செய்கிறார் :

ஸர்வபூத-ஸ்த்திதம் யோ மாம் பஜத்-யேகத்வ-மாஸ்த்தித : /
ஸர்வதா வர்த்தமானோபி ஸ யோகீ மயி வர்த்ததே // 31

31. எவன், (ஆத்மா) ஒன்றுதான் என்பதை நிச்சயமாகக் கொண்டு, ஸகல பூதங்களிடத்தும் உள்ள என்னைத் தொழுகின்றானோ, அந்த யோகியானவன் எப்படி இருப்பவனாயினும் என்னிடத்தில் இருக்கிறான்.

உள்ளதை உள்ளபடி காணும் யோகியானவன் எவ்விதமாக இருப்பவனாயினும், என்னிடத்திலே, விஷ்ணுவின் நிலையாகிய உயர்ந்த இடத்திலே, இருக்கிறான். (விஷ்ணு-எங்குமுள்ள பொருள், ப்ரஹ்மம்) அவன் எப்பொழுதும் விடுபட்டவன்தான் மோக்ஷவிஷயத்திலே ஒன்றினாலும் தடுக்கப்பட மாட்டான் என்பது பொருள். (31)

இன்னும், வேறு (ஒன்று கூறப்படுகின்றது)

ஆத்மௌபம்யேன ஸர்வத்ர ஸமம் பச்யதி யோர்ஜுன /
ஸுகம் வா யதி வா து:க்கம் ஸ யோகீ பரமோ மத: // 32

32. அர்ஜுன! எவன் தான் உவமையாக (நின்று) , எங்கும் இன்பத்தையும் துன்பத்தையும் ஒப்ப நோக்குகிறானோ, அவன் மேலான யோகியாக எண்ணப்படுகிறான்.

அர்ஜுன! தானே உபமானமாக (நின்று) (தன்னையே திருஷ்டாந்தமாக வைத்து, அல்லது தனக்கு வந்தது போல) ஸகலபூதங்களிடத்தும் எவன் ஸமமாய்ப் பார்க்கிறானோ, அவன் எதனை ஸமமாகப் பார்க்கிறான் என்பது? — கூறுவோம் : இன்பம் எப்படி தனக்கு வேண்டியதோ, அப்படி ஸகல பிராணிகட்கும் இன்பம் நலமானது. “வா” என்னும் சொல்-உம்மைப்பொருளில் (நிற்பது). மேலும், எந்தத் துன்பமானது எனக்கு எவ்வாறு தீங்கானதோ, வேண்டியதல்லாததோ, (அந்தத்) துன்பமானது ஸகலப்பிராணிகட்கும் அவ்வாறு தீங்கானது, வேண்டியதல்லாதது என இவ்வாறாகத் தன்னை திருஷ்டாந்தமாகக் கொண்டு, நலமாயும் தீங்காயுமுள்ள இன்ப துன்பங்களை ஸமமாக ஸகல பூதங்களிடத்தும் (அவன்) ஒப்ப நோக்குகிறான் ஒருவனுக்கும் தீங்கு செய்வதில்லை; ஹிம்ஸை செய்யாதவன் என்று பொருள். எவன் இவ்வாறு ஹிம்ஸை செய்யாதவனாய் மெய்யறிவிலே நிலைத்துவிட்டானோ, அவன் யோகிகளுக்குள்ளே உயர்ந்தவனாகக் கருதப்படுகிறான். பயிற்சியும், பற்றின்மையும் யோகத்திற்கு நிச்சயமான வழி.

மெய்யறிவாகிய கீழ்க்கூறிய இந்த யோகத்தைக் கைவரப்
பண்ணிக்கொள்வது அருமையென்று கண்டு, அர்ஜுனன்
அதனைப் பெறுதற்கு வழியைக் கேட்க விரும்பிக்
கூறலாயினன் :

அர்ஜுன உவாச —

யோயம் யோகஸ்-த்வயா க்ரோக்த்: ஸாம்யேன மதுஸுதன /
ஏதஸ்யாஹம் ந பச்யாமி சஞ்சலத்வாத்ஸ்த்திதிம் ஸ்த்திராம் //

அர்ஜுனன் சொல்லலுற்றான் :

33. மதுஸுதன! ஸமமாகப் (பார்த்தலாகிய) யாதொரு இந்த
யோகமானது உம்மால் உபதேசிக்கப்பட்டதோ, (அந்த) இதற்கு
நிலையுள்ள இருப்பை நான் காண்கிறேனில்லை; (மனம்)
சஞ்சலமானதாதலின்,

இது பிரஸித்தமானது :

சஞ்சலம் ஹி மன: க்ருஷ்ண ப்ரமாதி பலவத்-த்ருடம் /
தஸ்யாஹம் நிக்ரஹம் மன்யே வாயோரிவ ஸுதஷ்கரம் // 34

34. கிருஷ்ண! மனம் சஞ்சலமானதன்றோ. (எவரையும்) கலங்கச்
செய்யும் இயல்பினதன்றோ; வலிமையுடையதன்றோ;
திண்மையானதன்றோ. அதனை அடக்குதலைக் காற்றைப்
போல மிக்க அஸாத்தியமாக நான் நினைக்கின்றேன்.

‘கிருஷ்ண’ என்பது — சுரண்டுதல் என்னும் பொருளையுடைய
‘க்ருஷ்’ என்னும் பகுதியின் அடியாகப் பிறந்த சொல்.
பக்தஜனங்களுடைய பாவம் முதலிய தீங்குகளைத் தேய்ந்து
போகும்படி சுரண்டுதலால், கிருஷ்ணன் என்க. அதன்
விளிவேற்றுமை — கிருஷ்ண (என்பது). மனம் மிகவும்
சஞ்சலமாத்திரமன்று; கலக்கும் தன்மையதுமாம்; தேகத்தையும்,

இந்திரியங்களையம் கலக்குகின்றது, நிலைகுலைந்து
 தடுமாறப்பண்ணுகின்றது, பிறவற்றிற்கு வசமாகும்படி
 செய்கின்றது. அன்றியும், (அது) வலியது, ஒருவனாலும் அடக்க
 முடியாதது; (அதனைத்) தடுத்து ஒடுக்குதல் அரியதாதலின்.
 மற்றும், (அது) திண்மையானது, தந்துநாகம் போல
 வெட்டமுடியாதது. (தந்துநாகமென்பது — (முதலை
 முதலியவற்றைப் போல) ஜலத்தில் வாழ்கின்ற
 வருணபாசமென்னும் ஓர்வகை ஜந்து. — ஆ.) காற்றை
 அடக்குதல் முடியாதென்று எண்ணுகின்றேன்; அதனினும்
 (காற்றை அடக்குவதைக் காட்டிலும்) அதிக அஸாத்தியமாக
 நினைக்கிறேன் என்பது கருத்து.

ஸ்ரீ பகவான் கூறலாயினர் :- நீ சொல்லுகிறபடி இது
 இப்படித்தான் :

ஸ்ரீ பகவானுவாச —
 அஸம்சயம் மஹாபாஹோ மனோ துர்நிக்ரஹம் சலம் /
 அப்யாஸேன து கௌந்தேய வைராக்யேண ச க்ருஹ்யதே //

ஸ்ரீ பகவான் சொல்லலுற்றார் :

35. உயர்தோள! ஸம்சயமில்லை; மனம், அடக்குதற்கு அரியது,
 சஞ்சலமானது; ஆனால், கௌந்தேய! பழக்கத்தினாலும்,
 அடக்கப்படுகின்றது.

உயர்தோள! “மனமென்பது — (ஒருவன்) அடக்க முடியாதது,
 சஞ்சலமானது” என்பதில் ஸந்தேஹமில்லை. ஆனால்
 அலைந்து திரிவதாகிய மனப்போக்கானது அப்யாஸத்தினாலும்
 வைராக்கியத்தினாலும் அடக்கப்படுகின்றது. அப்யாஸமென்பது
 சித்தத்தினுடைய (ஏகாக்ரம் என்ற) ஓர் நிலையிலே ஒரே
 (விதமான அதே) எண்ணத்தைத் திரும்பத் திரும்பச் செய்தல்.
 வைராக்கியமென்பது — இம்மை மறுமைகளில் வேண்டப்படும்
 இன்பங்களிலே, அடிக்கடி தீங்குகளைக் காணும் பயிற்சியினால்,

ஆசையின்மை. இவ்வாறாக அந்த மனம் அடக்கப்படுகின்றது; தடுத்து ஒடுக்கப்படுகின்றது என்பது பொருள். (35)

மற்று, மனம் அடங்காதவன் எனினோ, அந்த

அஸம்யதாத்மனா யோகோ துஷ்ப்ராப இதி மே மதி: /
வச்யாத்மனா து யததா சக்யோவாப்து-முபாயத: // 36

36. மனம் அடங்காதவனால் யோகமானது அடைய முடியாதது என்பது என் கருத்து. மற்று, மனம் வசப்பட்டு முயல்கிறவனால் (அது) ஸாதனங்களைக் கொண்டு அடையக் கூடியது.

மனம் அடங்காதவனால் - அப்யாஸத்தினாலும், வைராக்கியத்தினாலும் அடங்காத அந்தஹ் கரணம் உடையவனால். ஆனால், அப்யாஸத்தினாலும் வைராக்கியத்தினாலும் மனம் வசமாகப் பெற்று மீண்டும் முயற்சியைச் செய்கிறவன் கீழ்க்கூறிய உபாயத்தினால் யோகத்தை அமையக்கூடியவன் என்க. (36)

யோகத்தினின்று தவறுதலும், அவ்வாறு தவறியவனுடைய பின் நிலைமையும்.

இனி, “இம்மை மறுமைகளை அடைதற்குக் காரணமான கர்மங்கள் யோகப்பயிற்சியைக் கைப்பற்றுவதனால் துறக்கப்பட்டன; அன்றியும், யோகம் கைகூடுதலின் பயனாகிய மோக்ஷ ஸாதனமான மெய்யறிவும் அடையப்பட்டதாக இல்லை” என்பதனாலும், “யோகியானவன் மரண ஸமயத்திலே, யோக வழியினின்றும் மனம் சலித்துத் தடுமாறுகிறவன் (ஆகலாம்)”. அர்ஜுனன் அவனுக்குக் கேடு (வருமென்று) சங்கித்துக் கூறலானான் :

அர்ஜுன உவாச —

அயதி: ச்ரத்தயோபேதோ யோகாச்-சலிதமானஸ: /

அப்ராப்ய யோக-ஸம்ஸித்திம் காம் கதிம் க்ருஷ்ண கச்சதி // 37

அர்ஜுனன் சொல்லலுற்றான் :

37. கிருஷ்ண! முயற்சியில்லாதவனாய், (ஆனால்) நம்பிக்கையோடு கூடியவனாய், யோகத்தினின்றும் மனஞ் சலித்தவன் யோகம் கைகூடுதலைப் பெறாது, எக்கதியை அடைகிறான்?

(யோகத்திலே பயன்) உண்டு என்னும் எண்ணமாகிய நம்பிக்கையை யுடையவனாய், (ஆனால்) யோகவழியிலே முயற்சியில்லாதவனாய், சாகுந் தருணத்திலே யோகத்தினின்று நினைவு தவறிய அவன் யோகத்தின் பயனாகிய மெய்யறிவை அடையாது, ஏ! கிருஷ்ண! என்ன கதியை அடைகிறான்? (37)

கச்சின்னோபய-லிப்ப்ரஷ்டஸ்ச் சின்னாப்ப்ர-மிவ நச்யதி /
அப்ரதிஷ்ட்டோ மஹாபாஹோ லிமூடோ ப்ரஹ்மண: பதி 38

38. உயர்தோள! இரண்டினின்றும் தவறி, (தான் தங்குவதற்கு) நிலையற்று, ப்ரஹ்மத்தின் வழியிலே மயங்கி நிற்பவன் சிதறிய மேகம் போல அழிந்து போவதில்லையா?

இரண்டினின்றும் – கர்ம வழியினின்றும், யோகவழியினின்றும். நிலையற்று - ஆச்ரயமில்லாது, தங்குமிடமில்லாது. ப்ரஹ்மத்தின் வழியிலே – ப்ரஹ்மத்தை அடைதற்கான மார்க்கத்தில். (38)

ஏதன்மே ஸம்சயம் க்ருஷ்ண சேத்து-மர்ஹஸ்யசேஷத: /
த்வதன்ய: ஸம்சயஸ்யாஸ்ய சேத்தா ந ஹ்யுபபத்யதே // 39

39. கிருஷ்ண! என்னுடைய இச்சம்சயத்தை முற்றும் அறுக்க (நீங்களே) தகுந்தவர்; இச்சம்சயத்தை அறுப்பவன் உங்களைக்காட்டிலும் வேறொருவன் இல்லையன்றோ.

அறுத்தற்கு - நீக்குதற்கு, ஏனெனில், உங்களைக்காட்டிலும் வேறொரு ரிஷியாவது தேவனாவது இச்சந்தேகத்தைப் போக்குபவனாக இல்லை. ஆதலால், நீங்களே (அதனை) நீக்கத் தகுந்தவர் என்பது பொருள். (39)

ஸ்ரீபகவானுவாச -

பார்த்த நைவேஹ நாமுத்ர விநாசஸ்-தஸ்ய வித்யதே /
ந ஹி கல்யாணக்ருத் கஸ்சித் துர்கதிம் தாத கச்சதி // 40

40. பார்த்த! அவனுக்கு இம்மையில் கேடு இல்லை; மறுமையில் (கேடு) இல்லை. ஏனெனில், அப்பா! நல்லதைச் செய்த எவனும் இழிவான கதியை அடையமாட்டான்.

கேடு என்பது - முந்தின (ஜன்மத்)தைக்காட்டிலும் இழிந்த பிறவியைப் பெறுதல். அது அந்த யோகப்ரஷ்டனுக்கு இல்லை. தகப்பன் தன்னை மகன் வடிவமாகச் செய்கிறான் (உண்டாக்குகிறான்) என்று “தாத: (அப்பன்) எனப்படுகிறான். (இவ்வாறாக) தகப்பனே மகனானதால், மகனும் அப்பன் எனப்படுகிறான். சிஷ்யனும் மகனல்லாதவனாயிருந்தாலும் புத்திரன் போன்றுள்ளமையால் அப்பன் எனப்படுகிறான். (40)

ஆனால், இவனுக்கு என்ன ஆகின்றது?

ப்ராப்ய புண்யக்ருதாம் லோகா-னுக்ஷித்வா சாச்வதீ: ஸமா: /
சுசீனாம் ஸ்ரீமதாம் கேஹே யோகப்ப்ரஷ்டோபிஜாயதே // 41

41. யோகத்தினின்றும் தவறியவன் நல்வினை செய்தவர்களுடைய உலகங்களை அடைந்து, நீடித்த வருஷங்கள் வசித்துப் பின்பு, சுத்தர்களான செல்வர்களின் வீட்டில் மறுபடியும் பிறக்கிறான்.

(யோகத்தினின்றும் தவறியவன்) யோகவழியிற் புகுந்த ஸந்யாஸி (என) யுக்தியினால் (தெரியவருகின்றது. அவன்) அச்வமேத

யாகம் முதலிய நல்வினை செய்தவர்களுடைய உலகங்கட்குப் போய், அங்கே நீடித்த வருஷங்கள் வாழ்தலை அநுபவித்து, அங்குள்ள போகம் கழிந்து போனவுடன், (எதையும் சாஸ்திரம்) சொன்னபடி செய்கின்ற செல்வர்களின் வீட்டிலே மீண்டும் பிறந்திடுகிறான் என்க.

அதவா யோகினா-மேவ குலே பவதி தீமதாம் /
ஏதத்தி துர்லபதரம் லோகே ஜன்ம யதீத்ருசம் // 42

42. அல்லது. (அவன்) ஞானிகளான யோகிகளாகவேயுள்ளவருடைய வம்சத்தில் பிறக்கிறான். இப்படிப்பட்ட பிறப்பு எதுவோ, அது, கிடைப்பதற்கு உலகத்திலே மிக்க அரிதன்றோ..

அல்லது, செல்வர்களுடைய வம்சத்தினும் வேறானதாகிய ஞானிகளான யோகிகளாகவேயுள்ள தரித்திரர்களுடைய வம்சத்தில் (அவன்) பிறக்கிறான். தரித்திரர்களான யோகிகளின் குலத்திலே பிறத்தலென்பது, முந்தினதை உத்தேசித்து, பெறுதற்கு மிக்க அரிதாம்.

மற்றும், ஏனெனில், (இக்காரணத்தாலும் அவ்வாறு பிறத்தல் மேலானது) :

தத்ர தம் புத்தி-ஸம்யோகம் லபதே பெளர்வ-தேஹிகம்
யததே ச ததோ பூய: ஸம்ஸித்தௌ குருநந்தன // 43

43. (அவன்) முந்தின சரீரத்திலுண்டான அந்த ஞானக்கூட்டுறவை அங்கே பெறுகிறான்; மேலும் குருநந்தன! மோக்ஷ விஷயத்திலே அதனினும் அதிகமாக முயலுகிறான்.

அங்கே — யோகிகளுடைய வம்சத்திலே. அதனினும் அதிகமாக — முன் செய்த பயிற்சியினும் அதிகமாக (முந்தின

ஐன்மத்தில் முயன்ற ஊக்கத்தைக் காட்டிலும் மிக்க அதிகமான ஊக்கத்தோடு). மோக்ஷ விஷயத்திலே — மோக்ஷத்திற்காக. (43)

முந்தின சரீரத்திலுண்டான ஞானத்தோடு கூடுதல் எப்படி என்பது? — அதனைக் கூறுவோம் :

பூர்வாப்யாஸேன தேனைவ ஹ்ரியதே ஹ்யவசோபி ஸ: /
ஜிஜ்ஞாஸுரபி யோகஸ்ய சப்தப்ரஹ்மதிவர்ததே // 44

44. ஏனெனில், அவன் (யோகத்தை நாடுவதிலே) விருப்பமில்லாதவனாயினும், முந்தின அதே பயிற்சியினால் இழுக்கப்படுகிறான்; யோகத்தை அறிய விரும்புகிறவனுங்கூட சப்தப்ரஹ்மத்தைக் கடந்து நிற்கிறான்.

முந்தின பிறவியில் செய்யப்பட்ட அப்யாஸம் எதுவோ, அது முந்தின அப்யாஸம். அந்த யோகப்ரஷ்டன் (யோகத்தை நாடுவதிலே) விருப்பமில்லாதவனாயினும், வலியதான அந்த அப்யாஸத்தினாலேயே யோகத்திலே இழுக்கப்படுகிறான். யோகப் பயிற்சியினால் உண்டாகிய வாஸனையைப் பாரக்கிலும் வலியதான அதருமம் முதலாகிய கர்மத்தைச் செய்யாவிட்டால், அப்பொழுது (அவன்) யோகப் பயிற்சியினாலுண்டான வாஸனையினால் இழுக்கப்படுகிறான். அதருமத்தை வலியதாகச் செய்திருந்தால், யோகத்தினாலாகும் வாஸனையும் அதனால் கீழ்ப்படுத்தவேபடுகின்றது. ஆனால், அது தேய்ந்து போனவுடன், யோகத்தினாலுண்டான வாஸனையானது தானே (தனது) காரியத்தைச் செய்யத் தொடங்குகின்றது; அதாவது (அது) நெடுங்கலமாக நிற்பதாயினும், அதற்கு அழிவு இல்லை (பலகோடி ஐன்மங்கள் சென்றாலும் வாஸனையானது தனக்கு உரிய காலத்திலே தன் பயனைக் கொடுத்தே தீரும்). யுக்தியினால் (தெரிகிறபடி) யோகப்ரஷ்டன் ஸந்யாஸி என்க. யோகம் இன்னதென்பதைத் தெரிந்து கொள்ள விரும்பியவனுங்கூட, (அதாவது) யோகவழியிற் புகுந்த அந்த (ஸந்யாஸி)யுங் கூட சப்தப்ரஹ்மத்தை — வேதத்திற்கூறிய

கர்மங்களை அநுஷ்டித்தலின் பயனைக் கடந்து விடுகிறான் —
தள்ளிவிடுகிறான். எவன் யோகத்தை அறிந்து, அதிலே
உறுதியாக நின்று, அப்யாஸஞ் செய்வானோ, (அவன்
கர்மத்தையும், அதன் பயனையும் கடந்து நிற்கிறான் எனக்)
கூறவும் வேண்டுமோ?
யோகிகளுள் உயர்ந்தோன்.

மற்றும், எக்காரணத்தால் யோகியாயிருத்தல் மேலானது
என்பது?

ப்ரயத்னாத்-யதமானஸ்து யோகீ ஸம்சுத்த-கில்பிஷ: /
அனேக-ஜன்ம-ஸம்ஸித்தஸ்-ததோ யாதி பராம் கதிம் //45

45. ஊக்கத்தோடு முயலும் யோகியோ பாவங்களினின்றும்
பரிசுத்தமாகி, பல ஜன்மங்களாகவே பரிபக்குவத்தை
அடைந்தவனாய் அதனால் உயர்ந்த கதியைப் பெறுகிறான்.

ஊக்கத்தோடு முயலும் — மிக்க அதிகமாக முயலுகின்ற
என்றபடி, இனி ஞானியாகிய யோகியானவன் (யோக)
வாஸனைகளின் கூட்டத்தை அனேக ஜன்மங்களிலே சிறிது
சிறிதாகச் சேர்த்து, (அவ்வாறு) அநேக ஜன்மங்களிலே
ஸம்பாதித்துச் சேர்த்து வைக்கப்பட்ட அதனால் பரிபக்குவத்தை
அடைந்து, அந்த யோகவாஸனைகளின் கூட்டத்தினால்
மெய்யறிவைப் பெற்றவனாய் மேலான நிலையை அடைகிறான்.

(45)

இவ்வாறிருத்தலால்,

தபஸ்விப்ப்யோதிகோ யோகீ ஜ்ஞானிப்ப்யோபி மதோதிக: /
கர்மிப்ப்யஸ்-சாதிகோ யோகீ தஸ்மாத் யோகீ பவார்ஜுன // 46

46. தவமுடையவரைக் காட்டிலும் யோகி மேலானவன்;
ஞானமுடையவரைக் காட்டிலுங்கூட மேலானவனாக

எண்ணப்படுகிறான்; இன்னும் யோகியானவன்
கர்மமுடையவரைக் காட்டிலும் மேலானவன். ஆதலால்,
அர்ஜுன! நீ யோகியாகக் கடவாய்.

ஞானம் — இங்கே, நூற்பொருளின் அறிவு. கர்மம் — அக்னி
ஹோத்ரம் முதலான கர்மம்.

யோகினாமபி ஸர்வேஷாம் மத்கதேனாந்தராத்மனா /
ச்ரத்தாவான் பஜதே யோ மாம் ஸ மே யுக்ததமோ மத: // 47

47. ஸகலயோகிகளுள்ளும் எவன் நம்பிக்கையுடையவனாய்
என்னிடம் சென்ற அந்தஹ்கரணத்தோடு என்னைத்
தொழுகின்றானோ, அவன், (தியானத்தைக்)
கூடினவரனைவரிலும் மேலானவன் என்பது என் கருத்து.

ஸ்ரீமஹாபாரதத்திலே நூறாயிரக்கிரந்த ஸம்ஹிதையாய்,
வ்யாஸர் அருளிச் செய்ததிலே, பீஷ்மபர்வத்திலே ஸ்ரீமத்
பகவத்கீதைகளாக, உபநிஷத்துக்களாக ப்ரஹ்ம வித்யையாக,
யோகசாஸ்திரமாக, இருக்கின்ற ஸ்ரீகிருஷ்ணார்ஜுன
ஸம்வாதத்திலே தியானயோகம் என்னும் ஆறாவது
அத்தியாயம் முற்றும்.

ஸகலயோகிகளுள்ளும் - ருத்ரன், ஆதித்யன்
முதலானோர்களைத் தியானிப்பதிலே கருத்துக் கொண்ட
(ஸகலவிதமான, யோகிகளுள்ளும்). என்னிடம் சென்ற
வாஸுதேவனான என்னிடத்து ஒருதலைப்பட்ட. (47)

**ஸ்ரீமத் பகவத்கீதாபாஷ்யத்திலே ஆறாவது அத்தியாயம்
முற்றும்.**

குறிப்பு :- இதனுள் (கீதையில்) ஆங்காங்கு நிரம்ப
வழங்கப்பட்டுள்ள யோகம், யோகி, ஸந்யாஸம் என்னுஞ்
சொற்களுக்கு ஸந்தர்ப்பத்திற்கு ஏற்ப பொருள்

அமையுமாதலின், அவற்றின் ஆராய்ச்சி சிறிது வருமாறு :-
யோகம் - வழி, உபாயம், ஸாதனம் - மார்க்கம். யோகி -
யோகத்தையுடையவன். கர்மயோகம் - கர்மமாகிய வழி.
தியானயோகம் - தியானமாகிய வழி. ஞானயோகம் -
ஞானமாகிய வழி. அவை - முறையே கர்ம நிஷ்டை, தியான
நிஷ்டை, ஞான நிஷ்டை எனவுங் கூறப்படும். நிஷ்டை -
உறுதியாக நின்றல், கர்ம நிஷ்டை - கர்மத்திலே உறுதியாக
நின்றல், இவ்வாறே, மற்றையவற்றையும் கண்டுகொள்க. யோகம்
என்பதற்கு - கர்ம யோகம் முதலானவற்றுள்
எதாவதொன்றைப் பிரகிருதத்திற்கு ஏற்பக் கொள்ளவேண்டும்.
அவ்வாறே, யோகி என்பதற்கும்.

கர்மயோகமென்பது - ஈசுவரார்ப்பணபுத்தியோடு
நிஷ்காமமாகக் கர்மங்களை அநுஷ்டித்தல். தியான
யோகமென்பது - ஸாதன சதுஷ்டயத்தைக் கூடி, யமம், நியமம்,
ஆஸனம் முதலியவற்றால் சித்தத்தின் விருத்திகளை
(போக்குக்களை) ஒடுக்கி அடக்குதல்; இதற்கு யோக மார்க்கம்
என்று பெயர். விசாரமென்பது - ஸாதன சதுஷ்டயத்தைக்கூடி,
சிரவணம் முதலியவற்றால், உண்மையை விசாரித்தல்
(ஆராய்தல்); இதற்கு ஸாங்க்ய மார்க்கம் என்று பெயர்;
ஸாங்க்யம் - மெய்ப்பொருளின் ஆராய்ச்சி.
ஞானயோகமென்பது - உள்ளேயுள்ள ஆத்மாவைப் பற்றிய
உணர்ச்சியின் இடையறாத தாரையை (நிலைக்க)ச் செய்வதிலே
விடாமுயற்சி (18-55-பாஷ்யம்).

ஸந்யாஸம் - விவிதிஷா ஸந்யாஸம், வித்வத் ஸந்யாஸம் என
இருவகைத்து. விவிதிஷா - (பொருளை)
அறியவேண்டுமென்னும் விருப்பம். அவற்றுள், முந்தினது -
ஸாங்க்ய மார்க்கத்திற்காயினும், யோக மார்க்கத்திற்காயினும்
ஸாதனமாய் அஜ்ஞானி தனக்கு மெய்யறிவு கைகூடும்
பொருட்டு செய்து கொள்ள வேண்டிய துறவு. பிந்தினது -
ஜீவன் முக்தி ஸுகத்திற்காக, ஞானிக்கு அமையும் துறவு.

இனி, கர்மயோகத்தால் சித்தம் பரிசுத்தமானவளவிலே தீவிரமான வைராக்கியம் பிறக்கின்றது; அதனால், பொருளை அறிய வேண்டுமென்னும் கருத்து உறுதியாக நிலைபெறுகின்றது; பெறவே, மனக்கவலையை மாற்றி, ஸாங்க்யமார்க்கத்திற்காவது யோகமார்க்கத்திற்காவது வேண்டிய அவகாசத்தைத் தந்து உதவி புரிகின்ற ஸந்யாஸமானது அவச்யமாகின்றது. (இதுதான் அஜ்ஞானி துறவைக்கூடுதற்கு உரியகாலம்.) ஆகவே, அப்பொழுது ஸகலகர்மங்களையும் துறந்திடும் ஸந்யாஸியானவன் - உத்தமாதிகாரியாயின், ஸாங்க்ய மார்க்கத்தைப் பின்பற்றுகிறான்; மத்யமாதிகாரியாயின், யோகமார்க்கத்தைப் பின்பற்றுகிறான்; இரண்டிற்கும் உரியவனாயின், இரண்டினையும் (ஸாங்க்ய மார்க்கத்தையும் யோகமார்க்கத்தையும்) பின்பற்றுகிறான்; ஏனெனில் அவை தனித்தனியாகவாயினும், ஒருங்கு சேர்ந்தாயினும் ஞானயோகத்திற்கு ஸாதனம் என்பது-உபநிஷத்துக்களின் கொள்கை.

இவ்வாறாக, மந்தாதிகாரியானவன் — கர்மயோகத்தைக் கைப்பற்ற வேண்டும் என்பதையும், கர்மயோகமானது — ஸாங்க்ய மார்க்கத்திற்கும் யோக மார்க்கத்திற்கும் பஹிரங்க ஸாதனம் என்பதையும், ஸந்யாஸமானது — அவற்றிற்கு அந்தரங்க ஸாதனம் என்பதையும், வித்வத்ஸந்யாஸமானது — ஞானத்தின் வலிமையினால் தானே அமைவது என்பதையும், 5-ஆம் அத்தியாத்திலே அர்ஜுனன் கேட்ட ஸந்யாஸமானது — அஜ்ஞானியைப்பற்றிய விவிதிஷா ஸந்யாஸம் என்பதையும் 6-ஆம் அத்தியாயத்திற்கூறியுள்ள “யோகப்ரஷ்டன்” என்பதற்கு — ஸாங்க்ய மார்க்கத்தினின்றாயினும், யோக மார்க்கத்தினின்றாயினும் நமுவினவன் (இருந்த கர்மயோகத்தைக் கைவிட்டும், அடைய வேண்டிய ஞானயோகப் பயனை அடையாமலும் இரண்டுங்கெட்டவனாக இடையே நிற்பவன்)” என்று பொருள் என்பதையும், மற்றுமிவை போன்ற விசேஷங்களையும் ஆராய்ந்துணர்க.

ஸ்ரீமத் பகவத்கீதையின் முதலாவது ஷட்கம் முற்றும்.